

LOUIS BROMFIELD

NOPTI LA BOMBAY

Traducere de IRINA POPESCU

EDITURA ORIZONTURI
București, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROMFIELD, LOUIS
Nopți la Bombay

Louis Bromfield
NIGHT IN BOMBAY, 1940

Romanul *Nopti la Bombay*, scris de celebrul LOUIS BROMFIELD, a cunoscut un uriaș succes chiar de la apariție. Pe tărâmul exotic al Indiei, în strălucitoarea metropolă Bombay, se întâlnesc trei personaje cărora soarta le va rezerva o surpriză. Este vorba de Carol Halma, fostă regină a frumuseții, obișnuită cu o existență lipsită de griji, fostul său soț, Bill Wainwright, și Buck Merrill, un vechi prieten al acestuia.

Frumusețea răpitoare a celei de care se despărțise îl determină pe Bill să se reîndrăgostească de ea și să o ceară din nou în căsătorie. Numai că, o relație specială se înfiripă între Carol și Buck, în timp ce Bill mai speră să fie el alesul...

Cine va cuceri până la urmă inima superbeii Carol?

Cu arta care l-a făcut faimos, autorul reușește să realizeze un echilibru perfect între posibilitatea ca lucrurile să se sfârșească tragic și un final fericit, ținându-ne astfel în priză până la ultima pagină.

O capodoperă literară, printre cele mai de seamă

creații ale scriitorului Louis Bromfield, care, cu siguranță, îl va încânta pe cititor.

1

Bagajele erau gata, cabina perfect aranjată. Pe puntea superioară, chiar deasupra pasarelei, el se amuza privind peștii zburători care, la fiecare unduire a valurilor, evadau din apa de culoarea jadului, se prelingeau ca niște săgeți de argint și cădeau imediat în mijlocul unui nor de spumă irizată.

Era un vlăjgan cu aspect simpatic, cu umerii largi pentru care croitorul său din Hanover Street n-a avut nevoie de subterfugii. În pofida tăieturii discrete și a șicului londonez al costumului său se ghicea dintr-o privire că era american. O vedeai mai ales din ochii albaștri, bărbia puternică, gura bine desenată și discretele riduri în jurul ochilor. Figura sa spunea că aparține unei lumi de jucători, de imprudenți, care știu să ia partea bună a vieții. Era tipul perfect de american descurcăreț, mai periculos pentru el însuși decât pentru ceilalți.

Nu se considera un chefliu și credea că odată cu cei treizeci de ani, vârsta nebuniilor trecuse. În fapt, era mândru de a se fi oprit la timp, de a se fi realizat. Pentru acest lucru ținuse să-și facă singur bagajele în loc să-l lase

pe steward să inspecteze toate sertarele din cabină și să lase ușa șifonierului deschisă pentru a-și demonstra că nu uitase nimic. Acest gen de ocupație era pentru el un exercițiu, un soi de disciplină pe care și-o impunea pentru a se domina și a-și demonstra lui însuși că a devenit un om serios. Din acest punct de vedere își dădea seama că obținuse ceea ce tatăl său în glumă denumea „caracter” și care consta pur și simplu în a reflecta înainte de a acționa, de a nu te arunca cu capul înainte în orice ocazie de distracție care se ivește la orizont. Acest voiaj era o probă. El era ferm decis de a se comporta rezonabil, dovedind în acest fel și tatălui său că și-a „câștigat o conduită”.

Eroul nostru se simțea deci mulțumit. Încerca un sentiment de mândrie la care se adăuga o stare de eliberare și prospețime, în ciuda căldurii tot mai mari – această căldură inertă și umedă care apasă asupra Bombay-ului și a Mării Oman, chiar și în sezonul de iarnă.

Eh! Da, a renunțat să mai facă nebunii! Adio, tinerețe nebună! De acum înainte era în pielea noului său personaj: un mare om de afaceri, calm, ponderat, un pic vetust pe punctul de a întreprinde un turneu în Extremul Orient, o inspectare a agențiilor pe care societatea familială o poseda la Bombay, Singapore, Delhi, Sourabaya, la

Macassar și la Tonkin.

„Bună ziua!”, se auzi o voce și întorcându-se, o observă pe doamna Trollope, care se sprijinea de bastingaj, alături de el. Era o femeie uscată, dar robustă, originară din Sydney. Se îmbarcase la Londra pentru a face escală la Bombay, cu cincisprezece zile înainte de a ajunge în Australia. Nu-i mărturisise mai mult și de altfel, lui îi era indiferent aceasta. I se dădeau cei patruzeci de ani, în pofida părului negru și a pielii foarte puțin ofilite, care făceau din ea o femeie fără vârstă. Purta toalete costisitoare, dar toate erau puțin șifonate și niciuna din ele nu-i venea bine. De altfel era o excelentă jucătoare de bridge și o jucătoare de poker de prima mână.

— Bună ziua! îi răspunse el. Frumoasă dimineată!

— Da, întotdeauna este frumos în această țară în acest sezon.

— Sunt nostimi acei pești zburători!

— Da, se mulțumi să declare doamna Trollope, care nu era deloc sensibilă la spectacolele naturii. Ea aspiră o gură de aer. Simțiți? Este mirosul Bombay-ului!

El aspiră la rândul său și nu întârzie să distingă o mireasmă pe care o recunoscuse imediat: un curios amestec de parfumuri dominate de un miros aproape imperceptibil

de pește uscat.

— Fumul Bombay-ului.

— Da.

Dar în acest parfum se sesiza ceva cu mult mai subtil. Se regăseau o aromă de mirodenii și de foc de lemne de jasmin și filimică, de praf și copra și gustul fumului degajat din baliga de vacă, pe care o ardeau după ce fusese uscată. Și, pentru Wainwright, puterea sa nu se oprea aici. Ea evoca în el o grămadă de amintiri tulburătoare, ieșirile, bețiile, cuceririle ușoare, nopțile extraordinare sub un cer albastru de catifea, unde stelele străluceau ca diamantele, hoinărelile în drum spre hotelul Taj Mahal după o seară petrecută într-una din grădinile suspendate de pe colina Malabar; amintirile unei imense săli de marmură albă răcoroasă care surplomba golful. Omul, care câteva clipe înainte se simțise atât de virtuos, nu se putu debarasa de un ușor sentiment de teamă. Sigur, era o mireasmă neliniștitoare, dar în același timp șocantă și delicioasă. În ciuda căldurii, simți un mic frison de-a lungul șirei spinării.

— Ai văzut-o pe spioană în dimineața asta? întrebă doamna Trollope.

— Nu.

— Nici eu. Dar nu cred că-mi va căuta compania după

scena de ieri-seară.

Bill pufni în râs.

— M-ar mira!

Începu să râdă de-a binelea, în amintirea a ceea ce se petrecuse în fumoar, cu toate că, pe moment, fusese prea șocat ca să nu ia incidentul în serios.

Spioana reușise să se facă invitată la masa de poker, unde el stătea în compania doamnei Trollope, a micului maharajah din Jellapore, a lui Gibson, antrenorul cailor Majestății Sale și a lui Joey, ordonanța acestuia. Cu tenul său închis, aerul arogant și diamantele sale jingoase, spioana nu întârziase să se certe cu toată lumea, mergând la un moment dat, până la a-l acuza de a fi trișat, pe micuțul Joey, băiat totuși inofensiv și întotdeauna un pic cherchelit. Pentru a scăpa de ea, a trebuit ca doamna Trollope să-și piardă răbdarea și să-i declare fără menajamente că poate să se ducă să se spânzure.

Bill revedea cu amuzament cearta între doamna Trollope, care semăna cu un foxterrier și Baroană, care te făcea să o asemuiești cu un bătrân pechinez decrepit. În final, micul fox înfuriat îl doborâse și pechinezul, nemulțumit de vigoarea atacului, bătuse în retragere spre cabina sa, strângându-și la piept poșeta, etui-ul de țigări,

brățările și celelalte bagatele.

În toată scena, era totuși un element care umbrea caracterul ei de bufonerie. În timp ce părăsea masa, cu urechile pleoștite și traversa fumoarul, cu o legănare care făcea să-i zăngăne bijuteriile, Baroana avu dintr-odată un aer atât de nefericit, atât de abandonată de Dumnezeu și de oameni, că Bill nu se putuse împiedica să nu aibă milă de ea. „Uite o femeie care s-a dondănit toată viața – gândi el. Chiar copil trebuie să fi fost pe cât de îngrozitoare, pe atât de detestabilă.

Cu toate acestea, înainte chiar ca ea să fi părăsit camera, toți o uitaseră deja și-și reluaseră partida de poker.

— Credeți că este într-adevăr o spioană? zise doamna Trollope.

— Nu, Totuși are un pic aerul.

— Aș vrea să știu care i-a fost viața, declară doamna Trollope, cu un soi de răutate.

— Pretinde că e născută la Praga.

— Aș fi pariat că este din Europa Centrală.

— Are un accent pregnant german pentru o baroană egipteană.

Doamna Trollope râse și-și aprinse o țigară. Făcu acest

gest cu o precizie și rapiditate masculină.

— Nostimă idee să mergi la Bombay singură, numai pentru plimbare, făcu ea suflând fumul.

— Am impresia că a făcut asta toată viața.

— Să știți că am fost de câteva ori în Egipt, dar n-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

— Cairo este un oraș greu de cunoscut. Mediile sociale sunt foarte închise și ar trebui să treacă ani pentru a fi la curent cu toate intrigile.

— În orice caz, nu există baroni egipteni. Titluri nobiliare nu există în Egipt.

— Nu, doar egiptenii le cumpără de la italienii datornici.

Doamna Trollope tăcu. Era prea ocupată de spectacolul pe care-l oferea vlăjganul, ca să mai continue discuția. Fără să-și mai aprofundeze gândurile, Bill conchise că femeile exagerează în ura lor. Oamenii așezați la masa de poker o uitaseră pe Baroană, din momentul în care silueta sa grăsuță dispăruse, dar doamna Trollope nu dezarmase. Ea nu o va uita niciodată pe Baroană și dacă într-o zi s-ar ivi ocazia, nu va ezita să-i joace o festă, în felul său. Din fericire, călătoria se apropia de sfârșit, pentru că pasagerii se plictiseau și nu se mai puteau suferi.

Pe puntea din față, domnea activitatea obișnuită, care

precede acostarea și Wainwright contempla tabloul, cu un ușor sentiment de regret. Atâta timp cât ești pe un vapor, viața e simplă și fără complicații. Oamenii nu pot să-ți telefoneze și nici nu există riscul să accepți întâlniri la care nu ai niciun chef să mergi, sau să te antrenezi în escapade lipsite de interes. Aceasta ținea de faptul că el voiajase foarte mult. Surâse și gândi: „Este singurul loc unde nu există niciun sâmbure de îndoială”. Știa foarte bine că odată debarcat se va băga infailibil într-o serie de aventuri fără sfârșit.

Nu s-a obosit niciodată să se gândească la darul ce-l avea de a se băga în istorii încâlcite, ba mai mult să vină în întâmpinarea lor. Acesta era probabil și motivul pentru care, de la o vreme, își câștigase reputația de „oaie neagră”.

Sub ochii săi, mateloții *goani*, înfășurau frânghiile, deschideau panourile calelor, roteau manetele troliurilor, trăgeau cablurile ce făceau un zgomot de fierărie. Retrași în spatele unei bariere, levantini, trei sau patru scoțieni, prea zgârciți pentru a călători cu clasa întâia sau a doua, câțiva studenți hinduși, negri și uscați ca niște corbi împopoțonați cu ochelari, un grup de musulmani care-și lăsaseră barbă pentru a arăta că veneau de la Meca, toți

pasageri de clasa a treia, stăteau în plină căldură și priveau apărând din ceață, centurile nedefinite ale insulelor de coastă.

— Uf, făcu doamna Trollope, nimeni nu mă va mai putea obliga să ascult, „Alone”.

Wainwright începu să râdă.

— Îmi va lipsi micuțul nostru Jelly.

— Oh, veți avea ocazia să-l revedeți!

În toate serile mergeau să soarbă șampanie, în cabina maharajahului din Jellapore și în toate serile trebuiau să asculte „Alone”, cântec sentimental, ce-l făcea pe micul om tuciuriu să izbucnească în lacrimi.

Porecla de „Jelly” (jeleu în engleză - n.t.) i se potrivea ca o mânășă și se răspândise în toate Indiile, cazinouri, localurile de noapte și pe toate terenurile de curse din Europa, pe care le frecventa maharajahul.

— Pe cuvântul meu, acest disc nu-i neplăcut, dar cu condiția să nu-l asculți toată ziua.

— Știu de ce amicul nostru Jelly se pune pe plâns de cum îl aude. Îl emoționează și îl face să se înduioșeze asupra propriei sale sorți.

— De ce se poate plânge? Are tot ce-i trebuie.

— Nu. Are o predilecție pentru „Alone” pentru că a

rămas neputincios de șase luni. El mi-a zis-o.

— Așa deci, spuse doamna Trollope cu un râs ascuțit. Uită-te, privește, adăugă ea desemnând cu capătul țigaretei un punct la orizont, iată palmierii din Djuhu și acolo, jos, este Clephanta.

La stânga, ramuri de palmieri se degajau din ceață și se balansau deasupra apei noroioase, ca într-un miraj. La dreapta, se profila silueta masivă a insulei Clephanta. În fața acestui spectacol, Bill simți același frison parcurgându-i corpul.

— Aveți aerul de a cunoaște bine Bombay-ul, remarcă el.

Ochii doamnei Trollope scânteiară. Bill știa din experiență ce înseamnă asta. De fiecare dată când doamna Trollope avea de gând să înceapă o istorie scabroasă, privirea i se lumina de asemenea manieră. Dar lumina se stinse aproape imediat și pasagera se mulțumi să răspundă „Ah, da, destul de bine”, cu tonul cel mai indiferent.

Ei tăcură și observară în tăcere ce se petrecea pe puntea inferioară.

— Care vă este numele mic? întrebă doamna Trollope după câteva clipe.

— Bill. Îmi puteți zice așa, dacă doriți. Ne vom revedea cu certitudine, la Bombay.

— Poate.

— De ce nu? Ne vom întâlni fără doar și poate... fie la Willington Club, fie la bar la Tad, fie la curse.

Ea se întoarce înspre el, dintr-o singură mișcare.

— Vreau să vă previn imediat. Dacă frecvențați colonia engleză, nu veți avea ocazia să mă vedeți.

— Nu vă fie teamă. Nu fac turul lumii ca să-mi petrec timpul cu englezi, pe care nu i-aș frecventa nici la ei acasă.

— Cunoașteți mulți hinduși?

— Da, destui.

— Vă plac?

— Da. Pentru mine sunt oameni ca toți ceilalți.

Doamna Trollope fu absorbită câteva momente, în contemplarea apei gălbui.

— Vă amintiți, zise ea dintr-odată. V-am spus că voi trage la sora mea. Ei bine, sora mea s-a căsătorit cu un hindus. Și ea este australiancă prin naștere... este un motiv pentru care noi nu frecventăm prea mulți englezi.

— Înțeleg. Cumnatul dumneavoastră... ce face? Este negustor sau profesor?

— Niciuna, nici alta. De la naștere, este Radjah. Sora mea locuiește într-un palat pe colinele Malabar, aproape de palatul Nizam.

— Ea... s-a retras din lume?

— Da, dacă vreți. Are o mică rentă.

Cu toată căldura care-i îngreuna gândirea, memoria i se trezi puțin câte puțin și revăzu o frumoasă și înaltă femeie blondă, cu forme voluptuoase și ochi albaștri. O văzuse într-o seară la Paris, la Maxim's. Era minunat îmbrăcată și avea bijuterii scumpe.

— Dar o cunosc, zise el. În orice caz, am întâlnit-o... Chandrapore... Chandragor.

— Ea este... Nelly Chandragor.

— Nu-i semănați prea mult.

— Nu. Deloc. Nimeni nu-și închipuie că suntem surori. Ea aduce mai degrabă cu tipul circazian... S-ar zice că descinde direct din paradisul lui Mahomed.

Ea azvârli țigara peste bastingaj.

— Să mergem, zise ea, trebuie să mă întorc la cabină să-mi pregătesc bagajele, înainte de a veni să le ridice.

— Nu mi-ați spus cum vă numiți, zise Wainwright.

— Mă numesc Stitch Trollope. Am un nume caraghios, nu-i așa? Tăietorii de lemne ai tatălui meu m-au poreclit,

când eram o copilă și trăiam în tabăra noastră, în plină junglă. La revedere!

Bill o urmări cu privirea până când dispăru. Chiar dacă voia sau nu, Bill avea intenția s-o revadă la Bombay. Avea în ea, ceva dur și primitiv, care lui nu-i plăcea. Îi plăcea lipsa ei de feminitate, absența totală a cochetăriei. Cu ea, cel puțin, putea râde fără reticențe, ca și cu un bărbat.

Puntea începu să mișune de pasageri, care se aplecau peste balustradă pentru a vedea mai bine orașul care se iveau puțin câte puțin din ceața căldurii, hotelul Taj Mahal, clădirea Ready Money, Yacht Club, Poarta Indiilor, vârful înverzit al colinei. Malabar cu bungalow-urile sale și palatele maharajahilor, la picioarele cărora se înălțau Turnurile tăcerii, ca sicriile, pe care le plimbă în mijlocul invitațiilor la un banchet egiptean. În Indii, mai mult ca în alte părți, Viața și Moartea mergeau mână în mână. Bill gândi suspinând: „Astăzi plin de viață, mâine nimeni”. În rest, viața sau moartea nu aveau nicio importanță pentru aceste suflete oacheșe, care în această lume sordidă nu posedau nici măcar o pâine și dispăreau fără a fi mâncat niciodată pe măsura foamei lor. Da, Bombay era un oraș nemaipomenit, un oraș de roman, cu condiția să nu-i remarci pe culi, pe femeile și copiii care dormeau pe

trotuar sau în șanț, în timp ce te întorceai acasă în zori, puțin obosit de o noapte de petrecere.

Cu coada ochiului, văzu venind spre el acea indiană care trecea drept o mare dansatoare. Era îmbrăcată cu un sari negru și purta un mare număr de brățări de argint. Avea o alură superbă. Nu mergea, părea să alunece cu suplețea unei cobre. Nu era nici tânără, nici frumoasă, dar corpul său perfect armonizat, ochii săi negri și pielea de culoarea cameliei, atrăgeau toate privirile. În timpul voiajului, Bill avusese adeseori ocazia să o admire și acum încerca o adevărată plăcere să o vadă îndreptându-se spre el. Această plăcere nu provenea din emoția trezită într-un bărbat la vederea unei femei frumoase. Era altceva, ceva ce simți în fața unui tablou frumos sau ascultând o muzică bună. Această femeie era o operă de artă. Într-un sens, încarna toată India. Se spunea că este o dansatoare de mare talent, iar soțul său, un savant renumit din Bombay. Bill nu avea alte relații despre ea.

Ajuns în apropierea lui, ea-și întrerupse meditația cu un surâs imperceptibil ca și cum ar fi vrut să-i zică: „Deci, la revedere. Sper că Indiile vă vor plăcea”. Pe urmă ea se îndepărtă, învăluită în acea demnitate serenă care, în timpul întregii traversări, o ținuse la distanță de ceilalți

pasageri.

La vederea acestei femei, Bill simți cum remușcările îl cuprind. „De această dată, gândi el, voi face tot posibilul să încerc să înțeleg un pic India și pe hinduși, în loc să-mi petrec timpul chefuind prin Bombay”. Bombay nu reprezenta nimic pozitiv. Nu era nici India, nici Orient, nici Occident, nu era decât un amestec de tot ceea ce se întâlnește pe pământ.

O palmă puternică pe spinare, îl smulse din reverie și, la ureche o voce puternică zise:. „La revedere, prietene, și noroc!”. Era scoțianul (nu reuși să-și amintească numele) care poseda o agenție de comerț cu perle, în Birmania, un om voinic cu alură de taur, care deja începuse să se simtă acasă.

— Nu este încă ora despărțirilor, zise Bill. Vă voi revedea la barul Taj Mahal.

— Gândiți-vă! Alerg până la magazinele Army și Navy și, drum! N-am făcut decât două treimi din drum. Dacă veniți vreodată la Rangoon, dați-mi un telefon.

— E-n regulă! Noroc!

Misionarul american din Penjab și soția sa, îi adresară un surâs lui Bill și-i făcură la revedere cu mâna. Niciunul, nici altul nu-l vedeau cu ochi buni, găsind că bea prea mult,

reproșându-i în același timp că-și petrece timpul jucând poker cu Stitch. Jelly, Joey și Gibson, dar acum că voiajul se apropia de sfârșit și toți se despărțeau, ei deveniseră indulgenți și surâzători. Era destul de șic din partea lor. De altfel era nevoie de tipi șic care să poată trăi acolo în nord, în mijlocul pathanilor, foarte diferiți de hinduși, cu care, oricum era mult mai ușor să ai de-a face. Soția pastorului surâdea și zâmbetul său un pic timid și privirea profundă, erau foarte umane și emoționante.

Deodată se întrebă, unde ar fi putut el să fi văzut un zâmbet și o privire ca acestea. Totuși nu credea s-o fi întâlnit pe această femeie, înainte de a pune piciorul pe vapor, și de atunci, nu i-a acordat niciodată atenție. Ea-i aminti deodată ceva, dar dracu' știe dacă putea să spună ce. Căută din ochi silueta dreaptă, rochia austeră din alpaca neagră, dar soția pastorului se întorsese și, aplecată peste balustradă, urmărea manevra cuterului care se așeza paralel cu vaporul.

Bill se aplecă la rândul său. La bordul velierului se distingeau doi sau trei ofițeri ai portului, un grup de hinduși, în uniforme brodate cu mătase și doi *chuprasi* în ținută de culoare auriu și roșu, pe jumătate îngropați în ghirlande de jasmint.

În mijlocul lor, se afla un tânăr ofițer englez, cu o frumoasă ținută. Uniforma sa de un alb imaculat, casca albă și galoanele aurii îi puneau în evidență alura sa de blond. Cu sabia într-o parte, ținea în mână două sau trei plicuri oficiale. Era mai înalt decât toți cu un cap și acest vlăjgan blond îi eclipsa pe ceilalți, chiar și pe hindușii cu costumele lor de brocart, bijuteriile și turbanele lor purpurii.

„Nemaipomenit, își zise Bill. Se ține bine Imperiul Britanic”. În acest moment, velierul dispăru sub partea curbată a vaporului și Bill, întorcându-se, o observă pe Baroană. Drace! Era prea târziu pentru a fugi. Se prefăcu absorbit de contemplarea peisajului, dar această șmecherie fu fără efect în efortul de a scăpa de Baroană, a cărei înțelegere se situa la nivelul grosimii pielii unui rinocer. Bill fixă pierdut silueta îndepărtată și confuză a hotelului Taj Mahal, până când o simți pe Baroană atât de aproape de el, încât corpul său rotunjour îl atinse pe al său. Sub efectul căldurii, ea degaja un triplu miros de mosc, transpirație și tutun egiptean. Ar fi dat orice ca Baroana să se îndepărteze, dar știa prea bine că doar o încărcătură de dinamită ar fi clintit-o. Ea rămase acolo, imobilă, ca fascinată.

— Locotenent Forsythe, zise tânărul prezentându-se. Sunt însărcinat să vă transmit complimente de la Excelența Sa Viceregele, domnule! El îi întinse un plic mare lui Bill. În aceeași măsură sunt însărcinat să vă transmit complimente și din partea Excelenței Sale, guvernatorul președinției din Bombay, adăugă el, dându-i un al doilea plic. Vreți să aveți amabilitatea să-mi dați răspunsul la scrisoarea guvernatorului, domnule?”

— Mulțumesc, zise Bill, un pic neliniștit. El desfăcu plicul și luă cunoștință de conținutul mesajului.

Excelența Sa guvernatorul, îl invita la dejun, miercuri.

— Vă rog să-i spuneți Excelenței Sale că sunt încântat să răspund invitației sale.

— Mulțumesc, zise seducătorul tânăr. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

— Nu, vă mulțumesc mult. N-am nevoie de nimic. Cunosc Bombay-ul ca pe propriile mele buzunare.

— Este un loc plăcut, cu condiția să nu fii obligat să stai aici în timpul musonului, declară locotenentul. Pentru că nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră, mă voi retrage. El salută din nou.

— Mulțumesc încă o dată, zise Bill.

— La revedere! zise reprezentantul Imperiului Britanic și

plecă. Baroana părea fascinată. Zâmbetul lui Al se accentua.

— Vă țineți bine! Scrisori de la Vicerege!

— Nu știu despre ce este vorba, răspunse Bill.

— Nu este niciun mesaj pentru mine? îl întrebă Baroana pe radiofonist.

— Nu, nimic.

Ea-și mișcă de la stânga la dreapta capul, înghițind în sec.

— *Nosthim! Nosthim!* Aștept un mesaj încă de la Aden! Mișcările sale din cap înghițind în sec, sclipirea ochilor săi verzi, totul lăsa să se înțeleagă că radiofonistul primise mesajul și-l distrusese, că fusese obligat să nu i-l predea niciodată, că era amestecat într-un imens complot la care lumea întreagă participa – europeni, americani, africani, hinduși, malaysieni – toți uniți contra ei. Dar era în ea o expresie de sfidare ca și cum ar fi fost sigură că-i va anihila, distrugându-i pe conjurați cu propriile lor arme. Al, imperturbabil, îi răspunse cu evidentă satisfacție: „Nu veți avea mesajul. Biroul de radio este închis”.

— *Interezant! Interezant!* repetă Baroana înainte să facă stânga împrejur și să se îndepărteze.

— Am văzut multe, dar asta are tupeu, declară Al, după

plecarea ei. Ia te uită, adăugă el trăgându-l pe Bill de mânecă.

Ivindu-se dintr-un culoar, micul Jally se îndrepta către ei. Renunțase la compleul său cu carouri mari pe care nu-l părăsise de-a lungul călătoriei. Maharajahul și Joey, ordonanța sa, erau amândoi în *atenansuri* negre și în *jodpore* imaculate. Jelly mai purta un *pugree* purpuriu și auriu, în timp ce acela al lui Joey, era purpuriu simplu, fără niciun fel de garnitură. Ghirlande de jasmint și filimică atârnau la gâtul maharajahului în așa fel încât doar fruntea negricioasă și ochii săi vicleni se vedeau din masa imensă de flori. Pentru a fi bine diferențiat de suveranul său, Joey nu purta decât trei ghirlande subțiri în jurul gâtului. El era încă un pic cherchelit și obrajii săi arămii aveau reflexe gri-verzui, din cauza nemâncării. Ținea capul în jos, ca un copil prins cu mâța-n sac. Ce deveniseră cele două celebrități ale câmpurilor de curse din Longchamp și Epsom, ale cazinourilor din Deauville și de la Cannes? Ce se întâmplase cu ele?

În urma lor mergea Gibson, antrenorul de cai, un om masiv cu fața tăbăcită, care purta un costum ȕipător cu carouri și o cravată maro.

— Uitați-vă, zise Al, Mama și Tata Universului se întoarce

în cuibul său și asta nu îi place deloc. Este a doua călătorie cu noi și nu s-a dezbătut de la Aden.

Zâmbetul radiofonistului se lăți și Bill izbucni în râs. Era totuși ceva patetic în spectacolul pe care-l crea Jelly, pe care Dumnezeu îl crease pentru a fi book-maker și care se întorcea în Indii, ca rege.

În fiecare an, era aceeași istorie. În timpul sezonului rece, maharajahul revenea în sânul poporului său, care îl venera. Dragostea supușilor săi îl obliga să petreacă două sau trei luni printre ei, să se plictisească, să-și examineze conturile, să ofere dineuri insipide la Bombay, Delhi, Jellapore și din când în când, pentru a-și schimba ideile, să-și ofere o orgie clasa întâi. Până în ultimul moment, se cramponase de genul de viață care-i plăcea, bând șampanie în cabina sa, ascultând și reascultând „Alone”, la patefonul său electric. Și acum, când nava acostase trebuia să apară în toată splendoarea sa de rege al regilor, de Tată și Mamă a poporului său, având drept escortă pe ordonanța sa ce se clătina și pe antrenorul său cockney.

Al și Bill se proptiră de bastingaj. Maharajahul ajunsese în dreptul lor și în timp ce trecea pe lângă ei, Majestatea Sa ridică capul și făcu cu ochiul. Joey rămase imperturbabil. În timp ce Gibson încetini pasul și le zise: „Uitați-vă pe chei.

Jumătate din Jollapore este aici: Dewan, cele trei soții, moștenitorii tronului și toată familia. Nu ratați asta”.

Marele vapor amarase de-a lungul cheiului și se opri, în sfârșit, după interminabila călătorie prin Canalul Mânecii cu vânturile sale, Golful Gascogne și furtunile sale, Mediterana gri-albăstrie, Marea Roșie, fierbinte și Marea Oman, sufocantă. Cursa se sfârșise și șapte sute de pasageri, de toate rasele și culorile, de toate religiile și naționalitățile, se înghesuiau amestecați, așteptând să se repeadă pe pasarela care-i lega de orașul prăfuit și ars de soare. Pe chei, sute de fețe se întorceau spre vapor, cu o expresie de admirație și speranță – sute de fețe brune, cafea cu lapte, galbene sau negre, dintre care unele cu aspect bolnăvicios, aspect pe care-l dă paludismul. Spectatorii purtau veșminte de toate culorile și stilurile, de la impecabilele uniforme albe ale croitorilor din Hanover Street până la sarongurile sordide, care abia acopereau trupurile descărnate ale culilor. Ici și colo, în mulțime, scânteiau purpura și aurul *Chyprasienilor* și *pugreele* verzi și roz ale *Rajpuților*, sau se întrezărea câte un turban alb și țeapăn al câte unui om venit din Nord. În fine, nu departe de pasarela care tocmai se lansa, se afla un grup strălucitor ca o grădină înflorită: familiile și supușii care

coborâseră din înălțimile lor muntoase, pentru a-l întâmpina pe Tatăl și Mama lor, Domnul creației, micul „Jelly”.

În mijlocul grupului, se detașa o duzină de luptători Sikh, de două ori mai mari ca Jelly, îmbrăcați în uniforme purpurii, cu turbane aurii, ținând în mâini lăncii cu vârf de cel puțin zece picioare înălțime. În fața lor se agitau și vorbeau un oarecare număr de femei îmbrăcate în sariuri de culori vii. Printre alte persoane ale grupului se remarcă un bărbat împopoțonat. Dewan, fără îndoială, pe urmă un individ pipernicit, majordomul palatului și câțiva servitori mici și negri ca niște prune, care erau îmbrăcați cu livrele bleu-azurii și argintii.

La vederea acestui spectacol, Bill încercă din nou acel sentiment de neastâmpăr pe care Indiile i-l procurau întotdeauna. Toate acestea erau așa de departe de Occident, de meschinăriile sale, de certurile sale, de spiritul său nesănătos de tarele sale de zece ori mai periculoase decât cele ale Orientului, pentru că ele acționau asupra sufletului, în loc să acționeze asupra corpului. La primul său contact cu această lume barocă, nu uita niciodată să-și spună: „Nu mă mai întorc. Nu vreau să mă mai întorc acasă, să reiau acea viață insipidă”. Dar de

data aceasta, o voce interioară îi murmură: „Timpurile s-au schimbat. Ai devenit un băiat serios. Gata cu prostiile și aventurile! De data aceasta trebuie să-ți croiești drumul tău. Odată cu îndeplinirea misiunii, vei lua primul vapor și la drum, spre adevărata muncă!”

Jelly și Joey avansară pe pasarelă. Le cam lipsea aplombul, dar reușeau totuși să producă o oarecare impresie de maiestuositate. Din momentul în care apărură, un frison parcurse grupul ca o grădină strălucitoare.

Bombându-și pieptul, luptătorii Sikh în purpuriu și aur se puseră în gardă, ca niște strălucitori crini roșii. Servitorii negri, cu livrele azurii și argintii se prosternară cu fața la pământ, ca niște clopoței cu corola prea umflată. Soțiile multicolore și doamnele lor de onoare, obezul Dewan, pirpiriul majordom, își uniră mâinile și se înclinară lejer, ca florile dintr-un parc, scuturate de vânt. Era modul lor de a ura bun-venit acestui stâlp al cazinourilor și câmpurilor de curse, domnului și stăpânului lor, Tatălui și Mamei lor, regelui regilor, maharajahului din Jellapore, care nu prea se afla în apele sale.

Jelly, cu pasul încă nesigur, atinse extremitatea pasarelei și se înclină la rândul său în fața grădinii strălucitoare care-i făcea o primire atât de călduroasă

augusteii sale persoane. În spatele lui, complet beat, Joey, cu mâinile împreunate, împărțea plecăciuni și zâmbete. Impasibil, Gibson încheia cortegiul, Gibson antrenorul cockney, cu compleul său în carouri și pălăria sa londoneză, cocoțată în vârful capului.

Primele efuziuni trecute, grădina înflorită primi o altă dispoziție. Luptătorii Sikh, mergând ca la paradă, se separară în două grupuri. Maharajahul și Dewan se așezară imediat după primul, urmăriți îndeaproape de Joey și majordom, pe care soțiile, doamnele de onoare, servitorii, îl urmară, fără a înceta să vorbească și să gesticuleze încontinuu. Al doilea grup de Sikh forma ariergarda și întreaga grădină se situă la umbra clădirii vămilor.

În același moment, Bill auzi o voce familiară strigându-i: „Bună ziua, sahib! Dumneavoastră sunteți tatăl și mama mea, Sahib! Sunt al dumneavoastră servitor, Sahib!”

Era Silas!

Silas era un *tamili* înalt, slab și foarte negru. Fusese convertit la creștinism. Era un bărbat frumos în ciuda aerului său de erete flămând și, ca majorității boy-lor, îi era imposibil să-i dai o vârstă. Purta înfășurată în jurul capului o cârpă jengoasă, iar îmbrăcămintea sa kaki era

Într-un astfel de hal, că te făcea să-ți pui întrebarea dacă nefericitul Silas nu era cumva șomer de luni sau chiar de ani. Bill nu se lăsa înșelat de aparențe. Știa că era vorba doar de o punere în scenă, destinată să producă vechilor și viitorilor clienți o impresie de sărăcie lucie.

Apariția vechiului său hamal îl făcu pe Bill să cadă într-o curioasă stare de tristețe. Înainte de a ajunge, își promisese să se lipsească de hamal, cu toate că toată lumea îi spusese că este un lucru imposibil. În orice caz, își jurase că va face totul pentru a-l evita pe Silas care era un mincinos, hoț, ipocrit, bârfitor și șantajist. Silas îi scria de două ori pe an, pentru a-l anunța că enorma sa familie – copiii, nevasta, părinții lui, părinții soției și toți bunicii lor – care toți trăiau din munca lui, mureau literalmente de foame. Bineînțeles, nu trebuia să iei prea în tragic povestea necazurilor sale. Chiar el însuși nu era prea stabil în privința numărului exact al copiilor săi. Odată avea unsprezece, altă dată nouă, altă dată șapte. Nu, Bill nu era fericit să-l vadă pe Silas.

— De unde ai apărut? îl întrebă pe hamal.

— Din Bombay, sahib.

— Credeam că locuiești la Madras?

— Da, sahib, Toată familia mea locuiește acolo... toți

copiii mei care mor de foame și părinții și bunicii...

Tocmai voia să continue enumerarea când Bill îl întrerupse cu un gest: Știu, știu. Cum ai aflat că sunt pe vapor?

— Am prieteni care lucrează în birourile Companiei de navigație. Lista a fost trimisă de la Londra cu avionul. V-am citit numele, sahib. Am venit să vă urez bun-venit. Dumneavoastră sunteți tatăl și mama mea, sahib, tatăl și mama copiilor mei, ai nevestei mele, al părinților mei...

— Gata. Urmează-mă. Poți să te ocupi de bagajele mele. O luminiță trecu prin ochii negri ai lui Silas. În sfârșit, și-a găsit o muncă pe măsura lui, un stăpân care era un tip cumsecade, care nu număra banii și care nu se supăra când îi prezentai nota de la negustor. Nevastă-sa și copiii vor avea încă un an bun în fața lor. Slab și suplu ca o căprioară afgană, Silas îl urmă pe Bill până la cabină.

— Bine, îi zise acesta din urmă. Te însărcinez cu bagajele mele. Nu te înhăita cu culii. Ne întâlnim pe chei.

— Eu nu mă înhăitez niciodată, declară Silas cu un surâs care-i dezveli dinții albi.

Bill știa ce însemna acest zâmbet. Nu era recunoștință. Nu exista loc pentru un astfel de sentiment la oameni ca Silas, care majoritatea timpului, nu câștigau suficient ca

să-și satisfacă cerințele lor și ale cohorței de copii și părinți. Nu, nu era un zâmbet de satisfacție. Silas era mulțumit de încăpățânarea sa, mulțumit că scotocise lista pasagerilor și forțase mâna lui Bill.

„Da, își zise Bill, depărtându-se în mulțime, sunt un bleg și el o știe. Știe prea bine, animalul, că-l voi păstra în serviciul meu, după ce se va ocupa de bagajele mele. Oh, continuă el, zâmbind la rândul său, pot să-mi ofer acest lux!”

O observă pe Stitch care se îndrepta către el. Se schimbase în ultimul moment și îmbrăcase un taior alb cu o tăietură splendidă, dar nu chiar imaculat. Stitch era o femeie suficient de vulgară, pe care viața n-o răsfățase, dar era în ea un soi de vioiciune, care o făcea simpatică. Bill avea impresia că i se întâmplase ceva teribil în timpul existenței sale, ceva care-i distrusese în ea tot romantismul, toată cochetăria, toată fermitatea și, cine știe, poate chiar toată simțirea omenească.

O nouă țigară spânzura pe buzele sale.

— Veniți, spuse ea. Să coborâm pe pământ și să încercăm să ieșim cât mai repede din vamă.

Își făcură drum prin mulțime și atinseră pasarela, de-a lungul căreia pasagerii alunecau unul după altul, ca

jetoanele prin forța unui aparat de făcut mărunțiș. În momentul în care atinseră limita umbrei proiectată de suprastructura pachebotului alb, soarele se revărsă pe umerii lor, ca și cum s-ar fi revărsat pe ei metal topit.

Pe sol, domnea o animație intensă. Macaralele de serviciu ale navei erau deja la lucru, golind calele de cufer și lăzi. Implacabilul soare al Indiilor încingea armătura de ciment a cheiului, iar reverberația sa ardea ochii. Șirul de pasageri se opri un moment pe pasarelă, Stitch și Bill inhalară un miros pe care-l recunoscuseră imediat, un amestec puțin plăcut de rânțed, transpirație și paciuli, parfumul caracteristic Baroanei. În același timp auziră și vocea sa plângăreață: „Oh, Doamne, acest *thânâr* om m-a călcat pe picior!”

Bill se aplecă în afară și observă omul în chestiune: un *parsi* slab ca un băț, care era foarte jenat de incident.

Avansați, mormăi cineva în spatele său. N-o să ne petrecem ziua în plin soare”.

Bill simți brusc cum mulțimea e cuprinsă de furie, care în Indii cuprinde lumea fără altă explicație, decât căldura sau climatul.

„Scârba!” lansă Stitch și șirul se puse în mișcare.

Atinseră extremitatea pasarelei. Cu o indisciplină tipic

australiană, Stitch împinse una dintre barierele care canaliza mulțimea pasagerilor și zbură drept spre clădirea vămilor pentru a se adăposti la umbră.

Un vameș eurasiatic se îndreaptă spre ea.

— Atenție, doamnă. Lada...

Fură ultimele sale cuvinte. Brațul unei macarale pivotă în aer și se auzi rupându-se un cablu. Omul care cu o fracțiune de secundă mai înainte îi lansase un avertisment lui Stitch fusese făcut terci. Nu mai rămăsese nimic decât o mână, o biată mână ce depășea de dedesubt lada grea ce căzuse peste el. Bill înregistra toate detaliile cu o precizie oribilă: lada în interiorul căreia se distingea un camion cu inscripția „General Motors”, mâna care se agită convulsiv timp de o secundă înainte de a cădea inertă, ca un animal trăsnit în plină cursă, anemicul firicel de sânge curgând în praf. Pe urmă o văzu pe Stitch leșinând și căzând pe zgură cu taiorul său alb a căreia vestă și jupă erau murdare de sânge.

Culii veniră cu toată viteza, cu lungile lor picioare slabe și începură să scoată strigăte care-ți rupeau inima. Bill o ridică pe Stitch, o prinse în brațe și urlă: „Eliberați terenul, bandă de neisprăviți”. Și în timp ce purta corpul leșinat al doamnei Trollope, revăzu deodată fața pe care atât o

căutase în străfundurile memoriei sale, ochii scânteietori care semănau cu cei ai soției misionarului. Da, erau fața și ochii lui Homer Merrill, ale aceleia care, odată, fusese cel mai bun prieten al lui.

Intră în clădirea vămii, își depuse încărcătura pe una din mesele lungi, între două rânduri de valize și strigă la un om de lângă el: „Fugi și caută-l pe medicul carantinei”. „Ce mă mai apasă capul! gândi el, împingându-și casca colonială de pe creștet. Este îngrozitor. Dacă ar fi făcut ca toată lumea și n-ar fi vrut să-i depășească, sărmanul, n-ar fi fost omorât!”

— Între Madras și Deccan, în mijlocul provinciei Haiderabad, ploaia țâșni fără niciun avertisment din norii grei, care veniseră să străpungă Ghata de Vest, fără a lăsa să cadă încărcătura lor umedă pe îngusta bandă de pământ, care se întindea de-a lungul Mării Oman. Este rar să întâlnești un fals muson în plin sezon uscat, dar fenomenul se produsese, însoțindu-se mai întâi de un sentiment de eliberare. Praful gros se schimba în nori, apa se infiltra printre pietrele roșii și forma imense bălți, care a doua zi se uscau sub razele arămii ale soarelui neiertător, în acel moment, în timp ce ploaia cădea în torente, arborii, rugii subțiri pe care caprele și animalele vagabonde îi

prădaseră de frunze, pământul roșu și chiar pietrele, culii, raia, paria, negustorii bogați și nevestele lor izolate în purdachuri, cu toții resimțeau o adâncă senzație de ușurare și de bucurie, asemănătoare aceleia pe care o încearcă un călător epuizat și murind de sete când se apleacă la un izvor de apă proaspătă. Călătorii expresului Bombay-Madras coborâra geamurile pe care le ridicaseră pentru a împiedica să treacă aerul cald și se lăsau stropiți de ploaia pe care obloanele de alamă ale ferestrelor o transformau într-o umezeală plăcută. Dărele de praf imperceptibile, care cu puțin timp înainte brăzdau podeaua compartimentelor, se mulaseră în mici șanțuri de noroi cleios și roșu care semăna cu sângele.

Apoi, când potopul încetă tot atât de brusc precum începuse, soarele reapăru. Senzația de ușurare se șterse și îi luă locul un sentiment de indispoziție și teamă. Toți aveau conștiința acestui lucru, culii, animalele, femeile, în venele cărora curgea de zece mii de ani sânge de hindustan. Cei trei călători europeni ai expresului se simțiră ei înșiși neliniștiți, fără să știe de ce. Era ceva supranatural în această furtună, în mijlocul unui sezon când n-ar fi trebuit să plouă.

Ploaia părea că readusese căldura prea puternică,

Înainte de aversă, atmosfera cel puțin era uscată și picăturile de sudoare, evaporându-se, dădeau corpurilor o răcoare relativă. Dar acum, cu acest soare metalic lovind în plin pietrele ude și câmpurile mlăștinoase și goale, un fel de abur se ridica din pământ și învăluia casele, turmele, țăranii și chiar și expresul, la fel ca și vastul platou al Deccanului, toate acestea făcându-te să te gândești la o gigantică saună. În tren, se ridicaseră geamurile, pentru că aerul care intra era chiar mai sufocant decât cel din compartiment. În gropi, în șanțuri, apa de culoarea sângelui curgea în valuri, dar aceasta nu dură mult pentru că soarele și pământul însetat o absorbiră repede.

Printre călători nu erau decât trei occidentali: un bărbat, un băiețel și o femeie de douăzeci și nouă de ani, toți americani. Bărbatul, copilul și un tânăr musulman se sufocau într-un compartiment de clasa a doua, fără confort. În vagonul următor, femeia călătorea în mijlocul tuturor rafinamentelor permise de climatul Indiilor. Un întreg compartiment îi era rezervat, cu obloane de aramă suplimentare pentru a împiedica praful de a se infiltra în interior, cu nenumărate ventilatoare electrice și un mare bazin de argint, care era umplut cu gheață la fiecare oprire, pentru a menține o temperatură suportabilă.

Călătoria era însoțită de doi servitori care purtau livrelele purpuriu și auriu ale maharajahului din Jellapore. Ei aveau misiunea să vegheze asupra ei și să-i servească, de fiecare dată când cerea, cocktailuri de gin reci și felii mustoase de ananas, de pepeni sau de rodii tăiate, din grămezile de fructe care erau adunate în ultimul compartiment al vagonului.

Era o femeie superbă, o blondă cu tenul delicat. Avea un corp magnific pe care nu încerca deloc să-l ascundă de privirile servitorilor săi hinduși. Purta un halat greu, de mătase vineție, având ca monogramă literele C.H. Brodate cu mătase roșie. Era lungită pe unul din divanele care formau bancheta, cu ochii închiși, cu capul așezat pe perne a căror duritate era odihnitoare la această temperatură. De la începutul dimineții ea rămăsese astfel, abătută, pe jumătate sufocată de căldură, îndrăznind cu greu să deschidă ochii sau să-și întoarcă capul spre fereastră pentru a azvârli o privire asupra peisajului torid, sau să-și ridice paharul întotdeauna plin, care se găsea pe o măsuță la îndemâna sa.

Spre sfârșitul după-amiezii, când trenul terminase de traversat platoul Deccanului și se angajase între colinele și văile care duc la Poona, călătoria se simți un pic mai

bine și chiar se ridică pentru un moment ca să privească mulțimea zgomotoasă care se îmbulzea la fiecare peron de gară, sau turmele de minuscule capre negre care treceau prin mijlocul crângurilor și ridicau capul pentru a vedea cum trece expresul înainte de a fugi ca antilopele, sărind pe pietrele roșii și fierbinți.

„E cea mai murdară țară pe care o cunosc! „Își zise femeia privindu-le.

Și totuși, iubea această țară. Altfel de ce ar fi revenit?

Chiar imediat sub ea, una din roțile vagonului începu să facă un zgomot ciudat: „Clic! Clic! Clic!” nu înceta ea să repete monoton, iritant. „Clic! Clic! Clic!” spunea roata. „Clic! Clic! Clic!” la fiecare învârtire, fără să se înșele niciodată. „Clic! Clic! Clic!” cu o regularitate înspăimântătoare.

Ajutat de căldură, zgomotul lua în ea astfel de proporții încât îi acapara toate gândurile. Intensitatea lui creștea cu fiecare secundă. S-ar fi zis că un ciocan bătea cu lovituri întețite o tablă.

„Nu este singura dată când am o gură amară, gândi tânăra. N-am mai simțit niciodată asta”. Apoi, după un moment își zise din nou: „Este ceva adevărat, probabil, în povestea doamnei Goswani. După toate, poate am plecat

la timp!”

Apoi ea revăzu pavilionul descoperit, o construcție fantastică dispărând sub buganvili și begonii, unde fratele maharajahului îi oferise un supeu. Revăzu tinerii sublocotenenți englezi care nu găsiseră nimic mai bun de făcut pentru a se distra decât să spargă cu lovituri de picioare marile ghivece cu orhidee.

Pentru prima dată începu să-și amintească sărbătoarea din oraș în totalitatea sa. Până când soarele începu să apună, ea rămase așa, într-o stare de prostrație, pe una din banchetele vagonului regal din Jellapore, într-un soi de comă provocată atât de oboseală, cât și de alcool și căldură. Acum revedea orchestra neagră dejazz recrutată dintre muzicanții regimentului Sikh și lunga scară brodată cu ghivece de flori care ducea la pavilioane. Ea revăzu corpurile goale ale dansatorilor, aureolate cu o lumină aurie și a căror frumusețe decadentă evoca formele lui Krishna reprezentate pe frescele palatului. Își aminti foarte bine că strigase: „Vreau un dansator! Vreau să-mi aduc unul la mine!” își aminti în același timp uniforme purpurii ale sublocotenenților și mesele supraîncărcate cu șampanie și vărul maharajahului dansând rumba cu unul dintre dansatori și fața îngrijorată a acestuia din urmă. Ce

nostim este să-ți amintești așa bine acea față! Și venirile și plecările furișate în grădina scăldată în clarul de lună! Își aminti vag că în cursul seratei căzuse în mijlocul ghivecelor de flori care mărgineau scara. Ce bizar, toate aceste lucruri fără cap și coadă!

„Da, își aminti ea, niciodată nu am mai făcut un asemenea chef, chiar și în cele mai bune timpuri la New York! Asta trebuie să fie ceea ce se cheamă o adevărată orgie”.

Ea auzi din nou zdrăngănind roata vagonului și zgomotul îi acapară toate gândurile. „Clic! Clic! Clic!?” Acesta continua să crească. Ea apăsă butonul unei sonerii și o clipă mai apoi un servitor negru în livrea purpură și aur, pătrunse în compartiment.

— Krishna, zise ea, și omul se înclină și răspunse:

— Da, memsahib!

— La prima gară, vei merge să cauți șeful de stație și-l vei întreba ce se întâmplă cu această roată. Să procedeze astfel încât să înceteze zgomotul. Ai înțeles?

Între fraze, clic-clacul roții umplea tăcerea.

— Da, memsahib, am înțeles, rosti servitorul. Voi merge să-l caut pe șeful de gară. Ea știa că el va face tot ceea ce îi va cere. Știa de asemenea că el o adora, nu numai

pentru că era frumoasă și-l trata ca pe un prieten, dar îi făcuse cadou și o bicicletă.

El ieși și ea căzu din nou în starea de letargie. Cu această căldură și roată blestemată era imposibil să dormi. Lăsa să-i fugă gândurile ca într-un vis și amintirile seratei îi reveniră și mai clare.

Pentru a doua oară revăzu ghivecele de orhidee zburând sub cizmele tinerilor ofițeri cu tunică roșie, și închizând ochii, revăzu din nou frumoasa figură depravată a dansatorului gol. Își aminti de maniera stranie a conversației pe care o avusese cu doamna Goswani sub o tufă de begonii. Doamna Goswani era o micuță femeie din Bengal, negricioasă și slăbuță, una din acele intelectuale cu gesturi nervoase și comportament neliniștit. Ea purta un sari roz-pal care-i venea bine și care-i dădea tenului o culoare bolnăvicioasă. Vorbea engleza la perfecție.

— Nu, domnișoară Halma, dacă vreți să mă credeți, spuse ea foarte serios, ați pleca imediat fără întârziere, așa cum Alteța Sa a lăsat să se înțeleagă.

Își aminti foarte bine că-i răspunsese cu aroganța dată de numeroasele pahare de șampanie:

— De ce aș pleca dacă n-am chef? Mă distrez bine. Nu țin să mă întorc la Bombay.

Atunci doamna Goswani i-a atins brațul, gest pe care nu și-l prea permit femeile hinduse.

— Ceea ce am zis este pentru binele dumneavoastră. Aceste migrene pe care le-ați avut nu sunt firești.

— Este căldura de vină.

— Nu. Am văzut cazuri asemănătoare. Am cunoscut chiar o femeie care a murit.

— Cine ar avea interes să mă otrăvească? întrebă ea. Își aminti perfect cu tot zgomotul infernal al roții.

Doamna Goswani, cu ochii fixați asupra ei, îi răspunse precipitat:

— Zenana.

Pe moment această declarație o îngrozi, nu pentru că ar fi crezut cele spuse de doamna Goswani, dar pentru că brusc văzu în fața ei o fantomă, umbra tuturor acelor femei care trăiau închise în palat, care nu ieșeau niciodată decât în automobile sau trăsură prevăzute cu obloane groase. Nu erau văzute niciodată la Jellapore și totuși se ghicea fără încetare prezența lor. Îi fu frică și-și aminti brusc o mulțime de detalii. Straniul servitor negru pe care-l descoperise într-o noapte în fața ușii apartamentului pe care-l ocupa în clădirea rezervată invitaților; bărbatul misterios care se apropiase de ea în seara aceea, în timp

ce flecărea cu căpitanul, în fundul grădinii; fata care se prezentase la ea pentru a-i deveni servitoare și care neputând să-i explice de unde vine, refuzase totuși s-o părăsească. Și oriunde se afla, orice făcea, exista impresia de a fi spionată continuu. Dintr-odată i se făcu frică de toate aceste femei, cele patru. Maharane, soțiile din Jellapore, surorile, mătușile, tinerele fete ferecate pe care nu le văzuse niciodată și nici nu le va vedea. Totuși, toate aceste femei o văzuseră, era sigură, fie prin ferestrele cu grilaj ale Zenanei, fie printre perdelele unei trăsurii, sau cele ale unui Rolls Royce.

— Nu uitați că ele sunt niște sălbatice, zise Goswani. Nu au nimic comun cu mine. Eu am fost în Europa. O parte dintre ele nu știu nici să scrie, nici să citească. Își închipuie a fi dreptul lor.

Micuța bengaleză tăcu un moment, pe urmă, ca și cum ar fi ascultat un glas interior, adăugă:

— Ele știu că el v-a dăruit un inel și un colier. Asta le-a făcut furioase”.

Își aminti cât de uimită a lăsat-o remarca doamnei Goswani. Dar dacă Zenana era la curent, toată lumea putea să fie. De altfel, cum au aflat aceste femei? De ce să-și muncească creierul? Știa la ce să se aștepte. Ele

știa tot. Când se gândea la Jelly care avea cai de curse, juca la Deauville, supa la Maxim's sau la Savoy, era greu să-ți imaginezi că putea să posedez în Indii un harem plin de femei pe jumătate sălbatice și geloase ca niște tigroaice.

— Înțelegeți, continuă doamna, Goswani, dacă ați fi fost invitată de maharajah, le-ar fi fost frică, dar cu fratele său este altceva. Fratele este mai iubit de Zenana chiar decât maharajahul. Ele sunt geloase pe el, iar acesta nu are nici măcar posibilitatea să le pedepsească.

— Înțeleg, mă voi gândi. După care i-a mulțumit doamnei Goswani și ambele s-au întors la pavilion, nu fără a avea timp să observe un servitor fofilându-se în spatele unui tufiș de magnolii.

Pe urmă șampania, muzica, dansul și conversațiile avură darul s-o facă să uite conversația sa cu doamna Goswani. Dar cel mai curios era că nu-și amintea ce se petrecuse în continuare. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să-și amintească cum și-a părăsit gazdele, prin ce miracol se trezise într-unul din vagoanele speciale ale statului Jellapore cu accesoriile sale de argint și elefanții auriți. Asta nu era numai din cauza șampaniei. Ea avea reputația să poată goli câte pahare voia fără a-și pierde capul și

aceasta, chiar la început, în timpul lui Bill. Nu, probabil că i-au dat un drog pentru a scăpa de ea. Trebuie să fi fost una dintre siluetele necurate, unul din acei servitori în slujba Zenanei. Sau poate o făcuse chiar fratele maharajahului însuși, care voise s-o facă să părăsească Jellapore înainte de reîntoarcerea lui Jelly.

Își înăbuși o dorință nebună de a râde: „În final, m-am cărat. Este ceva în chestia asta. Carol Halma cărându-se de la maharajah! Nu e rău!”

Deschise ochii, se așeză cu un gest nonșalant și trase cu urechea. Roata zdrăngănea într-un ritm mai lent. Nu mai era clic-clacul de adineauri, dar un clic... clac... clic... clac mai rar. Se ajungea la o gară. Domnul fie lăudat!

Ridică paharul care conținea un amestec de gin și suc de fructe, bău un gât și se simți mai revigorată. De fapt cel mai bun mijloc este să tratezi răul cu rău. Totuși, cu șampanie nu reușește întotdeauna. Avea prea des dimineți neplăcute, gura cleioasă, migrene puternice. Își privi în mod mașinal degetele. Inelul era acolo, o frumoasă piatră rectangulară, pe care razele oblice ale soarelui care apunea, formau reflexe de un verde intens. Un gând îi veni în minte. Apăsă din nou pe sonerie.

Krishna apăru aproape imediat.

— Da, memsahib?

— Punga cu bijuterii este cu celelalte bagaje?

— Da, memsahib.

— Adu-mi-le.

Tânărul dispăru. Aranjându-și pulpanele halatului, ea se ridică și-și trase lungile sale picioare cu formă perfectă. Deschise o trusă, scoase o oglindă și se privi. Nu s-ar fi putut spune că arăta splendid, dar totuși se găsi mai bine decât se aștepta. Era extraordinar cât putea să bea fără a-și pierde strălucirea. „Asta cred că mi se trage de la originea mea suedeză”, gândi ea.

Înarmată cu un pieptene își ordonă părul blond în care se juca soarele. Apatia, dezgustul de tot, începură să se atenueze și-și zise: „La prima gară voi coborî ca să-mi dezmoțesc picioarele”. Trenul încetinise și aproape nu mai avansa, dar afară, ochii nu descopereau încă decât o întindere nesfârșită de pământ roșu și pietre a căror monotonie era întreruptă din când în când de câte o fermă izolată cu pereții din lut roșu.

Ușa se deschise și Krishna intră cu punga de bijuterii. Tânăra femeie i-o luă din mână și-l concedie, după care deschise punga și scoase fiecare bijuterie din cutiuțe. Toate bijuteriile erau la locul lor: brățările, inelele, cerceii,

clipsurile. Toate sclipeau în mii de focuri roșii, albastre, verzi, albe, care înviorau reflexul platinei. Colierul era și el, cu rubinele sale încastrate în montura hindusă modernă, dar greoaie și mai curând dizgrațioasă. La întoarcerea la Paris, va schimba asta. Osterag îi va face o montură demnă de asemenea pietre. Începu să se joace cu colierul între degete în așa fel încât rubinele fură din plin luminate de soare.

„Este totuși nostim, gândi ea contemplând bijuteria, este nostim că mi-a dăruit inelul și colierul, mai ales că i-am spus de la început că nu-i voi oferi nimic... doar dacă nu s-o fi întâmplat ceva aseară. Dar nu e posibil! Mi-aș fi amintit”.

Punând la loc bijuteriile, se cuibări pe banchetă și începu să reflecteze. Poate a făcut asta numai pentru că îi plăcea să se afișeze cu femeii drăguțe, în special blonde. Poate era incapabil să facă ceva unei femei! N-ar fi fost primul care să-i ofere bijuterii numai pentru a se afișa cu el, pentru a trece drept Don Juan irezistibil, în timp ce între ei n-ar fi fost nimic serios. Era totuși caraghios s-o fi invitat la Jellapore și să-i fi oferit bijuterii numai pentru frumusețea gestului. Cu bogații *parsi* sau *khodjas* din Bombay era un pic altfel. Și ei o acopereau cu bijuterii, dar ei voiau să se

căsătorească cu ea.

Voiau ca tot Bombay-ul, India întreagă să știe că sunt singurii care posedă frumusețea sa blondă. Oh! puteau în continuare să spere, niciunul nu-și va atinge țelul.

Expresul se opri de-a binelea. Prin geam, tânăra femeie observă un grup impunător de curioase căruțe hinduse pe care construcțiile statului cu liniile lor pretențioase le dominau așa cum preoții grași domină mulțimea îngenunchată. Tânăra femeie luă o valiză pe care Krishna o pusese pe cealaltă banchetă și scoase o fustă, o vestă de taior, o bluză și o pereche de pantofi. Azvârli halatul rămânând superbă și goală câteva secunde până își îmbracă fusta și bluza. Pe urmă fu rândul pantofilor și al vestei și, în câteva secunde, își terminase toaleta.

Clic-clacul roții încetase pentru a face loc zumzetului fără sfârșit ce se auzea de pe peron. Era un bruhaha indescriptibil, vorbăria și vociferările unei Indii care nu se satură niciodată de călătorit, strigătele vânzătorilor de dulciuri și apă potabilă pentru musulmani și hinduși, vibrațiile continue ale clopotului care semnala sosirea unui tren, pălăvrăgeala femeilor care se grăbeau să întâmpine prieteni sau rude și peste toate astea plutea mirosul ghirlandelor ofilite de jasmint și filimică, pe care prieteni și

rude pline de grijă le atârnavă de gâturile descărnate ale călătorilor care veneau sau plecau.

Tânăra femeie privea fără mare interes spectacolul care i se oferea, prin grilajul de aramă de la geam. O mulțime enormă și care sporea neconținut se-nghesuia în fața vagonului purpuriu al statului Jellapore. Toți acești oameni se lipeau de vagon, urmăreau cu degetele decorația acestuia reprezentând elefanți și păuni, își turteau nasul de storurile de aramă pentru a descoperi identitatea augustului personaj ce se găsea în interior. Triplul miros de transpirație, praf și flori ofilite nu întârzie să se infiltreze în interiorul vagonului regal. Călătoria sună din nou, dar nici Krishna, nici alt servitor nu răspunseră la apel. Însoțit de ajutorul său, boyul plecase în căutarea șefului de gară pentru a-i vorbi de roata care zdrăngănea. Încercă să tragă storul pentru a nu mai vedea fețele curioase, care privind-o, păreau s-o dezbrace, până la a-i crea un sentiment de jenă, dar era așa cald și efortul atât de mare, încât renunță la proiect. Făcu încă o tentativă de a trage storul, dar nu reuși decât să-și rupă o unghie lăcuită. Exasperată, lăsa să-i scape, „du-te dră!” „Nu-i nimic, voi coborî pe peron!” își zise aproape imediat. Tot ar fi fost mai bine decât această impresie de pasăre în colivie. Știa bine ce o

așteaptă: toți acești gură-cască se vor lua după ea, alunecând pe lângă pielea sa albă și părul blond. Și ce dacă, era de acum obișnuită cu acest gen de lucruri. Luă casca de plută care era agățată deasupra divanului, și în același moment un soi de scandal se iscă în mulțime. Oamenii se îmbrânceau, urlau, vociferau, protestau în hindustană și mahrattă.

Doi agenți maharatt își făceau drum prin mulțimea curioșilor și distribuiau în toate părțile lovituri de bastoane și înjurături guturale. Într-o clipă vagonul fu degajat și tânăra femeie putu să se așeze în liniște. Profită pentru a-și aprinde o țigară și a trage un gât de gin glasat.

Nu mai trebuia decât să aștepte. Măcar dacă acest blestemat vagon ar ține până la Bombay! Se va duce drept la hotelul Taj Mahal, va face o baie și va coborî la bar pentru a vedea dacă în oraș nu există ceva cunoștințe de-ale sale. Se simțea mai bine acum. Își regăsise vitalitatea și începu să simtă acea stare de nerăbdare, de nervozitate, care o cuprindea întotdeauna în timpul unei călătorii prea lungi. Numai dacă aceste blestемate de trenuri hinduse nu s-ar opri cu jumătățile de oră în fiecare gară, viața ar fi mult mai frumoasă!

De sub vagon se auzi zgomotul caracteristic al

ciocanelor care loveau o osie. Probabil examinau roata. Numai de-ar repara-o! Dacă acest clic-clac va dura până la Bombay, va înnebuni înainte de a ajunge.

După un timp, zgomotul încetă. Păzită de doi agenți, mulțimea stătea la distanță respectuoasă. Oamenii continuau să flecărească tot încercând să privească în interior, dar nu vedeau nimic. De fiecare dată când vreun curios împingea vreun spectator dintre cei doi agenți, nefericitul primea câteva lovituri.

În timp ce trenul intra în gară, bărbatul care ocupa unul din compartimentele de clasa a doua se apropie de fereastră și citi pe un panou numele stației „LEPTA”. Dedesubt stătea scris: legătura pentru Ranchipour. Spectacolul oferit de peron nu avea nimic nou pentru el. După o scurtă privire afară, se întoarse spre băiețelul care se distra frunzărind o revistă de copii.

— Vrei să-ți dezmoștești picioarele, Tom?

— Cum să nu, tată! Copilul care abia depășise nouă ani, sări de pe banchetă și zise: Dă-mi opt *armaș* ca să cumpăr portocale.

Tatăl său ridică brațul, scotoci în buzunarul vestei albe care atârna deasupra locului său și scoase o rupie.

— Ține, zise el, dându-i-o fiului său. Să nu te pierzi și să

scapi trenul.

— Nicio grijă.

Tatăl era un om de treizeci și patru, treizeci și cinci de ani. Avea fruntea înaltă, ochii foarte albaștri și buze senzuale în ciuda cutei de amărăciune. Sub această înfățișare melancolică și resemnată se ghicea totuși o jovialitate și bună dispoziție care nu cereau decât să se manifeste. În orice caz, fața sa nu avea nimic banal, cu aceste riduri, aceste pliuri și această bărbie care denota tărie de caracter.

Și pe urmă, era atâta ironie și tristețe în privirea sa limpede.

Cum era foarte cald, el nu purta decât un sarong împrejurul șoldurilor. Era o obișnuință pe care o căpătase în Malaezia. Era gol până la brâu. Avea un tors musculos, poate un pic prea slab, dar admirabil proporțional. Pielea sa nu era tăbăcită de soare, avea doar o culoare ivoar care se dobândește după un timp îndelungat petrecut la tropice. Aprinse o țigară și privi din nou pe fereastră pentru a vedea unde îi este fiul.

Băiatul vorbea cu un negustor de portocale și avea aerul că se distrează foarte bine. Vânzătorul îl apostrofă, în hindustană și se prefăcu a pleca. Copilul nu mișcă și

așteptă ca acesta să revină. Atunci fu rândul copilului să vorbească. Vânzătorul, un diavol descărnat, cu pielea neagră sub îmbrăcămintea de un alb murdar, ridică brațele la cer și repetă figura. Băiețelul nu se dădu bătut și omul încheie acceptând o monedă, în schimbul a zece portocale. Bineînțeles că nu era rupia pe care tatăl său i-o dăduse, moneda pe care băiatul o dăduse negustorului, pentru că nu se punea problema să faci mărunțiș, dintr-o monedă așa mare ca rupia pentru zece portocale, pe peronul unei gări a Deccanului, iar portocalele nu puteau costa atât de mult.

Tatăl surâse observând scena. Fiul său nu era născut în Orient și nu trăise de pomană până acum. În orice caz, învățase să negocieze. Poate că asta îi va servi mai târziu, în lumea occidentală, unde vânzătorii, deși apăreau în altă formă, nu erau mai puțin vicleni, în schimb le lipseau franchețea și hazul orientalilor.

„Îl mai am cu mine pentru treizeci și șase de ore, gândi bărbatul. După aceea, nu-l voi mai vedea timp de cinci ani”. Acest gând trezi în el un dureros ecou. Pentru a-și alunga tristețea care-l cuprindea, se întoarse către micul hindus, care, cu o bandă pe ochi și picioarele strânse sub el, stătea cuminte așezat pe bancheta opusă.

— Ali, îl întrebă omul, în hindustană, nu vrei să cobori pe peron împreună cu Tom?

Copilul întoarse capul spre partea de unde venea vocea.

— Nu, sahib Buck, tot n-aș vedea nimic.

— Tom a plecat să cumpere portocale. Vrei și tu?

— Da, sahib Buck.

Copilul își relua poziția și coborî capul pentru a auzi mai bine.

„Bietul copil, își zise Merrill observându-l, niciodată n-a avut noroc”.

Ali era fiul văduvei unui *mahut*. Crescuse într-o magherniță din Jellapore, alături de țarcul rezervat elefanților. Merrill făcuse în așa fel încât să-l sustragă influenței misionarilor. Creștinismul nu i-ar fi adus nimic bun. Niciun musulman nu s-a felicitat vreodată dacă ar fi primit educație creștină. Cu hindușii era cu totul altceva, a te converti însemna uneori să le fie util din punct de vedere social și economic, dacă nu și spiritual. Trăind prin satele hinduse, Merrill avusese ocazia să se debaraseze de multe noțiuni false. De altfel singurul mijloc de a cunoaște Indiile, de a le descifra caracterul, era de a cunoaște viața satelor.

Tânărul hindus vorbi dintr-odată:

— Ce caraghios, sahib, cum se ajunge să vezi cu urechile.

— Da, făcu Merrill, fără a-l pierde din ochi.

— Da, ascultând zgomotul, pot să văd tot ce se petrece pe peron”. Merrill nu răspunse și copilul nu întârzie să-l întrebe: Credeți că-ntr-o zi mă voi vindeca și voi putea vedea?

— Așa cred, Ali. Doctorul din Bombay este un mare om. Este un noroc că este acolo. El sosește de foarte departe. A traversat toată apa cea mare.

Copilul se legănă dintr-o parte în alta.

— Aș vrea mult să văd, pentru că aș vrea să devin un *mahut*. Aș vrea să conduc elefanții maharajahului... marele său elefant Akbar. Hindușii nu-i înțeleg pe elefanți. Din cauza aceasta bunii *mahuți* sunt musulmani.

Merrill nu răspunse. Era inutil să-l amăgești pe copil, să-l faci să creadă că-și va recupera vederea în situația în care colonelul Moti considera că nu era nimic de făcut pentru el. Aceasta n-ar fi decât prea crud în final.

Ușa compartimentului se deschise și fiul lui Merrill reapăru. Ținea moneda de o rupie în căușul palmei.

— Am luat zece portocale pe patru armaș, anunță el.

— Dă-i două lui Ali, îi zise tatăl său.

Tânărul american puse două portocale în mâinile imobile ale micului hindus orb.

— Poți să le decojești?

— Da, zise Ali.

— Îți voi scrie de cum voi ajunge în America, continuă Tom. Îi voi scrie tatii. El îți va citi scrisoarea mea. O să fie amuzant, nu crezi?

„Mă întreb ce impresie îi va face țara sa”, își zise Merrill și din nou încercă o senzație dureroasă. Va fi greu să nu-l vadă pe fiul său vreme de cinci ani... cinci ani, de la nouă la paisprezece ani.

Aruncă o privire la ceas și observă că trenul era în gară de mai mult de o jumătate de oră. În general el nu se oprea decât douăzeci de minute. Se aplecă pe fereastră, observă mulțimea care înconjura peronul, dar și liniștea neobișnuită pentru o gară din India. Ajunse la concluzia că se petrecea ceva ieșit din comun. Oamenii stăteau stupefiați cu ochii fixați drept înainte, și în mijlocul acestei tăceri anormale, percepseră vocile a două sau trei persoane care discutau cu asprime.

„Nenorocire, memsahib! Nu e nimic de făcut”, zise în hindustană o voce căreia îi recunoscuse timbrul. „Trebuie să fie Krishna, servitorul palatului”, gândi Merrill. Apoi se auzi

o altă voce. „Această specie de pasăre” își zise Merrill. Vocea șefului de gară îi răspunse într-o engleză aproximativă. „Osia este ruptă, doamnă. Este mult mai periculos pentru dumneavoastră decât pentru ceilalți”.

„Doamne, Dumnezeule! își zise Merrill pentru a treia oară. Asta e! Ea va fi obligată să se instaleze aici!”

Dintr-odată fu prins de panică. Ce-ar putea să-i povestească? Ce-ar putea să-i spună acestei femei până la Bombay? Nu mai întâlnise niciodată o astfel de creatură. În rest, în sensul biblic al termenului, el nu întâlnise decât pe soția lui, care-l lăsase văduv. Se îndreptă cu un gest brusc. Afară discuția continua interminabilă, dar el nu o asculta. Îi era de-a dreptul frică. Se ridică, își trase o cămașă de mătase cu mâneci lungi, se debarasă de sarong și cu aceeași repeziciune îmbrăcă un șorț alb, șosetele și pantofii. Era îngrozit la gândul că femeia ar fi putut intra pe neașteptate în compartiment și l-ar fi găsit pe jumătate gol.

„Krishna, zise ea, coboară toate bagajele mele pe peron și pe urmă pleacă... nu? Coboară numai bagajele”.

Voise să-i dea ordin să meargă la omul cel bizar care călătorea cu clasa a doua și să-l întrebe dacă-i dă voie să se instaleze în compartimentul său, dar se răzgândise în

mijlocul frazei. Omul putea foarte bine să-l refuze pe Krishna, dar dat fiind circumstanțele, el nu putea s-o refuze dacă se prezenta ea însăși. Îl observase pe viitorul său tovarăș de călătorie, chiar în cursul dimineții, pe peronul unei gări și-i făcuse o impresie atât de bună, că nu se îndoia să reușească.

Cu vesta sa de pânză și sarongul său, precis nu era unul din acei funcționari britanici care, în ciuda căldurii, rămân îmbrăcați din cap până în picioare și merg țepeni ca justiția sub cărțile lor de plută. Pentru a călători într-o astfel de ținută trebuia să fii „într-o ureche” după concepția englezească asupra etichetei, dar ei îi era egal. Întotdeauna avusese o înclinație pentru oamenii sonați.

— În cât timp plecăm? îl întrebă pe șeful de gară.

— Într-o jumătate de oră, doamnă. Va trebui să decuplăm vagonul.

Ea nu răspunse nimic, dar noutatea o enerva. Voia să ajungă la Bombay către ora opt. Astfel, ar fi avut timp să facă o baie, să se schimbe, să coboare la barul lui Taj Mahal, să se intereseze de programul curselor și să reînnoade toate firele acelei vieți complicate și nesigure pe care o dusesese înainte de a pleca la Jellapore. Acum nu se mai punea problema să ajungă înainte de ora nouă, nouă

și jumătate. Toate planurile ei se găseau date peste cap. Va rata ora cocktailului și va fi forțată să cineze singură. „Ce porcărie!” își zise ea încă o dată strângându-și poșeta, pălăria albă și mănușile. „Ar fi mai bine să-mi pun ciorapii, gândi ea un moment. Inutil. Dacă tipul se plimbă în sarong, îi va fi indiferent dacă sunt desculț”.

Întorcându-se spre Krishna, ocupat cu pregătirea bagajelor, ea adăugă tare:

— Să nu uiți ginul și sucul de fructe!

— Nu, memsahib.

Fiul său încetă să desfacă portocala pe care o decojise și ridicând capul, întreabă:

— De ce te-ai îmbrăcat, tată?

— O doamnă, probabil, va veni să se-așeze cu noi.

— O... cine? Doamna cea frumoasă care călătorește în vagonul maharajahului?

— Da.

— Oh! repetă copilul, care continuă să-și desfacă portocala.

Nu era nimic de făcut. Era o simplă chestiune de bun-simț. Nu se putea călători într-un vagon cu osia ruptă. Krishna nu înceta să murmure: „Nenorocire” și repeta încontinuu că nu era greșeala lui.

— Sunt două compartimente de *pardah*, doamnă.

— Goale?

— Nu. Într-unul sunt două locuri. Într-altul sunt trei.

Nu, nu era posibil. Pe această căldură, nu putea face restul călătoriei până la Bombay, închisă într-unul din aceste vagoane înăbușitoare, sub privirile unor femei care nu au ieșit niciodată din harem. Ele vor fi furioase, se vor mulțumi să o fixeze tot timpul cu enormii lor ochi negri... fără să mai vorbim de compartimentul lipsit de aer, duhnind a mosc și jasmin ofilit! Femeile care toată viața trăiesc închise nu au niciun fel de educație. Nu vor înceta să o privească, să se întrebe de unde vine, cărui mediu aparține. Avea oroare de ochii lor de „vacă privind trenul care trece”. Și asta ar dura cinci ore de mers... trei sute de minute fără o secundă de răgaz.

Simți că începe să se enerveze. Întotdeauna așa este în Indii. Cum începi să te distrezi un pic, femeile din zenana vă administrează un drog, trenul are o pană, sau faci holeră. N-ai ce zice, este cea mai murdară țară din lume.

Se remachie, își dădu cu un pieptene și porni la drum spre vagonul de clasa a doua.

În momentul în care apăru pe peron, un soi de „Ah!” înăbușit se ridică din mulțimea de hinduși reținută de

poliție. Pentru ei, spectacolul cu această frumoasă femeie blondă și suplă era mai captivant decât parada unui circ ambulant într-un orașel din Middlewest. Toți văzuseră europence, dar niciuna nu se compara cu aceasta. Majoritatea celor care se plimbaseră pe peronul gării Lepta oscilau între două vârste, nu aveau niciun chichirez și toate-și pierduseră frumusețea și tinerețea sub influența climatului necruțător al Indiei. În mijlocul acestui praf, în această căldură sufocantă, tânăra femeie părea și mai roză, mai blondă, mai diafană. Țesătura de mătase a taiorului său alb lăsa să se ghicească frumusețea abdomenului, a coapselor, a șoldurilor. Ca o zeiță cu corp de animal, mergea cu o grație insolentă, cu încetineala măsurată pe care o învățase odată, pe scena teatrului din New Amsterdam. Era Freya apărând în fața adoratorilor negrei Sika și răufăcătoarei Kali. Chiar dacă era o zeiță un pic feștelită după o noapte de chefuială, efectul părului blond și corpului său voluptuos nu era mai puțin de neglijat.

În timp ce cobora din vagon și se îndrepta spre celălalt cupeu cu un mers nonșalant ce te făcea să te gândești la undulările lente și umede ale Golfului Persic, o nonșalanță calculată pentru a trezi simțurile adormite ale oamenilor

de afaceri extenuați, mulțimea rupse cordonul poliției, indiferentă de loviturile de picioare și de bastoane care cădeau peste ea. Curioșii formară un cerc în jurul tinerei femei, cu mirosuri de praf, ulei rânced și de transpirație, barându-i drumul până în momentul în care polițiștii reușiră cu mare greutate să-i dea la o parte cu lovituri de baston. Un pic înfricoșată, cu părul în dezordine, reuși totuși să ajungă la scărița vagonului de a doua. În locul său, alte femei s-ar fi speriat, dar ea era obișnuită cu astfel de manifestări. De fiecare dată când se plimba printr-o piață sau un bazar, o mulțime de curioși se adunau și se luau după ea, ca niște insecte atrase de lumină.

În compartimentul de clasa a doua, Merrill se străduia să facă un pic de ordine în jurul său. Parcă era stăpâna unei case căreia i se anunțase o vizită neașteptată. Apatia sa întreținută de lungi accese de malarie făceau loc unei activități meritorii pentru această căldură de etuvă. Această bruscă descărcare de energie ținea de buna sa educație. Era născut în fundul unei văi din statul New York, dar tatăl său, un mic pastor de țară, reușise să implanteze în el principii excelente. Exemplul părinților săi nu fusese în van și știa din instinct că este de bun-gust să-ți faci casa primitoare de fiecare dată când sosește un invitat.

Atitudinea lui nu denota decât asta, pentru că avea intuiția că viitoarea sa companie aparține altei lumi decât a sa, o lume despre care nu știa nimic, o lume în care domnea luxul și păcatul, unde se bea sec și unde te dedai fără probleme păcatelor cărnii.

De fapt, Merrill auzise despre această femeie. La fel ca și cele șase milioane de inși din statul Jellapore, aflase despre sosirea sa în capitală. Demnitarii și funcționarii de stat, Zenana, nobilii, negustorii bogați, misionarii, toți aflaseră și chiar și cei mai umili culi, *ryoții* și familiile lor. Noutatea se răspândise până și în junglă, unde triburile indigene își făcuseră o legendă, care povestea că o zeiță blondă, venise să locuiască la fratele maharajahului. Merrill, care-și petrecea viața în satele cele mai îndepărtate ale statului Jellapore, nu știa mai mult decât muntenii despre aceasta și iată, prin cea mai pură întâmplare, această ființă aproape fabuloasă își va amesteca existența cu a sa.

Astfel, fără să-și dea seama, se pregătea s-o primească pe necunoscută, un pic ca și cum s-ar fi pregătit pentru primirea unei zeițe.

Sosirea femeii fu precedată de murmurul mulțimii, de strigătele și înjurăturile agenților, de gemetele celor care

primeau lovituri de bastoane peste capete și umeri. În momentul precis, în care Merrill, cu o lovitură de picior, băga o coajă de grepfrut sub banchetă, se făcu o tăcere bruscă și câteva clipe mai târziu, tânăra femeie apăru în pragul compartimentului.

Purta o casetă de bijuterii.

— Scuzați-mă că vă deranjez, zise ea, dar una din osiile vagonului meu s-a defectat și nu știam unde să mă duc.

Accentul său era mai mult englezesc decât american; totuși, după maniera în care pronunța „r”-ul, Merrill ar fi jurat că este originară din bazinul Mississippi. Era prea obișnuit cu limbile și dialectele diverselor țări pentru a-i scăpa aceste detalii. Această constatare îl învioră și risipi un pic teama irațională care-l cuprinsese la vederea acestei tinere femei.

Tommy rămase stupefiat în fața ei, în timp ce micul orb întoarse capul spre străină.

— Intrați, răspunse Merrill. Am urmărit de la distanță discuția dumneavoastră cu șeful de gară și mă gândisem că veți veni aici. Intrați. Instalați-vă ca la dumneavoastră acasă. Așezați-vă mai bine în partea aceasta. Copiii și-au pus totul pe bancheta lor, în dezordine, ca la vârsta lor.

Tânăra femeie se așeză cu o oarecare stângăcie pe

marginea banchetei și-și puse caseta pe genunchi. Merrill observă că era la fel de jenată ca și el. Nu se putu abține să nu remarce perfecțiunea corpului său pe care mătasea albă se mula după mișcări.

„Ar fi putut, totuși, să se îmbrace ceva mai mult, înainte de a se arăta pe peron, gândi el. Nu este prudent să te plimbi așa și pe urmă nu este șic pentru cei care o privesc”.

— N-am avut curajul să călătoresc într-un vagon de *purdah*, explică ea. Știți ce înseamnă asta?

— Da, știu.

După o violentă scuturătură, trenul se puse ușor în mișcare.

— Sper că nu plecăm încă, zise tânăra femeie un pic îngrijorată. Toate bagajele mele sunt încă în celălalt vagon.

— Nu, acum decuplează vagonu defect. Asta-i tot.

— Am o întreagă colecție de bagaje.

— Presupun că voiajați împreună cu un hamal.

— Am chiar doi.

Un nou șoc se produse și trenul se opri.

— Merg să azvârl o privire asupra bagajelor dumneavoastră. Este mai sigur, o asigură Merrill.

— Sunteți prea amabil.

El coborî pe peron și observă că trenul se dăduse înapoi cu o sută de metri și se îndrepta spre o linie moartă. Pe toată lungimea convoiului, busturi se aplecau: pe geamuri și uși. Se strigau de la un vagon la altul. Răbdarea și buna dispoziție a hindușilor transformase în distracție un incident, care, în Occident, nu ar fi dus decât la reproșuri și țipete. La extremitatea peronului, el observă silueta purpură și aur a unui servitor regal din Jellapore, care păzea un morman impresionant de valize.

„Nu e posibil ca să călătorească cu toate astea!” își zise Merrill.

Un pic tulburat, urcă în vagon și se hotărî să rămână pe culoar până totul se va aranja. Pentru moment nu avea nicio dorință să se întoarcă în compartiment. Nu știa de ce, dar prefera să rămână singur, cât mai mult timp posibil.

— Ce aveți în cutie? întrebă Tom, privind-o pe tânăra și frumoasa femeie, cu ochii săi candidi.

— Tot felul de lucruri frumoase. Ai vrea să le vezi?

— Cred că da, răspunse Tom, apropiindu-se.

Ea deschise caseta și copilul, în picioare lângă ea, își înclină capul pentru a privi ce face. Ea scoase bijuteriile din cutiuțele lor și una câte una le puse pe banchetă.

Vechea figurantă de music-hall și băiețelul le examinează în tăcere, în ochii amândurora se citea acea expresie de stupeoare și admirație pe care o surprinzi în privirile celor săraci în fața unei vitrine de bijuterii.

— Sunt frumoase, nu-i așa? întrebă Carol.

Copilul, cu privirea strălucitoare, ridică privirea spre ea.

— Pot să le ating?

— Bineînțeles.

Luă câteva pietre în căușul palmei.

— Parcă ar fi bijuteriile maharajahului! Ce sunt astea?

— Smaralde. Și astea sunt diamante. Iar ăsta, vezi, este un colier de rubine.

— Poate să le atingă și Ali?

— Da.

Copilul le întinse prietenului său, care le mângâie cu degetele sale lungi și fine. Cei doi băieți schimbă câteva cuvinte în hindustană, după care micul american se întoarse spre Carol.

— Ali vrea să știe dacă sunteți o regină? zise el.

Tânăra femeie începu să râdă.

— O, nu, n-am nimic dintr-o regină. Cunoscut o grămadă de femei în America ce poartă bijuterii ca acestea.

— Sunt nemaipomenite, declară copilul ai cărui ochi

albaștri reflectau întreaga sa admirație.

— N-ai fost încă în America? Întrebă Carol.

— Nu, dar voi pleca să-mi fac studiile. Peste două zile, o să mă îmbarc pe un mare vapor cu domnul Snodgrass, directorul misiunii din Jellapore. Am să locuiesc la unchiul meu, în Minnesota. Cunoașteți Minnesota?

— Da! Sunt născută acolo.

— Tatăl dumneavoastră era misionar?

— Nu. Era fermier.

— Trebuie să fie grozav să trăiești într-o fermă în America. Am citit o carte unde se vorbea de viața fermierilor. Femeile americane seamănă cu femeile hinduse?

— Nu, deloc.

— Trebuie să fie nostim. Mi-ar plăcea ca unchiul meu să locuiască într-o fermă, dar el locuiește într-un oraș care se numește Mini... Mini...

— Minneapolis, continuă tânăra femeie surâzând. Este un nume indian.

— Un nume de Piele Roșie?

— Da.

— Aha! Am citit și o carte despre Pieile Roșii. Sunt cowboy în Minnesota?

— Cred că nu, dar unchiul tău te va duce probabil în Vest, ca să-i vezi.

— Mi-ar plăcea să fiu cowboy. Trebuie să fie hazliu...

Micul hindus continua să mângâie bijuteriile cu degetele sale arămii. S-ar fi zis că mâinile sale îi înlocuiau ochii stinși și că tot sufletul său era concentrat în vârful degetelor sale fuzelate.

„Pentru orientali, bijuteriile nu au aceeași importanță ca pentru noi, își zise brusc tânăra femeie. Pentru noi, nu sunt decât obiecte pe care le purtăm, cu care încercăm să ne epatăm vecinii și pe care le asigurăm”.

Micul orb nu înceta să-și treacă degetele pe fiecare dintre pietre. Pentru el, pietrele păreau să aibă un suflet, o existență proprie. Le mângâia așa cum un copil mângâie o pisică.

— Ali ar vrea să știe dacă sunteți fiica unei regine.

— Nu, mama mea era suedeză.

— E o țară frumoasă Suedia?

— Nu știu. N-am fost niciodată.

Din nou, micul orb se adresă fiului misionarului, care, de data aceasta, păru încurcat.

Ali nu este prea politicos, zise el.

— Ce te-a întrebat? Și, cum copilul ezita, Carol îi zise:

Hai, vorbește, nu-ți fie frică.

— M-a întrebat dacă ați furat aceste bijuterii. Pe urmă, dintr-o răsuflare, adăugă: Nu dați importanță la ceea ce spune. Știți, hindușii nu sunt ca noi ceilalți.

Carol râse din toată inima.

— Nu-i nimic... Înțelegi, am avut un bărbat foarte bogat. El mi-a dat o parte din aceste bijuterii. Prietenii mi-au făcut cadou, restul.

— Unde este soțul dumneavoastră acum?

— Am divorțat.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu ne-am mai înțeles și nu mai suntem căsătoriți.

— Oh, făcu băiatul care, reflectând o clipă, întreabă: Se poate face asta în America?

— Da, se întâmplă foarte des.

Copilul tăcu și începu să pipăie un cercel, dar se vedea că se gândește la ceva.

— Cred că nu este așa de rău... declară el cu o voce timidă. Cred că este chiar bine când oamenii nu se iubesc.

— Pentru ce mă întrebi asta? spuse tânăra femeie, interesată de remarcă.

— Pentru nimic. O idee... așa.

O voce opri brusc conversația.

— Haide, Tommy, dă înapoi bijuteriile. Ai să le pierzi... Și pe urmă nu ar trebui să pui atâtea întrebări.

Carol se întoarse și-l observă pe tată, la intrarea compartimentului. De cât timp era acolo? Ea n-ar fi putut să spună, dar se întrebă până la ce punct urmărise dialogul între fiul său și ea și, pentru prima dată se simți roșind, încercă de bine, de rău să-și ascundă tulburarea, dar simți că are obrajii prea roșii ca să se poată pune pe seama căldurii. Nu știa de ce roșise astfel, în orice caz își dădea seama că ceea ce-i spusese copilului riscă să aibă o altă semnificație pentru un bărbat, dar mai ales pentru un misionar.

Tatăl surâdea.

— Nu dați atenție la ceea ce povestește Tommy, zise el. Este prost crescut, pentru, că a crescut împreună cu *tamili*. Asta explică multe lucruri.

Pentru prima dată, Carol remarcă limpezimea extraordinară a ochilor albaștri și cuta de amărăciune a gurii, în acel moment, remarcă la el că este un bărbat frumos și că avea ceva foarte simpatic. Toată viața se bazase pe instinctul său. Nu avea, cum s-ar zice, nicio prejudecată și nu se încurca în raționamente. Acest om îi

plăcea, numai pentru că instinctul său îi spunea că are în el ceva excepțional.

După ce strânse bijuteriile, copilul i le dădu. Ea le luă cu o repeziciune stângace, le înghesui claie peste grămadă în cutiuțe și forță unul din compartimentele casetei, încercând s-o închidă. Nu avea decât o dorință, să facă să dispară bijuteriile, să le scoată cât mai repede posibil de sub privirea acestui bărbat. Îi era rușine, fără să știe de ce, dar acest sentiment nu era străin de puritatea ochilor albaștri care o fixau. Alături de această privire, bijuteriile aveau ceva obscen.

— Am crezut că i-ar distra pe băieți, zise ea, arătând caseta cu un gest vag.

— Sunt jucării un pic cam scumpe, răspunse bărbatul cu un zâmbet.

Ea îl privi gândindu-se că a vrut să facă o glumă, dar fața sa exprima astfel de naivitate și sinceritate, încât Carol ghici că el nu făcea parte din categoria acelor care îi iau pe alții în zeflema.

„E caraghios, își zise Carol, din ce în ce mai intimidată. Mă face să mă gândesc la un puști. Este tulburător ca un copil candid. Asta este, o să turbez până la Bombay! Nu e decât vina mea! Blestemată osie!”

În acel moment, recunoscu vocea lui Krishna care se ținea respectuos la intrarea compartimentului, în livrea sa, purpură și aur.

— Memsahib are nevoie de serviciile mele?

— Adu-mi un suc de fructe cu gin, răspunse ea fără să reflecteze, mânată doar de un sentiment de sfidare vizavi de omul care o jena. Vreți și dumneavoastră ceva? adăugă ea, întorcându-se spre tovarășul său de călătorie.

— Krishna, poți să-mi prepari gin cu chinină? întrebă acesta.

— Da, sahib Merrill.

— Ce, îl cunoașteți? zise Carol surprinsă, în timp ce boy-ul dispărea.

— Da, cunosc toată lumea la Jellapore.

Și asta era jenant. „Ce prostie, gând ea, mai bine m-aș fi închis în *purdah*”. Era prea târziu să-și schimbe hotărârea. Trenul demară lent, lăsând în urma lui vagonul în pană, al maharajahului din Jellapore.

„Lasă, își zise Carol ei înseși, nu este decât o chestiune de patru sau cinci ore, după care nu ne vom revedea niciodată!”

Căldura scăzuse un pic, deși pereții vagonului erau încă fierbinți. Krishna aduse două pahare. Carol îl goli pe al ei

din două-trei înghițituri. Băiețelul o privea cu ochii rotunzi. Durerea de cap a femeii se mai redusese.

Am făcut progrese față de ieri-seară, își zise Carol. Iată acum că voiajiez cu misionari. Din fericire, îmi rămâne suficient gin ca să-i țin piept!”

Minut cu minut, oră după oră, trenul lăsă din ce în ce mai în urmă înălțimile platoului roșu, ars de soare. Străbătând defileuri și trecători, strecurându-se de-a lungul văilor, mergea din stație în stație, oprindu-se câțva timp de-a lungul unui peron unde se înghesuiau o grămadă de călători. Ocupanții vagonului de clasa a doua picoteau, vorbeau, sau, pentru a-și omorî timpul, priveau peisajul printre zăbrelele fine de aramă, destinate să oprească intrarea prafului care, la fel ca și pudra de talc se infiltra în interiorul compartimentului, se depunea peste tot, se îngrămădea pe podea în mici dune mișcătoare, se strecura printre dinți, se depunea pe păr și murdărea veșmintele albe ale domnișoarei Carol Halma și ale lui Homer Merrill.

Câmpul devenea mai puțin monoton și revela, uneori, o oarecare frumusețe. Ici și colo se deschideau trecători și râpe a căror umiditate dădea naștere unei vegetații abundente. Lungi și subțiri, frunzele arborilor de betel

umbreau rezervoare și jgheaburi de apă, în jurul cărora se îmbulzeau oamenii sfinți și *dhobis* veniți să se purifice, sau femei cu sariuri viu colorate, care profitau de răcoare pentru a-și spăla lenjeria. Uneori, o turmă de maimuțe gri cu fețele negre veneau să se fâțâie câteva clipe în câmp deschis pentru a dispărea imediat în arborii de mango. Cele mai bune fructe de acest gen, din lume, se găseau în această zonă a Indiilor.

Micul orb se cuibări pe banchetă cu genunchii aduși la piept și nu întârzie să adoarmă. Micul american se lungi lângă el și peste puțin timp îl imită. Deodată, ca și cum s-ar fi tras o perdea, soarele dispăru. Bărbatul și femeia se treziră față în față în compartimentul întunecat. Femeia începuse să fie amețită, bărbatul era obosit și se simțea jenat. Și unul și celălalt încercau o penibilă impresie de izolare.

— Ar trebui să mai beți, zise Carol, roșie, pentru a rupe tăcerea. V-ar ridica moralul.

— Nu pot să beau. Am fost bolnav... un pic de gin și de chinină... este excelent pentru reducerea crizelor de paludism. Dar trebuie să te gândești la ficatul tău, adăugă el zâmbind. Ficatul poate să-ți joace feste urâte în această țară. Eu sunt constrâns de către ficatul meu și paludism.

— Eu cred că n-am ficat. În orice caz, nu l-am simțit niciodată, pe urmă, cu o eleganță de stil, dată sigur de alcool, ea întrebă: N-aș vrea să fiu indiscretă, dar de ce anume suferiți?

— Ei, întotdeauna aceeași poveste... paludismul, ficatul și nervii... ceea ce s-ar numi răul hindus.

Era mai mult decât atât în cazul său, dar se feri să-i spună. De altfel îi era imposibil să se destăinuie oricui. De fiecare dată, când se gândea la ce se întâmplase anul trecut, se simțea din nou bolnav, se sufoca la fel ca și cum ar fi înghițit ceva care îl împiedica să respire.

Orice ar fi fost, simți că nervii i se încordează. Era ca și cum fiecare nerv s-ar fi transformat într-un fir electric de-a lungul căruia se producea o bruscă descărcare de curent.

— N-am stat prea mult în Indii, dar știu ce înseamnă când această țară începe să-ți calce pe nervi, declară tânăra femeie. Este ceea ce mi s-a întâmplat la Jellapore. Cred că am plecat la timp.

— Ați mai fost în Indii?

— Da, în voiajul de nuntă.

— Soțul vă însoțește de data aceasta?

El spera ca ea să aibă un soț. Încerca un sentiment de simpatie pentru această femeie, dar îi era greu să se

gândească la faptul că venea și pleca singură, se lăsa invitată de maharajahi, fără a mai vorbi de rest. În sinea lui știa cui corespunde acest gen de viață și totuși refuza să admită.

— Nu, nu mă însoțește.

Alcoolul o făcu să-și piardă cumpătul. „Ce-o fi vrând ăsta?... la dracu'... își zise ea. Chiar dacă este un misionar, n-o să mă jenez de el pentru asta”.

— Știți, spuse ea tare, sunt divorțată.

Fața omului nu-și schimbă expresia și Carol simți deodată nevoia să se justifice.

— Știți, a fost o căsătorie care nu prea a contat. Eram foarte tânără și el la fel. Nu avea minte pe atunci și familia nu fusese de acord. Și pe urmă, nici el și nici eu n-am făcut nimic ca să dureze.

— Înțeleg, spuse Merrill cu un ton grav. Sunt lucruri care se întâmplă uneori.

Ea depășise vârsta regretelor și totuși rana nu se închisese. Era iritant. Era penibil. Îl strigă pe Krishna și-i ceru un alt cocktail.

— Credeți că este înțelept? Îndrăzni bărbatul.

Carol începu să se enerveze.

— Nu vă faceți griji pentru mine, se mulțumi ea să

răspundă. Am antrenament. Sunt suedeză. Știu când să mă opresc.

Bărbatul tăcu. Krishna aduse cocktailul cu un aer abătut. Tânăra femeie izbucni în râs.

— Sunt în plină formă, nu-i așa, Krishna?

— Da, memsahib.

— Krishna m-a văzut bând cu Yuvaradjah. Nu eu am fost cea care a căzut sub masă, ci el și toți ceilalți.

— Hindușii nu pot bea. Nu sunt făcuți pentru asta.

— Nu, dar suedezii țin la băutură. Sunt obișnuiți cu băuturile tari de mii de ani. Uitați-vă, priviți-mă. Păcat că nu vreți să-mi țineți companie.

Acum se simțea bine. Veselia îi revenise. Migrena dispăruse și cu ea acea tristețe în care cădea când înceta să mai bea. Dispăruseră și temerile care o asaltau uneori, frica de a-și pierde tinerețea și frumusețea, groaza pentru viitor și, ceea ce era mai rău, acea teroare nedefinită care o cuprindea instantaneu. Avea atunci impresia că rătăcește într-un deșert sau o pădure, fără să știe nici de unde vine, nici unde se duce, fără să știe nici măcar de ce se găsește acolo.

Puțin câte puțin, jena îi dispăru, făcând loc unui sentiment de veritabilă euforie. Își desfăcu neglijent vesta

de mătase subțire, fără să-i pese că se expune astfel, semigoală, la lumina plafonierei. Părul îi era în dezordine, obrajii congestionați, dar această dezordine, departe de a o face vulgară, îi dădea aerul provocator și încântător al unei bacante.

— Cum este să fii misionar? Întrebă ea cu îndrăzneală.

— Nu sunt un adevărat misionar. Muncesc în sate.

— Ce gen de meserie profesăți?

El surâse, gândindu-se că era inutil să o facă pe tânăra femeie să înțeleagă care era scopul eforturilor sale.

El surâse, gândindu-se că era inutil să o facă pe tânăra să vândă recoltele, sau să-și crească mai bine păsările și animalele.

— Îi învăț ce trebuie să mănânce și cum să se comporte pentru a nu căpăta paraziți.

— Acceptă ca să vă ocupați de treburile lor?

— Din când în când, brahmanii sunt nemulțumiți, dar țăranii sunt bucuroși că există cineva care să-i ajute. De două mii de ani nu s-a ocupat nimeni de ei... doar când a fost vremea plătirii impozitelor.

— Și n-ați încercat să-i convertiți? Nu încercați să le vorbiți de bunul Dumnezeu?

— Nu, eu mă ocup de lucruri practice.

— Asta vă aduce ceva bani?

— Nu, numai cât să trăiesc.

— Eh, bine, pentru o meserie fistichie, e o meserie fistichie.

— Tot ce e posibil... dar mie-mi place.

Ea ridică paharul și-l bău până la ultima picătură.

— Știți, eu întotdeauna am zis că ceea ce trebuie este să faci ceea ce îți place.

Dintr-odată, se separară într-o liniște penibilă, nejustificată de nimic. S-ar fi zis că fiecare dintre ei își adunase forțele și se retrăseseră fiecare în colțul său, cu ochiul la pândă, gata să sară înainte la prima ocazie favorabilă. El se simțea nervos și nervozității sale obișnuite se adăuga sentimentul neputinței de a ști cum să se comporte cu acest gen de femeie. Pe măsură ce tovarășa sa de călătorie bea, în aceeași măsură se transforma și în aceeași măsură el se tulbura. Pentru a nu o mai vedea, privi spre geam și apoi închise ochii. Reverberația soarelui îl obosise și-i reveniseră durerile de cap obișnuite. Ținea pleoapele în jos, cu încăpățănare, pentru a nu o vedea pe această tânără femeie, întinsă pe banchetă, printre pernele sale. Și totuși nu se putea debarasa de imaginea ei. Cu ochii închiși, revedea corpul său puțin disimulat de

mătasea albă. Părul cu reflexe aurii, meșele buclate care-i încadrau frumoasa față și ochii foarte albaștri.

Atunci auzi vocea ei.

— Sunteți obosit?

— Da.

— Pot să vă ajut cu ceva? Deschizând ochii, văzu că se ridică. Veniți să vă întindeți aici. Eu mă voi așeza pe fotoliu. Mă simt foarte bine. Și pe urmă îmi dau seama că n-a fost frumos din partea mea să vă fur locul.

— Nu, mulțumesc, n-are importanță.

Cu toate că avea privirea ușor încețoșată de gin, ea observă cât este de palid și are aerul bolnăvicios.

— Hai, nu faceți pe prostul. Sculați-vă și veniți să vă lungiți pe banchetă.

— Nu... nu mi-e atât de rău. Nu este decât o migrenă.

Ea se apropie de fotoliu, se aplecă asupra lui cu insistența specifică oamenilor afumați.

— Sunt dezgustătoare. V-am furat locul. Trebuie să mă ascultați. Sculați-vă. Mergeți și vă lungiți pe banchetă.

— Nu.

— Cu atât mai rău, nu mă voi mișca de aici până nu mă veți asculta. Eu când zic o vorbă... am să rămân în picioare, alături până la Bombay. Faceți ce vă spun!

Durerea se accentua, se întindea, cuprindea baza capului și globii oculari. Nu răspunse tinerei femei pentru că, pentru moment, îi era peste putință. Ea se aplecă și mai mult, încercă să-l ridice și aproape reuși. El fu surprins de vigoarea sa.

— Haide, ceru ea. Ajutați-vă.

Atunci el o ascultă, pe de o parte pentru că-l durea prea tare capul, ca să facă altfel, pe de altă parte pentru că era plăcut să te simți astfel înlănțuit. De la moartea mamei sale, pe care o pierduse la vârsta de zece ani, nicio femeie nu se mai ocupase astfel de el.

Susținut de Carol, reuși să ajungă la banchetă și să se întindă.

— Va trece într-o clipă, zise el cu voce stinsă. Niciodată nu durează mult.

— Ce faceți împotriva acestui rău?

— Nimic. Nu e nimic de făcut.

Închise ochii și așteptă sfârșitul crizei, cu fața cadaverică, cu trăsăturile descompuse de suferință.

Carol îl părăsi un moment, trecu prin fața copiilor adormiți și deschise ușa compartimentului.

— Krishna!

— Da, memsahib.

— Prepară-mi un alt cocktail, dar de data aceasta unul adevărat, numai gin și suc de lămâie. În special să nu pui apă, că asta mă scârbește.

Ea se întoarse la bancheta pe care Merrill era lungit pe burtă, cu fruntea pusă pe un pled. Tot corpul îi era contractat de durere. Își utiliza ceea ce îi rămăsese din forțe ca să-și apese fruntea de pledul dur. Era singurul lucru care părea să-l ușureze.

Carol îl observă, un pic alarmată. Nu fusese niciodată nici bolnavă, nici suferindă și vederea unui astfel de supliciu avea pentru ea ceva derutant.

— Trebuie să existe un mijloc de a-l ușura, își zise ea cu voce tare, continuând: N-aveți niciun calmant? N-aveți nimic contra durerii?

— Nu.

— Asta e curată nebunie!

Atunci, ca și cum i-ar fi fost imposibil să mai suporte acest spectacol, se așeză pe marginea banchetei, întinse mâna și începu să-i maseze ceafa. Gestul său se repeta lent și ferm. Ea făcea asta instinctiv, dar în același timp, în memoria sa, se contura amintirea mamei sale, masându-i ceafa tatălui, cu câteva zile înainte de a muri. Acesta avea o tumoare la creier și numai masajele soției sale reușeau

să-i calmeze durerile. Carol părăsise teatrul, pentru a se întoarce în Minnesota și a asista la ultimele clipe ale tatălui său. Acuma, în acest expres care se îndrepta spre Bombay, revăzu camera de dormit din micuța fermă, mobilele sale masive, lampa cu petrol care ardea la căpătâiul patului părinților săi, paragrafe din Biblie redactate în suedeză, înconjurate de ghirlande de flori și care ieșeau în evidență pe tapițeria pereților. Ce putea să aibă omul acesta? Va muri ca tatăl său? Nu, era prea tânăr, prea frumos, prea cumsecade ca să sfârșească astfel. Krishna aduse cocktailul, un pahar mare umplut cu gin, suc de lămâie și zahăr, fără cea mai mică urmă de apă. Îl goli dintr-o înghițitură. Imediat se simți mai îndrăzneță și încercă un soi de tandrețe pentru nefericitul cuprins de durere. Masajul se părea că-i face bine. Corpul musculos care, cu câteva minute mai înainte era încordat ca un cablu de oțel, începu încet, încet să se destindă.

— E mai bine?

— Da, mult mai bine.

Trenul se opri. Gongul din gară sună. Mulțimea începu să strige și să vorbească. Vocile aspre ale vânzătorilor de apă acopereau tumultul și din nou corpul bărbatului se crispă, ca și cum fiecare sunet s-ar fi repercutat dureros, în

corpul bolnav.

Cu o oră, două înainte de Bombay, suferințele îl părăsiră brusc și putu să se așeze pe banchetă, cu obrajii palizi și siroind de transpirație, trăsăturile trase și fața îmbătrânită. Privi tânăra femeie și surâse.

— Scuzați-mă. V-am necăjit, zise el.

— Deloc. Sper că tratamentul meu nu v-a agasat.

— Oh! Nu. Mi-a făcut bine. Vă sunt foarte recunoscător. Vedeți, aceste dureri de cap mă părăsesc așa dintr-odată.

— Acum, ceea ce vă trebuie este un întăritor: Krishna! Ea bătu din mâini și micul orb tresări, deranjat din somn. Krishna apăru pentru a pleca imediat după alt cocktail.

— Băiatul acesta este condamnat să rămână orb toată viața? Întrebă tânăra femeie.

Merrill o privi, pe urmă ochii săi se opriră pe micul musulman și Carol surprinse pe fața lui o curioasă expresie de tandrețe, neobișnuită pe fețele bărbaților pe care Carol îi cunoștea.

— Mi-e teamă că da, răspunse Merrill la întrebarea sa, îl duc să se opereze. Un chirurg... un foarte mare chirurg... este în trecere prin Bombay pentru cincisprezece zile. A venit să-l vadă pe unul din prietenii mei... un hindus. E un noroc. Fiul meu pleacă în America, și, cum trebuie să-l

conduc la vapor, am profitat de ocazie ca să-l aduc pe Ali... Are o șansă din zece ca să-și recapete vederea. Dorește atât de mult... vrea să ajungă conducătorul marelui elefant al maharajahului, când va fi mare.

Lui Carole îi veni deodată în minte imaginea lui Jelly, regele regilor, Tatăl și Mama poporului său... Jelly, la curse; cu costumul său în carouri. Era straniu că micuțul dorea să-i conducă elefantul, în timp ce Jelly nu se gândea niciodată la supușii lui. Jelly n-ar fi ridicat niciun deget pentru acest biet copil, și chiar vederea infirmității sale i-ar fi displăcut. L-ar fi îndepărtat, uitându-se în altă parte și comandând o altă sticlă de șampanie.

Ridică paharul. Se simțea plină de aplomb. Starea de excitație îi dispăruse.

— Să bem pentru însănătoșirea lui Ali.

— E o idee bună.

Deodată, avu impresia că pătrunsese cu un pas în intimitatea acestui bărbat. Era ca și cum ar fi realizat împreună o mare vitejie. Se răsturnă pe speteaza fotoliului și închise ochii. Din nou simți cum cade pradă căldurii și ritmului înnebunitor al expresului.

„Hai, își zise ea, trebuie acționat! Vreau să fiu în formă ca să mă distrez imediat la Barul Taj Mahal”.

Trenul avea două ore întârziere când se putură distinge primele lumini și primele mirosuri din Bombay. Luminile orașului erau deja umbrite de fumul cărbunilor aprinși pe care ardeau baligi uscate de vacă; acest miros devenea mai violent, mai penetrant din cauza căldurii care acoperea orașul ca o pătură apăsătoare. Carol simți renăscându-i veselie și mirosurile familiare o înviorară. În mai puțin de o oră se va afla într-o sală luminoasă, unde se vorbea, unde era o grămadă de lume. Odată cu ginul, îndrăzneala îi revenea. La Barul Taj Mahal, va întâlni numeroase cunoștințe, în special bărbați și, dacă din întâmplare nu va găsi pe nimeni, nimic n-o împiedica să intre în conversație cu necunoscuți, lărgindu-și astfel cercul de cunoștințe. Slavă Domnului, inspira simpatie și știa să-și dirijeze interesele. Nu era dintre fetele pe care le agățai și pe urmă le lăsați. Trebuie să fii bleagă ca să pățești așa ceva!

Încercă să se ridice să meargă la lavabou ca să se pudreze și machieze, dar nu se ținea bine pe picioare, așa că se așeză din nou.

Lungul voiaj prin platoul prăfuit și arzător îi dădu senzația unui coșmar, care-și pierduse realitatea și aparținea trecutului. Numai viitorul exista. Era prea

sănătoasă, prea plină de viață pentru a se lăsa copleșită de amintiri, oricât de neplăcute ar fi fost ele. Trecutul nu avea importanță pentru ea decât când se simțea bolnavă sau deprimată. Din experiență și instinct, știa că speranța, optimismul și dorința sunt apanajul unei bune sănătăți și vitalități.

Tovarășul său îi sculă pe micul orb și pe fiul său și le spuse să se pregătească. Orbul îl întrebă ceva în hindustană și când bărbatul îi răspunse, păru adânc tulburat. Nu înceta să vorbească, părând a fi pradă unei febrilități. Ea nu înțelese niciun cuvânt din conversație, dar ghici că omul încerca să calmeze copilul și să-i explice ceva.

Discuția dură câțva timp, în care micul american dispăru să se aranjeze. În final, micul orb păru să se calmeze. Merrill se întoarse către tânăra femeie.

— A dormit atât de profund, că nu și-a făcut rugăciunea de la apusul soarelui. Îi este frică să nu-l pedepsească Dumnezeu. M-am chinuit să-l asigur că Allah însuși n-ar avea cruzimea să-l pedepsească pentru atât.

Carol începu să râdă de o manieră cam deplasată.

— Sunt oameni care au idei de neconceput! zise ea.

În acel moment, trenul încetini și intră în gară. Tânăra

femeie îl strigă pe Krishna.

— Mă vei însoți în taxi la hotel. Celălalt boy ne va urma cu bagajele, la cele două valize. Eu am să păstrez caseta cu bijuterii.

— Am înțeles, memsahib, răspunse Krishna, care servise de mai multe ori ca apărător al stăpânei sale.

— Să mergem, sper că ne vom revedea, spuse ea tovarășului său, dar pronunță aceste cuvinte fără convingere prea mare.

„E drăguț, gândi ea, dar în fond, nu e decât un misionar”.

— Uitați-vă, adăugă ea întinzându-i cartea sa de vizită. Stau la hotelul Taj Mahal. Nu știu cum aş putea să vă mulțumesc.

— Vă rog, făcu Merrill luând cartea de vizită. Nu-i nimic. Mă scuz, n-am carte de vizită, dar mă numesc Merrill... Homer Merrill.

Auzind numele de Homer, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era, ceea ce Bill ar fi numit, un nume cu care nu te poți afișa nicăieri. Avea întreaga listă de astfel de nume... Homer, Ernest, Leo, Clarence...

— Eu voi locui la un prieten, continuă omul. Colonelul Mați. Deși numele poate nu vă spune nimic, este doctor și

conduce Institutul de boli tropicale. Și, reluă el cu timiditate, dacă vreodată veți avea nevoie de mine, nu ezitați. Cunosc foarte bine Bombay-ul.

Trenul aproape se oprișe.

— Și eu îl cunosc, zise Carol. Și în sinea ei adăugă: „Mă întrebi dacă cunosc Bombay-ul, bătrâne, în orice caz nu pe cel al misionarilor!”

Expresul stopă brusc, în maniera trenurilor hinduse, cu riscul de a-și răsturna la pământ toți ocupanții.

Pe peron începu o agitație indescritibilă. Imediat apărură în pragul compartimentului un hindus de talie mică, dar de o frumusețe rară, cu un ten negricios. „Este cel mai frumos hindus pe care l-am văzut vreodată, își zise Carol.

Corpul său, admirabil proporțional, era subțire și suplu ca o lamă de oțel. Purta *dhodhpurs* albi, un *atchkan* negru și un *puggree* purpuriu. Când privirea lui căzu asupra ei simți că-i fug aburii alcoolului din cap. În special ochii îi dădeau impresia de frumusețe care o frapase pe tânăra femeie, erau mari și de un negru intens cu o flăcăre care parcă-ți pătrundea în interior. Nu erau ochii unui mistic sau visător, ci aceia ai unui luptător, ochi pe care ai rareori ocazia să-i întâlnești în Indii. Carol nu era atât de beată, ca să nu realizeze forța de pătrundere a acestei priviri, care

te făcea să te simți goală, nu la corp, ci în suflet. Aceasta îi făcu impresia unui duș rece peste față. Dar nu dură mult timp ca să reacționeze. După o scurtă privire asupra necunoscutului, ridică din umeri, se întoarse către Krishna căruia îi dădu ordin să găsească hamali. Avea o dorință nebună să ajungă la Taj Mahal. Timpul trecea, fugea cu un murmur de maree și nu mai avea niciun minut de pierdut din distracțiile care o așteptau. Avea douăzeci și opt de ani și nu mai avea mult timp în față.

După ce plecă, colonelul Moți îl observă pe Merrill cu ochii săi care păreau a vedea totul.

— Cine este această femeie? Întrebă el, în sfârșit.

— Nu știu nimic. A fost în vizită la Yuvarajah fratele maharajahului din Jellapore. Vagonul său a avut o avarie și a venit și s-a instalat aici. Nu voia să călătorească în *purdah*.

— Este o femeie ușoară, zise colonelul, încercând să dea acestor cuvinte sensul cel mai peiorativ.

— Oh, este foarte drăguță.

Doctorul nu căută să mai discute.

— Vino, zise el. Trebuie să fii culcat. Și din nou îl privi pătrunzător pe american, observând cel mai mic detaliu, culoarea ochilor, ridurile, umerii căzuți. Îmi vei face

plăcere dacă nu te vei întoarce la Jellapore așa de repede.

Torsul musculos se umflă sub cămașa de mătase, umedă de transpirație.

— Trebuie să mă întorc. Este sezonul însămânțării.

— N-o să te întorci, spuse colonelul.

În această perioadă, hotelul Taj Mahal semăna foarte bine cu o închisoare de provincie, din Europa sau America. Clădirile propriu-zise păreau construite împrejurul a două sau trei puțuri care le însoțeau pe toată înălțimea. Erau împrejmuite de galerii și flancate cu scări exterioare cu pardoseala de piatră și rampe de fier. Pe fiecare din galeriile circulare erau amplasate camere, care aduceau mai mult a celule decât a altceva. Fiecare cameră conținea un pat de fier, cu apărătoarea sa de țânțari și o unică saltea foarte tare, un lavabou și două scaune pe cât se poate de neconfortabile. Pe plafon era agățată o lampă electrică de model învechit. Boy-i dormeau în afara camerelor, pe dalele răcoroase. Dormeau nu numai noaptea, dar chiar și în timpul lungilor zile fierbinți, dacă nu erau ocupați să trăncănească cu cei ca ei. În aceste coridoare de pușcărie, bârfele și calomniile circulau cu aceeași rapiditate ca într-o oricare piață. De la un capăt la altul al marelui hotel, boy-i știau orice despre orice client.

Ei cunoșteau viciile lor, avarițiile sau generozitățile și s-ar fi zis că fiecare cameră poseda un vizor prin care toată lumea putea privi în interior.

La parter se deschide un hol imens terminat cu o scară impozantă care duce până la ultimul etaj al clădirii. În acest hol și în bazarul care-l ocupa pe jumătate, era un du-te-vino de negustori de cai arabi, de guvernatori și funcționari britanici, de prostituate rusoaice și germane, de prinți hinduși, de vânzători de bijuterii, de milionari *parsis*, de turiști comici între două vârste, de jucători, de căutători de petrol. Defilarea dura zi și noapte, deoarece căldura din oraș și caracterul insolit al câtorva clienți făceau ca hotelul să fie la fel de animat la patru dimineața, ca și la prânz.

Deasupra holului era amenajat un salon vast, unde se putea dansa și bea, o sală luminată de marile geamuri care se deschideau spre Ready Money Building și pe a căror întreagă lățime se afla un imens bar, în spatele căruia se agitau spre douăzeci de barmani. Cu shaker-ul în mâini, nu se opreau din servitul ginului, alcoolurilor variate, în cantități suficiente pentru a permite unui vapor să plutească în voie. Între mese, tinere hinduse „avansate” și sărmene fete scăpate din Rusia sau

Germania interpretau, de o manieră ciudată, ceea ce ele credeau a fi dansurile americane cele mai în vogă. Bombay era un oraș deschis oricărui venit. Ca hotelul Rafles la Singapore sau hotelul Indiilor la Batavia, Taj Mahal era un loc de întâlnire celebru în tot Extremul Orient. Bărbați și femei veneau din Sumatra, Macassar și Statele Malaeze, din Medan-Delhi, din Semarang, din Borneo, din Ceylon și din Surabaya.

Legenda spune că, inițial, hotelul trebuia să fie cu fața la mare, dar constructorul hindus se înșelase în privința așezării, iar arhitectul englez care făcuse proiectul fusese atât de dezamăgit văzându-l construit, că, chiar în ziua sosirii la Bombay se spânzurase. La fel ca și arhitectul catedralei din Cologne care, după unii, nu fusese altul decât diavolul, numele său se pierduse în timp.

În timp ce traversa marele hol, urmată de Krishna în livrea purpură și aur, majoritatea celor ce se aflau aici o recunoscuseră imediat. Da, o recunoscuseră toți, funcționarii hotelului, jucătorii, bogații *parsis*, negustorii și nefericitele fete care o invidiau pentru că reușise atât de bine, în timp ce ele își țărâiau încă mizeria. Chiar și cei care n-o văzuseră niciodată se întorceau după ea, pentru că era imposibil să nu fii frapat de ținuta și aerul cuceritor al

acestei înalte fete blonde, minunat îmbrăcată.

Printre cei pentru care Carol era încă o necunoscută, se afla și femeia greoaie și grasă pe care Stitch Trollope o numise Spioana. Era instalată într-un fotoliu de răchită și părea foarte singură, în această încăpere plină de mișcare, zgomot și culoare. S-ar fi zis că este o insulă pierdută într-un ocean de naționalități. Dădea impresia de a fi trăit întotdeauna singură. Strângea între degete un mic șirag de mătănii, ca persanii și anumiți greci, care poartă cu ei un asemenea șirag pentru a-l roti între degete, fără încetare, când nu au ce face, pentru ei fiind o obișnuință care înlocuiește fumatul. De mai bine de două ore, Baroana rotea și întorcea șiragul, dar în momentul în care tânăra femeie blondă intră în hol, mâinile se imobilizară și zgomotul făcut de bilele din lemn de trandafir, ce se loveau între ele, încetă brusc. Micii ochi verzi urmăriră silueta necunoscutei care se îndepărta flecărind cu un funcționar al hotelului, „lată persoana care-mi trebuie, își zise bătrâna ale cărei buze mute luau forma cuvintelor. Nu este nici prea tânără, nici prea bătrână. Nu pare a-și atrage cunoștințele cu cadouri. Trebuie să fie o americană. Are aerul de a fi ușor amețită, ceea ce nu este un indiciu prost. S-ar putea să-mi revină norocul?”

De americance avea ea nevoie. Rusoaicele erau prea focoase pentru o Europă în agonie, franțuzoaicele făceau prea multe încurcături și umblau cu gura căscată după bani. Nu, pentru o casă care se respecta, trebuia o americană. De acum încolo, tot ce ținea de dans și muzică era americanizat. Această femeie era exact ceea ce căuta. Ea era frumoasă, era nu prea tânără și-ți sărea în ochi că are experiență.

Baroana privi necunoscuta urcând în ascensor, însoțită de Krishna, care purta o casetă cu bijuterii. Acest detaliu nu scăpă ochiului ei exersat. În momentul în care ușa liftului se închise, ea se ridică și lăsând în urma ei o dâră de parfum de paciuli, se apropie de biroul de recepție.

— Cine este această persoană? întrebă ea.

Funcționarul o privi bănuitor.

— Nu pot să vă comunic numele clienților noștri. Este regula casei.

— Știi *thotuși* că *nh-am* decât să mă *atresez* la orice băiat.

— Este adevărat, doamnă, dar nu pot să vă spun nimic.

— Ea a mai *fenit* pe aici?

— Da, adesea.

— Cu ce se ocupă.

— Cu nimic.

— De ce este aici?

— Nu pot să vă spun, doamnă.

— Foarte bine. *Phăstrează* secretul. *Io* nu sunt născută *hien*.

Omul era suficient de bine crescut pentru a nu-i răspunde așa cum merita. Se prefăcu ocupat cu munca sa și Baroana se întoarse la fotoliul său. Micile bile din lemn de trandafir începură să alerge între degetele ei umflate.

Proiecte, întotdeauna proiecte. Baroana făcea în neștire. Era mai plăcut decât să studiezi creșterile impresionante ale conturilor, pe care i le trimiteau băncile sale din Paris, Cairo, Budapesta, Londra și Amsterdam.

Cu mersul nesigur, Carol îl urma pe îngrijitorul de etaj care o conducea la vechea cameră, cea cu vedere superbă asupra golfului Bombay. Krishna o acompanie cu caseta de bijuterii și o mică valiză. La trecerea lor, băieții alungiți pe piatra goală înaintea fiecărei uși se ridicară și salutară. Cu tot zgomotul jazului și vacarmul care umplea hotelul, doi sau trei dintre ei nu se obosiră să se scoale fără niciun respect pentru purpura regală a lui Krishna. La vederea livrei din Jellapore, alții se prosternau și atingeau dalele reci cu fruntea. Fiecare dintre ei reprezenta un fragment

minuscul din acea Indie frământată unde viața este o luptă perpetuă, nu numai pentru a-ți face drumul, ci pur și simplu pentru a rezista, pentru a avea ceva de mâncare în așteptarea zilei de mâine. Ei își petreceau toată noaptea ridicându-se și lungindu-se, lipindu-se de pereți sau prosternându-se după importanța clientului care se întorcea în camera sa. Puțin le pasă dacă în cortegiu se găsea un alcoolic, o prostituată, un jucător sau un escroc. Zgomotul pașilor îi trezea din somn și complet adormiți, aveau încă puterea să se îndrepte. Acesta era regulamentul hotelului, dar tot asta o voia și o reglementare impusă de o autoritate și mai rigidă: necesitatea de a trăi. Din această perpetuă defilare nocturnă ei își trăgeau subzistența, de la acești oameni smulgeau o pomană, pe care puteau să-i fure pentru a trimite câțiva bani familiilor lor care crăpau de foame acolo în Penjab, în Bengal, în Goa, pe coastele Malabarului și ale Coromandelului. Ei se trezeau, se ridicau, salutau, readormeau de una sau două ori pe noapte. Nicio văicăreală nu le scăpa, niciodată nu-și pierdeau răbdarea, pentru că acesta era destinul lor, într-o altă viață, dacă ei se ploconeau suficient în aceasta, poate vor prinde rând în cortegiul bețivilor, pungașilor, prostituatelor, poate vor fi ei

cei salutați, poate vor fi ei îmbuibății și nu înfometații.

Carol nu dădu atenție siluțelor subțiri acoperite în veșminte albe și murdare. Sănătoasă și frumoasă, ea era satisfăcută de originea sa. Ea accepta viața așa cum era, lăsând lui Dumnezeu și Naturii grija de a se ocupa de dreptate, de milă sau de conștiință socială. Mai mult „efectul stimulant al ginului începea să se atenueze și Carol simțea puțin câte puțin cum îi pierde buna dispoziție. Nu-i era numai corpul obosit. Ochii negri ai doctorului hindus nu erau deloc străini de starea sa de depresie. Ea era obsedată de această privire încă de la coborârea din tren.

Fu fericită să-și regăsească camera. Aici era la ea. Oriunde în India sau aiurea, de ani de zile, ea nu fusese atât de atașată de un loc. Întotdeauna lua această cameră când revenea la Bombay după un voiaj în nord, în est sau în sud. Aici, în această cameră putea să se odihnească, să doarmă întreaga zi toridă pentru a se trezi târziu după-masă, la timp pentru a se reîntoarce la curse sau în vreun cerc. Aici, în această cameră era liniștită, putea merge goală fără teama de a fi deranjată, că-i vor tulbura singurătatea. Putea în sfârșit să fie ea însăși. De câțva timp simțea nevoia să fie singură și singurătatea îi apărea

ca un lux prețios.

Când băiatul deschise ușa și aprinse lumina, ea se aruncă pe pat și-i spuse lui Krishna:

— Spune-i omului să se grăbească să-mi aducă bagajele... și tu du-te și adu-mi un cocktail. Hai, iute, Krishna.

— Da, memsahib.

În vastul bar care semăna cu un „salon” din Klondike, Bill descoperi o masă unde se așează, în compania lui Al, ofițer radiotelegrafist, de Sandy, șeful electrician de pe S.S. *Surabaya*, și de doamna Trollope. Pentru Bill ziua începuse prost. Mai întâi avusese loc moartea unui vameș nefericit, zdrobit sub ochii lui și aceasta nu se oprise aici. Când Stitch Trollope a revenit la ea, el trimise pe Silas la Taj Mahal, cu bagajele sale și o acompanie la palatul surorii sale.

La început ea respinsese propunerea sa cu energie. Ea insistase atât de mult că Bill se întrebase dacă refuzul său nu era motivat de un gând mai profund, decât teama de a-l deranja. Ea sfârși prin a ceda și se urcă într-un fel de cușcă de găini, un taxi bizar condus de un Sikh cu părul și barba exagerat de mari.

În timp ce rabla hurducăia pe străzile încinse și lăsând în

urma lui plaja de la Djuhu, Turnurile Tăcerii deasupra cărora planau vulturii, Palatul Guvernamental care, fără funcționarii săi Sikhși, semăna cu un conac englez, Bill simți renăscând în el vechiul său entuziasm. Nu era nicăieri în lume niciun oraș atât de fantastic. Nebunul Bagdad nici el nu era nici mai absurd, nici mai atrăgător.

Încercă să întrețină conversația, dar eforturile sale nu fură încununate de succes. Cu o tentă de ceară, buzele crisplate, doamna Trollope era cumplit rămasă în defensivă, în ciuda afirmațiilor sale, ea nu era absolvită de emoții și depunea toată strădania de a se domina. Bill avea chiar impresia că un lucru mic îi putea provoca o criză de nervi și aceasta îl surprindea din partea acestei femei atât de bine echilibrată și în aparență de stăpână pe sine.

După ce s-a trecut prin fața palatului pe care maharajahul din Jellapore îl avea la Bombay, palat care era mai mult loc de chefuri decât de locuit, taxiul întoarse în unghi drept și își luă elan, pentru a ataca un urcuș mărginit de bungalow-uri și de grădini suspendate pline de begonii și bugenvilieri. Ramurile arborilor de piper atârnavă atât de jos încât mângâiau acoperișul mașinii și Bill, care tăcuse, se întreba dacă nervozitatea extraordinară a

doamnei Trollope nu ținea mai mult de apropierea întâlnirii cu sora sa, decât de accidentul însuși. După toate aparențele, era ceva necurat la mijloc.

Brusc taxiul ieși într-un soi de scuar unde se ridica un palat de marmură. Nu era o construcție impozantă. Acesta n-avea nimic comun cu monumentele ridicate de suveranii de Baroda și de Haiderabad sau piesa montată a celor din Jellapore. Era un palat cu aspect mai mult feminin și de un gust chiar echivoc, ca și cum s-ar fi încredințat construcția unui arhitect francez de la sfârșitul secolului al XI-lea a cărei specialitate ar fi fost casele închise și stilul maur.

— Iată-nel, anunță doamna Trollope.

Doi Ghourkas în livrea verde-închis și argint erau în așteptare de fiecare parte a porții de-intrare din marmură roz. Taxiul se opri în timp ce briza călduță care adia dinspre mare se amuza să împartă barba prea lungă a șoferului de o parte și de alta a feței sale sobre.

— Atunci, la revedere! declară doamna Trollope, tot atât de încordată. Mulțumesc că m-ați însoțit. Nu era chiar necesar.

Ea n-a adăugat: „Intrați să luați câte ceva”. Cu toate acestea, el murea de sete, și ar fi fost cea mai mică politețe, mai ales pentru cine este obișnuit cu obiceiurile

Extremului Orient.

— Nu v-ar spune nimic să mă acompaniați la curse în una din aceste după-amiezi? întrebă el.

— Este o idee. Am să sun la telefon. La revedere.

— La revedere.

Se aplecă spre șofer:

— Întoarce în port! Apoi, când mașina porni, reflectă: „E un lucru bizar că sora doamnei Trollope n-a trimis Rollsul său la vapor, își zise. Ar fi putut de asemenea trimite un băiat pentru a încărca bagajele doamnei Trollope”.

Bill descoperi în sfârșit că nimeni nu se ocupase de bagajele doamnei. Trollope. Le găsi pe toate la vamă, o grămadă de valize Vuitton încărcate de etichete și uzate de nenumăratele voiajuri. Le trimise la palatul Maharani din Chandragar și în fine, cu obrajii șiroind de sudoare, cu gâtlejul de foc, luă un taxi. Nu era la capătul necazurilor. Un mic grup păzea ușa camerei pe care o avea rezervată și aștepta nerăbdător întoarcerea sa. Erau acolo un parior *parsi*, un agent de asigurare pentru bijuterii *parsi*, un alt agent *koja*, doi negustori de obiecte exotice, doi *godjeratis*, în fine, un croitor și un *goani*, care căuta un loc de bucătar, înainte ca îngrijitorul de palier să introducă cheia în broască, se azvârliră toți pe Bill, țipând, vociferând

care mai de care într-o engleză mai stricată.

Căldura, mirosul puțin îmbietor al servitorilor săi părăsiră cumsecădenia naturală a lui Bill care le strigă cu toată puterea: „Cărați-vă! Plecați! N-am nevoie de nimic! Cărați-vă și lăsați-mă în pace!”

Țipetele sale nu avură niciun efect. Din momentul în care pătrunse în cameră, se îmbulziră în urma lui, împingându-se ca nebunii, care să intre primul. Bill făcu atunci stânga-mprejur și împingându-l cu forță pe parior, îl trimise în brațele celorlalți, care dădură înapoi. Profită de acest răgaz ca să închidă ușa și să întoarcă cheia.

Într-un colț al camerei, nu întârzie să-l descopere pe adevăratul vinovat. Silas tocmai golea valizele și aerul său nevinovat spunea multe.

— Sahib, se grăbi el să spună, știți, nu i-am mai văzut niciodată pe câinii ăștia!

Bill se reținu pentru a nu-i trage o mamă de bătaie boyului. Știa precis că Silas îi anunțase pe negustori, în speranța obținerii unui comision, dar acesta avea un aer atât de candid că Bill nu se putea împiedica să nu pufnească în râs. Și pe urmă, la ce să mai discute? N-ar fi avut niciodată ultimul cuvânt. De altfel, toate acestea erau greșeala sa. Toate acestea se datorau atitudinii sale odată

cu ultimul sejur la Bombay. Își petrecuse timpul cumpărând amintiri, jucând la curse, cheltuind în stânga și în dreapta. Toți negustorii și pariorii își aminteau de el și dacă ei erau oamenii care nu uitau un bun client, cu atât mai mult n-ar fi uitat un fraier.

„Hei, își zise el. Este o istorie veche. De data aceasta sunt un domn aranjat, un afacerist”.

Se întoarse spre Silas...

— Crăp de sete, du-te și caută-mi un cocktail de vin în viteză.

Când Silas deschise ușa, Bill observă grupul de corbi de pradă care discutau. Erau tot acolo, ba parcă numărul lor crescuse.

Hainele sale erau umede și se lipeau de el. Se dezbrăcă cât putu de repede, puse în funcțiune *punkah* și se întinse pe pat, doar cu un cearșaf pe el. *Punkah* mișca aerul umed fără a face cea mai mică răcoare.

„Începe rău, își zise Bill. Totul merge de-a-ndăratelea”. Răul hindus, acel rău care-ți pune nervii la încercare, putea pune stăpânire pe el în curând. Și acesta era de asemenea un semn rău.

„Cred că ar fi mai bine să-mi lichidez afacerile cât mai repede și să mă întorc cu primul vapor”, gândi el.

Închise ochii și încercă să-și aducă aminte imagini de aisberguri, frigidere sau ghețării. Nu era mijlocul ideal de a lupta cu căldura. Atunci el auzi un zgomot înăbușit. Ușa se deschise încetișor, întrevăzu o fețișoară închisă, o pereche de ochi negri și, mai departe, în planul secund, alți ochi care îl scrutau. Gol pușcă, sări din pat și trânti ușa strigând: „Cărați-vă! Stați afară!”

Silas reveni câteva clipe mai târziu și după ce-și bău cocktailul, Bill se simți mai bine. În timp ce-și termina paharul, Silas începu să desfacă valizele și să înghesuie compleuri și lenjerie de corp în sertarele unei comode, care se transformă în curând într-un veritabil talcioc. Intrigat de zelul său neobișnuit, Bill îl urmări o clipă și sfârși prin a-i zice:

— Pleacă Silas. Pentru Dumnezeu, lasă-mă în pace. Nu te întoarce mai devreme de cinci ore și cară-ți și opera distructivă după tine”.

— Foarte bine, sahib răspunse Silas zâmbind. Cu mâna pe clanță, adăugă: Am vrut să-i gonesc pe oamenii răi, dar oamenii răi n-au vrut să plece.

— Pleacă. Lasă-mă în pace și păstrează-ți minciunile pentru tine.

Dar Silas nu mișcă. El își plimba privirea tristă pe

îmbrăcămintea sa în zdrențe. Bill așteptă. Văzând că încercarea rămase fără efect, boy-ul ridică un braț și începu să-și examineze cu atenție mâneca deșirată. Încă o dată Bill nu se putu împiedica să nu zâmbescă. Luând o hârtie de zece rupii din portofel, i-o întinse lui Silas.

— Bine. Du-te și cumpără-ți haine noi.

Nu trebuia să spună asta, dar era într-o zi proastă. Somnul îl cuprinse imediat și dormi profund până când Silas îl trezi bătându-i la ușa. Își dădu seama că nu trecuseră cinci ore, ci doar trei și jumătate și că făcuse un torticolis dormind aproape gol sub *punkah*. Ca o culme a ghinionului, era și mai cald decât în momentul în care se culcase.

Din nou îl trimise pe Silas la dracu', la care boy-ul îi răspunse printr-un larg zâmbet care-i dezveli dinții săi albi. Silas își schimbase îmbrăcămintea, dar de departe se vedea că nu era o îmbrăcămintă nouă.

„Trebuie să fie una din cele pe care i le-am cumpărat ultima dată”, își zise Bill.

— Stăpânul meu este mulțumit? întrebă Silas mios.

— Mulțumit! Javră!

Făcu un duș și-și căută un costum călcat în talmeș-balmeșul creat de îndatoritorul Silas. Ieșind, pică drept în

mijlocul „oamenilor răi” care îi păzeau ușa. Așa cum muștele atrag alte muște, grupul se mărise de la un ceas la altul. Strigăte îl asaltară din toate părțile.

„Vă amintiți de Hakim, sahib?”

„Dori este un vechi prieten. Dori l-a făcut pe sahib să câștige mulți bani ultima dată”.

„Sahib a cumpărat o grămadă de rubine de la Raschid în ultima călătorie”.

Dând la o parte negustori și pariori, se îndepărtă în pas elastic de-a lungul galeriei cu dale. Dar tribul întreg o luă pe urmele sale, gesticulând, strigând, incapabil să înțeleagă că sahib care, odată câștigase atâția bani datorită lui, renunțase la bunele sale obiceiuri.

Abia la intrarea unde se afla vasta scară, Bill reuși să se descotorosească de urmăritorii săi. Ei nu încercară să-l urmărească jos, de frică să nu fie dați pe ușă afară. Deja ud de transpirație, intră într-o cabină telefonică și-l ceru pe Hinkle de la biroul dinamalgamated Oii. Era nemulțumit că Hinkle nu venise în întâmpinarea sa. Chiar dacă erai directorul agenției din Bombay, trebuia să manifesti oarecare grijă față de fiul patronului.

Clar că șansa nu-i surâdea. De la birou i se răspunse că Hinkle plecase în vacanță, la vânătoare în Birmania. Nu se

știa exact unde. Chiar dacă l-ar găsi, i-ar trebui o săptămână ca să se întoarcă.

— Îmi pare rău, domnule, făcu funcționarul de la celălalt capăt al firului. Vom face tot ce trebuie, dar în locul dumneavoastră n-aș conta pe domnul Hinkle mai devreme de cincisprezece zile.

— Mulțumesc, răspunse Bill, înainte de a agăța cu un gest iritat, aparatul de un model desuet.

„Ce măgar! gândi el. Trebuie totuși să-l văd. Nu-mi rămâne decât să mă distrez, în așteptarea întoarcerii sale”.

Atunci își zise că „oamenii răi”, care stăteau la pândă la ușa sa, aveau dreptate, poate, așa cum până la urmă hindușii intuiesc. Poate nu era de talia de a se comporta prea mult timp ca un domn virtuos. Avu dintr-odată impresia unui vast complot îndreptat împotriva sa, împotriva bunelor sale intenții. Erau „oamenii răi” sau destinul? Sau Baroana, care-l deochease? Sau pur și simplu, lipsa lui de caracter?

„Patachon”¹. Era porecla pe care i-o dăduse Carol. Era făcut pentru o viață de distracție, pentru o viață de patachon. Surâse și fața i se destinse.

¹ Birjar de droagă, (n.t.)

Un comisionar se apropie de el, în momentul când ieșea din cabină. „Domnule Wainwright, doamna Trollope vă cheamă la telefon”.

— Alo, Bill? Aș vrea să ies în seara asta, vrei să mă duci să luăm masa la Green? După aceea vom merge la barul Taj.

Vocea-și pierduse duritatea de după-amiază.

— Bineînțeles. Voi trece ca să vă iau.

— Nu. Întâlnire la ora șapte și jumătate. Vom putea bea ceva.

— Vă asigur că nu mă deranjează să trec să vă iau.

— Nu. Nu. Bill remarcă o ușoară crispă a vocii. Nu. O să joc bridge la niște prieteni. Voi trece pe la hotelul dumneavoastră.

— E-n regulă.

Și astfel, veni la hotel cu trăsăturile destinate și aerul său bărbătesc, cu taionul alb și pălăria albă înclinată pe un ochi. Totuși, în momentul în care se regăsi așezat în fața ei, pe terasa Green, se simți din nou reconfortat de prezența acestei femei, atât de energice și rezistente. Celelalte femei din jur se lăsaseră pradă căldurii sau indolenței lor naturale! Prezența doamnei Trollope era ca a unei infirmiere experimentate și calme în mijlocul panicii

create de o catastrofă. Care era catastrofa? Bill nu avea decât o noțiune vagă, doar dacă nu era Bombay-ul însuși, cu viermuiala sa stranie a mulțimii, acest amestec de oameni a căror majoritate nu mânca pe măsura foamei sale și care era gata să manifesteze, strige sau să producă dezordine pentru un „da” sau „nu”. Bombay-ul, unde sifilisul devenise o stare endemică, unde superstițiile se înmulțeau ca lichenii pe pereții unei peșteri, unde rasele și castele se subdivizau la infinit, unde diferendurile religioase erau într-un război continuu.

Masa decurgea agreabil. Trebuie spus că terasa hotelului Green facilita mult lucrurile. Domina întreg portul. Spectacolul era minunat în lumina dulce a lunii pline. Mâncarea era excelentă, clienții originali atmosfera captivantă. Se întâlneau aici oameni ai mării, pe care îi jena eleganța victorioasă a lui Taj Mahal, ofițeri, funcționari, angajați englezi care se găseau aici, pentru că Green era singurul loc mai puțin riscant, pentru un oraș în care fiecare gest, fiecare mișcare îți era comentată. Se mai găseau aici fete, englezoaice fără sare și piper, expediate la rude din Extremul Orient în speranță de a-și găsi soți, sau alt gen de fete, tot englezoaice, dar mai dure, fete din Hove, Cardiff, Liverpool care veniseră la

Bombay pentru a deveni dansatoare de step sau muzicante în orchestra de femei. Ici și colo puteai vedea câte o prostituată rusă sau o *perși* sau o *khodja* „emancipată”, care luau masa în tête-à-tête cu un însoțitor.

Stitch îi puse un mare număr de întrebări asupra lui însuși, atât de multe încât, la un moment dat, izbucni în râs și o întrebă:

— Sunteți cumva judecător de instrucție în țara dumneavoastră?

— Nu, dar îmi place să știu la ce să mă aștept din partea oamenilor cu care sunt în relații.

Ea reuși să afle că Bill era moștenitorul tatălui său. Descoperi că fusese însurat cu o artistă de music-hall, că soția lui și el, divorțaseră de comun acord, după ce declaraseră că, pentru ei, viața conjugală nu însemna nimic.

— O iubeați? întrebă Stitch.

Întrebarea păru că-l încurcă. Ezită, surâse și răspunse:

— Nu știu. Am fost nebun după ea vreme de trei săptămâni, adică până când ne-am săturat. Nu cred că am cunoscut vreodată sentimentul de dragoste.

— Curios.

— Dar, dumneavoastră, ați iubit vreodată?

— Da.

— Ce impresie v-a făcut asta? întrebă el cu o urmă de răutate.

El pusese întrebarea pe un ton glumeț, dar ea îi răspunse brusc cu o față întunecată:

— Dacă ați fi fost vreodată îndrăgostit, ați fi știut la ce să vă așteptați. Mulțumiți-i bunului Dumnezeu că nu ați fost niciodată și rugați-vă să nu vi se întâmple vreodată.

Bill se simți jenat de tonul melancolic al remarcii și se grăbi să reia conversația de la punctul de unde rămăseseră.

— Știți, eram aproape niște copii, amândoi. Aveam o grămadă de bani. Cred că doream amândoi să ne culcăm, așa că am luat taurul de coarne și ne-am căsătorit. Tocmai îmi pregăteam licența la Corneli.

— Corneli? Ce este asta? întrebă Stitch.

— O universitate.

— Credeam că în America toți băieții „de familie” merg la Harvard sau Yale.

— Nu întotdeauna, zise Bill râzând, dar precis asta a fost motivul pentru care tatăl meu m-a trimis la Corneli. Gândeam că Harvard sau Yale ar avea o influență proastă

asupra mea. Înțelegeți, tatăl său fusese misionar în China, își făcuse avere complet singur. Spunea că vrea să învețe într-o universitate americană adevărată și nu într-un local unde se maimuțăresc englezii.

Stitch nu răspunse. Privirea începu să-i rătăcească pe deasupra golfului. Vaporul regulat, care lega Bombay-ul de Karaci și de Golful Persic, se îndrepta spre port. Luminile sale străluceau pe apa luminată de lună și alunecau lin în fața conturului sumbru al insulei Clephanta. Atunci, pentru prima oară, Bill avu, în sfârșit, imaginea precisă a tatălui său, un om masiv și fără umor, un om auster cu gesturi precise, ale cărui decizii erau rezultatul unei gândiri profunde. Tatăl și fiul nu se înțeleseră niciodată. Nu fusese niciun fel de simpatie între ei. Pentru tatăl său, existența era o treabă care trebuia privită cu cea mai mare seriozitate. După toate astea, avea și întotdeauna dreptate. Asta complica atât de tare lucrurile. Când ești atât de rezonabil și meticulos, nu știi ce înseamnă să te înșeli!

Trecu un timp îndelungat. Bill nu mai era la Bombay. Se întorsese în America. Și Stitch, evident, era și ea plecată aiurea. Unde? Nimeni n-ar fi putut să spună. În orice caz, nu el. Țigara doamnei Trollope i se consuma între degete,

fără ca aceasta să observe. Într-un final, arzându-se, strivi țigara în scrumieră și declară cu o brutalitate feroce:

— Eu și tatăl meu, am plecat în Australia pentru că nu puteam să facem altfel.

Bill înțelese insinuarea și, din discreție, renunță să o mai întrebe ceva.

— Tatăl meu este totuși un individ șic, se mulțumi el să zică. Cred că în curând ne vom înțelege. Și pentru prima dată în viața lui, începu să simtă o simpatie pentru omul care îmbătrânea la celălalt capăt al lumii.

Zarva din imensa sală, reuși să le risipească plictiseala. Ambii se puseră să bea cu nădejde și imediat Al, radiofonistul, Sandy, electricianul-șef de pe *Surabaya*, se strânseseră la masa lor. Al și Sandy erau un pic amețiți. Al zâmbea. Pe măsură ce bea, în aceeași măsură zâmbea mai tare. Era un melancolic și alcoolul era cel mai bun remediu al său.

În acest timp Sandy își trecea timpul clănțănind din dinții falși. Acesta era semnul că Sandy depășise limita la băutură. Cu cât bea mai mult, cu atât dinții nu-și mai găseau locul.

Stitch începu să dea dovada unei agitații nenaturale și-și manifestă dorința să danseze. Cei trei oameni se

executară unul câte unul. Dansa foarte bine deși era un pic prea scundă pentru cavalerii săi.

— E o tipă de treabă, această doamnă Trollope, declară Ai în timp ce ea dansa cu Sandy.

— Și pe urmă, nici nu-i proastă, adăugă Bill.

— Ce porcărie! suspină Al.

— De ce? întrebă Bill care începuse să se simtă euforic și căruia, în fond și la urma urmei, puțin îi păsa de reflexiile tovarășului. Da, de ce?

— Pentru că este imposibil să găsești genul de femeie care să-ți placă.

— Ești cam pretențios!

Știa bând ce-i trebuie lui Al. Al avea gusturi foarte ortodoxe. Nu-i plăceau prostituatele. Ceea ce ar fi vrut el, ar fi fost o mic-burgheză convenabilă, un pic demodată, care n-ar fi dorit nimic altceva decât să aibă un capriciu cu un marinar. Numai că acest articol nu se prea întâlnea la Bombay și bietul Al se îmbăta pentru a se consola.

Un stol de vrăbii își făcu apariția prin geamul larg deschis, se învârtiră puțin prin sala ale căror lumini le orbeau și făcură cale înapoi.

— La Bombay, nici păsările nu se culcă, remarcă radiofonistul.

Stitch și electricianul-șef reveniră și se așezară. Sandy nu contenea să-și tamponeze fața. Stitch comandă un alt cocktail și dintr-odată dispoziția tuturor se schimbă. Veselia, antrenul, efectul ginului se risipiră, dispărură ca aerul dintr-un balon dezumflat. Bill ajunsese la concluzia că în adâncul său doamna Trollope era plictisită și nervozitatea sa era doar o iluzie.

Era timpul să se despartă și fiecare să se întoarcă acasă la el, dar nimeni nu avea curajul să se scoale. În mijlocul căldurii și zgomotului, Stitch și tovarășii săi continuară să bea mașinal și să privească dansatorii. Și atunci, cu spiritul lenevit de căldură, gin și somnolență, Bill avu o apariție.

Îmbrăcată cu o rochie lungă, ea se opri la intrarea salonului, observând perechile care se mișcau pe ringul de dans. Bill avu întâi impresia că ea nu se schimbase deloc. Părul arămiu, corpul perfect și aceeași strălucire de viață și de sănătate erau la fel. Pe când tocmai se sprijinea de tocul ușii, el observă că băuse. „Probabil că se plictisește, își zise el. Nu depășește niciodată limita decât atunci când se plictisește de moarte și nu mai știe încotro s-o apuce”. Știa de asemenea de ce stă acolo singură, expusă tuturor privirilor. Spera să descopere o cunoștință care ar fi invitat-o să-și petreacă seara. „Prin ce miracol a ajuns

aici?” se întrebă Bill, și în același timp își dădu seama cât de frumos îi este corpul, mulat de rochia roșie. Era un sentiment analog celui pe care-l avusese când o văzuse prima dată pe această femeie. Își păstrase un pic aerul său candid. Orice ar fi făcut, își va păstra întotdeauna aerul de Sainte Nitouche.

„Nu, nu îi voi vorbi, își zise el. Să punem punct trecutului și să încercăm să facem ca și cum nu ne-am fi văzut”. Dar știa că acest lucru este imposibil la Bombay, decât doar să te încui de două ori în camera ta și să duci viața unui condamnat pentru totdeauna. Și pe urmă, vederea acestei femei trezea în el o grămadă de amintiri pe care le credea îngropate pentru totdeauna. Brusc își dădu seama de slăbiciunea sa. Lucrurile nu se schimbaseră. Era atât de cald că spiritul său oscila, dar știa din experiență că atunci când încerca acest gen de emoții, nici inteligența, nici voința nu mai aveau efect asupra întâmplărilor. Pentru moment îi fu frică de ce urma să se întâmple. Fără gin, probabil ar fi bățut în retragere și toată această poveste ar fi luat un alt curs. Mult timp după aceea, își reaminti că toate necazurile sale începuseră în acest moment precis, când înțelesese că trebuie să-i vorbească.

Tânăra femeie începu să privească în direcția mesei lor

și el crezu că l-a recunoscut, dar ea nu întârzie să-și întoarcă privirea. Poate nu-și credea ochilor.

— Pe cine fixezi așa? îl întrebă doamna Trollope.

— Pe cineva pe care cunosc. O femeie. Pot s-o invit la masa noastră?

— De ce nu? Tocmai mă hotărâsem să mă reîntorc la sora mea.

Al se învioră puțin în speranța că seara va fi mai interesantă.

— Cum să nu. Ad-o aici imediat.

Ea nu-l văzu apropiindu-se decât când fu la doi pași de ea. Își schimbă expresia așa de brusc încât el pufni în râs. Ea veni în întâmpinarea lui.

— Bill, ia uită-te! Ce cauți tu aici? îi puse brațele după gât și-l sărută pe amândoi obraji. Dacă ai ști cât sunt de fericită că te văd!

Fără să știe de ce, Bill se simți îngrozitor de jenat.

— Vrei să te așezi la masa noastră?

— Bineînțeles. Mi-era teamă că o să trebuiască să urc să mă culc. Vreau să mă distrez un pic.

— Unde stai?

— Aici lataj!

— Ce nostim! Cu cine ești?

— Cu nimeni.

„Lată ceva bizar!”, gândi el și se reținu ca să nu adauge: „Ce intenționezi să pui la cale?” Dar era prea devreme încă. Fiecare lucru la timpul său. Știa că ea se înfurie repede dacă are impresia că-ți bagi nasul în treburile ei.

— Ce coincidență, să ne găsim amândoi aici, remarcă ea. Asta dovedește cât de mică e lumea.

El nu fusese niciodată atras de spiritul ei. Dimpotrivă, mai curând aceasta fusese cauza dramei ce se petrecuse între ei. Avea înclinație pentru a debita platitudini. Reacția lui Bill nu întârzie.

— Tot coincidență este și atunci când două persoane se întâlnesc pe stradă, zise el.

— Hai, făcu ea râzând, nu începe prin a-ți păsa de mine. Ți-am spus de o sută de ori că nu cu inteligența mi-am făcut drum în viață.

Ajunseseră aproape lângă masă și Bill surprinse în ochii lui Al și doamnei Trollope acea expresie care se citea pe fața persoanelor care o vedeau pentru prima dată. Când era mai tânăr, această expresie îl făcea mândru să se afișeze cu tânăra femeie. Ea era proba elocventă că ființele omenești nu erau departe de cele animale, ca să poată fi atât de mișcate de o asemenea etalare de

frumusețe, sănătate și vitalitate. Faptul acesta nu se rata niciodată... bărbații, în special cei în vârstă, se simțeau plini de forță numai privind-o. La vederea sa, cei mai tineri își bombau pieptul și făceau pe interesanții. Uneori, femeile nu o simpatizau de la prima vedere, în special cele care se găseau suficient de drăguțe pentru a susține competiția. Nu exista cale de mijloc. În orice caz, era o femeie în fața căreia nimeni nu putea sta indiferent.

„Unde ai descoperit-o?” se citea clar în ochii albaștri ai lui Al, radiofonistul irlandez, pentru că nu se putea nega că n-ar fi o femeie ușoară. Era lucrul pe care Bill i-l reproșase adesea și la care ea îi răspundea invariabil că-i plăcea acest lucru, numai și numai pentru a-și bate joc de celelalte femei. I se întâmpla chiar să se și comporte ca o femeie ușoară și din acel moment începeau necazurile.

„Bill a agățat o femeie, a dracului de frumoasă, nu înceta să-și repete Al. Fără a greși, este cea mai frumoasă fată din Bombay”.

În momentul prezentării, Bill ezită un moment și sfârși prin a spune: „Vă prezint pe una din prietenele mele. Carol Halma”. În fond, n-ava niciun motiv să anunțe că au fost căsătoriți cândva, dar îi era greu întotdeauna să pronunțe numele cu care se lansase ea, debutând pe scenă, l-ar fi

fost mai ușor să o recomande cu numele pe care i-l dăduseră părinții săi: „Olga, Olga Janssen”. O observă cu coada ochiului și văzu că ei puțin îi păsa de această întoarcere de la exactitate. De altminteri atât de puține lucruri aveau importanță pentru ea și pe urmă, ea ghicea întotdeauna ce se află în capul unui bărbat.

După câteva minute, serata se animă.

Din momentul în care tânăra femeie părăsi compartimentul, colonelul Moti își schimbă expresia. Privirea își pierdu duritatea, reținerea, încordarea, și în ochi îi juca o luminiță aproape maternă. Era dotat cu o natură violentă și starea sa de spirit putea să se schimbe, cu viteza cu care o cobră mușcă. Nu că ar fi simțit antipatie pentru femeia care tocmai părăsise compartimentul lui Merrill, dar detesta genul acesta, ca simbol al unei clase, pe care filosofia sa intransigentă o considera de mult ca inutilă și chiar supărătoare. Îi fusese suficient o singură privire asupra unghiilor sale lungi, toaletei, casetei cu bijuterii ca să recunoască simbolul. Acesta fusese motivul care provocase reacția sa. Nu era, de exemplu, ura pe care o încearcă unii bărbați pentru femeile ce duc o viață ușoară. Nu era cazul. Pentru el, prostituatele erau niște nefericite, ființe prost dirijate,

victime ale unui dezechilibru glandular sau unui sistem economic detracat. Nu dereglarea simțurilor îi provoca indignarea, ci o altă formă de imoralitate, aceea care se manifesta în domeniul social.

Când tânăra femeie dispăru, aspiră o gură mare de aer ca și cum atmosfera se purificase dintr-o mișcare.

— Mi-e teamă că n-ai călătorit bine, Homer, zise colonelul Moți.

— Nu. Totul a fost în regulă. A fost cald, dar nu mai rău ca de obicei.

Schimbă câteva vorbe în engleză cu Tommy și începu timid o conversație în hindustană cu Ali, micul orb. Se simțea intimidat de copiii care nu văzuseră niciodată.

— Cine era această femeie? îl întrebă, în fine, pe Merrill.

— Nu știu nimica despre ea. A fost pentru câțva timp la fratele maharajahului din Jellapore.

— De ce?

Cu toate că-l cuprinsese din nou migrena, Merril nu putu să se împiedice să nu râdă în fața furiei conținute în cuvântul „de ce”. Cunoștea ura lui Moti pentru întreaga familie regală din Jellapore, pe care o considera rea ca suverană și parazitară în același timp.

— Nu știu nimic, răspunse el. Cum aș putea să știu? N-

am mai văzut această femeie niciodată și nici nu cred că o voi mai vedea. În rest, nu cred că ea prezintă vreun interes.

— Nu se știe niciodată... murmură colonelul care aduna bagajele călătorului și le dădea celor doi copii, pe care-i chemase.

— În orice caz, adăugă el, în ceea ce te privește, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să te duci să te culci imediat.

— Totul este aranjat pentru operația lui Ali?

— Da. Doctorul Bliss voia să plece, dar l-am convins să aștepte vaporul următor.

— Vă mulțumesc. Într-un anume sens, Ali este aproape ca un frate pentru micul meu Tommy. Stă cu noi de când și-a pierdut complet vederea.

Știa că orbul nu poate înțelege ceea ce își spun ei. Acesta alunecase de pe banchetă și în picioare, aștepta ca să fie condus. Era foarte placid și această resemnare la un copil atât de mic avea ceva sfâșietor.

— Au fost trei cazuri asemănătoare, continuă colonelul. Doi bolnavi veniți din Rajputawa, un altul din Bophal. Bliss a operat deja unul.

— Operația a reușit?

— Da, răspunse colonelul Moți care începu să zâmbească și întrebă: lubești copilul, nu-i așa?

— Da, este foarte drăguț.

— Și din acest motiv te iubesc și eu, declară colonelul. Și tot din acest motiv, trebuie să te odihnești.

— Trebuie să mă întorc la Jellapore după zece zile.

— N-o să te întorci în zece zile... N-o să te întorci până n-o să te pun pe picioare, doar dacă, bineînțeles, nu ai intenția să te ruinezi complet și să devii inutil.

— Dar mă simt bine.

— Ești un om prea prețios, ca să te las să faci totul numai după capul tău! Nu ești decât un blestemat de fraier.

Merrill zâmbi și tăcu. Era inutil să mai discute cu Moti, pentru că discuția s-ar fi înfierbântat din ce în ce mai tare, acesta ar fi utilizat argumente dictatoriale și s-ar fi crezut Dumnezeu în persoană. De altfel, nu era prima dată când Merrill era bolnav, cu toate că niciodată nu fusese în halul ăsta. Până acum, trecuse întotdeauna peste și va face și în continuare la fel. După ce Tommy va plecă și Ali va fi operat, se va întoarce pur și simplu la Jellapore fără surle și trâmbițe.

Două taxiuri fură necesare pentru a conduce micul grup

și bagajele la colonelul Moti. Acesta nu avea mașină, deși avea dreptul să folosească una ca director al Institutului de boli tropicale. Prefera să consacre institutului sumele pe care le-ar fi cheltuit cu întreținerea unei mașini. Numai. Dumnezeu știa cât de greu este să obții credite! Și astfel, în ciuda situației sale și a renumelui său cunoscut în toată lumea, colonelul circula cu tramvaiul sau lua un taxi, de fiecare dată când era invitat la vreo recepție oficială, îi plăceau tramvaiele cu mirosul lor puțin plăcut, îl făceau pentru moment să uite, să uite acea omenire colcăitoare a Indiilor. Și în afară de aceasta, în tramvaie afla o mulțime de lucruri.

După ce părăsiră gara, cele două taxiuri porniră într-o direcție contrară celei spre care se îndrepta Carol. În loc să se îndrepte spre Yacht Club și colina Malabar, ele merseră spre nord-vest, traversând Crawford Market și o luară spre cartierul Țesătoriilor. Pe măsură ce străzile se succedau, casele deveneau mai sordide, șoselele mai aglomerate. Aerul era sufocant, dar toți culii, toți lucrătorii, toți hindușii din castele cele mai de jos ieșiseră din case, îngrămădindu-se pe trotuare, împingându-i pe negustorii ambulanți, vărsând apa din găleți până chiar pe liniile de tramvai, încărcate cu călători, pentru care o gură de aer ar

fi fost o binefacere, greoaiele mașinării electrice avansau ca niște broaște țestoase, acompaniate fiind de zgomotul continuu al mașinăriilor lor. Era ca și când un fonograf uzat ar fi scârțâit o arie hindusă. Copiii ieșeau din toate colțurile. În timp ce șoferii își croiau drum prin mijlocul gloatei, Merrill, cu ochii închiși, își apăsa capul dureros de spătarul din taxi, colonelul Moti începu să observe în tăcere mulțimea care viermuia.

Un zâmbet lejer rătăcea în colțurile gurii sale împietrite. Acești oameni reprezentau poporul său. Într-un oarecare sens îi cunoștea pe toți, aceste mii și mii de suflete, cu ignoranța și superstițiile lor, cu sărăcia și răbdarea lor de neînțeles. Ei erau aceștia, pentru care colonelul lupta.

Taxiurile nu întârziară să părăsească Țesătoriile și maghernițele sale și pătrunseră în altă parte a orașului, unde săracii se înghesuiau în case ruinate, care cândva adăpostiseră familii de negustori bogați. Aici condițiile de viață erau totuși mai bune. Era un pic de spațiu liber, un pic de aer și chiar câteva embrioane de grădini, unde smochinii de Java își proiectau umbrele negre sub cerul scăldat de lună. Colonelul, cu taxiul din față, întoarse într-o stradă îngustă, pătrunse în incinta Institutului de boli tropicale și se îndreptă spre bungalow-ul unde locuia.

Era o clădire mijlocie, flancată de doi smochini de Java. De-a lungul pereților grădinii creșteau câțiva arbuști. În casă strălucea o singură lumină și în momentul în care mașina se apropie, de pe primele trepte ale scărilor locuinței apăru o femeie în sari alb cu argintiu.

Merrill deschise ochii și observă dansatoarea care părea că strălucește de albeață la lumina lunii. Avu impresia că această siluetă simboliza în puritatea sa atât femeia, cât și pe soțul ei. Erau amândoi prea albi, prea puri și prea fanatici ca să aparțină acestei lumi. Nu semănau deloc cu el, care deși dedicat muncii sale, era uneori tulburat de ideea trupului și ale plăcerilor sale.

Ce pace trebuie să cunoască amândoi, își zise el, deodată invidiind liniștea acestui cuplu.

— Nu mi-ați spus că Indira este aici, spuse el cu voce tare.

— A venit azi-dimineață cu Surabaya, răspunse Moti. Am uitat să te anunț.

Interiorul bungalow-ului degaja aceeași impresie ca Moti și soția sa. Camerele mari erau de o curățenie impecabilă și erau mobilate cu piese de o linie severă. Singurele ornamente ale casei erau o colecție de jaduri și o duzină de tablouri mongole. Doamna Moți strânsese aceste

obiecte, pe care le cumpărase cu banii câștigați dansând prin diferite capitale europene. Acestea constituiau pentru ea luxul său, tot atât de necesar ca și instrumentele de laborator ale lui Moti.

Pentru Merrill, casa prietenilor săi erau o oază în mijlocul acestei Indii frenetice. De fiecare dată când pleca din satele mizerabile unde lucra, avea dreptul să-și îmbroscăteze spiritul. Nu numai că găsea pacea aici, dar își reînnoia credința și curajul, puse la grea încercare de spiritul retrograd al țăranilor și de apatia lor. Și pe urmă, acest bungalow fusese pentru el și un loc de refugiu, un azil sigur, unde se adăpostise întotdeauna de persecuțiile soției sale, până în ziua când aceasta murise. Atunci când existența conjugală devenea de nesuportat, refugiul său era familia Moti. Nu se temea că ea îl va urmări, pentru că se temea de ei, știind prea bine că eu ei putea oricând să alunece într-un domeniu spiritual, unde era incapabilă să-i înțeleagă.

Doamna Moti îl conduse într-o cameră mare.

— Aici o să te culci împreună cu Tommy, îi zise ea. Trebuie să-l culcăm și pe Ali cu voi?

Întrebarea îl uimi, dar reflectând mai adânc, înțelese că nimic nu putea fi mai normal, decât această propunere din

partea unei hinduse, ea considerând că fiul unui *mahut* s-ar simți mai bine lângă servitori.

— Dacă nu te deranjează, răspunse Merrill, aș vrea să-l am lângă mine. Știi, el stă cu noi de câțva timp. Și în afară de asta nu și-a părăsit niciodată ținutul. Am să-i cer boyului să-i aducă un pat hindus.

Ea ieși ca să dea ordine servitorilor, și după ce plecă, el se așează pe marginea patului. Capul i se învârtea și avea febră, dar cu toate acestea păstra în minte imaginea femeii cu sariul alb și argintiu. Nu era nici tânără, nici frumoasă și totuși și el vedea în ea ca și alții, o adevărată operă de artă. Totul era perfect în ea, de la unghiile lăcuite, până la părul său dat delicat spre spate, și până la ovalul perfect și îngust al feței sale. Dar ceea ce avea deosebit era acel calm care o învăluia. S-ar fi spus că ea comunica liniștea sa oamenilor și obiectelor de care se apropia. Epuizat, își zise în sinea sa: „Aș vrea să stau toată viața aici și să mă odihnesc. O! Doamne! Am atâta nevoie de odihnă”. Spiritul său era tot atât de ostenit și bolnav ca și corpul.

— V-am pregătit de mâncare, anunță doamna Moti. Pentru copii, este lapte proaspăt de capră, luat de la caprele laboratorului, așa că nu ai de ce te teme.

Masa terminată, Merrill și cei doi copii se retraseră în camera lor pentru dormit. În general, atunci când Merrill și Moti se reîntâlneau, își petreceau o bună parte din noapte trîncănind. Unul vorbea despre problemele lui în satele din Jellapore, celălalt de descoperirile sale, dar în această seară Merrill era prea obosit și deprimat și colonelul o știa. După ce se dezbracă și făcu un duș, Moti îl căută și-i dădu un somnifer.

— Uite de ce ai nevoie, spuse el. Dormi. Scoală-te foarte târziu mâine-dimineată. Dacă băieții se vor trezi înaintea dumitale, Indira îi va duce să vadă păsările și animalele în piață.

El vorbea ca și cum micul Ali ar fi fost în stare să admire păsările cu penaj colorat, dar știa că soția sa era în stare să i le descrie cu atîta elocință, încât orbul ar fi putut să și le imagineze.

Merrill nu întîrzie să adoarmă. Toată noaptea avu visuri care se apropiau de delir. Când erau Indira și Moti personajele visului, când tînaăra femeie din tren, frumoasă, provocatoare, o creatură în carne și oase, un soi de zeităte păgîună, pe jumătate îmbrăcată, care-i provoca un soi de ușurare, ușurare pe care nu putea să i-o dea dansatoarea niciodată.

Datorită somniferelor, dormi până la prânz. Atunci când se sculă însă, durerea era tot prezentă la baza craniului, iar starea sufletească încă încordată.

Își aminti că în timpul somnului se sculase în mijlocul unui coșmar și zărise fața prietenului său Moti, aplecată deasupra patului. Ceea ce nu știa era faptul că Moti, privindu-l gândise: „Nu trebuie să-l pierdem. Este unul dintr-ai noștri. Avem încredere în el și în credința sa”.

Mai târziu, când colonelul plecase să-și întâlnească soția, cei doi discutaseră îndelung cum ar putea să facă pentru a-l salva și a-i reda sănătatea. Conversația lor l-ar fi mirat pe Merrill. Era atât de îndepărtată de tot ce învățase odată, în casa tatălui său, în valea Genesco, la celălalt capăt al lumii.

Puțin timp după ce Merrill se trezise și-l surprinsese pe prietenul său la căpătâi, Al și Sandy se ridicară de la masă, pentru a se întoarce la vaporul lor, care era acostat în cealaltă parte a orașului. Ajutați și de alcool, erau emoționați la gândul că nu-i vor revedea niciodată, nici pe Bill, nici pe doamna Trollope.

A doua zi dimineață se vor trezi cu o migrenă îngrozitoare. Sandy nu va reuși deloc să-și găsească dantura falsă. Spre ora unsprezece, palatul lor plutitor fiind

încărcat cu o nouă șarjă de pasageri, nu le va fi greu să-i înlocuiască pe Bill și doamna Trollope, așteptând să-i uite definitiv. Asta era viața lor. Dar, pentru moment erau euforici și sprijinindu-se de spătarele scaunelor lor, ca să nu-și piardă echilibrul, nu mai terminau să-și ia la revedere. Sandy avea chiar lacrimi în ochi. Cu toată simpatia pe care o avea pentru ei, Bill de abia aștepta să-i vadă plecând. Era nerăbdător să rămână singur cu Carol. Avea o grămadă de întrebări să-i pună.

După o ultimă strângere de mână, ei se îndepărtară clătinându-se, în mijlocul mulțimii zgomotoase de dansatori. Acum nu mai rămăsese decât s-o expedieze pe doamna Trollope.

Are o figură de înmormântare”, gândi Bill uitându-se la ea. Dispoziția sa părea a fi ajuns la pământ din momentul în care, Carol, cu un gest afectuos îl luase pe Bill de gât și strigase: „Știi, scumpule, îmi face o plăcere nebună să te văd”.

„Trebuie să fi găsit asta foarte vulgar, își zise Bill în sinea lui. Și ce dacă... dacă nu-i place, n-are decât să se care”.

— Totuși nu pleacă! bombăni Bill printre dinți. Efectiv ea nu mișca deloc. Cu figura încruntată privea mulțimea fără

să spună niciun cuvânt, sau se întorcea și-i scruta pe cei doi companioni. La un moment dat își descleștă dinții și consimți să spună:

— Va trebui să vă invit pe amândoi. Cât timp veți mai rămâne aici, domnișoară Halma?

— Până când mă voi sătura, răspunse Carol ridicând paharul. Nu am niciun plan.

În același moment, un om cu o față negricioasă, un hindus, se desprinsese din mulțime și se apropie de masa lor. Era burtos și foarte bine îmbrăcat.

— Bună seara, Carol, zise el într-o engleză pură. De cât timp te-ai întors?

— Din seara asta. Ea trase un scaun. Așază-te și ia ceva. Apoi îl prezintă: Domnul Botlivala.

El refuză să se așeze. Se mulțumi să stea în picioare, înaintea lor, cu mâinile pe spătarul scaunului:

— Nu, nu pot accepta. Sunt cu niște prieteni englezi. Ce faci mâine?

— Nu știu. Sună-mă.

— Bine. O să te sun.

— Nu prea devreme. Nu înainte de prânz.

— Am înțeles.

Sus-numitul se înclină și salutul său, cu toată croiala

costumului său londonez și a perfecțiunii manierelor, era acela al unui oriental, un pic prea aplecat, un pic prea exagerat, mai curând o urare de bun-venit indiană, decât un salut.

Când străinul se retrase, Bill își aminti brusc că acesta de-abia o privise pe Carol, privirea fiindu-i ațintită asupra persoanei sale. Își aminti în egală măsură, mâinile acestui Botlivala, care erau lungi și uscate, mâini prea mlădioase, la acest om gras cu aer senzual. Erau mâini respingătoare, mâini crude și neliniștitoare. Bill nu reuși să-și amintească fața sa. Nu-și reamintea decât mâinile.

Doamna Trollope aprinse o nouă țigară.

— Știu cine este, anunță ea.

— Pute de bani, zise Bill.

— În locul dumitale, draga mea, aș fugi de el ea de ciumă, continuă doamna Trollope. A fost chiar un scandal pe seama lui, o istorie cu niște dansatoare.

— Oh! asta-i veche de când lumea! strigă Carol. El n-are nimic cu chestia asta. Eu îl cunosc, știu la ce să mă aștept.

— Cât de tare îl cunoști? întrebă doamna Trollope, dintr-odată luând poziție.

— Oh! Nu cât crezi dumneata, răspunse Carol zâmbind. Nu-l găsesc chiar atât de seducător. Dar este bogat și-i

place să-și cheltuie banii. Nu sunt femeia care să descurajez bărbații de această teapă.

— Da, într-adevăr, nu e prea seducător, declară Bill la rândul său.

— Nu înțeleg cum o femeie se poate apropia de un astfel de om, făcu doamna Trollope cu un aer acru.

„Dar cu ce drept te-oi fi băgând?” îi veni lui Bill să-i riposteze. Începuse să se sature de ea.

— Eu nu sunt atât de pretențioasă, răspunse Carol fără să se supere.

— Vrei să vii să iei ceaiul cu mine mâine? făcu doamna Trollope pentru a schimba conversația.

— Cu cea mai mare plăcere, dacă mă trezesc la timp. Dar unde?

— La sora mea. Locuiesc cu ea. Am să trec să te iau.

— Ai face bine să-mi telefonezi înainte.

— Nu te invit, continuă doamna Trollope, întorcându-se către Bill. Va fi o reuniune tip zenana. Bărbații nu vor fi admiși.

— Perfect, declară Bill, dar în sinea să se întreba din ce motiv o fi mințind, din moment ce se știa peste tot că sora sa trăiește europenește și nu urma regulile purda/7-ului.

Doamna Trollope se sculă și-și aplecă pălăria peste ochi.

— Haidem. E timpul să plec.

— Te putem conduce.

— Nu, mă așteaptă mașina.

— Să știi că nu ne deranjează.

— Nu, nu. Sunt destul de mare ca să mă pot întoarce singură. Mulțumesc pentru această seară, Bill. Pe urmă cu un surâs se adresează lui Carol: Ne-am înțeles, îți voi telefona.

— Perfect, dar nu prea devreme.

— Ce-a putut, să mă calce pe nervi în câteva rânduri! suspină Bill, după ce ea pleacă.

— De unde-ai scos-o?

— De pe vapor.

— Dar parcă nu e genul tău. N-are nimic atrăgător.

— Este adevărat. Gusturile mele poate s-au schimbat, declară el râzând.

— Îmi face impresia unei femei căreia îi plac tinerii.

— Crezi tu?

— Aș vrea să beau altceva.

— Îți interzic.

— De ce?

— Am de vorbit cu tine. Suntem în cea mai bună formă pentru a conversa.

— Da, dar dacă nu beau, mă voi prăbuși dintr-odată.

— Nu-i niciun pericol. Pe urmă, după câteva clipe o întrebă brusc: Ce ești pe cale să clocești?

— Nimic. Am chef să mă distrez. În orice caz, nu e un motiv să iei lucrurile prea în serios.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit de la Londra cu niște prieteni. Tu nu-i cunoști. Am plecat la Bali. Eu, care nu mă plictiseam, am rămas.

— Ce faci aici?

— Mă duc în vizită la maharajah, merg la curse și cumpăr bijuterii.

„Nu poate să-și permită asta, își zise el. Nu are atâția bani, doar dacă nu-și cheltuie banii acumulați sau are pe cineva care o întreține”.

— E rândul meu acum. Ce faci tu aici?

El îi explică scopul călătoriei sale.

— Îmi pare bine că te-ai aranjat, declară ea cu tonul cel mai serios. Nu puteai continua să duci o viață inactivă. Nu e genul tău.

— Poate. Nu sunt serios de multă vreme... am devenit un domn respectabil și foarte muncitor. Dar asta nu înseamnă că nu m-aș abate de la drumul drept.

— Cu mine, nu-ți fie frică, zise ea privindu-l în ochi.

— De ce?

— Pentru că nu ți-aș permite.

— Ce ai de gând să faci după ce ai să părăsești Bombay-ul?

— Să mă întorc la Paris.

— Cu ce scop?

— Ador acest oraș.

— Ai intenția să te recăsătorești?

— Da, dacă găsesc omul care îmi trebuie. Așa cum mă vezi, sunt logodită. Dar n-am chef să mă mărit cu acel tip.

— Cine este?

Ea nu răspunse imediat. Înainte de a se hotărî, începu să râdă îndelung.

— Hindusul?

— Este un *parsi*.

— Ce te-a apucat?

— M-a tot urmărit cu cereri în căsătorie. Mă copleșește cu cadouri. Și, atunci am sfârșit prin a spune „da”, ca să-i fac plăcere, dar n-am vrut să-i promit nimic.

— Nu i-ai mai dat și altceva?

— Absolut nimic. Nu-i permit să mă atingă. Înțelegi, majoritatea acestor tipi își pierd capul când văd o blondă.

— Nu are aerul c-ar fi prea zdravăn.

— Tot ce e posibil. Ea aprinse o țigară și zise: Să mai luăm ceva.

— Nu, ai băut destul. De ce ții așa de mult să mai înghiți un cocktail?

— Pentru că am mare nevoie după ceea ce mi s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat?

Ea începu să-i povestească călătoria sa la Jellapore și, pe măsură ce vorbea, verva și veselia ei naturală înlocuiau starea ei de excitație artificială. Acum, povestea acestei călătorii neașteptate i se părea plină de sare și descrise cu mult umor conspirația femeilor din Jellapore și serata în cursul căreia sublocotenenți englezi spărseseră cu lovituri de cizmă ghivecele de flori. Tentativa de otrăvire și avertismentele doamnei Goswani îi făceau acum de la distanță efectul unei excelente glume.

Toate acestea erau moarte și îngropate. Nu era femeia care să se lase copleșită de trecut, nici de altfel femeia care să trăiască din proiecte de viitor. Prezentul, minut cu minut, îi era foarte suficient.

Acesta era motivul pentru care ea îi plăcea atât lui Bill. Pentru aceasta fugise cu ea odinioară trezind, la ora două dimineața, un pastor din Greenwich ca să le oficieze slujba

de cununie. Dacă s-au plăcut atât de mult, a fost nu numai din cauza faptului că se simțeau atât de atrași unul de celălalt, ci și de faptul că aveau amândoi darul de a se amuza. Găsiseră mijlocul de a se amuza chiar când făceau amor, ceea ce n-avea nimic comun cu gânguritul à la Tristan și Isolda.

Când era așa, frumusețea sa devenea și mai strălucitoare. Alcoolul o făcea să-și piardă puțin din farmecul său natural, pentru că farmecul său esențial ținea în special de sănătatea și dinamismul său, care îi permiteau să petreacă nopți albe și să fie a doua zi dimineată, după două-trei ore de somn, la fel de proaspătă ca o țărăncuță.

Și, în timp ce Bill o asculta vorbind, punctând din când în când povestirea sa cu un hohot de râs, el își spuse: „Măcar de-ar putea rămâne pentru totdeauna așa”. Găsea că bea prea mult și expresia de descurajare pe care o observase la ea un pic mai devreme, în cursul serii, nu-i prevesteau nimica bun. În afară de aceasta, nu-i plăcea deloc micul domn durduliu cu mâinile prea uscate.

Continuându-și povestirea, Carol îi povesti cum s-a trezit în tren, fără să știe unde este. Îi povesti în sfârșit despre osia ruptă și încurcătura în care se găsisese: să călătorească

într-un *pardah* sau în tovărășia unui misionar.

— Nu ai timp niciodată să te plictisești în India, declară ea. Este întotdeauna ceva care șchioapătă, dar trebuie să recunosc că misionarul meu era mai degrabă un om de ispravă și un băiat frumos. A fost mai bine decât speram. Din nefericire, a fost cuprins de niște dureri groaznice și a trebuit să mă ocup de el. Fii sigur că mi-a părut rău de el. De altfel mi-a povestit că nu era chiar misionar. Nu știu ce face în sate... se ocupă de o grămadă de chestii: recolte, creșterea animalelor, ce-aș mai putea spune?

— Dar, spune-mi, cum se numește? Întrebă Bill, pe care această parte a povestirii părea că-l interesează în mod deosebit.

— Mi-a spus numele lui, dar l-am uitat. Așteaptă... parcă se numește Homer... unul din aceste nume caraghioase... da, asta este, Homer și încă ceva... Nu reușesc să-mi amintesc.

— Cred că-l cunosc. Am fost la Corneli împreună. Nu se numea din întâmplare Homer Merrill?

— Merrill! Da, asta trebuie să fie. Ei bine, mărturisesc că nu este obișnuit.

— Era un as la rugby... juca fundaș. Am stat în aceeași cameră vreme de doi ani.

— Nu l-ai dus niciodată la New York?

— Nu-i plăcea acest gen de viață. N-a intrat în niciun ordin preoțesc pentru că întotdeauna a vrut să-și păstreze independența, dar este un fel de preot laic, dacă vrei. În rest, nu avea suficienți bani ca să-și urmeze studiile și cum nu voia să fie povară nimănui, n-a mai continuat.

Imaginea lui Homer îi apărură brusc în față. Îl revăzu pe acel băiat frumos și înalt, atât de direct, atât de curat. Da, „curat” este chiar cuvântul care i se potrivea. Niciodată Bill nu cunoscuse un băiat moralmente mai sănătos. Exemplul camaradului său îl făcuse uneori să-și facă o analiză de sine, care-l făcuse să-i fie rușine simțind că și cum ar fi avut nevoie de o purificare, de o baie spirituală. Homer nu era totuși din categoria acelor care țin predici. Se mulțumea să fie un model de cinste, de bunătate, de curățenie morală, nu fără un pic de ironie, trădată de lucirea ochilor săi albaștri. Era atât de conștiincios că Regreta că trebuie să joace atât de mult timp rugby, dar nu putea totuși să părăsească echipa, pentru că avea o bursă datorită talentelor sale de jucător. Și acum, se afla la Bombay, după ce vreme de zece ani îngrijise de satele Indiei. Bill făcu dintr-odată legătura între privirea lui Merrill și cea a soției misionarului, pe care o văzuse pe vapor. Da,

erau exact ochii lui Homer, ochii cuiva care nu încearcă niciodată să vă copleșească, ba dimpotrivă, să vă întindă întotdeauna o mână de ajutor.

— Să vedem, zise Bill, mi-ai spus că era bolnav. De ce suferea?

— De ficat și din cauza climatului, după cele spuse de el. Pentru mine, n-a fost decât asta.

— Unde a tras la Bombay?

— Nu știu. Mi-a vorbit despre un prieten al lui, doctor. Este singurul amănunt pe care-l știu.

Astfel, Homer dispărea din nou, fără a lăsa urme. La Bombay, era un adevărat tur de forță să găsești pe cineva din afara cercului de privilegiați care locuiesc pe colina Malabar sau frecventează Yacht Club, Willington Club, Taj Mahal și câmpurile de curse. Ca și când ai fi căutat un ac în carul cu fin, această operație părând mai simplă, prin comparație.

Bill nu se mai gândea deloc la Carol. Se gândea la un mijloc de a-l găsi pe Homer. Poate acesta avea nevoie de bani. Poate îi trebuia un doctor calificat. Poate îi trebuia o cură de odihnă, pe care nu și-ar fi putut-o permite.

— Nu știi deloc, unde a tras? o întrebă Bill din nou.

— Nu, tot ce știu este că a tras la un hindus... probabil

omul care a venit înaintea lui la gară... un tip frumos de treizeci și cinci, patruzeci de ani cu ochi mari, negri. N-am avut impresia că i-am fost simpatică acestuia.

Marele salon al barului se golea puțin câte puțin. Bill privi în jurul său.

— Să mergem, spuse el, cred că patul te va reconforta mai bine decât un cocktail.

— N-am chef să dorm.

— Ai început să ai obiceiuri rele. Carol nu răspunse și Bill adăugă: Sper că nu te droghezi?

— Crede! Nu sunt chiar atât de nebună.

— Trebuie să mergi la culcare și să încerci să dormi.

— Asta nu-mi spune nimic... în fine, dacă ții... Sunt curse mâine?

— Da, cred.

— O să mă duci?

— Bineînțeles.

— Cine aleargă?

— Mă întrebi prea multe. Nu cunosc hergheliile din Bombay.

Pe Carol o cuprinse brusc oboseala. Ochii i se încrețiră și mici riduri îi încadrară gura cu contururi încântătoare.

„Dacă o va duce tot așa, va îmbătrâni dintr-odată, gândi

Bill. Cu puțin noroc, la treizeci și cinci de ani, va avea aspectul unei blonde bine conservate și nu e nimic mai dăunător decât o blondă bine conservată”.

Încercă un sentiment brusc de a-i veni în ajutor, dar nu vedea prin ce mijloc. Avu impresia că într-un moment al vieții sale pășise pe un drum greșit. Era la fel de neplăcut, ca atunci când vezi o actriță de talie mare, jucând un rol nedemn de talentul tău.

Bill era un pic beat și emoțiile zilei, căldura, neșansa, începură să-i diminueze rezistența.

— Nu vreau să te vexez, micuțo, zise el, dar dacă tu nu vrei să te culci, eu mor de somn.

— Eh! Ai început să îmbătrânești!

— Se poate. În orice caz, în afară de faptul că am avut o zi groaznică, am căpătat obiceiul să mă culc la ore rezonabile. Știi că din momentul debarcării am avut parte de povești murdare? Un om a fost omorât chiar lângă mine. Pantalonii mi s-au stropit cu sânge. A trebuit să azvârl costumul.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Carol, a cărei privire se învioră. Povestește-mi și după asta o să mă duc să mă culc.

Se execută cu o descurajare și o lipsă de antren care

excludeau orice emoție.

— Ciudată femeie, prietena ta, doamna Trollope, murmură Carol când el termină.

— Este cumsecade.

— Să mergem, spuse Carol ridicându-se. Am face mai bine să ne culcăm.

— Te conduc până la ușă.

— Este inutil.

— Mi-ar face plăcere.

Plăti nota și dădu un bacșiș bun curasianului. În timp ce companioana să se strecura printre mese, simți că cineva îl urmărea cu privirea. Se întoarse și-l văzu pe omul cel gras cu mâinile uscate. Îi veni chef să se ducă și să-i spună vreo câteva, dar se abținu și-și continuă drumul.

Coborâră până în hol, pentru a lua ascensorul. Trecând pe lângă pendulă, Bill văzu că era ora trei dimineața. În același moment, o văzu pe Baroană înfundată în jilțul de răchită. Ea observa mulțimea fără a înceta să numere mățăniile din lemn de trandafir. Ea nu privea în direcția lor și Bill își zise: „Poate că reușim să ajungem la ascensor fără să ne vadă”.

În același moment, ca și cum le-ar fi simțit prezența, întoarse capul și recunoscă perechea. Se ridică din fotoliul

său și se îndreptă spre ei cu o grimasă pe buze, în chip de zâmbet.

— Iată, zise ea. *Io* m-am întrebat *thoată* ziua ce s-a întâmplat cu dumneavoastră.

— Am avut o grămadă de lucruri de făcut.

— A fost *bosibil*, acel accident.

Micii săi ochi scânteiară cu o bucurie drăcească, evocând evenimentul.

— Da, este îngrozitor.

O privi pe Carol și surâse. Bill știa sigur că voia să fie prezentată tinerei femei, dar pentru prima dată în viața să se arată grosolan. Numai că a fi grosolan cu Baroana era ca și cum ai fi insultat un rinocer.

— Baroana Ștefani, zise ea întinzând o mână grasă. Bun-venit pe același vapor, domnul Wainwright și eu.

— Scuzați-mă interveni Bill, prins în capcană. Permiteți-mi să v-o prezint pe doamna Halma.

— Încântată de cunoștință, murmură Carol.

— Mergeți la *culchare*? întrebă Baroana. Aș fi vrut să vă invit să *luhăm* ceva.

— Mulțumesc, răspunse Bill. Altă dată... mâine o să luăm. Ceva împreună.

— Și mâine ca și astăzi, n-o să vă *înthilnesc*.

— Suntem obosiți, declară Carol.

— Rămâne pentru *mhâine*. Am *promishiunea thumneavoastră*.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Ei se îndreptară spre ascensor și Baroana se întoarse la fotoliul și mățaniile sale. Cu toată ora înaintată, avea o plăcere bolnăvicioasă să privească mulțimea. Vedea totul cu ochii ei bulbucați, antrenați pentru aceasta. Era încântată că făcuse cunoștință cu frumoasa fată blondă pe care o avusese în vedere. Vorbind cu ea, Baroana putuse să verifice ceea ce instinctul și experiența o făcuseră să ghicească. Această femeie făcuse cu siguranță teatrul.

Un pic mai târziu, un om mititel, ciupit de vărsat, cu privirea șovăitoare și hainele murdare, se așeză lângă ea.

Ei vorbiră atât de îndelungat încât, când se ridică, nu mai rămăsese aproape nimeni în holul lui Taj Mahal.

Ieșind din ascensor, Bill și Carol o luară pe interminabilul culoar cu dale și trecură pe lângă boy-ii a căror majoritate dormea atât de profund încât nu-i auziră.

— Vrei să intri? Am mai vorbi, propuse Carol, când ajunseră în dreptul camerei sale.

— O să vorbim mâine, dacă vrei.

Ea ezită un moment și spuse:

— Poți să rămâi cu mine dacă vrei.

— Nu, cred că n-ar fi bine... nu pentru că nu aș vrea, dar este inutil să încerci o nouă experiență. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da... cred că ai dreptate, răspunse ea întorcându-și privirea. Credeam numai că asta ne-ar fi putut face să râdem un pic împreună. Pe urmă se întoarse din nou și-și aținti ochii săi albaștri în ai lui. Într-o clipă, redevenise cea pe care-i plăcea s-o vadă, fiica fermierului suedez din Minnesota. În orice caz, zise ea, sunt foarte fericită că ești aici. Aveam nevoie de cineva ca tine. Și pe urmă, mi-ai putea servi de ocrotitor. Haide, adăugă ea după o scurtă pauză, putem totuși să ne sărutăm înainte de a ne despărți.

Ea îl îmbrățișă și fu un sărut cast ca al unei surori. Ceea ce fusese întotdeauna dezarmant la ea, era că în ciuda a toate, păstrase un soi de puritate, de naivitate, pe care nimic nu le putuse atinge.

La întoarcerea în camera sa, Bill se simți tulburat de acest sărut, nu pentru că o dorea pe Carol, ci pentru că avea impresia netă de a fi avut o serioasă influență asupra ei.

Dacă el ar fi fost altfel, căsătoria lor ar fi putut da rezultate fericite, devenind una din acele adevărate uniri „binecuvântate de Domnul”, așa cum zic oamenii „de bine”. N-ar fi avut niciun motiv să fie altfel, dacă nu ar fi fost prea mulți prieteni, cărora le plăcea prea mult să se distreze.

Odată dezbrăcat, el se lungi pe pat. Deasupra capului său, ventilatorul amesteca și iar amesteca aerul umed. Bill se simțea neliniștit. Nu putea să doarmă, în sfârșit, într-un soi de ațipeală, își zise: „După toate, sunt cu adevărat fiul tatălui meu. Poate că nu ne-am îndepărtat prea tare unul de altul”. Pe urmă își aminti vechiul proverb: „Nimic nu e mai respectabil decât un chefliu care se căiește”.

În camera sa, nici Carol nu putea să adoarmă. Deși stinsese lumina și se străduia din toate puterile să-i vină somnul, acesta fugea de ea. De altfel viața sa adoptase un ritm bizar. Totul se dereglase. Nu mai putea să adoarmă decât în plină zi. Ignora complet ce va face, unde se va afla într-un an, într-o lună. Ceea ce reușea să vadă, era faptul că mâine ca și azi, era singură cu ea însăși, că își risipise atât sufletul cât și corpul și că asta o rodea și îi făcea frică. Pentru acest motiv îi ceruse lui Bill să rămână. Nu era vorba de dragoste, bineînțeles, dar dacă el ar fi fost

de față, ar fi împiedicat-o să reflecteze. Ei ar fi vorbit despre lucrurile de altă dată ar fi râs. Își zise că Bill era un băiat fermecător, așa cum numai bărbații americani pot fi, cu spiritul lor cavaleresc, veselia și gentilețea lor, acești bărbați americani, poate un pic prea veseli, un pic prea gentili. Aceasta era ceea ce îl pierduse. Își aduse aminte de porecla pe care i-o dăduse odată „patachon” și se simți cuprinsă de un val de tandrețe.

— Dar imediat, noi chinuri o năpădiră. S-ar fi zis că ele se nasc, se alimentează din umbra mării camere.

Voci pe care nu le putea face să tacă îi șușoteau la urechi: „Ți-e frică! Ai ratat totul! Nu știi încotro s-o apuci. Ești. Aproape ruinată. Ai cheltuit aproape toți banii pe care îi ia lăsat Bill. A început să-ți placă alcoolul de-a binelea. În curând ai să începi să te droghezi ca să dormi. Nu poți să dai timpul înapoi. Nu te mai poți întoarce la maică-ta în mica fermă din Minneapolis. Ai trăit prea mult. Ai mers prea departe. Știi mai bine decât oricine. Acum, când te scoli la prânz, privirea ta nu mai are limpezimea pe care o avea altă dată, mai ales după experiențe nefaste. Pielea nu mai are frăgezimea de altă dată. Te-ai apucat de băut să-ți înfrângi temerile, lată, într-o clipă te vei ridica să bei pentru a adormi”.

— Nu! Nu! răspunse ea cu voce tare fantomelor care o bântuiau. Nu, nu vreau. Nu mă veți putea convinge.

Dar fantomele nu se lăsară bătute, și în final, în momentul când începură să apără zorile, ea se sculă în lumina difuză și merse să deschidă sertarul, unde ascunsese o sticlă de gin fără să știe Krishna.

Ieșind de la Taj Mahal, doamna Trollope se îndreptă spre marele Rolls Royce, care aștepta, în șirul de mașini. Îl sculă pe șoferul ațipit și îi zise: „Întoarce-te la palat”. Omul o privi cu un aer aspru, pe urmă închise cu zgomot portiera după ea. „Și el este la curent!” gândi doamna Trollope.

Știa bine că în ochii servitorilor palatului era o biată rudă săracă. Cunoștea Extremul Orient. În această țară, nu aveai nicio șansă. Pentru a ști cu cine au de-a face, oamenii n-aveau decât să-i studieze mai de aproape toaletele și valizele cumpărate cu cincisprezece ani în urmă, în timpurile bune ale lui Jim Trollope.

Ei nu aveau decât să citească în ochii ei, au să remarce aerul obraznic pe care-l afișa, pentru a-și da o oarecare importanță.

La capătul nervilor, se lăsă să cadă pe pernele automobilului și începu să-și plângă de milă. La patruzeci

și doi de ani, adică la jumătatea existenței sale, nu era decât o epavă. Tot ceea ce o aștepta era un viitor dezolant și lugubru. Fortându-se să pară ceea ce nu era, reușise să facă un gol în jurul ei. Se săturase să mai joace teatru pentru toată lumea, pentru chelnerii din restaurante, pentru tovarășii de călătorie, pentru șofer, pentru sora sa. De ce să nu recunoască faptul că era la capătul puterilor? Această punere în scenă permanentă rata toată plăcerea pe care i-ar fi dat-o jocul. Când joci ca să-ți câștigi existența, să-ți plătești un loc de trecere prin viață, să-ți oferi un prânz, nu-i prea vesel. Dacă măcar ar putea să-și facă planuri legate de ziua când Jim va ieși din închisoare. Dar și asta îi era interzis. Jim va avea șaiszeci de ani când se va elibera. Va fi prea bătrân ca să-și mai refacă viața. Ceea ce-i făcea frică nu era opinia publică. Era deasupra acesteia și probase aceasta continuând să călătorească sub numele soțului său, după scandalul care izbucnise în urma căruia fusese condamnat pentru escrocherie. Ceea ce o înfricoșa cel mai tare era sărăcia, existența meschină a femeii obligată să socotească prețul unei fripturi sau al unui prânz într-un restaurant de lux. Din nefericire, știa ce înseamnă această viață. Mizeria este mai ușor de îndurat de către cei care nu au cunoscut-o niciodată, aceștia

păstrând cel puțin speranța unor clipe mai bune. Dar doamna Trollope știa din experiență că săracii n-au niciodată noroc.

Din ziua în care au părăsit Melbournul, pentru a-și desăvârși studiile în Anglia, datorită banilor câștigați mai mult sau mai puțin cinstit de către tatăl lor, sora sa Nelly, și ea, fuseseră întotdeauna dezrădăcinate. Tatăl lor nutrise speranța să facă din fiicele sale femei de lume. Rezultatul era frumos. Nelly trăia ca o captivă în palatul său de marmură roz, având pentru cheltuială un venit ce nu depășea solda unui ofițer. Cât pentru ea era și mai bine. N-avea un ban și bărbatul ei era după gratii. Își petrecuse existența rătăcind dintr-un hotel într-altul, mutându-și norocul dintr-o parte în alta, cunoscând uneori un lux nebănuț, când afacerile lui Jim mergeau bine. Din toate acestea nu rămăseseră decât amintiri care nu meritau să fie nici măcar evocate. Nu se punea problema ca sora sa să-i vină în ajutor. Nelly n-ar fi întârziat să-i răspundă că abia are cu ce să-și satisfacă pasiunea pentru jocuri de noroc și că nu poate face nimic pentru ea, ceea ce era probabil și adevărat, în ciuda luxului de care era înconjurată.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea situația

mai tristă. Nu-i rămăseseră decât patruzeci și opt de lire în bancă, în afară de modesta sumă pe care o depusese la cook. N-avea nici măcar cu ce să părăsească Bombayul. Nu mai avea nimic de vândut. Singura sa resursă era să trăiască pe spinarea surorii sale, care nu va întârzia să-i facă viața imposibilă, pentru că Nelly o detesta într-adevăr. Și pe deasupra acestora, trebuia să suporte privirile insolente ale servitorilor, care știau bine că este dată deoparte.

Deodată, îi apăru în minte imaginea radioasă a femeii pe care Bill o invitase la masa lor. Această amintire o acapara până la punctul la care își uită nenorocul. „De ce nu sunt ca ea, își zise ea suspinând. De ce n-am statura, frumusețea și vioiciunea ei! Ce pot să pretind eu cu tenul meu palid și aerul meu bărbătesc”.

Atunci se produse un lucru extraordinar. Într-un moment de amețeală, se metamorfoză în această femeie superbă. Avu impresia că picioarele sale descărnate se alungesc și prind un contur magnific, sânii fleșcăiți se umflă, se rotunjesc, devin tari și voluptuoși, pielea pergamentoasă se transformă într-o piele curată și transparentă, că ternii ei ochi verzi se transformă în doi ochi albaștri în fundul cărora scânteiază sclipiri vesele.

Dar vraja fu de scurtă durată și recăzu în cea mai curată disperare. „Trebuie totuși s-o revăd, gândi ea cu încăpățânarea unui bețiv. O să-i dau mâine un telefon”.

Marele Rolls Royce demodat se opri imediat în fața unui palat de un gust costisitor. Șoferul deschise portiera. Avea în continuare pe buze același zâmbet răutăcios. Doamna Trollope păși pe peron cu aerul său cel mai demn.

Făcu figură onorabilă până la scara de marmură roz, dar din momentul în care puse piciorul pe prima treaptă începu să plângă. Ajunsese în cameră, izbucni în hohote de plâns și se aruncă în pat. Ziua o surprinse adormită în taiorul său alb complet boțit.

Colonelul Moti îl conduse pe Merrill și fiul său la vapor. Merrill îl rugase să nu se deranjeze să piardă o zi de muncă, departe de dragul său laborator. Cu intuiția și hipersensibilitatea care fac viața atât de complicată pentru cei din rasa sa, hindusul înțeleșese că prietenul său era nu numai un bolnav care suferea, dar plecarea fiului său îi producea o adevărată tortură fizică și morală.

În taxiul sufocant care-i conducea la chei, Moti nu încetă să studieze fața prietenului său. Făcu lucrul acesta însă cu discreție, pentru că îi era frică să nu observe Merrill, și să ghicească ce se petrecea în capul său. Era vizibil că pe

acesta îl durea capul și Moti ar fi dat orice ca să descopere ce se petrece în adâncul gândurilor sale. Încercase de câteva ori să descifreze această enigmă, dar niciodată nu ajunsese la un rezultat satisfăcător. Îi scăpa întotdeauna ceva, acel ceva care din timp în timp, marca existența lui Merrill, neutraliza eforturile sale și-i ruina sănătatea, ceva greu de înțeles care venea din Occident, dintr-un orașel al statului New York, din tot ceea ce constituise adolescența lui Merrill, acel ceva, acel nimic pe care niciun hindus, nici chiar Moti, n-ar fi putut niciodată să-l intuiască. Știa în egală măsură că Merrill nu se va vindeca niciodată dacă nu va fi extirpat acel rău, dar înainte de toate, trebuia să știi de unde provine acesta.

Ajunseră la chei și îl găsiră pe domnul Snodgrass, misionarul, care se însărcinase să-l conducă pe băiat până la Minneapolis. Snodgrass era un om înalt și slab și foarte puțin simpatic. Moti își dădu seama cu cine are de-a face și-și zise: „Noroc că băiețelul nu este prea mare ca acest om să-i strice gândirea cu concepțiile sale”. Moti ar fi jurat că oameni de genul lui Snodgrass introduseseră în Merrill germele răului care-i provoca suferința.

Domnul Snodgrass nu era totuși rău în termenul propriu-zis al acestui cuvânt. Era chiar amabil, cu tot aerul său

înțelept și manierele sale exagerate de prelat. Dar tocmai aerul său înțelept, buzele strânse și lipsa de expresie a feței nu-i plăceau lui Moti. Aparținea acelei specii de oameni fără căldură, care nu știu nimic, nici despre dragoste, nici despre milă, care se cred îndreptățiți să-și judece semenii și să-i privească de la înălțimea măreției lor. În timp ce-i observa mâinile păroase care spânzurau inerte de-a lungul corpului său, ascultându-l vorbind cu Merrill pe un ton inexpresiv, Moti nu înceta să-și repete: „lată ce este cu Merrill, lată ce i-a stricat existența”.

Excitat de vederea vaporului și perspectiva călătoriei, băiatul alerga de la un capăt la altul al punții, fără să-i pese de tatăl său, pe care urma să-l părăsească. Trăise întotdeauna în sate din mijlocul junglei și totul era nou pentru el. Era o lume minunată, mult mai frumoasă decât elefanții maharajahului, musonul sau tigrii care veneau din când în când noaptea să ucidă un animal sau un om. Niciodată nu mai văzuse o astfel de întindere de apă. Va uita în curând pe tatăl său, satele și frumusețea sălbatică a pământurilor situate pe înălțimi. Ce-l interesau pe el toate acestea acum? Pleca în țara sa, America, la Minneapolis, unde va întâlni alți băieți ca el, unde toată lumea vorbea americaneste, unde erau probabil cow-boy

și Piei-Roșii.

În timp ce băiatul sărea de la stânga la dreapta, se apleca peste bastingaj, îl striga pe tatăl său, năpădindu-l cu întrebări, Merrill îl sorbea din ochi. S-ar fi putut spune că încerca să-și graveze în memorie fiecare din gesturile lui, fiecare expresie, pentru ca să le poată duce cu el în satele unde se va întoarce să-și continue existență.

În timp ce Moti și Snodgrass schimbau între ei păreri comune, Merrill, cu fața răvășită de oboseală și durere, lupta din toată ființa cu el însuși, ca să-și ascundă emoțiile față de cei doi oameni. Găsea bizar să încerce atâta tandrețe pentru un copil născut dintr-o căsnicie atât de insipidă și lipsită de iubire. Acum că soția sa murise, nu mai încerca să se mai schimbe. Se termina cu toate acele trucuri, toate prefăcătoriile, care-i otrăviseră anii de căsătorie pentru a face din acel mariaj un simulacru de demnitate. Poate că-l iubea pe fiul său pentru că maică-sa nu-i dăruise niciun pic de tandrețe, nu-i permisese nici măcar s-o iubească.

Sirena lansă prima chemare și deja se auzea strigând: „Toată lumea care nu pleacă, să coboare”. Mulțimea de europeni și hinduși veniți să-și ia rămas-bun de la rude sau prieteni, începu să se scurgă pe pasarela îngustă.

Domnul Snodgrass declară pe un ton emfatic: „Cred că va fi cald până la Port-Said. După aceea se va răci, se va face poate frig. Ce interesantă este schimbarea bruscă ce se înregistrează la Port-Said”.

Și dintr-odată, Merrill încercă o ură violentă împotriva domnului Snodgrass, care până atunci nu făcuse decât să-l agaseze. Îl detestă pe acest om pentru afectarea sa, mieroșenia sa, ipocrizia, modul de a se crede reprezentantul lui Dumnezeu și superiorul celorlalți oameni. Nervii săi zdruncinați îl făceau să judece și mai aspru lucrurile, totuși își zise: „Poate nu este greșeala lui. Dacă Domnul ar fi vrut, poate aș fi fost eu domnul Snodgrass”.

Se întoarse spre fiul său și brusc îl ridică în brațe, mândrindu-se cât de sănătos și robust este pentru un copil crescut în India. Și el fusese la fel la vârsta lui. Micuțul era deja solid, se va acoperi de mușchi și într-o zi, după exemplul său, băiatul va deveni un as al boxului și al rugbiului. „Dacă aș fi acceptat propunerea tatălui lui Bill, gândi Merrill, lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură. Aș fi trăit în America și fiul meu ar fi crescut alături de mine”. Cel mai greu era că urma să fie lipsit de fiul său ani întregi, ani prețioși în cursul cărora ar fi putut să ajute copilul, să-l

îndrume, să-l facă să evite greșelile pe care el însuși le comisese – să-l învețe să se bucure de viață înainte de a fi prea târziu. Când îl va revedea, dacă vreodată îl va revedea, Tommy va fi aproape un bărbat, un străin, poate.

Îl strânse pe fiul său la piept.

— Du-te, micuțule, îi zise el, încearcă să fii cuminte și scrie-mi când ajungi. Poți să-mi scrii chiar de pe vapor dacă vrei.

— Bineînțeles, tată. Bineînțeles. Contează pe mine.

Strigătele „Toată lumea coboară” deveniră mai energice.

— Am face mai bine să plecăm, Homer, zise Moti care nu pierduse nimic din această scenă.

Merrill îl eliberă pe băiat și-l sărută discret pe frunte. Când îl va revedea, va fi prea mare ca să-l mai sărute. Moti îl prinse de braț și-i strânse mâna domnului Snodgrass.

Urmă de Moti, coborî de bine, de rău pasarela. Era o căldură sufocantă. De pe chei și de pe vapor se ridica o cacofonie de necrezut de strigăte și de zgomote. În aer pluteau mirosuri stranii. Încercă o bruscă sfârșeală și-i fu frică să nu leșine pe chei în mijlocul acestui furnicar. Începură din nou durerile obișnuite. Îl auzi pe Moti murmurând: „Să ne grăbim, să ne întoarcem. Trebuie să te

culci. Este inutil să așteptăm plecarea vaporului. Nu folosește la nimic”.

Se întoarse și-l căută cu privirea pe fiul său printre pasageri. Tommy plecase de la bastingaj și intrase în interiorul vaporului pentru a descoperi noi minunății.

La ora două după-masă, Bill îi telefona lui Carol. Cu toată căldura care se infiltra peste tot, avea vocea clară și părea să-și fi revenit din oboseală. Nu mai avea timbrul sacadat și dur din seara precedentă și-și regăsise vocea sa limpede și catifelată de odinioară. În acest timp, Bill avea o migrenă și era cu nervii la pământ.

În momentul în care ea zise: „Oh, tu ești. Bună, dragul meu. Cum te simți?” îi veni chef să spargă totul în jurul lui și gândi: „Cât de tare poate să te distrugă această temperatură”.

— Nu prea rău, răspunse el. Ce faci în acest moment?

— Nimic. Frunzăream o revistă. Sunt în costumul Evei dacă vrei să știi chiar totul. Este mult prea cald ca să fac altceva.

— Trebuie să ies.

— Unde te duci?

— La biroul Companiei.

— Și la curse, te-ai mai gândit?

— Nu știu când voi fi liber. Te voi întâlni acolo.

Vocea se făcu mai mângâietoare.

— Oh, de-abia ai venit. Nu începe chiar din după-amiaza aceasta.

Întotdeauna era aceeași poveste. Întotdeauna fusese așa.

— Ascultă, micuțo, zise el, am venit aici să muncesc.

— Bine, atunci când o să te văd?

— Voi veni să fac un tur la curse sau la Willington Club.

— Să nu ajungi prea târziu.

— Nu.

— Nu mă dușmănești pentru că sunt aici?

— Nu, de ce?

— Pentru că n-am avut niciodată o influență bună asupra oamenilor ocupați.

— Oh, dar tu ai de-a face acum cu un om forte, zise el râzând. „Patachon” e mort și îngropat.

— Săracul de el. Ce păcat.

Dintr-odată conversația lâncezi, Bill neștiind ce să mai zică.

— Mai ești la telefon? întrebă Carol.

— Da.

— Credeam că ai închis.

Nu ea era aceea care ar fi închis telefonul primă. Îi plăcea la nebunie să vorbească la telefon. Era în stare să-și petreacă o dimineață întreagă în pat, telefonând prietenilor.

— Mai spune-mi de tipul pe care l-ai întâlnit în tren, zise Bill. La cine trebuia să se instaleze?

— La un hindus... un fel de medic ce se afla în fruntea nu știu cărei chestii.

— Cu ce seamănă acel tip?

— Nu este înalt... dar este un bărbat frumos și are niște superbi ochi negri.

— Nu vorbesc de hindus.

— Oh, americanul! Și el este un băiat frumos și foarte simpatic. Are părul blond și ochi albaștri. A fost foarte drăguț cu mine. Puțin a lipsit să nu mă îndrăgostesc de el.

— Am impresia că el este.

— Cine?

— Homer... Homer Merrill.

— Da, da, ăsta este. Îmi amintesc acum.

— Bine că nu te-ai ramolit încă.

— Ai putea să fii politicos!

— Ne-am înțeles, am să te caut.

— Bine... unde, la curse sau la club?

— Faci parte din club?

— Eu... nu, dar Botlivala tocmai aranjează asta.

— Cine este Botlivala... hindusul?

— Da, și pe urmă Jelly și fratele său sunt atotputernici la club.

— Între noi, află că îl plac mai mult pe prietenul tău.

— Chestie de gust. În orice caz, nu uita. Trebuie să te descurci ca să reușești să-mi anulezi rendez-vous-ul cu el.

— Contează pe mine.

— La revedere.

După ce termină convorbirea, merse să facă un duș. Pe urmă îl chemă pe Silas și-l însărcină să-i pregătească lucrurile. Îmbrăcându-se, începu să se gândească la Merrill. Avu din nou impresia că vechiul său camarad avea nevoie de bani ca să se îngrijească. Nu era totuși cazul să-i dea lui Merrill pentru că acesta întotdeauna refuzase vreun cadou... doar dacă nu s-ar fi schimbat din timpul studenției.

Bill simțea o mare nevoie să-l revadă pe Merrill, așa ca altă dată, când avea nevoie, să se îmbăieze după ce chefuisese prea mult. Se simțea întotdeauna mai bine după ce-l vedea. Lucru curios, dar Bill făcea parte din aceeași categorie ca a lui Carol. Asta ținea de sănătatea și

vitalitatea lor, ambii fiind oameni care atrag naturile umane mai sărace, neputincioșii, cei care nu avuseseră noroc sau care și-au ratat viața. Dar Merrill era cu totul altceva. El avea simțul responsabilității. Era născut pentru a comanda și a antrena. Deși părea neobișnuit, același lucru era valabil și pentru Carol, numai că ea făcuse tot posibilul ca să-și rateze vocația. Poate că asta i se trăsese de la acel faimos premiu de frumusețe pe care-l câștigase „Miss Minnesota”... și pe urmă rolurile din teatru și tot restul. Nu trebuia mai mult ca cineva să apuce pe un drum greșit. Și acum era prea târziu ca să dai timpul înapoi.

„la uită-te, își zise el râzând, am ajuns în categoria fluturilor atrași de lampă. În fond, nu este flatant pentru mine să fiu prietenul lui Carol și al lui Merrill”. Redeveni serios și-și dădu seama că amândoi fuseseră ființele care contaseră cel mai mult în viața lui. Îi iubea pe amândoi și puțin chiar în același mod. Gândind mai profund își dădu seama că nu dorința se amestecase în acest atașament al său față de Carol. Fusesse mult mai tulburat de foarte multe femei pe care le cunoscuse, de fapt, de majoritatea celor de care se apropiase, chiar și de cele care-l plectiseau de moarte, în afara plăcerii pe care i-o procurau.

Căldura se ridică din stradă ca dintr-un cuptor. Era una

din acele zile când ai prefera să stai pe o plajă cu apă până la bărbie. Dar acest lucru era imposibil la Bombay. Cu toată frumusețea litoralului și palmierilor săi, plaja din Djuhu era scăldată de o apă caldă și noroioasă. Era mai rău decât căldura însăși.

La birou, nu se așteptau la vizita sa. După câteva clipe, *Chouprassi* reveni în compania domnului Smithers. Domnul Smithers era un individ burtos care se apropia de cincizeci de ani. Avea ochelari cu rama de oțel și arbora un cap chel și lucitor. Bill nu-l mai văzuse. Nu contenea să surâdă și să facă temenele. Din momentul în care deschise gura, Bill recunoscuse accentul său de Birmingham. Era omul care în ziua precedentă îi răspunsese la telefon.

Servilismul claselor sociale engleze inferioare îl enerva la fel de tare ca și superioritatea și manierele proaste ale claselor superioare britanice. Îl bătu gândul să-i zică: „Ascultă-mă, domnule Smithers, noi suntem amândoi oameni. Noi nu aparținem unor regnuri diferite de regnul animal. N-am de gând să te dau afară. Nu mă cred Dumnezeu, fiindcă sunt fiul patronului. Fără îndoială ești mult mai util pentru afacerea noastră, decât sunt eu”.

În aceste ocazii, nu știa niciodată ce trebuia făcut, dimpotrivă, știa foarte bine că dacă încearcă să-l oblige pe

domnul Smithers să se comporte cu mai multă demnitate, îl înfricoșează și-l face să gândească la faptul că fiul domnului și stăpânului său, nu era decât un grosolan, bref, un american.

Trecură în biroul domnului Smithers, o cameră demodată cu ventilatorul său electric vechi, mobilele din lemn de teck și hărțile acoperite de urme de muște, care constituiau singurul ornament al pereților galben-murdar.

„Încep să înțeleg de ce Hinkle ne-a cerut optzeci de mii de rupii ca să aranjeze birourile, gândi Bill. Așa cum arată s-ar părea că ești la Londra în Templu”.

— Văd ce a vrut să zică, Hinkle, spuse el tare. Trebuie să modernizăm birourile noastre.

Domnul Smithers bătu din mâini și declară pe un ton umil:

— Din partea mea, eu mă simt foarte bine aici. Îmi place biroul meu și găsesc că are stil.

— Da, răspunse Bill. Este ca imperiul britanic sub o administrație conservatoare.

Domnul Smithers păru șocat de remarcă, dar în același timp, se forța să zâmbească, pentru a face să se creadă că apreciază această glumă.

Puțin timp după ce domnul Smithers bătuse din mâini,

chouprassi apăru și stăpânul său îi dădu ordin să servească ceaiul.

— Sunt dezolat că domnul Hinkle nu-i aici, zise domnul Smithers. Cred că nu vă aștepta mai devreme de luna viitoare.

— Am terminat mai devreme ceea ce îmi propusesem să fac la Alexandria și Constantinopole. Cum nu-mi plac aceste orașe, am luat primul vapor care face escală la Port-Said.

— Vă rog să ne permiteți să facem tot ceea ce este posibil, pentru a vă face agreabil sejurul dumneavoastră. Presupunem că nu cunoașteți bine Bombay-ul.

— Vă înșelați, zise Bill râzând, îl cunosc foarte bine. Am mai fost aici pe vremea când dumneavoastră încă nu erați.

— Da, am fost transferat de la agenția din Singapore, de aproape un an.

Domnul Smithers își frecă mâinile și declară pe tonul său cel mai jovial:

— Să sperăm că asta nu vă împiedică să dejuнаți cu mine la Yacht Club. Păru că se umflă și adăugă brusc: Tocmai am fost ales membru.

Bill nu era grosolan de la natura sa, dar de data aceasta simți că se umple paharul.

— Vă mulțumesc pentru amabila dumneavoastră invitație, zise el, numai că nu merg niciodată la Yacht Club. N-am pus niciodată piciorul acolo.

— De ce, domnule Wainwright? întrebă domnul Smithers cu un aer neliniștit. Este totuși un club cum nu se poate mai bun.

— Nu pentru asta, dar înțelegeți, am mulți prieteni hinduși, dintre care unii foarte distinși. Or, după cum știți, n-au dreptul să intre în club. Atunci, nici eu nu vreau. Această interdicție mi-a făcut întotdeauna o impresie neplăcută. După toate astea, acești oameni sunt la ei acasă, aici.

Acest discurs îl lăsă atât de stupefiat pe domnul Smithers, că Bill regretă că-i spusese.

— Da, înțeleg, înțeleg, este trist, bâigui bietul om roșu de confuzie. Dar trebuie să trăiești în țara asta ca să o înțelegi. Este absolut necesar... altfel vom fi băgați la fund.

„N-ar fi chiar așa de rău”, își zise Bill, imaginându-și un club plin de Smithersi. Totuși se abținu și, în acel moment, *chouprassi* sosi, tocmai la timp ca să-l scoată din acest impas nefericit. Bill bău o ceașcă din politețe. În mai puțin de un minut era ud learcă de transpirație. „Ce ghinion! gândi el, va trebui să mă întorc ca să mă schimb, înainte

de a merge la curse!”

— Aș vrea să vă cer o informație, îi zise el lui Smithers. Sunt în căutarea unui prieten. Tot ceea ce știu este că locuiește la un doctor hindus foarte cunoscut, care conduce un institut oarecare. Mă îndoiesc că ceea ce vă spun este prea clar, dar din fericire tot ceea ce știu se oprește aici. Trebuie totuși să-l regăsesc pe acel băiat. Este foarte important.

Încântat că abandonase subiectul prea spinos al Yacht Clubului din Bombay, domnul Smithers răspunse:

— Personal nu, vă pot fi de niciun folos, dar am să-l chem pe șeful *babou*.

Choupras și apăru din nou și plecă să-l caute pe domnul Das, șeful *babou*.

Domnul Das era un bengalez de o oarecare vârstă. Era îmbrăcat impecabil, după moda europeană, dar comportamentul său, la fel ca și al domnului Smithers, era marcat de cel mai mare servilism. După ce Bill îi descrie pe omul pe care-l căuta, domnul Das își frecă mâinile și spuse:

— Nu poate fi decât colonelul Moți. Fața să se lumineze și adăugă: Un mare om... un foarte mare om... unul din luminile Indiei!

— Unde aş putea să-l întâlnesc? întrebă Bill.

— La Institutul de boli tropicale, şi cum domnul Das îi explică pe ce drum trebuie să apuce ca să ajungă acolo, ţinu să precizeze: Este un cartier murdar... străzi pline de muncitori, unde izbucnesc tot felul de boli. Uitaţi-vă, zise el, o să vă scriu adresa.

Luă o bucată de hârtie şi scrise meticulos numele şi adresa colonelului Moţi. Domnul Smithers observa scena cu coada ochiului şi Bill ştiu sigur la ce se gândeşte. Conduita şi manierele sale îl şocaseră şi el trebuie că-şi zicea că: americanii sunt puţin ţicniţi şi cu maniera lor de a acţiona, riscau să conducă la pierzanie civilizaţia occidentală, spre deosebire de englezii conservatori. Dar, pe de altă parte, ştia că Bill era fiul patronului american, care-l plătea mult mai bine decât orice altă firmă engleză. Şi asta nu era tot: Americanii aveau destule atuuri ca să nu înlăture societăţile engleze de pe toate pieţele. Bref, domnul Smithers îşi dădea bine seama de unde bate vântul şi asta îl făcea să accepte o mulţime de lucruri.

Domnul Das ieşi din birou cu un surâs înfloritor pe buze. „Mi-ar plăcea să nu mai facă atâta caz pentru o simplă cerere de informaţii”, îşi zise Bill, după ce acesta se retrăsese.

— Hindușii sunt toți așa, răspuse domnul Smithers... toți se pleacă în fața superiorilor lor. Și pentru că Bill îi ceru o foaie pentru a scrie ceva, domnul Smithers apucă să cotrobăiască într-un sertar și să scoată ceea ce trebuia, cu aerul unei slugi care execută o corvoadă pentru stăpânul său.

Bill scrise câteva rânduri colonelului Moti și scriind, silueta doctorului hindus apăru din adâncul memoriei sale. Într-o seară, la barul de la Taj Mahal, erau zece ani de atunci, făcuse cunoștință cu colonelul, a cărui prezență în acel loc era deplasată. Bill își aminti acum – ochii de un negru arzător și magnificii papuci purpuriu cu auriu, pe care-i purta micul hindus.

Dragul meu colonel Moti, începu Bill.

Vă scriu în legătură cu unul din vechii mei camarazi, Homer Merrill, care, mi s-a spus, este și unul dintre prietenii dumneavoastră. Sunt la Bombay pentru puțină vreme și aș dori mult să-l întâlnesc înainte de plecare. Dacă ați putea să-mi comunicați adresa sa, v-aș fi foarte recunoscător. Vă amintiți, fără îndoială, de mine. Ne-am întâlnit într-o seară la Taj Mahal, sunt vreo zece ani de atunci. La acest hotel m-am stabilit de data aceasta.

Scuzându-mă că vă deranjez, vă rog să credeți bunele

mele sentimente.

William Wainwright.

Odată terminată scrisoarea, Bill îi ceru domnului Smithers să o dea unui comisionar și apoi se retrase. Afară era în continuare aceeași căldură de etuvă. Veșmintele ude i se lipeau de piele. Era trecut de ora patru.

„Hai, gândi Bill, trebuie să mă schimb înainte de a merge la curse. Căldura se va diminua. După ce o să fac un duș, va fi mai bine”.

Instinctul îi dicta să meargă la curse și în taxiul care-l ducea la hotel, începu să se gândească la Carol. Fără să știe de ce, era neliniștit în privința ei. Avea impresia că dacă nu veghează asupra ei, o să i se întâmple o nenorocire. O cunoștea suficient ca să-și dea seama când este pe punctul de a face prostii, ori atitudinea ei provocatoare, nu-i inspira niciun fel de încredere.

„Este o prostie, gândi el, dar am presentimentul că se îndreaptă spre o catastrofă. Și pe urmă, la naiba, n-o să mă ocup de ea până la sfârșitul zilelor mele! N-o să ajung acum mentorul ei, doar pentru că am fost căsătoriți câteva luni și ne-am distrat atât de bine împreună!”

Dar, orice ar fi făcut, neliniștea persista.

După ce-și făcu dușul și luă un costum curat, îl rugă pe

Silas să treacă pe la ora opt să-i spună dacă are sau nu nevoie de el. Nu știa ce o să facă. Până la întoarcerea domnului Hinkle era liber ca pasărea în zbor. Putea să; aibă toate aventurile care îi vor plăcea.

„Să profităm, își zise el. Este poate ultima dată când mi se mai întâmplă asta”.

*

Mândru ca un cocoș, domnul Botlivala se plimba țănoș la intrarea hipodromului. De fiecare dată când un prieten sau o persoană cunoscută treceau prin fața lui, se înfoia ca un păun și cu un zâmbet în colțul buzelor senzuale, încerca un salut foarte studiat. Avea motive serioase să se simtă atât de mândru. În afara ficatului, sănătatea îi era înfloritoare. Era bogat. În afară de casa sa roz de pe colina Malabar, posedea numeroase terenuri pe care erau construite țeșătorii. Avea un pachet întreg de acțiuni străine care creșteau încontinuu și era proprietarul unei crescătorii de cai de curse. Dar ceea ce îl făcea să fie în culmea orgoliului era că avea alături de el cea mai frumoasă blondă din Indii. Puțin îi păsa că era cu un cap mai înaltă decât el și că nu-i acorda nici cel mai mic favor. Îi era suficient să dea impresia că această creatură îi aparține. Și astfel, domnul Botlivala era în culmea fericirii

și spectacolul oferit de curse îl încânta. Nicăieri în altă parte n-ai fi văzut așa ceva. Era mai frumos ca la Longchamp sau Epson, mai frumos ca la Pekin sau vechiul Petersburg. Rochiile și sariurile multicolore se detașau pe fondul de flori tropicale. În mulțime se înghionteau maharajahi și milionari, guvernatori britanici, americani bogați, vânzători de cai arabi, turiști francezi și hinduse încântătoare. Tabloul nu era nou pentru el, dar el îi găsea de fiecare dată aceeași prospețime, îl făcea să simtă aceeași mândrie. Îi plăcea să-l prezinte tuturor noilor veniți, iar acum era Carol, căreia îi făcea această „onoare”, a câmpului de curse. Carol venise deseori fără el, iar acum, prezența lui îi era indiferentă, mai ales că acesta se pierdea în comentarii, care o făceau să moară de plictiseală. Calul său, Asoka III, câștigă cursa a patra și Carol care mizase pe el, câștigă o sumă frumoasă. Botlivala știa că Asoka o să câștige, ceea ce-l făcu să-i împrumute cu toată liniștea o mie de rupii. Singurul lucru care nu-i plăcu fu acela că frumoasa Carol îi înapoie banii, de îndată ce câștigă cele douăzeci și una de mii de rupii. Carol accepta orice bijuterie care i se dăruia, dar nu accepta niciodată bani. Cu ea, Botlivala observase, spre tristețea sa, că conform uzanțelor americane, bijuteriile nu

te angajează la nimic, spre deosebire de bani, care înseamnă cu totul altceva. Deși oferise tinerei femei bijuterii în valoare de sute de mii de rupii, nu obținuse încă nimic de la ea. Nu se supărase prea tare pentru asta și se consola la gândul că toată lumea îl văzuse cu blonda domnișoară Carol Halma.

Satisfacția domnului Botlivala provenea de la faptul că, prea adesea, își petrecea timpul bătându-și joc de el sau făcându-i reproșuri.

Cursa câștigată de Asoka III fusese „vârful” întâlnirii și după ce discută cu antrenorul și jockey-ul său, domnul Botlivala începu să simtă nevoia schimbării de aer și a fudulelii în altă parte. Se impune un singur loc și anume, Willington Club, de cealaltă parte a străzii principale. Toți oamenii din Bombay care nu se găseau la curse, trebuiau să se găsească aici, bând cocktailuri, jucând bridge... și în afară de asta, era îngrozitor de cald, deși era deja ora cinci după-amiaza. Așa va fi: va merge la Willington Club și în cazul în care Carol va bea prea mult, va consimți poate să cineze cu el, la Taj Mahal, unde va putea din nou să se etaleze cu ea.

Totuși, când se întoarse, o găsi într-o conversație foarte animată cu o îngrozitoare femeiușcă în taion alb, pe care i-

o prezentă ca doamna Trollope. El o recunoscuse, dar se feri să-i spună. Se înclină fără convingere și făcea să înceapă să se întunece. Domnul Botlivala își petrecuse existența judecându-și semenii, nu atât în profunzime, cât după utilitatea pe care aceștia ar fi putut s-o aibă în interesul său. Din cauza judecării oamenilor după detalii superficiale ca ținuta sau limbajul, comisese erori dezastruoase, dintre care cea mai nostimă fusese că luase drept comisionar un guvernator englez care-și iubea veșmintele uzate.

Nu-i fu greu să descopere toate detaliile toaletei doamnei Trollope, taionul șifonat, pălăria uzată, și să ajungă la concluzia că femeia, nu numai că nu prezintă niciun interes, dar face parte din categoria aceloră cu care nu este nicio fală să te produci.

La fel ca toți bărbații lipsiți de vigoare, domnul Botlivala nu vorbea decât cu femei drăguțe și ar fi dat orice ca să aibă lângă el, în mod constant, una dintre ele. Compania unei femei atât de vulgare ca doamna Trollope era o insultă directă la adresa virilității sale, lucru care conta cei mai mult în viața unui bărbat demn de acest nume. Ce o să gândească ceilalți despre el? Ea n-avea nici măcar scuza de a fi bine îmbrăcată.

„Trebuie cu orice preț să ne debarasăm de ea”, își zise

el.

Din nefericire, doamna Trollope nu avea deloc intenția să plece. Venise singură la curse, în speranța să-și mărească puținul capital, cele patruzeci și opt de lire și trei șilingi care-i rămăseseră la Barclay Bank. Și, bineînțeles, pierduse totul. Seara precedentă o lăsase cu o migrenă puternică, avea amețeli din cauza căldurii și era terorizată la gândul că pierduse cincisprezece lire. Deodată, ca într-un vis, o observă pe domnișoara Carol Halma, strălucind de frumusețe în rochia sa roz, adusă de la Paris și acoperită de diamante care scânteiau în soare. Avu din nou senzația stranie că se metamorfozează în Carol Halma, dar asta nu dură mult și se simți din nou mai abătută ca oricând. Totuși, își zise: „Ea - mi va purta noroc. Trebuie să-i vorbesc”.

Fofilându-se prin mijlocul mulțimii, ajunse la loja unde, pe moment, Carol se găsea singură și nu-i fu greu că reînnoade cunoștința cu ea.

Domnul Botlivala sosi tocmai atunci și, după prezentări se aplecă spre Carol și-i zise:

— Să mergem acum să luăm ceva la Willington Club. Răspunsul nu fu cel așteptat.

— Nu, zise Carol, vreau să asist la cursa următoare.

Doamna Trollope vrea să-și încerce șansa.

Atunci, domnul Botlivala își dădu seama că doamna Trollope ținea în mână o bancnotă de o mie de rupii și o bănuială îngrozitoare îl străbătu. Era probabil una din bancnotele câștigate de Carol cu mia de rupii împrumutată de el.

Asta era cu siguranță. Doamna Trollope reușise acest tur de forță în timpul scurtului moment când femeile fuseseră singure.

Carol o recunoscuse pe doamna Trollope cu atât mai ușor cu cât purta același costum ca seara precedentă, eternul ei taion alb călcat prost de un servitor neglijent.

„Este probabil unica ei toaletă!” își zise Carol care remarcase rapid la ea toate semnele disperării și ruinării apropiate.

Când doamna Trollope o întrebase cu o voce crispată: „Vă amintiți de mine?” Carol, plină de gentilețe și milă, se grăbise să-i răspundă:

- Cum să nu? Ce mai faci?
- Destul de bine.
- Ai avut noroc?
- Nu, recunosc doamna Trollope.
- Eu am dat o lovitură măreață.

— Eu am pierdut la fiecare cursă.

Doamna Trollope anunță asta cu o nonșalanță și o veselie atât de forțată, că imediat Carol deduse că aceasta pierduse tot ceea ce avea.

Poșeta sa fiind burdușită de bancnote, ea o deschise și scoțând una de o mie de rupii, îi zise:

— ia-o și încearcă-ți norocul. Eu mi-am luat partea.

— Niciodată n-o să accept! strigă doamna Trollope.

— ia-o și nu face mofturi. Sunt plină de bani. Dacă vei câștiga, mi-o vei înapoia, dacă vei pierde, mi-o vei da următoarea dată, când ne vom revedea.

— Nu o să accept, protestă doamna Trollope fără convingere. Era ridicol să accepte bani de la o persoană pe care o întâlnise o singură dată în viață. Aceste lucruri nu se făceau și totuși ea știa că va sfârși acceptând. Vederea bancnotei o tulbură așa de tare că simți că-i tremură genunchii. Această bancnotă de o mie de rupii putea să aranjeze totul. Dacă și-ar dubla miza, și-ar putea constitui un capital. Și dacă ar paria zece contra unu, ar fi salvată. Dar dacă pierdea? Nu va putea niciodată să-și achite datoria. O voce timidă îi zise în interiorul conștiinței:

Acceptă. Această femeie se află în formă. Asta se vede. Numai luând această bancnotă vei avea noroc”.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Vocea timidă o convinse.

— ia-o deci, zise frumoasa fată blondă. Îți va aduce noroc. Sunt în „mână” astăzi. Nu pot să pierd.

Ea acceptă și o întrebă pe Carol:

— Dă-mi un „fir”. Nu știu nimic despre acești cai pentru că am sosit aseară.

— Nici eu, nici eu nu știu nimic despre ei, declară Carol. O să mergem să-l întrebăm pe Teeny.

Exact în acest moment al conversației, domnul Botlivala intră în scenă, și fu cât pe ce să aibă un atac, observând-o pe frumoasa sa însoțitoare, în mare discuție cu această femeie care avea aerul unei servitoare. Ce să mai spunem ce se petrecuse în sufletul său când Carol îi refuzase categoric propunerea.

O cunoștea destul ca să-și dea seama că în aceste cazuri era mai bine să n-o contrazici. Își spunea uneori că ea nu se prea sinchisește de el și nici nu are un prea mare respect pentru persoana lui. Aceste constatări îi erau întotdeauna foarte penibile, dar pe de altă parte, totul mersese atât de bine în ziua aceasta că era mai bine să cadă la învoială și să încerce să profite de situație. Să cadă la învoială, să se tocmească, domnul Botlivala le avea în

sânge și de data aceasta era ferm decis să mai facă concesii, dar cu condiția să obțină în final ceea ce dorea cel mai mult.

— Foarte bine, zise el. N-o să mergem dacă nu vrei.

— Da, declară Carol, dar trebuie să-i dai doamnei Trollope unul din acele „fire” incredibile, ca acela pe care mi l-ai dat mie adineauri. Îți promit că vom pleca după viitoarea cursă. Du-te și te interesează. Ne întâlnim la ghișeul de pariuri.

Părăsindu-le pe Carol și însoțitoarea sa, domnul Botlivala avusese intenția serioasă să-i aducă prietenei sale americane „un fir incredibil”. Era mijlocul cel mai bun de a scăpa de doamna Trollope. Dacă ea câștiga, pleca satisfăcută și totul se aranja. Din nefericire, domnul Botlivala era un oriental și spiritul său complicat se preta la subtilități.

„Ar fi mai bine ca doamna Trollope să piardă. Dacă ea câștigă, o să se cramponeze de ei, o să vrea să-și sărbătorească succesul și Carol o să-i propună să-i însoțească. Dacă o să piardă, această femeie, care se vedea că nu are, niciun ban, va fi complet falită și nu vor mai auzi de ea”. Și astfel, în loc să se intereseze în mod serios, domnul Botlivala trăncăni cu câțiva prieteni care,

spre marea sa bucurie, îl asaltară cu întrebări și complimente referitor la splendida sa însoțitoare.

Când domnul Botlivala se întâlnește cu cele două femei, Carol și doamna Trollope erau în cei mai buni termeni.

— Gata! am „firul”. Este de douăzeci la unu. Imposibil să pierzi.

— Cum se numește calul? întrebă doamna Trollope tulburată.

— Tinker’s Dan. Nu e prea cunoscut, dar afacerea e ca și aranjată.

Obrajii rotunzi ai doamnei Trollope se împurpurară, mâinile începură să-i tremure și nefericita alergă spre casa de pariuri.

„Poate aș face mai bine ca să nu risc decât jumătate din sumă”, își zise ea. Dar vocea timidă din interior îi șopti: „Mizează totul... mizează totul”. Puse bancnota pe marginea ghișeului, cu o strângere de inimă îngrozitoare.

Carol, doamna Trollope și domnul Botlivala nici nu se mai obosiră să urce în lojă. Se urcară pe un scaun și așteptară. Tinker’s Dan, numărul șapte, n-avea o înfățișare grozavă și nu atrăgea privirile decât cu pata albă de la unul din picioarele din față. Alături de alți cai, avea fragilitatea unui cal de polo. Doamna Trollope, care se pricepea la cai, avu

o tresărire la vederea lui, în timp ce Carol, care nu știa nimic, își zise: „Cum ar putea un cal atât de mic să-i învingă pe niște cai atât de mari?” O cuprinse o îndoială și-l privi cu coada ochiului pe domnul Botlivala, care stătea impasibil și privea caii cu un aer indiferent. Carol îi ceru binoclul și i-l împrumută doamnei Trollope.

După două starturi ratate, cursa începu de-a binelea. Micuța iapă luă conducerea plutonului și la prima turnantă avea o lungime avans. Joekey-ul său era ușor de urmărit cu casca sa roșu și alb. La virajul următor, Tinker's Dan era tot la conducere. În acel moment, un cal puternic se detașă din grupul din față și se lansă în urmărirea sa, dar la fel ca o nimfă urmărită de un faun micuța iapă își mărea avansul.

— Era aranjat dinainte, așa zici? repetă Carol rânjind. Cred că a fost un adevărat miracol ca această mârtoagă să câștige.

În acest timp, doamna Trollope își revenise. Cu fața radioasă, se grăbi spre domnul Botlivala și-i mulțumi cu atâtă ardoare că nici măcar nu auzi remarca tinerei femei, după care se grăbi spre ghișeu pentru a-și încasa banii.

— Acum putem merge la club, zise domnul Botlivala de cum aceasta se îndepărtă. Înfricoșat de violența lui Carol,

se exprima pe un ton umil, aproape rugător. Cauza era pierdută.

— Nu, o vom aștepta pe doamna Trollope, declară tânăra femeie. Mergem să sărbătorim victoria împreună.

Domnul Botlivala nu era întotdeauna atât de stăpân pe el, pe cât ar fi dorit. Încă o dată, indispoziția pe care o avea îl trădă. Cu un gest furios, își aruncă pe jos programul și strigă:

— Ce, o să ne afișăm cu această sperietoare?

Carol rămase periculos de calmă și domnul Botlivala înțelese că-l va face să plătească scump această mașinațiune.

— Foarte bine, se mulțumi ea să zică. Du-te singur la club. Noi ne întoarcem lataj Mahal. De altfel, Bill Wainwright trebuie să vină să se întâlnească cu noi.

— Cine este Bill Wainwright? întrebă domnul Botlivala, eu o flacăra furibundă în fundul ochilor săi de un negru opac.

— L-ai văzut cu mine ieri-seară!

Atunci flacăra se mări și se transformă într-o lucire de ură, acea ură particulară pe care o încearcă cei umili, neputincioși, în fața celor frumoși și solizi care degajă o forță virilă.

— Cine este el? De unde vine? vru să știe domnul Botlivala.

Carol începea să fie sătulă de compania lui. Își alegea cu grijă cuvintele și răspunse cu un ton detașat:

— Este unul din vechii mei prieteni, fiul președintelui lui Amalgamated Oii Company. Este îngrozitor de bogat, amice. Poate să te cumpere cu tot cu terenurile tale, fără să clipească din ochi. Hai vino, adăugă ea foindu-se prin mulțime, doamna Trollope n-o să știe unde să ne găsească.

Lângă ghișeu, doamna Trollope își înfunda poșeta cea veche, cu douăzeci de frumușele de mii de bancnote. Păstră în mână o bancnotă boțită și când o observă pe Carol, i-o dădu.

— Mulțumesc, zise ea. Ești desigur în „mână” astăzi, douăzeci la unu! Nu e rău!

În acel moment, Carol nu se mai interesă de cursă. În afară de a cădea, iapa nu mai putea pierde. Carol începu să-l observe pe Botlivala. Întreaga față i se schimonosise și când mulțimea se ridică strigând „Tinker’s Dan! Tinker’s Dan!” grimasa să se transformă într-un rictus.

Cursa se terminase. Copleșită de emoție, doamna Trollope căzu pe scaunul său, cu pălăria deranjată.

Carol sări jos de pe locul său și se propti în fața domnului Botlivala care coborâse și el. Acum ea știa ce făcuse Botlivala și vocea sa exprima cel mai profund dezgust.

— Canalie! îi zise ea.

Domnul Botlivala clipi, dar își reveni și zise:

— Ai văzut? Era aranjat dinainte. Prietena ta nu putea pierde.

În același moment, apărură din grupul compact de spectatori, maharajahul din Jellapore și Joey, ordonanța sa. Ghirlandele și *puggrees* de bun-venit, dispăruseră. Ambii purtau costume europene cam țiptoare. Jelly fuma o țigară enormă, Joey, ca din întâmplare, era cam amețit. Nu era chiar beat în sensul propriu al cuvântului, dar ușor cherchelit.

Maharajahul o remarcă întâi pe Carol.

— Ce mai faci, frumoaso? Arăți splendid.

— Fac excepțional.

— Am auzit că ai stat câteva zile la Jellapore, la derbedeul de frate-meu.

— Da, trei săptămâni.

— Te-ai distrat?

— Așa și așa, doar cunoașteți Jellapore mai bine ca

mine.

— Cea mai ordinară fundătură.

După care, Jelly se întoarse către doamna Trollope, vechea sa parteneră de poker și-i strânse mâna cu căldură.

Apoi adresă câteva cuvinte domnului Botlivala. Domnul Botlivala strânse mâinile și-i adresă maharajahului cel mai frumos salut, pe care-l adresa personajelor regale și adăugă chiar și o plecăciune suplimentară în onoarea acestui suveran, care frecventa câmpurile de curse de la Ascot, Epsom și Longchamp și cârciumile de noapte și bordelurile cele mai luxoase din tot Parisul.

— Ați picat la țanc, declară Jelly celor două femei. Tocmai intenționez să dau un mic cocktail în palatul meu... imediat, după curse. Veniți toți, nu-i așa? Pot să iau pe careva dintre voi?

— Nu, mulțumesc, răspunse Carol, avem mașina noastră. O să te urmăim!

Ea socoti inutil să-i ceară părerea lui Botlivala, dar acesta era foarte încântat. Lucrurile se aranjau cum nu se poate mai bine. Se va făli cu Carol la reuniunea maharajahului și doamna Trollope nu va întârzia să se piardă în mulțime.

Cât despre doamna Trollope, în mai puțin de o oră situația se schimbase radical. Avea douăzeci de mii de rupii în poșetă, mergea să se distreze la Jelly și devenise prietena acestei superbe fete blonde. Renăștea la viață. Mâine va ataca cele douăzeci de mii de rupii ca să-și cumpere toalete demne de Carol Halma.

Bill ajunse la curse, după plecarea celor două femei și le simți lipsa. Întâlni câteva persoane care o văzuseră pe domnișoara Halma, dar nu reușiră să-i dea nicio informație în legătură cu locul unde aceasta plecase. Nici la Willington Club nu avu noroc. Totuși, aici el regăsi pe tânărul și seducătorul englez, care-i adusese scrisoarea guvernatorului și a viceregelui, la bordul vaporului. Dezbrăcat de uniformă, locotenentul Forsythe își pierdea sobrietatea și era, fără îndoială, cel mai drăguț băiat.

Bill și el goliră două sau trei cocktailuri și organizară un bridge cu domnul Haziraby, un bogat negustor de bumbac din Khodja și doamna Burroly, o *parsi* foarte europenizată.

Jucau toți fără convingere și drept în mijlocul partidei, Bill se simți cuprins puțin câte puțin de un soi de agitație pe care nu o mai cunoscuse de multă vreme. Acum că Hinkle nu se întorcea din Birmania mai devreme de cincisprezece zile, nu avea de făcut nimic și această

perspectivă îl încânta, cu toate că jurase să rămână serios. Pe măsură ce reflecta, jurământul i se părea tot mai greu de ținut.

„Nu, își zise el, tăind cu atu cărțile doamnei Barroly, asta n-o să țină. Nu sunt în stare să joc bridge și să trăncănesc vreme de două săptămâni de dimineața până seara. Eu am nevoie de viață adevărată. Poate că nu o să mai am nicio altă ocazie înainte de a deveni ascet”.

Greșind încontinuu la joc, pentru că mintea îi era plecată aiurea, își dădu seama de dificultățile acestui program. „Să duci o viață adevărată” consta, în special pentru el, să se distreze cum se distrase în timpul războiului 1914 - 1918, adică băuse șampanie, dansase, făcuse pe nebunul și-și oferise din când în când o mică aventură cu o femeie drăguță și simpatică. Nu era nimic mai ușor decât să găsești acest gen de distracții, mai ales în ceea ce privește elementul feminin. Se pare că în Extremul Orient nu era linie de demarcație între prostituate și gătitile matroane din colonia europeană. Bineînțeles, dacă stai mult timp la tropice, necesitățile biologice nu întârzie să o acopere de seducție chiar și pe soția trecută și vulgară a ultimului agent al societății petroliere, dar două săptămâni nu erau suficiente ca să te aducă în această stare. Cât despre

femeile de consumație, doar dacă ești foarte tânăr poți să mai ai o scurtă clipă de satisfacție senzuală.

O auzi deodată pe doamna Barroly exclamând înțepată: „Este a doua oară când îmi tai o carte majoră!”

— Scuzați-mă făcu el, joc ca o cizmă, dar nu prea mă simt bine. O să vă părăsesc de îndată ce vom termina acest tur și sper să găsiți un al patrulea mai bun. N-o să vă fie greu!

Odată partida terminată, făcu o ultimă tentativă pentru a o găsi pe Carol. Fusesse pierdere de vreme. Nu era la club și nimeni n-o văzuse. Încercă un soi de iritare. Era obișnuit cu lipsa ei de exactitate, dar de data aceasta avu impresia că o face deliberat. Presupunea că dacă ea nu-i așteptase la întâlnire, găsisese altceva mai bun de făcut.

„Ce femeie!” își zise el pufnind. Nu voia să înnoade vechea legătură de odinioară – știa foarte bine că acest gen de reveniri nu duc la nimic bun –, dar căuta în Carol o tovarășă. Cu ea, cel puțin, era sigur că nu s-ar fi plictisit.

Ieșind de la club, fu surprins de răcoarea relativă a aerului. Era o iluzie frecventă pe coasta occidentală a Indiilor, dar care nu întârzia să se risipească din momentul în care făceai câțiva pași. Șiroind de transpirație, abia suflând, Bill opri un taxi. Mașina se angajă pe strada Marea

Nepeenă. Bill închise ochii. Aerul era suprasaturat de parfumuri. S-ar fi zis că fiecare dintre ele marca traiectoria vehiculului care se balansa. Era o adevărată simfonie ale cărei părți, se succedau într-un ritm sincopat mirosul de jasmin și santal al grădinilor suspendate, parfumul aromelor și esențelor din templul Parvati, de lângă port, cu marele bazin, unde credincioșii veneau să se îmbăieze ziua și noaptea; mirosul de lemn și balegă uscată, care plutea deasupra plajei, unde pelerinii veniseră din fundul Indiei ca să se purifice în apa Mării cea Mare. În fine, mirosul de gaz de lampă aprins de neguțătorii străini. Chiar și sunetele făceau parte din ambianță: clopotul trenului electric din Djuhu, soneriile cinematografelor, zumzetul unei orchestre a Palatului guvernamental, unde se dădea un bal și dominând toate acestea, murmurul valurilor ce se loveau de țărm și acela al mulțimii care se înmulțea pe măsură ce taxiul se apropia de centrul orașului; și dintr-odată, ca într-un final, muzica pițigăiată și strigătele unei cortegiu religios, ce bloca drumul.

Bill deschise ochii și observă „ferestrele luminate strălucitor”, ale unei construcții cu siluetă bizară. Recunoscuse micul palat de marmură roz, pe care maharajahul din Jellapore îl poseda pe malul mării: „ia

uite, Jelly probabil dă o serată”, gândi el înainte de a se lăsa cuprins din nou de farmecul nopții. Sunetele, luminile și parfumurile lunecau pe lângă el, îi mângâiau toate simțurile, trezeau în el imagini voluptuoase, părând să-l atragă către un țel misterios. Era ca un soi de amețeală și, cum nu avea nicio încredere în el, începu să se teamă.

„Măcar dacă aș putea s-o găsesc pe Carol, își zise totul s-ar aranja. Ea mi-ar schimba ideile și aș avea mare nevoie de acest lucru”.

Nu exista decât un singur mijloc, acela de a se întoarce la Taj Mahal, dar nu fu Carol aceea pe care o găsi și nu fu ea cea care-l smulse din exaltarea periculoasă în care se afla.

Sosind la hotel, Bill se îndreptă direct spre biroul de recepție.

— Este vreun mesaj pentru mine? întrebă el.

— Nu, domnule.

— Domnișoara Halma este în camera ei?

— A plecat de multă vreme, domnule, și sigur nu s-a întors, dar este un domn care vă așteaptă, în salonul de lectură. A venit de o oră.

— Este un agent de asigurare sau un bijutier?

— Oh, nu cred, domnule. E un domn foarte bine, un

hindus.

— Mulțumesc. Mă duc.

Îndreptându-se spre salonul de lectură, făcu un ocol pe la bar. Carol nu era nici aici. „Mi-a spus minciuni în legătură cu acel blestemat *parsi*, gândi el. Cred că a ieșit cu el și numai Dumnezeu știe ce-orfi născocind amândoi”.

Enervat, deprimat, intră în salonul de lectură, în vârful picioarelor. Era ferm hotărât să arunce o privire fără să fie văzut și să facă stânga-mprejur, dacă aspectul persoanei care îl aștepta nu i-ar fi plăcut. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să descoperi această persoană, deoarece clienții din Taj Mahal nu frecventează deloc salonul de lectură. Camera ar fi fost goală, fără prezența unei bătrâne englezoaice care tricota lângă fereastră și a unui omuleț cu fața închisă la culoare, care așezat la o masă scria pe un carnețel cu un stilou de aur.

Deși nu-l văzuse de zece ani, Bill îl recunoscu imediat. Era colonelul Moti. Un pic stânjenit, Bill se apropie de el.

— Scuzați-mă, zise el, dar cred că pe mine mă așteptați.

Colonelul Moti puse jos stiloul, se ridică, își scoase ochelarii și întrebă:

— Sunteți domnul Wainwright?

— Da. Și dumneavoastră sunteți colonelul Moti, nu-i

așa?

— Da. Doream să vă văd pentru a vă vorbi de Merrill.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Dacă aș fi știut că veniți...

— Nu-i nimic, i-o tăie colonelul. Eram în oraș și cum Institutul este foarte departe de centru, am vrut să-mi încerc norocul.

— Sunteți totuși un om foarte ocupat!

Colonelul surâse. Fața sa reflectă o simpatie neașteptată.

— Oh, n-am pierdut timpul! declară el. Întotdeauna îmi iau ceva de lucru. Tocmai scriam un articol pentru o revistă medicală din New York, o comunicare asupra unei descoperiri noi, pe care am făcut-o, despre ciuma bubonică.

— Vă rog, așezați-vă! spuse Bill. Vreți să luăm ceva? propuse el cu un ton de băiat intimidat.

Cei doi oameni se instalară în masivele fotolii de piele a căror răcoare era cu atât mai plăcută față de căldura care se ridica din stradă, ca dintr-o etuvă.

— Știți, reluă Bill, chiar aveam intenția să trec să vă văd.

— Nu face nimic, repetă colonelul Moti. Am venit imediat fiindcă este un caz urgent, l-am vorbit lui Merrill.

Locuiește la mine, la Institut. Vrea să vă vadă – ține la aceasta și cât mai curând posibil.

Un servitor aduse băuturi reci și colonelul Moti începu să povestească ceea ce avea de gând.

— Nu știu în ce măsură sunteți la curent cu activitatea lui Merrill, începu el. Nu a venit aici ca să-i convertească pe hinduși la creștinism. Asta nu dă rezultate strălucite niciodată. Nu, el a venit aici ca să-i învețe pe țăranii noștri să-și îmbunătățească condițiile de viață, să combată mizeria și foamea pe care aceștia o cunosc de cinci mii de ani. A reușit atât de bine încât englezii, prinții și *dewanii* îl solicită din toate părțile. Este indispensabil Indiei, domnule Wainwright, este unul din oamenii care le este cel mai necesar, dar există o limită a rezistenței, și el a depășit-o deja!

— Îl cunosc, declară Bill. Știu cum muncește. Ar fi putut să facă tot ce-ar fi vrut în Statele Unite, dar a preferat să se înmormânteze aici.

— iată un cuvânt pe care n-ar fi trebuit să-l pronunțați, zise colonelul, a cărei privire scânteie. Este cunoscut de jumătate din Indii și oamenii din mii de sate îl consideră ca pe un Dumnezeu. Nu, domnule Wainwright, nu a venit să se înmormânteze aici. India este o țară mare, o nație care

se trezește după sute de ani de somn. Și Merrill este unul din aceia care contribuie la ieșirea sa din această apatie.

Se opri un moment pentru a-și recăpăta suflul și Bill simți cum se înroșește.

— Vedeți, reluă imediat colonelul, marea greșeală a occidentalilor este aceea că-și închipuie că un om este pierdut când nu caută să câștige bani sau să reușească în politică. Încrucisându-și picioarele, el adăugă: Dar problema nu este aceasta. Am venit aici ca să vorbim despre modul în care am putea să-l salvăm de la moarte pe acest Merrill de care noi avem atâta nevoie.

— Ce? Este aici?

— Da. S-a omorât cu munca și forțele sale fizice s-au epuizat, iar cele morale, nu mai puțin. Printre altele, este atins de paludism. Face criză după criză. În fine, are dizenterie și enterocolită. Un om mai puțin robust și mai puțin energic ca el ar fi murit de mult. Are forța unui cal și sufletul unui arhanghel. Orice ar fi, ceea ce îi trebuie este o odihnă prelungită.

Colonelul se opri din nou și-și aprinse o țigară.

— Dar nu are nevoie numai de aceasta. Îi trebuie altceva, dacă vrem să-l salvăm.

El îl privi pe Bill drept în ochi și întrebă pe neașteptate:

— I-ați cunoscut soția?

— N-am văzut-o niciodată.

— Este moartă acum. A murit anul trecut, slavă Domnului. A făcut tot ce a putut ca să-l distrugă. Și acum când a dispărut, el își face reproșuri că nu a înțeles-o, când singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să-i sucească gâtul.

Ochii întunecați scânteiară pentru a doua oară, dar flacăra strălucitoare se stinse și colonelul Moți continuă:

— Era fiica unui misionar. O cunoscuse în Indii. Era suficient de drăguță, dar avea o concepție de necrezut a creștinismului. Astfel, ea își băgase în cap că o soție nu trebuie să-l lase pe soțul său să se apropie de ea, decât dacă vrea un copil. Ori, îl cunoașteți pe Merrill. E un băiat superb și un bărbat plin de vigoare. Știți că Dumnezeu l-a creat ca să atragă femeile, să trăiască cu el, să populeze pământul cu descendenții săi, Dumnezeu l-a făcut așa pentru că acesta era destinul lui. Dumnezeu și natura nu se înșală niciodată, domnule Wainwright, cu toate că prostia, răutatea, perversiunea unor misionari și preoți pot să ne facă uneori să credem contrariul.

Se opri pentru a mai bea o lungă înghițitură.

— Dar, reluă el, Natura nu se lasă învinsă multă vreme.

Știu mai bine ca alții. Mi-am petrecut viața combătând-o, dejucându-i planurile, luptând împotriva bolilor și a microbilor și asta în Indii, unde Natura este mai vicleană, mai puternică decât în altă parte, lată exact ceea ce aș vrea să vă fac să înțelegeți. Vreme de zece ani, această femeie i-a stricat existența lui Merrill, ființa sa întreagă, spiritul, sănătatea și corpul său. Nu-l voia, și Merrill era prea delicat și tâmpit pentru a-și lua o concubină hindusă. De altfel el este foarte bun. Nu voia s-o necăjească. Timp de zece ani, acest băiat creat de Dumnezeu ca să facă copii, a trăit alături de această femeie monstruoasă, într-o castitate absolută. Sănătatea sa s-a ruinat astfel, mai mult decât prin tifos sau malarie. Această mârșavă interpretare a religiei și nicidecum un microb; îi dau aceste dureri de cap atroce care, câteodată, îl fac să plângă ca un copil.

Până aici, colonelul se exprimase pe un ton ponderat, dar deodată, hindusul își pierdu calmul și începu să strige aproape, însoțind fiecare frază de un pumn în brațul fotoliului său:

— Da, zise el, cu ochii strălucitori, această femeie era un monstru și pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai rece, din ce în ce mai ursuză. Avea oroare să trăiască între țărani și făcea tot ce putea ca să submineze opera

soțului său. Li punea tot felul de piedici în cale, îl hărțuia și mergea până la a complota împotriva lui. Din fericire, ea muri. Se spune că ar fi fost dizenterie, dar bag mâna în foc că țărani care-l adora pe Merrill s-au răzbunat pe ea. În Indii, există diferite mijloace, dacă vrei să scapi de cineva.

Bill ar fi vrut să spună și el ceva, dar nu știa ce anume. Era literalmente paralizat de propria sa lipsă de însemnătate. Oameni ca Moti, savanți sau gânditori, îi impuneau în așa măsură, încât atunci când era în prezența lor, ceea ce se întâmpla rar, îl reduceau la tăcere, ca pe un băiețel.

— Sper să nu vă plictisesc, spuse Moti. Am toată încrederea că sunteți un prieten ai lui Merril și țineți la el.

— Este adevărat, declară Bill.

— Și de asemenea că sunteți dispus să fi veniți în ajutor.

— Aș face orice ca să-l ajut.

— Știți... dacă nu este ajutat, va muri cu siguranță... și nu peste multe timp.

Colonelul se aplecă spre Bill, pentru a da mai multă importanță celor pe care urma să le spună.

— Mi-a vorbit de dumneavoastră știu puțin cine sunteți și acum că v-am văzut am mai mult curaj. Am citit suficient în dumneavoastră ca să-mi dau seama cu cine am de-a

face. Cred că sunteți singura persoană care puteți să-l scoateți din starea aceasta.

Această declarație neașteptată îl puse pe Bill în cea mai mare încurcătură. Ce putea să facă el, pentru un om ca Homer Merrill? Ce puteau să aibă în comun, după atâția ani de separație, după existențe duse atât de diferit? Timp de o clipă, se simți înspăimântat la gândul revederii lui Merrill și o micuță voce egoistă se făcu auzită, de departe, din străfundurile conștiinței. „Tot sejurul tău va fi ratat. N-o să te mai poți distra și e păcat, pentru că tu nu mai ești un tinerel și este probabil ultima oară. Da, o să pierzi toate astea ca să te ocupi de un infirm”.

Atunci i se făcu rușine de sine și declară tare:

— Bineînțeles, voi fi încântat să fac tot ce stă în puterea mea.

Bill își dăduse seama că colonelul Moti nu înceta să-l observe, cu aceeași intensitate și detașare, ca și când ar fi fost o probă de laborator și aceasta nu făcea decât să-l mărească stângeneala.

— Nu știu cu adevărat ce-aș putea face pentru el, zise el pe un ton nesigur.

— Să vedem! exclamă savantul. Știți să luați partea bună a vieții. Știți să vă distrați. Vă place să râdeți. Vă

place dansul... Vă plac femeile... nu vreau să spun că ați fi un obsedat... dar că vă place compania femeilor drăguțe. Ați gustat din toate plăcerile pe care Merrill și le-a refuzat...

Bill deschise gura pentru a-l opri pe colonelul Moti, dar acesta din urmă îi tăie vorba cu un gest.

— Sunteți omul de care Merrill are nevoie. Ați fost foarte prieteni altă dată, după cele spuse de el.

— Da, eram așa de legați, cum numai doi camarazi de aceeași vârstă pot fi.

— Atunci poate nu e prea târziu pentru a-l ajuta... chiar pentru a-l vindeca. Fac apel la dumneavoastră nu numai pentru salvarea lui Merrill, pe care amândoi îl iubim, dar pentru cea a miilor și milioanele de bieți oameni care se zbat în ignoranță. Și pe urmă, pe un ton mai apropiat, fiul său tocmai a plecat în America. E un copil de nouă ani. El îl adoră. Despărțirea a fost ca o lovitură de pumnal. Eram acolo. Am văzut scena. Am văzut privirea lui Merrill. Era ca și cum i s-ar fi smuls inima.

— Ce așteptați de la mine?

Doctorul se îndreaptă și-și împreună mâinile într-un gest patetic.

— Când îi va fi mai bine, zise el, aș vrea să veniți să-l

vedeți și să-l luați aici la Taj Mahal, cu dumneavoastră. Aș vrea ca pentru câțva timp să ducă aceeași viață. Aș vrea ca să bea, să curteze femeile, nu importă ce femeie, să joace la curse, să învețe să râdă. Bref, aș vrea să ducă viața pe care un bărbat ca el ar fi trebuit s-o ducă. Nu va fi ușor, adăugă colonelul. Va fi la fel ca și cum ai învăța un paralytic să meargă.

— Nu, nu va fi ușor, repetă Bill, gândindu-se că nici măcar o dată în cursul celor doi ani ai lor de existență comună nu putuse să-l smulgă pe Homer de la munca sa

— Va fi în același timp mai puțin greu deci credeți, continuă Moti. Înțelegeți, este la capăt. Nu mai are nicio rezistență. Sunt momente când ar fi gata să facă orice. Colonelul Moti se ridică. Nu vreau să vă mai rețin, declară el.

Bill protesta de formă, dar savantul spuse numaidecât:

— Noi doi avem multe de făcut și eu am un drum lung de întoarcere. Dacă reușiți, dacă-l ajutați pe Merrill să trăiască conform legilor naturii, dacă reușiți să-i destindeți nervii supraîncărcați îl veți salva și veți aduce un serviciu inestimabil omenirii. Personal, nu pot face nimic pentru el. N-am caracterul care trebuie și mai ales nu înțeleg acest lucru care strică viața atâtor englezi și americani, acest

lucru care seamănă cu nevasta lui Merrill.

Își strânse carnețelul pe care-l lăsase pe masă și-i strânse mâna lui Bill.

— Pentru moment, îl calmez cu sedative. Doarme aproape tot timpul. Într-o zi sau două, își va manifesta, fără îndoială, dorința să te vadă. O să trimit un boy să vă caute și să vă arate drumul.

Ieșind din salonul de lectură, Bill îl întâlnește pe Krishna, servitorul lui Carol. Omul nu știa ce-i cu stăpâna sa. Știa doar că plecase la curse, spre ora patru după-amiază. Bill își consultă mașinal ceasul. Era trecut de ora zece. Ora era destul de târzie și nu avea curajul să pornească din nou în căutarea lui Carol. Conversația cu Moti îl enervase și nu mai avea chef de nimic, nici chiar să meargă să ia ceva de la barul Taj.

Am să urc să mă culc! își zise el. De data asta nu-mi va face rău să mă culc devreme”.

În camera sa era o temperatură sufocantă. Ventilatorul se învârtea mereu fără să facă cel mai mic curent de aer.

Bill se răsucea fără încetare în pat. Era prea devreme ca să adoarmă. Și pe urmă, era mult prea cald. Bombay-ul părea că-l cheamă cu toate parfumurile și luminile sale. Bombay, în timpul nopții, însemna aventura pe care o

puteai întâlni la orice colț de stradă. Până la urmă, nu rezistă și se îmbracă.

Cum traversa holul hotelului, fără să știe exact unde să-și îndrepte pașii, își aminti brusc de Jelly și iluminarea de la palatul său.

— Iată, zise el, cred că te poți distra acolo. Ce-ar fi să mă duc!

La ora unu dimineața, petrecerea era în toi și numărul invitaților creștea mereu în loc să scadă. Marea fusese înlocuită de briză și începea să se facă mai răcoare. Vântul sufla dinspre mare și nu dinspre pământurile prăfuite care fuseseră arse de soarele după-amiezii.

„Nebunia” lui Jelly era un palat în miniatură, care se compunea dintr-o mică sală de bal, o galerie mare și o serie de camere minuscule care dădeau spre mare. Deși maharajahul din Jellapore avea un palat imens pe colinele Malabar, aici trăia și-și primea prietenii. Prefera de departe această locuință mai puțin solemnă, pe care o găsea mult mai plăcută, cu grădina sa imensă înconjurată de ziduri mari. Aici era la adăpost de intrigile, geloziile și certurile care-i făceau viața imposibilă la Marele palat.

Ușile erau deschise ziua și noaptea prietenilor săi hinduși și europeni. Dacă avea nevoie de singurătate, ceea

ce nu prea i se întâmpla vreodată, Jelly se retrăgea la ultimul etaj unde o serie de camere mici se deschideau spre o vastă încăpere circulară cu pereți de marmură albă. O parte a acestei încăperi forma terasa.

Bill cunoștea casa. Își amintea chiar și portarul grizonant care văzuse defilând atâția oameni incredibili și asistase la atâtea scene inimaginabile. Bill traversă galeria cea mare și pătrunse în rotonda roșie-aurie unde se organizase o partidă de cărți. Ventilatoarele înlocuiau aerul saturat de miresme de jasmin, de paciuli, de fum de țigară și de duhoarea sticlelor golite, la care se adăuga mirosul apei sărate și peștelui uscat. Fundul sălii se deschidea spre grădină, care cobora în pantă spre mare. Între boschete, circulau grupuri și undeva în penumbră, se auzea sunetul tamburilor și ai flautelor.

În momentul în care intră, niciun jucător nu-i dădu nicio atenție și el rămase timp îndelungat privind-i. Fără să-și explice de ce, inima începu să-i bată mai repede. Numai în Orient puteai să-ți oferi un astfel de spectacol. Era grotesc și magnific în același timp, acest mozaic de fețe reunite în jurul mesei de joc, cu ochii fixați asupra cărților de joc. Pentru toți acești oameni, banii nu aveau valoarea pe care o au pentru burghezia din lumea întreagă. Ei erau ori prea

bogați, ori prea imprudenți pentru a avea noțiunea exactă a acestor lucruri. Bill regretă brusc că nu este poet, pentru a transpune în versuri emoțiile stârnite de acest tablou, „lată viața care-mi place, gândi el. Uite existența pentru care sunt făcut. Dar, vai, toate astea s-au terminat pentru mine de-acum”.

Acum începu să-i identifice pe câțiva dintre jucători. Întâi Jellapore așezat în capătul mesei. Era un pic băut și costumul său de tweed gălbui părea să-i descompună și mai tare culorile feței. Pe urmă doamna Trollope cu obrazii săi tăbăciți, eternul taier alb și ochii mici verzui care nu păraseau masa de joc. Pentru prima dată, Bill își dădu seama că ea ajunsese probabil la fundul sacului. Și pe urmă era și domnul Botlivala, acel individ odios, gras și ferchezuit ca o domnișoară. În momentul în care se lăsa pe spătarul unui scaun, Bill o recunoscuse pe Baroană și așa își explică mirosul de paciuli care domnea în atmosferă.

Purta o rochie fistichie, de seară, cu paiete negre. În părul său decolorat, care seamănă cu o perucă roșie, aranjată la un coafor de mâna a zecea, își înfipsea o orhidee albă, a cărei puritate nu cadra deloc cu figura sa de bătrână avară și sadică. Era acoperită de bijuterii și rubine prăfuite în monturi demodate, dar era mai curățică

decât de obicei.

„Este prima dată când vine la un maharajah, gândi Bill. A mizat pe o carte mare”.

Apoi se puse s-o studieze pe Carol, a cărei prezență o ghicise înainte de a o vedea. Știa că este aici. O văzuse, fără ca ea să-l vadă, și prima sa reacție fusese să-i evite privirea ca și când s-ar fi temut că o să sufere. Își dăduse jos pălăria și părul său ud de transpirație i se lipea de frunte, formând mici cerculețe aurii. Rochia sa din mătase era ușor șifonată și la lumina candelabrelor, frumusețea sa deosebită căpăta o strălucire incredibilă.

Cu obrajii săi roșii strălucitori arăta ca un copil dedat trup și suflet jocului. Era nemaipomenit să o vezi atât de tână și fragedă. Era singura persoană care merita să fie privită din mulțimea atâtor invitați. Se sprijinea cu ambele coate pe masă. Brățările cu diamante îi lunecaseră de-a lungul brațelor. Fuma. În fața ei, se găsea o cupă de șampanie, pe jumătate goală și o grămadă mare de jetoane. Norocul părea să-i suradă.

Bill mai rămase o clipă să o privească și puțin câte puțin simți în el o enervare, de care fu el însuși surprins. Era impresia că nu o mai cunoaște pe această femeie pe care, totuși, o ținuse în brațe. Îi scăpa complet. Devenea o

străină și asta îl scotea din sărite, ca și cum i s-ar fi furat ceva ce-i aparținea. În acel moment, îl văzu pe domnul Botlivala aplecându-se spre Carol, punându-i mâna pe umăr și șoptindu-i ceva la ureche. Cu toată căldura, Bill simți parcurgându-l un frison. I se făcu pielea ca de găină și-și zise cu furie: „Nu este posibil. Înnebunesc. Nu e cazul să trec printr-o astfel de stare. N-o să devin gelos pe cineva care nu mai înseamnă nimic pentru mine!”

Carol se distra foarte bine. Temperatura scăzuse și ea câștigă tot ce dorea, la bacara. În fine, domnul Botlivala n-o incomoda prea tare, în afara câtorva atitudini, care lăsau să se înțeleagă privitorilor că tânăra femeie este proprietatea lui. Carol, însă, îl suporta cum nu se poate mai bine, gândindu-se că îi purta noroc, atât ei, cât și doamnei Trollope.

Doamna Trollope avea o încredere oarbă în steaua noii sale prietene. Carol făcea tot ce putea ca s-o ajute și împărțea de fiecare dată câștigul cu ea, atunci când îi venea rândul. Nimeni nu părea s-o urască pentru acest noroc nemaipomenit pe care-l avea în această seară, cu excepția unui portughez și a Baroanei. Lui Jelly nici că-i păsa de ce se întâmplă sau de faptul că câștigă sau pierde.

Bill se apropie de masă și se așează discret în spatele lui Jellapore, în timp ce Carol împărțea cărțile. Domnul Botlivala, doamna Trollope și Baroana, nu o pierdeau din ochi. Pe fețele lor se citea o aviditate pe care niciunul dintre ei nu încerca s-o ascundă.

Jellapore câștigă turnul și fu auzită Baroana strigând „Pasează cărțile”, în timp ce aproape i le smulgea lui Carol din mână. În acel moment, tânăra femeie ridică fața și-l observă pe Bill.

— iată-te! zise ea. De ce n-ai venit la curse?

— Știi că ești nostimă! răspunse el râzând. Sunt cel puțin cinci ceasuri de când te caut. Când ai de gând să părăsești masade joc?

— Nu știu. Îmi merge bine... și doamnei Trollope de asemenea. Dacă plec, risc să-i aduc ghinion. Are nevoie să se refacă. Uită-te cât este de prost îmbrăcată.

El se întoarse spre doamna Trollope. Ochii lor se întâlniră. Prinsă pe neașteptate, expresia sa era descurajată și privirea abătută.

— Câștigi? o întreabă el, aplecându-se spre ea.

— Eh, da, răspunse ea cu o veselie forțată. Carol îmi poartă noroc.

„Hait, gândi Bill, ele au început să se tutuiască. Repede

s-au mai împrietenit”.

— Când pleci, fă-mi un semn, îi spuse el lui Carol.

— Înțeles! Și strigă: „Banca!” întrebând-o pe doamna Trollope: Mergem împreună?

Doamna Trollope înghiți în sec și se băgă în joc.

— Da.

„Trebuie să fi câștigat cincizeci de mii de rupii, își zise Bili. O adevărată bogăție pentru sărmana doamnă Trollope”.

Jelly împărți cărțile. Fața sa era buhăită de prea multă șampanie.

Carol și doamna Trollope câștigară.

În acel moment, Carol își împinse scaunul și-i zise lui Bili:

— Vino, mergem acasă.

Domnul Botlivala se apropie pe nesimțite.

— Vin să te conduc, propuse el cu o voce suavă.

— Nu, ripostă Carol. Plec cu domnul Wainwright. Noi locuim amândoi la Taj. O s-o lăsăm pe doamna Trollope în drum.

Ochii domnului Botlivala lansară scânteii. Strânse din pumni și din dinți.

— Eu plătesc și pleci cu altul! Carol îl auzi:

— Imbecilule! îi spuse ea cu o privire plină de ură. Joey! strigă ea. Vino să ne schimbi jetoanele.

Joey, care era bancherul lui Jellapore, se îndreptă spre un cufăr, deschise încuietoarea și începu să-i numere un teanc de bancnote. Era cherchelit și-i dădu lui Carol trei mii în plus. Ea îi înapoie și îl ajută să numere pentru doamna Trollope. Carol câștigase șaptezeci și cinci de mii de rupii, iar doamna Trollope, treizeci și una de mii.

— A fost o zi bună drăguță, declară Carol agățându-se de brațul lui Bili. Vino să luăm un pahar de șampanie ca să sărbătorim asta. După aceea o să plecăm.

În timp ce-și goleau paharele, din grădină se auzi un murmur confuz. Se întoarseră și o văzură pe soția maharajahului din Chandragar, sora doamnei Trollope, în capătul scării de marmură, susținută de doi servitori. Capul său blond cădea dintr-o parte în alta și picioarele moi nu reușeau s-o susțină.

— Ce porcărie! exclamă doamna Trollope. Trebuie s-o conduc. Se grăbi spre servitori ca să-i ajute. Bili și Carol o urmară din politețe.

Șoferul anticului Rolls Royce dispăruse și portarul plecase să-l caute. Soția maharajahului începea să devină grea și cei doi servitori care o susțineau se hotărâră s-o

așeze încet pe una din treptele scării. Această manevră destul de delicată, pentru că era corpolentă, reuși s-o scoată din somnolență. Se ridică în mâini, deschise ochii și-și plimbă privirea încețoșată de jur-împrejur. Sfârși prin a o descoperi pe doamna Trollope, a cărei vedere o făcu să facă o criză de furie. Încercă să se ridice, dar recăzu. Atunci, deschise gura, obrajii începură să-i tremure și deodată începu să urle cu voce de beți-vă: „Iată-te, drăgălașo! Ești rușinea familiei! Întotdeauna trăind pe spinarea altora! De ce nu te duci la pușcărie să stai cu bărbatu-tău?” întorcându-se spre spectatori, urlă de data aceasta din toate puterile: „Odată eram bună de azvârlit la câini pentru că mă măritasem cu un hindus, iar când a decăzut a fost prima care a venit să-mi lingă picioarele. Ah, drăguța de soră-meă!”

Deodată își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Marea sa pălărie garnisită cu flori îi acoperi fața trecută.

Doamna Trollope nu mișcase sub ploaia de injurii, dar tremura din tot corpul și fața-i căpătase o culoare pământie. Cu o voce spartă nu înceta să repete ca o păpușă mecanică: „Nu-i dați atenție. Nu știe ce spune. Nu-i dați atenție”.

Din fericire, portarul apărui cu șoferul, care avea un

zâmbet sardonice. Ajutați de Bill, cei doi servitori o ridicară pe soția maharajahului și o băgară cu forța în Rolls Royce.

— Vreți să vă însoțesc? propuse Bill doamnei Trollope.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea dintr-o suflare. Este prea beată ca să-mi facă vreun rău.

După aceasta, se urcă în mașină și se așeză lângă sora sa, prăbușită pe pernele purpurii.

Rolls Royce-ul odată plecat, portarul se duse să caute un taxi, în mulțimea taximetrelor, pe care luminația palatului le atrăseseră ca pe un stol de corbi.

„La hotelul Taj Mahal” ordonă Bill șoferului. Carol și el meraseră un timp în tăcere. Ceața se ridicase și din nou căldura devenise sufocantă.

— Frumos anturaj, remarcă în sfârșit Bill. Carol nu răspunse și el adăugă: N-ai putea să frecventezi un alt mediu?

— Nu la Bombay.

— De ce stai aici? continuă Bill după o pauză interminabilă.

— Mă simt la fel de bine ca oriunde.

— Grozav argument!

— De ce? întotdeauna am fost așa. El aprinse o țigară și privi cu un aer absent luminile Templului Parvati. Ele îi

păreau îndepărtate, foarte îndepărtate, ca și cum ar fi scânteiat la capătul altei lumi.

— Ai aerul abătut.

— Este exact. Nu-mi place norocul pe care l-am avut toată ziua.

— Mie nu mi-ar displăcea să câștig atâția bani.

— Nu asta este problema. Când am noroc la joc, înseamnă că am ghinion în altă parte.

— În dragoste, de exemplu, insistă Bill râzând.

— Poate. Numai că nu sunt îndrăgostită... n-am fost niciodată.

— Nici de mine?

Ea-și puse mâna pe cea a companionului său.

— Nu, dragul meu. Nici chiar de tine. Te-am considerat întotdeauna ca pe un băiețel... un băiețel drăguț, căruia i se întâmplă câteodată să fie rău, dar nu de-adevăratelea.

Această remarcă îl uimi și încercă o senzație analogă celei pe care o simțise, cu puțin timp în urmă, în timp ce o observa pe Carol. Avu din nou senzația că ceva îi scapă, acel ceva pe care ea nu-i permitea să-l cunoască.

Contactul mâinii sale îi procură o plăcere pe care nu o mai gustase niciodată până atunci. Încetișor, cuprinse degetele femeii într-ale sale, dar gestul nu avea nimic

dubios. Dimpotrivă, grație mâinilor lor înlănțuite, se stabili între ei un curent de simpatie și înțelegere, care excludea orice alt gând.

Taxiul mergea de-a lungul plajei care se întindea în fața Turnurilor Tăcerii. Bill recunoscuse locul după mirosul puternic pe care-l degajau torțele.

— Știi, zise Carol rupând tăcerea, este prea devreme ca să părăsesc Bombay-ul.

— De ce? Ce vrei să spui cu asta?

— Nu știu. E dificil de explicat. Știi că nu-s prea meșteră la cuvinte. Nu am mers la școală decât până la vârsta de șaisprezece ani, când am fost aleasă „Miss Minnesota”. Nu, n-aș putea prea bine să-ți explic asta, dar mă împinge instinctul. Aștept ceva... o schimbare a vieții. Degetele sale le strânseseră pe ale lui. Nu râde de mine. Știu ce spun. Întotdeauna a fost așa... de fiecare dată când mi s-a întâmplat ceva important.

În acel moment, taxiul se opri drept în fața intrării de la Taj Mahal. Bill coborî primul, îi întinse mâna lui Carol și plăti șoferului.

— Vrei să iei un cocktail înainte de culcare? întrebă Carol.

— Nu, numai dacă dorești tu. Ești obosită?

— Nu.

— Hai, cred că este mai bine să ne culcăm... Simt nevoia.

— Am noutăți despre amicul tău din tren, anunță Bill în ascensor.

— Ce amic?

— Merrill... misionarul care era bolnav.

— Ce mai face?

— Nu prea bine.

— Păcat. E atât de drăguț.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

O sărută pe obraz și ascensorul își continuă cursa, ducându-l pe Bill, un pic amețit și complet năucit de ce se petrecuse cu el.

Trei zile după serata dată de Jellapore, Bill fu trezit devreme de o serie de ciocănituri în ușă. Era Silas. Când deschise, îl observă pe boy-ul său că este însoțit de un tânăr hindus, pe cât de negru, pe atât de mic de statură.

— Scuzați-mă, sahib, zise Silas. Mititelul vine din partea colonelului Moti. Vă va conduce până acolo. Mititelul nu vorbește engleza.

— Foarte bine. Adu-mi o ceașcă de cafea și spune-i să

aștepte. Sunt gata într-o clipă.

Silas și puștiul dispărură. Îmbrăcându-se, Bill începu să reflecteze și se simți prost, din nou, la gândul revederii lui Merrill, Buck Merrill, așa cum îi zicea odinioară. Nu e chiar atât de ușor de a mai comunica cu un prieten pe care nu l-ai văzut de zece ani. Despre ce ar putea să vorbească, în afară de trecutul care era mort pentru el însuși și la fel probabil și pentru un om ca Merrill, a cărui viață fusese atât de plină?

„Inutil să-mi mai fac gânduri, își zise Bill, în timp ce înghițea cafeaua, pe care i-o adusese Silas. Am o mare afecțiune pentru Buck și am promis să merg să-l văd”.

Micul mesager al colonelului Moti era așezat pe vine cu spatele sprijinit de peretele interminabilului culoar. El se ridică imediat, salută și începu să tropăie în spatele lui Bill ca un câine bine dresat. Se îndreptară spre scara cea mare, care era traversată de un curent de aer răcoros. Cu picioarele goale, copilul lipăia discret pe dalele reci ale treptelor. La coborârea scării, căldura străzii care năvălea în hol îl izbi în față. Bill verifică ceasul său după pendulă și constată că nu era decât ora nouă și șaptesprezece minute. Tocmai când se întorcea spre portar ca să comande un taxi, văzu coborând din Rollsul soției

maharajahului din Chandragar, trei siluete feminine care formau cel mai heteroclit grup posibil.

Erau Carol, Baroana și doamna Trollope, toate trei în rochii de seară. Un taxi se opri în spatele mării mașini și culii scoteau o grămadă de bagaje, valizele uzate ale doamnei Trollope. În acel moment Carol îl văzu pe Bill și se îndreptă spre el, cu o lucire stranie în ochii săi albaștri. Cunoștea această privire. Era semnul sigur că domnișoara Carol se distrează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Bill, spune-mi repede ce se întâmplă.

— Am fost să jucăm cărți la soția maharajahului. Stitch vine să se instaleze la Taj, deoarece soră-sa a făcut o criză de nebunie și a încercat să o omoare cu un pistol încrustat cu perle.

— Văd că nu moare nimeni de plictiseală cu prietena ta, Stitch. Aveți aerul că vă înțelegeți al dracului de bine.

— Nu-i spune că te-am pus la curent.

— Bineînțeles. Nu te-ai culcat încă până acum?

— Nu, nu încă. Nici Baroana. Dacă vrei să visezi urât, uită-te ce mutră are.

El trase cu coada ochiului la Baroană care, ca din întâmplare, sâcâia portarul, ca să știe dacă nu a primit

niște telegrame. Era îmbrăcată cu rochia cu paiete, dar îi lipsea orhideea din păr. Rujul care-i vopsea obrajii, cearcănele violete de sub ochi, lungile gene artificiale îi dădeau aerul unui cadavru, pe care un antreprenor de pompe funebre suprarealist l-ar fi plimbat cu dricul, cu plăcere.

Bill izbucni și-i zise lui Carol:

— În genul ei este foarte reușită. Auzi, ce zici de asta? Ieri am fost la un dineu de afaceri și am un „cap mare”.

— E normal. O să-ți treacă. Unde te duci la ora asta?

— Mă duc să-l văd pe prietenul tău, misionarul.

— Sper că nu-i este mai rău.

— Nu. Dimpotrivă. Cred că au trimis după mine pentru că îi merge mai bine.

— Sunt bucuroasă, spuse Carol oftând. Ar fi neplăcut să i se întâmple ceva supărător.

— ia te uită, remarcă Bill râzând din nou. Nu știam că-l simpatizezi așa de tare.

— Ba da, am multă simpatie pentru el. E un om cumsecade și oamenii cumsecade sunt rari.

— Am să-i spun.

— Dacă vrei... de fapt mi-e indiferent, pentru că tot n-o să-l mai văd vreodată.

Baroana și Stitch Trollope se apropiară. „Bună ziua!” ziseră ele în cor. Și, în timp ce se îndepărtau, Bill se simți brusc înfricoșat la gândul că, dacă va continua acest mod de viață, Carol va deveni în câțiva ani tot atât de respingătoare ca ele.

Micul mesager făcu dovada unei cunoașteri prețioase a orașului. Se așeză lângă șoferul *sickh* și-l dirijă fără ezitare prin mijlocul unei adevărate încâlceli de străzi. După ce taxiul depăși poșta centrală în stil victorian, Bombay-ul îi oferii lui Bill un spectacol cu totul nou pentru el. Era o lume în care, la fel ca majoritatea străinilor, nu pătrunsese niciodată. O lume cu mirosuri agresive, o lume prăfuită pe care cei de pe colina Malabar n-o bănuiesc sau doar o intuiesc câteodată, văzând cortegiile zgomotoase de fideli care merg să scufunde în apa Golfului Arabic o victimă a variolei sau să officieze câte un ritual religios, mai vechi decât orașul însuși.

Taxiul zdrăgănea pe pavajul cu gropi, derapa pe liniile de tramvai, mergând în zigzag din timp în timp, pentru a evita un pieton sau un grup de copii. Traversă în trombă cartierul bazarului, trecu prin fața frumoaselor clădiri Crawford Market, se înfundă în străzi din ce în ce mai călduroase și amețitoare.

„Slavă Domnului că nu trebuie să vin des aici”, gândi Bill.

Dar un pic mai departe, constată că murdăria și căldura cartierelor pe care le traversase până acum nu erau nimic, în comparație cu ce începea de aici încolo. Străzile deveniră mai sordide, casele mai dărăpănate. Pe șoseaua arzătoare viermuia o lume în sudoare. Duhurile de usturoi, balega de vacă, nevoi omenești deveniră insuportabile. „Cum pot să stea oamenii în asemenea miasme? gândi Bill? Cum or rezista copiii. Și atunci Bill fu cuprins de o adevărată greață și crezu că o să fie obligat să se aplece în afara portierei. Știa că această stare de rău nu provenea din excesele de cu o zi înainte, ci numai de la căldură și ambianța în care se găsea. În comparație cu acești bieți oameni, animalele duceau o viață mai bună.

Taxiul se opri brusc. Circulația era blocată de o procesiune. În fruntea cortegiului, o bătrână oribilă era chircită într-o roabă, pe care o împingea un bătrân descărnat. Soarele o bătea în plină față și arsura lui îi provoca gemete. Roaba se clătina pe pavaj, amenințând să se răstoarne. Bătrâna avea fața descompusă de boală și căldură. În spatele acestei perechi, se înghesuiau o mulțime de femei și culi slăbănogi. Oamenii aveau o bandă

în jurul șoldurilor, femeile purtau sariuri de bumbac, care odată fuseseră albe. Toți urlau și se văicăreau într-un nor de praf stârnit de picioarele lor goale. Pudrată cu praf, pielea lor cafenie căpătase o culoare cenușie. Patru oameni duceau niște gonguri pe care le băteau din când în când pentru a-și scanda văicărelile.

Trecură zece minute până se scurse întreaga procesiune. Când ultimul grup trecu, Bill se aplecă spre șofer și întrebă:

— Ce-i asta?

— Variolă, sahib, răspunse omul. Femeia are variolă. Se alungă demonii cu lovituri de gong.

De această dată Bill fu obligat să se aplece în afara portierei și să vomite de-a binelea. Nimeni nu-i dădu nicio atenție. Lucrul nu avea importanță. Strada era și așa murdară.

Trebuiră încă douăzeci de minute taxiului ca să traverseze sordidul cartier al Țesătoriilor și să ajungă la cel al vechilor case ajunse în ruină, unde locuiseră strămoșii domnului Botlivala și bogații *kodjak* care acum se instalaseră pe colina Malabar.

Într-un sfârșit, șoferul se opri și întorcându-se spre Bill anunță: „Am ajuns, sahib!” Bill observă atunci o

construcție mare și austeră care se ridica în spatele unui perete de pietre gri și a unei perdele de arbori. Era Institutul de boli tropicale.

Portarul veni să deschidă poarta cea mare și, pilotat de micul hindus, șoferul traversă o curte și intră într-o grădină umbrită de trei smochini de Java ale căror ramuri ca niște umbrele adăposteau un mic bungalow. Șoferul claxonă și o siluetă subțire de femeie, îmbrăcată într-un sari imaculat, apăru în pragul casei. Ținea de mână un copil cu ochii acoperiți de un bandaj. Bill o recunoscuse de îndată pe femeia de o stranie serenitate, pe care o întâlnise pe vapor și se zicea că este o celebră dansatoare hindusă.

— Sunteți domnul Wainwright, nu-i așa? zise ea avansând spre Bill cu un surâs blând ca o floare de magnolie care se deschide.

— Da.

— Sunt soția colonelului Moti. Soțul meu este la laborator. Dacă poate să scape un moment, va veni să vă vadă. În orice caz, domnul Merrill vă așteaptă. Este mai bine în dimineața aceasta. Deja de ieri se simțea mai bine. O să vă conduc la el.

Fără a lăsa mâna copilului, îl introduse pe Bill în casă și-l conduse la o verandă care dădea în altă grădină. Camerele

pe care Bill le traversase erau răcoroase și simple. Principalul lor ornament consta în buchete de flori purpurii, care se detașau ca niște flăcări pe culoarea gri-deschis a peretelui. Aveai o senzație neobișnuită să te trezești în sanctuarul colonelului Moti, după mahalalele suprapopulate și procesiunea de zdrențăroși.

Pe verandă, Bill fu întâmpinat de un salut: „Salut, Bill!” care-l aduse cu mulți ani în urmă, în tinerețea sa pe care o risipise în mod atât de nebunesc. Se întoarse și-l observă pe Homer Merrill lungit în șezlong. Cu toată căldura, un pled ușor îi acoperea picioarele. „Salut, Buck!” răspunse el îndreptându-se spre vechiul camarad, pe care-l recunoscuse imediat. Ochii albaștri erau aceiași, la fel ca și timbrul vocii. Trăsăturile se schimbaseră, însă. Se vedea că Merrill nu plesnește de sănătate. Obrajii își pierduseră culoarea. Pielea avea o tentă galbenă. Fața îi era subțiată și trăsăturile sale mai accentuate câștigaseră în personalitate ceea ce pierduseră în frumusețe. Merrill avea aceiași pomeți proeminenți și gura cărnoasă, dar buzele strânse, obosite, nu mai aveau expresia lor senzuală.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile și Bill gândi: „Are ca întotdeauna mâna sa mare, dar ea este mai subțiată și bătătorită”. Tare, adăugă cu o veselie forțată:

— Ei, ce e cu tine, bătrâne?

Buck începu să râdă.

— Știi, răspunse el, sunt nopți când îmi vine să mă omor. Dar astăzi îmi merge mai bine. De două zile simt o ameliorare netă.

Deodată ochii i se umeziră. Slăbiciune sau emoție? Sau amândouă în același timp? Bill nu știu niciodată.

Doamna Moți îi observa cu un surâs discret.

— Vă las, zise ea. Dacă soțul meu sosește, îl voi trimite și dispăru ca o umbră luându-l pe micul orb cu ea.

După plecarea sa, avu loc un moment de stânjeneală între cei doi prieteni. Merrill rupse primul tăcerea:

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? întrebă el.

— Am muncit... Am devenit un om așezat. Aveam intenția să-ți dau un semn, dar sunt aici de puțină vreme, și nu știam unde te-aș fi putut găsi.

— N-ar fi fost comod, zise Merrill râzând, ar fi fost la fel de imposibil chiar dacă aș fi fost la Jellapore. Ți-ai fi pierdut o lună întreagă căutându-mă în mijlocul junglei, sau în sate.

— Și munca ta... te satisface?

— Da, merge. Numai că sunt atât de multe de făcut. El

oftă. „Mă simt ca o furnică ce vrea să mute un munte. Îl privi pe Bill și surâse. Ai văzut cartierul pe care l-ai traversat casă ajungi aici... sau poate nu ai dat atenție...

— Dimpotrivă. Am fost opriți de o procesiune și mi s-a făcut rău.

— Ei bine, continuă Merrill, al cărui zâmbet se lărgi, acel cartier sunt Indiile însăși. Nu este ca pe colina Malabar. Îți dai seama ce muncă reprezintă?

— Da, o muncă de Sisif.

— Te asigur că ai cu ce să-ți umpli timpul.

— Crezi c-aș putea să fac ceva?

— Bob, ai putea să dai ceva bani. Asta folosește întotdeauna. Este foarte greu să aduni fonduri în această țară, chiar adresându-te prinților și milionarilor. Nu sunt obișnuiți să dea. Sau când te adresezi guvernului refuză elegant susținând că nu vrea să se atingă de superstițiile locale.

— Am să-ți trimit un cec. Așa, n-o să mai zici că-mi pierd timpul de pomană.

Între ei, stânjeneala începu să se risipească făcând loc unei simpatii, care le amintea vechile timpuri, o simpatie curioasă între doi oameni cu caractere diferite, care totuși se completeau.

— Spune-mi, modul cum arăt nu te-a speriat? zise Merrill.

— Nu te-ai schimbat, dar te-aș fi recunoscut oriunde. După toate acestea, noi am îmbătrânit cu zece ani. Nu poți să semeni toată viața cu un tânăr jucător de rugby.

Atmosfera se destinse puțin câte puțin și când doamna Moti le aduse cocktailurile, cei doi prieteni se simțeau în largul lor. S-ar fi zis că liniștea și calmul dansatoarei producea asupra lor efectul unui catalizator.

— Regret că nu pot să rămân. Doctorul Bliss a sosit să-l opereze pe Ali. L-am condus pe amândoi la laborator. Ali nu voia să meargă fără dumneata, dar l-am liniștit. Nu cred că-i este frică. Asta ține doar de faptul că te consideră ca un tată.

Merrill azvârli cuvertura și se ridică dintr-o mișcare.

— Plec, anunță el. Trebuia să mă previi. Dacă m-ai însoți? adăugă el, întorcându-se spre Bill. Laboratorul este foarte interesant de văzut.

— De ce nu? răspunse Bill.

Însoțiți de soția colonelului, traversară curtea, care te orbea din cauza luminii, îndreptându-se spre laborator. Merrill avea mersul șovăielnic ca al unui om care se scoală după o boală grea. Bill observă că doamna Moti nu-l slăbea

din ochi.

Intrară într-un culoar cu o răcoare odihnitoare, urcară un etaj și apoi intrară în biroul colonelului. Ordinea și curățenia erau împinse la extrem aici și, în mijlocul încăperii, așezat la biroul său, stătea savantul îmbrăcat într-o bluză de un alb imaculat. Îi strânse mâna lui Bill și declară:

— Am să fiu asistent doctorului Bliss.

— Aș putea să vorbesc cu Ali? Întrebă Merrill.

— Da, dar cu condiția să n-o lungești prea mult. El este alături și imediat va fi anesteziat.

Merrill trecu în camera alăturată și colonelul îl întrebă pe Bill:

— Ați avut timpul necesar să-i vorbiți?

— Nu încă. N-am vrut să-l iau prea repede, de teamă să nu refuze.

— Ați făcut bine. Colonelul își încruntă sprâncenele și privirea lui deveni gravă. Cred că va accepta, reluă el. A fost atât de bolnav. A avut o criză alaltăieri noapte. Acum a intrat într-o nouă fază. Cred că înțelege că a fost aproape de moarte. Cred că a ajuns la faza în care ar face orice, pentru a-și regăsi forțele și a deveni util. De asemenea, cred că ideea păcatului, în sine, nu-l

însăimântă. Trebuie să treci pe lângă moarte ca să realizezi răul cauzat de acel bătrân nebun pe nume Jean Calvin”.

Merrill reveni cu fața radioasă.

— Sunt foarte mulțumit că am venit, zise el. Mititelul murea de frică, dar nu voia să recunoască. Să nu uitați că este musulman și fiul unui șef *mahutși* mândria îi interzice să se trădeze. Ce crede doctorul Bliss? adăugă el, adresându-se colonelului Moți. Pentru că Ali era de față, n-am putut să-l întreb.

— Are speranțe, răspuse colonelul. Dar trebuie așteptat cel puțin cincisprezece zile înainte de a te lămuri. Haidem, mă duc, zise el. Urmează-mă, Indira, zise el soției sale. Poți să ne fii utilă.

Rămas singur cu camaradul său, Merrill se așeză într-un fotoliu și-i spuse lui Bill:

— Este un mare om, să știi!

— Colonelul?

— Da.

— În orice caz, trebuie să-ți mărturisesc că în fața lui mă simt ca un școlar. Îmi inspiră așa o teamă!

— Nu este totuși rău, dar trebuie să înțelegi că nu sunt decât două lucruri care contează pentru el: suferințele

oamenilor și știința. Este un om de o factură nouă... ceea ce am putea numi, un savant uman.

Și în timp ce așteptau sfârșitul operației, începură să vorbească fără încetare și sfârșiră prin a se crede reveniți la vechile timpuri când împărțeau aceeași cameră de studenți.

— Ascultă, Buck, zise Bill luând un ton serios, vreau să-ți vorbesc. Colonelul și eu am făcut câteva planuri legate de tine.

— Ce drăguț! exclamă Merrill râzând. Uite cum complotați în spatele meu!

— Eh, da!

— Despre ce este vorba?

— Nu este prea complicat. O să vii să locuiești cu mine la Taj Mahal. O să-ți uiți grijile pentru câtva timp și o să încerci să te distrezi. Sunt convins că tu nu ai cunoscut Bombay-ul în întregime. Ei bine, de data aceasta, o să cunoști și celelalte părți ale sale: câmpul de curse, Willington Club, Taj Mahal, micul palat al lui Jellapore.

— O să te „stricăm” un pic, chiar dacă vrei sau nu.

Merrill nu răspunse imediat, dar apoi, cu un surâs în colțul gurii, dădu cel mai dezarmant răspuns:

— Dar bine bătrâne, murmură el aproape timid, n-am

hainele care trebuie pentru asemenea ocazii.

Bill izbucni în râs.

— Dacă nu-i decât asta... Mi-era frică să nu-mi prezinți alte argumente care să mă înnebunească!

— Nu, noaptea trecută, am luat hotărârea să fac ceva nebunii. Nu mi s-a întâmplat niciodată. Am crezut că o să mă duc pe „lumea cealaltă” și între două crize de delir, mi-am zis: „Buck, prietene, ești un triplu fraier. Cred că depășești limita. Acum nu mai trebuie să menajezi pe nimeni. Ai putea pentru o vreme să cedezi tentațiilor. Te asigur că atunci când am fost pe punctul de a trece în lumea «dreptilor» ceea ce m-a tulburat mai tare a fost gândul la lucrurile pe care nu le-am făcut și pe care tu, de exemplu, le-ai făcut și ți-a făcut plăcere”. Surâse din nou. Iată-mă deci, gata să iau lecții, cu condiția evidentă să mai fiu în stare să învăț. Moți are impresia că mi-ar face bine.

Bill remarcă amărăciunea care răzbătea din cuvintele lui Merrill. Reflecțiile sale conțineau chiar o oarecare gelozie, pe care Bill n-ar fi crezut-o la prietenul său. Dar nu era numai asta. Acest discurs ascundea și ceva neliniștitor. Ce se întâmpla cu Buck de avea de gând să se destrăbăleze? Aceasta se întâmpla uneori la oamenii care încercau târziu, să descopere ceea ce neglijaseră în vremea

tinereții. Nu avea decât treizeci și doi de ani, dar nu-și permisese niciodată nici cea mai mică fantezie. În acest lucru exista pericolul. Bill simți nevoia să reflecteze asupra acestei probleme. Se ridică și se apropie de fereastră. Aceasta se deschidea spre o curte plină de cuști. În unele erau manguste, șoareci și cobai. În altele se aflau iepuri și maimuțe. În extremitatea curții se aflau patru sau cinci casete de sticlă, în care dormeau cobre, vipere și alți șerpi la fel de periculoși.

— Pentru ce este aici această menajerie? întrebă Bill, întorcându-se spre prietenul său.

— Sunt animale care îi servesc lui Moti pentru experiențele sale. De la șerpi extrage veninul din care prepară seruri contra mușcăturilor lor.

Bill izbucni brusc în râs și Merrill, întrebă:

— Ce găsești așa hazos în asta?

— Oh, nimic, se grăbi el să răspundă, dar ce vrei, găsesc toată chestia aceasta atât de abracadabrantă, să ne întâlnim toți aici, tu, eu, Carol... Apropo, adăugă el, am un mesaj pentru tine. Îți amintești de femeia cu care ai călătorit venind încoace?

— Blonda cea înaltă?

— Da. M-a însărcinat să-ți transmit toată simpatia ei.

Cred că i-ai sărit în ochi. Prin ea am aflat că ești la Bombay.

— Mi-a făcut o impresie foarte bună, declară Buck cu o gravitate neașteptată. Precis e o fată de treabă. A fost atât de drăguță cu mine, deși cred că am necăjit-o destul.

— Da, aprobă Bill, este o fată de treabă.

Era pe punctul de a-i spune mai mult, chiar că fuseseră căsătoriți, dar ușa laboratorului se deschise și-și făcu intrarea colonelului Moti.

— S-a terminat, anunță el.

— Operația a reușit? Întrebă imediat Merrill, cu o față îngrijorată.

— Doctorul crede că totul va fi în regulă. Este doar o chestiune de timp.

— Perfect.

Bill văzu cum se destind trăsăturile lui Merrill și realizează de ce acesta i se păruse uneori nenatural în cursul conversației pe care o avuseseră.

— Când se va trezi? se îngrijoră Merrill din nou.

— În jur de o jumătate de oră. O să-l aducă la bungalow.

— Vreau să fiu acolo când se va întoarce. Va fi liniștitor pentru el să mă audă. Este încă un copilaș, îi explică el lui Bill, și până acuma nu a părăsit țarcul unde trăiesc

elefanții. Călătoria, toate aceste noutăți, au fost amuzante și impresionante pentru un omuleț ca Ali. Știi de ce vrea să-și recapete vederea? Ei bine, ca să ajungă în locul tatălui său și să devină șeful *mahut* al elefanților din Jellapore.

„Pariez că se gândește și la fiul său”, își zise Bill și aproape în același moment îl revăzu pe Jelly, acest chefliu care era un băiat bun dar inutil, acest bețiv așezat la masa de bacara cu mutra buhăită de șampanie. Ce diferență între Jelly și oameni ca Buck Merrill și colonelul Moți. Deodată o idee aiurită îi veni în cap și se întrebă de ce n-ar încerca să obțină de la Jelly suma necesară continuării lucrărilor lui Buck. Ceea ce acesta pierdea la joc într-o noapte, reprezenta pentru celălalt un an de muncă.

Ușa se deschise și apără doctorul Bliss. Era un om slab, cu tenul proaspăt și ochii de un albastru foarte frumos. Purta bluza de chirurg, încă.

— Dragă prietene, zise colonelul Moți, lasă-mă să-ți prezint pe domnul Wainwright.

Cei doi oameni își strânseră mâinile.

— Vedeți, domnule Wainwright, continuă colonelul adresându-se lui Bill, doctorul Bliss este în vacanță, dar asta nu l-a împiedicat să-l opereze pe micul Ali. Este cu

atât mai de apreciat din partea lui că a încercat o operație pe care nimeni în lume n-a fost capabil să o facă până acum.

— Nu este chiar așa, spuse doctorul Bliss.

— Ba da, protestă colonelul în orice caz, când vei fi din nou în America, dacă vreodată o să te simți deprimat și descurajat, să-ți amintești că ai schimbat existența unui mic hindus, l-ai adus lumină! Începu să râdă și adăugă: Și poate ai redat un șef *mahut* maharajahului din Jellapore, Soarele, tatăl și mama a opt milioane de suflete!”

Buck îl întrerupse:

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, o să mă întorc la bungalow. Vreau să fiu acolo când se va trezi Ali.

— Și eu vreau să-mi iau rămas-bun, anunță doctorul Bliss. Alerg în port. Vaporul meu pleacă în două ore spre Singapore.

După ce Bill plecase, Merrill se așeză la căpătâiul lui Ali, sub veranda unde îl aduseseră pe copil. Îi luă încet mâna și o ținu într-a sa. Știa că pentru un musulman, acest gest era mai mult decât un semn de prietenie. Era dovada că Ali era un bărbat, un frate al lui sahib Merrill.

Așteptând să i se trezească protejatul, Merrill începu să reflecteze la ceea ce se întâmplase. Vederea lui Bill îi

procurase o bucurie pe care nimic altceva nu i-ar fi procurat-o. Se simțea întinerit. Starea de deprimare i se diminuase. Bill îi amintise colinele, lacurile, cascadele, crângurile statului New York. Aceasta produsese asupra lui efectul unei biciuiri. Nu în atmosfera Indiilor putea să se refacă. Îi trebuiau alte stimulente. Merrill rămăsese un om din Nord, al acestor țări unde plouă, unde iernile sunt grele și verile la fel, dar mai ușor de suportat decât această eternă căldură hindusă. Nu făcea parte din categoria oamenilor care se aclimatizează ușor la umezeala tropicelor. Nu avea nimic din acei albi pentru care climatul este o scuză a senzualității lor. El, dimpotrivă, își reținuse simțurile. Reușise să-și rețină natura și corpul său, care se revolta împotriva căldurii, prafului și murdăriei. În sinea sa, Merrill era un puritan și el știa mai bine ca oricine acest lucru.

Merrill nu era totuși un „convins”, deoarece nu avea niciun respect pentru doctrina puritană. Era prea inteligent ca să o accepte și prea sensibil ca să nu recunoască tot ceea ce înfrumusețează viața. Astfel, își dădu bine seama că-l invidiase pe Bill, chiar când îl pierduse din vedere, în fundul junglei. Nu-i invidia nici bogăția, nici ceea ce îi aducea ea. Nu, era ceva mult mai profund. Ceea ce invidia

la Bill era acceptarea surâzătoare a vieții de către acesta și adaptarea sa în toate împrejurările. Pentru Bill nicio problemă, noțiune jenantă sau concepție nu-l deviau din drumul său. În genul său, Bill era un animal fericit pe care toată lumea îl simpatiza și-l iubea. Zeii fuseseră darnici cu el. Îi dăduseră totul: frumusețe, șarm, inteligență, forță și bogăție. Bill, probabil, nu încercase niciodată să respecte principiile morale, care îi fuseseră insuflate în tinerețe, dar el care le respectase atât de mult, ce câștigase, în afară de o sănătate precară și un suflet disperat?

Merrill nu era omul care să-și plângă de milă sau să-și găsească scuze. Suferise prea mult ca să cunoască acest gen de slăbiciuni. Se studia cu aceeași detașare cu care îl studiase pe Bill. Aveau și unul și altul valoarea unei piese anatomice supuse unui examen scrupulos de laborator și acest examen scrupulos, fără patimă, îl făcea pe Bill să renege multe din învățăturile Bisericii creștine și să admită credința hindusă a reîncarnării. S-ar fi zis că Bill trăise deja un număr mare de vieți, că sfârșise prin a atinge stadiul recompensei, în timp ce el avea de cunoscut multe existențe înainte de a putea să se elibereze de prostia și prejudecățile care sunt povara umanității.

„Dacă nu, gândi Merrill, există un blestem asupra

acelora care au crescut și au fost educați religios într-o familie puritană”.

Își aminti, cu amărăciune, cât îl invidia pe Bill când întârzia, când, devorat de gelozie, nu reușea să adoarmă așteptându-l pe acesta să-și ia rămas-bun de la prietenele lui. Niciodată n-a vrut să-i mărturisească toate acestea lui Bill, de frică să nu râdă de el. Și acum era prea târziu. N-avea decât o șansă, să încerce experiența propusă de prietenul său, dacă cumva acest lucru mai era posibil.

În asta era ultima sa speranță. Moți avea poate dreptate. Poate că va reuși să regăsească, în plăcere, într-o destindere pasageră, sănătatea și energia necesare continuării operei sale. Pentru a-și atinge acest scop, era gata să sacrifice totul, morala sa, principiile sale cele mai scumpe, chiar și nemurirea sufletului său.

Opera sa era singurul lucru care conta. Corpul, sufletul, nu erau decât niște instrumente.

Cursul gândurilor sale fu brusc întrerupt de un ușor freamăt al mâinii pe care o ținea într-a sa. Ali se agită și scoase un suspin, suspinul sfâșietor al unui copil care, inconștient, întrevede mizeriile și suferințele ce-l așteaptă. Acest suspin produse asupra lui Bill un efect extraordinar. Se simți mult mai aproape de copil decât fusese vreodată.

Simți crescând în el acel sentiment care-l făcuse întotdeauna să-i ajute pe cei mai slabi și nefericiți. Ali deveni pentru el simbolul tragic al Indiilor, al acelor Indii respingătoare, al Indiilor colcăitoare, pe care Bill nu avusese timp s-o cunoască traversând cartierul Țesătoriilor.

Auzi vocea copilului murmurând:

— Sahib Buck.

— Da, Ali.

Copilul suspină din nou și tăcu. Merrill se aplecă deasupra lui.

— Ai văzut, Ali, totul s-a petrecut cu bine. Nu merita să-ți fie teamă.

— Nu-mi era frică, sahib. Mă simțeam singur. O să văd, sahib? Întrebă el după o pauză. O să văd soarele și elefanții?

— Cred, Ali. Trebuie să ai răbdare și să ai încredere în Domnul și profetul său Mahomed.

Merrill găsisese cuvintele care-l liniștiră pe copil. Știa că pentru el, Profetul nu era un simbol, ci o realitate, un om ca el, cum fusese tatăl său, șeful *mahut*.

După mai mult de o oră, Bill ajunsese în sfârșit la Taj Mahal. *Victoria*, un pachebot al firmei Lloyd Triestino

acostase și pasagerii și bagajele lor umpleau holul hotelului. Clientela vapoarelor italiene nu era aceeași cu a vapoarelor companiilor engleze. Nu era compusă din acei oameni respectabili și lugubri care-și petrec cei patruzeci de ani de existență în Indii, între micul orășel din Anglia, unde se născuseră și paradisul îndoielnic din Cheltenham, unde-și vor sfârși zilele. Printre pasagerii pachebotului *Victoria* erau oameni de toate naționalitățile, rechini ai finanțelor, văduve bogate, femei însoțite de gigolo, șmecheri și escroci, prinți hinduși și politicieni, dar toți se „scăldau în aur”, judecând după manierele și bagajele lor. Din ce în ce mai hotărât să caute aventura, Bill îi examina pe toți cu atenție și făcu câteva descoperiri promițătoare. Își puse ochii mai întâi pe o blondă drăguță căreia nu-i dădeai mai mult de douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani. Era însoțită de o brunetă cu puțin mai în vârstă. Ele trebuie să fi venit în Indii pentru a-și încerca norocul pe lângă maharajahi. Erau fără îndoială, *girls* de music-hall, care debutaseră la Hollywood și sperau acum să tragă foloasele cele mai mari din tinerețea și frumusețea lor. Remarcă, în egală măsură, o femeie încântătoare și care vorbea italiana cu camerista sa. Să fi avut treizeci și opt sau patruzeci de ani. Totul în ea respira voluptate și avea

o piele de o albeață de necrezut.

Dacă n-ar fi fost atât de cald, Bill ar fi început vânătoria, dar consideră că, pentru moment, femeile pot aștepta. Nu dorea decât să bea și să mănânce ceva rece. După asta, era întotdeauna timp să te lansezi în complicații. În așteptare, pentru că nu-i plăcea să mănânce singur, se gândi s-o invite pe Carol, cu condiția ca aceasta să nu aibă alte zeci de angajamente.

Își făcu loc până la cabina telefonică. Aproape imediat, Carol îi răspunse.

— Urcă.

— Dar nu, coboară tu. Vreau să mănânc împreună cu tine.

— Este prea cald.

— Dar vino. Este o grămadă de oameni caraghioși care au sosit cu *Victoria*. Ai să te distrezi.

— Bine, bine. Spune-mi, ce-ar fi să urci pentru a-mi povesti diverse istorii, în timp ce mă îmbrac.

— Vin.

Când intră o găsi așezată în fața oglinzii, pieptănându-și părul. Toată îmbrăcămintea el era compusă dintr-un combinezon de mătase roz cu dantele.

— Tocmai am făcut un duș, anunță ea. Mi-e și mai cald.

Spune-i lui Krishna să ne aducă de băut.

Deschise ușa și chemă boy-ul, pe urmă se reîntoarce în cameră. Carol se ridicase și el revăzu cu o oarecare emoție corpul Olgăi Janssen, alias Miss Minnesota, alias Carol Haima.

„Este perfect. Nu putea să fie mai frumos”, gândi Bill.

— Știi tu, zise el tare, asta a fost sursa tuturor necazurilor tale.

— Ce?

— Corpul tău, bineînțeles!

— Ce spui! Ea-și trase o fustă albă peste cap și adăugă: Povestește-mi ce-ai făcut.

În acel moment Krishna aduse cocktailurile și le puse pe masă, fără ca ea să se sinchisească de prezența lui.

— Nu ești grozavă pentru el, remarcă Bill, când acesta plecă.

— Da, este obișnuit. Nu dă atenție. În orice caz, nici asupra ta se pare că n-a avut mare efect.

— Uiți, drăguțo, că acest corp al tău nu are secrete pentru mine.

— Măgarule!

— Ai dori să reîncercăm, din întâmplare, experiența?

Carol se chină un pic cu bluza și răspunse:

— M-am gândit uneori... dar în fond, nu țin... nu asta caut, preciză ea cu un ton serios.

— Pot să știu ce te-ar atrage?

— Sărmane Bill, nu știu nici chiar eu, recunosc ea râzând. Ceea ce știu, totuși, este faptul că-mi trebuie ceva nou.

Acestea fiind zise, își luă pălăria și două sau trei brățări cu diamante.

— Ești obligată să porți toate zorzoanele astea chiar de când te scoli? Întrebă Bill.

— Dacă le am, de ce să nu le pun? N-am avut niciodată pretenția să fiu o femeie distinsă.

— N-am spus-o eu.

— Așteptând, nu vedeam de ce este necesar să mă târâi până la sala de mese. Altă dată, tu ai fi făcut să fie servit un bun prânz, în tête-à-tête. În camera mea.

— Cine știe, poate o să avem și ocazia asta.

Bill era sincer spunând asta. Se urcase în camera lui Carol fără vreo intenție, dar, golindu-și paharul și privind-o cum se îmbracă, simțise renăscând în el acel lucru indefinit, care-l cucerise altă dată. Nu era pasiune, era o emoție stranie, care era provocată în el de frumusețea lui Carol, cinstea sa solidă și vioiciunea ei.

— Ah, nu! protestă tânăra femeie. Nu, nu! Dupăce-mi-am dat osteneala să mă îmbrac, n-o să mă apuc acum să-mi scot hainele. Termină-ți cocktailul!

Îl ridică pe al său și zise:

— Să mergem, mi-e foame.

Carol și Bill se așezară nu departe de ușă, la una din nenumăratele mese din marea sală restaurant, ale cărei ferestre dădeau spre golful supraîncălzit, în direcția insulei Elefanta. Unul din punctele comune, care-i apropiase întotdeauna, era gustul lor înnăscut al spectacolului, ai mulțimii, a tot ce mișcă. Asta o atrăsese pe Carol și nu-i părea rău că-l urmase pe Bill pentru că panorama oferită de pasagerii vasului *Victoria*, făcea toți banii.

— Povestește-mi un pic, ce s-a întâmplat cu Stitch Trollope, ceru Bill, din momentul în care se instalară la masă.

— Oh! Soră-sa băuse cam multă șampanie și a încercat s-o omoare. Am impresia că cele două femei nu au niciun fel de afecțiune una față de cealaltă.

— Am observat în noaptea aceea, la Jelly. Unde s-a întâmplat asta?

— La palatul maharajahului. Ne dusesem să jucăm „Chemin de fier”. Stitch și Baroana câștigau tot timpul,

ceea ce a adus-o pe soră-sa la disperare. Pe nepusă masă, a luat un revolver încrustat cu perle și a tras. Slavă Domnului, Baroana a dezarmat-o, dându-i una peste mână, altfel am fi putut fi rănite și una, și cealaltă.

— Ai un anturaj!

— Uiți că sunt prietenele tale. Tu mi le-ai prezentat, zise Carol râzând.

Frumoasa femeie pe care Bill o observase, veni și se așeză la o masă vecină, împreună cu camerista ei. Bill o remarcă imediat și Carol îl întrebă:

— Cine este?

— Nu știu nimic. A sosit cu vasul *Victoria*.

— Mă face să mă gândesc la cineva.

— Da?

— Apropo. Baroana nu e chiar atât de nesuferită.

— Știi că ești bine. Baroana este ființa cea mai respingătoare pe care am văzut-o și... încep să am experiență.

— Te înșeli. A fost grozavă cu sora lui Stitch. Fără ea nu știu unde am fi stat acum. Carol îl privi un moment, și reluă: Să știi că tocmai am descoperit ceva la tine.

— Despre ce este vorba?

— Mi-ai spus că sursa tuturor necazurilor mele este

corpul meu. Ei bine, la tine e ceva și mai grav. Vrei ca absolut toată lumea să te simpatizeze. La început ești tot numai o flacăără. Oamenii își închipuie, Dumnezeu știe ce, și când cred că pot conta pe tine, nu mai este nimeni.

— Exagerezi.

— Deloc. Te asigur. Dacă nu poți s-o suferi pe Baroană, trimite-o la plimbare, dar dacă ești cu ea nu te purta ca și cum ai fi în al șaptelea cer.

— Ea mă distrează și pe urmă, nu uita că sunt un amabil din fire.

— Da, este adevărat în parte, dar nu ai numai părți bune. Niciodată nici cel mai mic efort... mai ales pentru alții. N-ai vrea decât ca lumea întreagă să-ți stea la dispoziție și să nu dorească decât plăcerea ta.

— S-ar zice că sunt un ticălos.

— Da, drăguțule, este exact. Unul dintre cei mai periculoși ticăloși care există. La prima înfățișare ești luat drept un înger „închipuie-ți, draga mea, este atât de cuceritor, gentil, distractiv și amabil”, și în fond, nu este nimic adevărat din acestea.

Începută pe un ton glumeț, conversația nu întârziase să capete un ton mai serios. Bill vedea apărând, pe figura adorabilă a însoțitoarei sale, o expresie pe care nu o

remarcase niciodată. În mod sigur, Carol îi scăpa, redevenea străina pe care o surprinsese la Jelly, în timp ce juca bacara. Sau poate caracterul său evoluase într-atât, încât nu putea recunoaște în ea femeia pe care o luase în căsătorie, cea pe care o iubise vreme de câteva săptămâni. De altfel, nimic nu era mai derutant, decât această incertitudine în care-l ținea Carol.

— Vezi tu, continuă ea după ce-și lăsă privirea să rătăcească câteva clipe deasupra golfului, asta este cauza precisă pentru care nu a mers între tine și mine. M-am lăsat înșelată de aparențe. Am crezut că găsesc ceva în spatele acestei frumoase fețe de... dar când te-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că nu era decât un vid.

— Scutește-mă de reflecțiile tale, te rog.

În interiorul său Bill se chinuia ca un vierme înțepat cu ac, dar nu era prea supărat pe Carol pentru aceasta. Era mai curând iritat decât lovit de ceea ce aceasta constatare. Nu-l atinseseră toate acestea prea tare, dar fără să știe de ce, încerca un soi de teamă nedefinită.

— Cum vrei, declară Carol. Să vorbim despre altceva. Era prima dată când o discuție între ei era cât pe ce să degenereze în ceartă. Era cu atât mai de mirare, cu cât nu

erau nimic unul pentru celălalt și nu aveau nici măcar scuza să fie soț și soție. Și atunci Bill înțeleșese brusc motivele jenei și neliniștii sale. Niciodată Carol nu-i păruse mai atrăgătoare ca în momentul când se întorsese pentru a privi insula Clephanta.

„Drace, își zise el. Ce se întâmplă cu mine?” în acel moment o auzi întrebându-l:

— Cum îi merge prietenului tău Merril? Nu mi-ai vorbit încă.

— Îi merge mai bine, făcând o pauză pentru a răspunde. Am vorbit despre tine. O să vină să locuiască la Taj:

— Ce a zis despre mine?

— Că ești o fată frumoasă și înaltă.

— Prostule!

— Este totuși adevărat! zise Bill surâzând. Era rândul său acum. Încerca să se răzbune. Știa bine unde să lovească. Știa că-i este indiferent că toți o găseau frumoasă. Ceea ce voia, era ca să-i fie adunate alte calități, pe care poate nici nu le avusese vreodată. Simțea nevoia să continue a fi nesuferit, numai ca să plătească cu aceeași monedă.

— Nu m-am înșelat adineauri. Cel mai mare necaz al tău este corpul tău. Oamenii nu văd nimic decât asta.

— Ești un măgar și jumătate!

Bill începu să râdă și Carol nu întârzie să-l întrebe:

— Și când va sosi prietenul tău?

— Nu știu.

Un gând extraordinar îi veni în cap, o idee care aducea după ea soluția ideală la problema pusă de Buck. De ce să nu transfere asupra lui Carol responsabilitățile pe care și le luase? Carol era foarte indicată să se ocupe de Buck, să-l învețe să se distreze. Dinamismul său, sănătatea sa aveau ceva molipsitor. Nimeni nu rezista. Oamenii erau la picioarele sale. Aveau nevoie de ea, se hrăneau din asta, în special toți aceia care sufereau de tare, cei slabi, cei bătuți, cei disperați, toți Botlivalii, toate Stitch Trollopele, Baroana. Buck, cel puțin, era la înălțimea sa și valora efortul acesta. În fine, Carol era mult mai bine calificată decât el, ca să-l învețe pe Buck partea mai sănătoasă a existenței. Această idee îl făcu să se simtă fericit și-i aduse o imensă ușurare.

— O să te țin la curent cu proiectele sale, zise el. O să sărbătorim venirea lui, împreună.

Aproape imediat regretă ceea ce spusese. N-ar fi trebuit niciodată să vorbească fără a număra mai întâi până la zece. În general, acestea nu aveau importanță, dar de

data aceasta, Bill avu impresia că a comis o mare greșeală.

Intrarea Baroanei îl smulse din gândurile sale. Ea purta o toaletă ridicolă, din mătase albă și avea pe cap o cască colonială, împrejurul căreia înfășurase o eșarfă albă ale cărei capete îi atârnavu pe spate. Se îndreptă spre masa unde luaseră loc italianca și camerista sa. Cele două femei se salutară cu o oarecare duritate și Baroana se așeză.

Carol și Bill erau prea departe pentru a asculta conversația lor.

— Acum o să aflăm cine este această frumusețe, remarcă Bill.

— Nu interesează pe nimeni.

— Pardon! Pe mine mă interesează.

— Deci, vrei să spui: „Am intenția să-mi ofer această femeie”. Ei bine, noroc „Patachon”. Numai că în locul tău, aș sta la distanță.

— De ce?

— Simt ceva necurat.

În același moment o observară pe doamna Tropllope. Și ea se apropiase de masă. Baroana o prezentă și Carol și Bill putură citi în ochii ei obosiți admirație pentru frumoasa italiancă. Stitch avea o înfățișare cu totul nouă. Își

înlocuise vechiul său taier alb cu altul din mătase lăptoasă, dintre cele mai elegante, cu toată linia sa sobră și pălăria panama garnisită cu pană verde. Trăsăturile îi erau destinate. S-ar fi zis că întinerise cu zece ani.

— He, he, Stitch a noastră strălucește ca o stea, remarcă Bill. Parcă nu mai este aceeași femeie.

— Are bani, dragul meu, răspunse Carol. Asta explică totul. A câștigat destul, de când am luat-o sub aripa mea, din ziua de la cursele de cai. A ieșit din încurcătură și a părăsit-o pe soră-sa. Ea oftă, sorbi din cafea și-și aprinse o țigară. Dar asta nu va dura multă vreme, continuă ea. N-o să-i pot purta noroc tot timpul și tot ce câștigă cheltuiește, întotdeauna va cheltui mai mult decât are. Așa este ea... este născută sub o stea a ghinionului. Nu este nimic de făcut.

Bill o privi pe Carol, mai nedumerit ca adineauri. Prin ce miracol o luase întotdeauna drept o proastă? Se întoarse spre fereastră. O ceață datorată căldurii se urca dinspre golf, învăluind în faldurile sale insula sacră Clephanta, care căpăta consistența unui miraj.

„Sunt pe cale de a mi se întâmpla ceva bizar, își zise Bill, numai să nu i se întâmple altcuiva din cei care mă înconjoară”.

Doamna Trollope avea vântul la pupă și datorită lui Carol, avusese norocul nebănuț de a câștiga sume mari de bani, întâi la curse, pe urmă la Jelly, în fine, la sora sa.

Contrar obiceiurilor sale, maharajaha de Chandragar, hotărâse să dea o serată, nu în onoarea surorii sale, ci în scopul interesat de a recupera o parte din banii pe care-i pierduse la Jelly; înainte de a deveni prea beată ca să continue să joace. Nu putea să-și permită să piardă și când observase că jetoanele se îngrămădeau în fața surorii sale, își pierduse capul. La ora cinci dimineața, își deschisese poșeta și nu găsisese nimic mai bun de făcut decât să scoată un mic revolver încrustat cu perle și să-l îndrepte în direcția surorii sale. Cele două femei nu se suferiseră niciodată. Șampania și pierderea celor douăzeci de mii de rupii făcuseră restul. Nu trebuiau căutate în altă parte mobilurile actului său.

Din fericire, era complet beată și Baroana avusese prezența de spirit să-i ridice arma atât de bine, că glonțul lovise unul din ciucurii lustrei de cristal, după care se înfipse în tavanul camerei. După această ispravă, Baroana nu se rezumase la atât. O dezarmase pe Nelly Chandragar și chemase servitorii să o ducă în pat. Maharajaha se lăsase dusă, sughițând ca o fetiță pedepsită și jurându-se

că îi este rușine și nu o să mai facă asta niciodată. După toate acestea, jucătoarele își reluaseră locurile la masa de bacara. Partida se terminase în zori și doamna Trollope se ridicase cu un câștig de treizeci și nouă de mii de rupii.

Baroana fusese aceea care-i sugerase să se mute la hotelul Taj Mahal cu tot calabalâcul.

„N-o să poți să continui să locuiești în aceeași casă cu cineva care a încercat să te omoare”, zisese aceasta.

Doamna Trollope îi răspunsese că nu era cazul să se neliniștească peste măsură, pentru că nu era prima dată, deoarece Nelly încercase deja s-o înece, când stăteau amândouă în Australia.

Carol se alăturase insistențelor Baroanei.

Poți foarte bine să vii la Taj, ești plină de bani. Ai din ce să trăiești multă vreme, dacă ești ponderată”.

Doamna Trollope găsisese, până la urmă, ideea excelentă și Baroana împreună cu Carol o ajutaseră să-și facă geamantanele în timp ce un boy plecase să-l caute pe șoferul Rolls Roys-ului maharajahei. Cele trei femei goliseră alte două sau trei sticle de șampanie, pentru a sărbători evenimentul și către ora nouă dimineața plecaseră spre hotel.

Șampania își jucase bine rolul și între ele nu mai existau

bariere. Baroana își pierduse dintr-odată aerul de mare insectă exotică și pentru că îi salvase viața, doamna Trollope uitase scena de pe vapor și nu-i mai purta pică, cel puțin pentru moment.

Luând mâna doamnei Trollope în mâna sa butucănoasă, Baroana îi zisese: „Și acum, draga mea, viața e minunată. Carol a noastră ne poartă noroc, nu? În orice caz, micuțele mele, nu vă faceți griji, Baroana va veghea asupra voastră”. Avea și acum accentul său de neconfundat, și mai mult, sub efectul șampaniei, glasul îi suna dogit. „Mă face să mă gândesc la o broască” își zise Carol, care avea ideile ei personale.

— *Încetegeți*, dragelor, continuase Baroana, dacă vreodată o să afeți necazuri, o să fă dau înthoteauna o mână de *hajutor*. Io am *multhe* cabarete la Budapesta, Cairo, Paris și Milano. *Hele* aduc o grămadă de bani pentru Baroana, eh, eh!

— De necrezut! Contăm pe dumneavoastră, nu-i așa Stitch? declară Carol.

— Da, da, *foi* puteți conta la Baroana. Ea n-a *lăshat* pe nimeni să cadă, niciodată.

— Înțeles! Eu voi aduce clienți și Stitch va ține casa.

— De ce nu? De ce nu? zise bătrâna femeie dând din

cap. *Feți* face o echipă grozavă. Uite, întrebați-l pe Jellapore. Cunoaște cabaretele mele. A lăsat acolo sume fabuloase. Trebuie ca doamna Trollope să-și schimbe toaleta. Ea are eleganță... *io* știu cum o să o *împrăcăm...* *io* văd asta... va fi foarte interesantă... un soi de smoking și un monoclu.

— Bravo, foarte bine! murmurase doamna Trollope, a căror gânduri erau plecate aiurea. Tocmai se gin ci ea ce să facă cu banii pe care-i câștigase. Întâi își va înlocui garderoba. După aceea va scrie la Londra pentru a-și elibera o parte din bijuteriile pe care le amanetase. În fine. Va încerca s-o atragă pe Carol la Hollywood și odată acolo, dracu' să le ia, dacă n-o să descopere ceva senzațional. Cât despre bărbatul său, n-avea decât să-și termine zilele pe paiele închisorii, devenise acum ultimul dintre grijile sale.

De cealaltă parte, Baroana nu mai putea de bucurie. De puține ori simțise împrejurul ei o asemenea atmosferă de simpatie și asta-i lipsise până acum. Viața nu prea o răsfățase. De foarte tânără își dăduse seama de urâtenia sa, și un pic mai târziu, când ajunsese la vârsta adultă, înțelese că nu-i rămânea decât să câștige bani ca să compenseze lipsa sa de drăgălășenie, frumusețe și chiar

de cultură. Timp de patruzeci de ani luptase fără încetare să obțină această putere, de care era atât de însetată. Toate mijloacele i se părură bune și chiar războiul însuși nu-i întrerupsese această activitate. În timpul celor patru ani cât durase, Baroana reușise să acumuleze o adevărată avere, dirijând o mică rețea de spioane. Acum era bogată și puternică, dar în unele momente ar fi dat tot ce posedea, pentru a cunoaște această bucurie pe care o încerca, în mașina care o ducea spre Taj Mahal.

Cele trei femei erau deci foarte vesele atunci când Bill le întâlnise în holul hotelului. Baroana îl văzuse dispărând și gândise, nu fără finețe: „Este mai periculos ca doamna Trollope. Cu ea, cel puțin știi la ce să te aștepți. În timp ce ea proliferază injurii, el este numai miere și-ți fuge din mână atunci când te aștepți mai puțin”. Viața pe care ea o dusesese o făcuse să nu-și facă iluzii asupra semenilor săi.

După plecarea lui Bill, Carol și Baroana se urcaseră ca să se culce, dar doamna Trollope era prea agitată ca să doarmă. Nu-și dusesese bagajele în camera pe care i-o reținuse Carol și făcuse un duș. Pe urmă, incapabilă să amâne pentru mai târziu proiectele pe care le făcuse, sărise într-un taxi și ajunsese la magazinele Army și Navy. Acolo descoperise un taier de-a gata. Pe urmă i se luaseră

măsurile și ea comandase opt rochii de după-amiază și patru alte taioare. În sfârșit, alesese șapte pălării, două duzini de ciorapi, cinci perechi de pantofi, cinci duzini de batiste de lux și o serie de paruri importate din Franța.

Întorcându-se la hotel, ea găsisese câteva rânduri de la Baroană, scrise într-o franceză atât de execrabilă, încât chiar ea însăși observă. Baroana o invita să ia masa împreună, pentru că ținea să-i prezinte pe marchiza Carviglia. „Marchiza este una din vechile mele prietene, se zicea în scrisoare. Altă dată a avut ocazia să lucreze pentru mine. Cred că o s-o găsești foarte simpatică”.

Un pic mai târziu, doamna Trollope cu taiorul său nou se așază la masa ocupată de Baroană, marchiză și camerista acesteia. La tatăl și la soțul său fusese supusă la o școală aspră și întâlnise destule persoane dubioase în decursul existenței sale. Nu-i trebui mult timp ca să ghicească o grămadă de lucruri. Începu prin a descoperi că marchiza fusese o frumusețe în tinerețea sa, dar nu-și pierduse nimic din prostia sa temeinică. Ea descoperi, în egală măsură, că Baroana avea asupra ei o putere misterioasă pe care-i plăcea s-o întrețină prin ușoare aluzii și făcând mereu cu ochiul. Doamna Trollope începu să nu se mai îndoiască de genul de profesie pe care-l practica Baroana,

și asta nu avea nimic de-a face cu spionajul.

A doua zi, Bill merse să ia masa la Palatul guvernamental, deși nu avea chef. Una din rudele sale, probabil că-i scrisese guvernatorului, dar el s-ar fi lipsit bucuros de așa ceva.

Ajungând acolo, găsi ceea ce se aștepta. Soția guvernatorului perora în mijlocul unor burghezi englezi și oameni de afaceri din Bombay, însoțiți de nevestele lor. Toți se asemănau între ei și Bill nu i-ar fi putut deosebi unul de celălalt. Două siluete se detașau însă din această mulțime ternă: aceea a unei femei înfășurată într-o rochie de călugăriță budistă și aceea a unei bătrâne doamne de optzeci și șapte de ani, încă foarte „verde”, care făcea turul lumii și ținea cu orice preț ca toți să-și manifeste admirația pentru forța și vitalitatea sa. În sfârșit, se deschise o ușă și apărură Guvernatorul președinției din Bombay. Era un om sever cu aer preocupat. Este adevărat că în această epocă, teroriștii hinduși juraseră să-i facă de petrecanie, ceea ce explica într-un fel atitudinea sa. În același timp, o altă ușă se deschise lăsând să intre în încăperea frumoasa italiancă, pe care soția guvernatorului o prezentă imediat soțului său.

— Doamna marchiză Carviglia, soția generalului. Cred

că-ți amintești, John, generalul-comandant Carviglia care a venit la Malta când eram noi acolo.

— Da, sigur, bineînțeles, răspunse guvernatorul care nu-și mai amintea nimic.

Acestea fiind spuse, invitații trecură în sala de mese, sub ochii gărzilor Shikh, în ținută roșu-aurie.

Era cald, pentru că Palatul guvernamental se ridica chiar pe marginea golfului noroios, poalele colinei Malabar. Bill se trezi așezat între femeia cu îmbrăcămintă aiurită și marchiza Carviglia. Rezervând-o pe marchiză pentru mai târziu, Bill se întoarse întâi spre femeia budistă.

Aceasta oferea privirilor un aspect ieșit din comun cu figura sa îngustă ca o lamă de cuțit, cu dinții ieșiți în față și părul zbârlit. Purta o rochie lălâie, un fel de anterior cu mâneci largi, încins la brâu cu o cingătoare galben-țipător. Pentru a pune capac la toate, era acoperită cu bijuterii confecționate de meșteri hinduși și, la fiecare din gesturile sale, tot acest arsenal zdrăngănea.

Bill află că era sora unui duce englez, care își petrecea majoritatea, timpului în chilia unei mănăstiri budiste din Bengal. Nu găsea nimic șocant în faptul că toți ceilalți ocupanți ai sfântului locaș erau călugări. Ea îi povesti că, atunci când călătorea, dormea pe peronul gărilor, în

mijlocul culilor și al măturătorilor. Totodată îi declară că era o practică excelentă pentru purificarea sufletului și că spera să ajungă deasupra meschinărilor acestea care formau existența, atingând Nirvana. Îi mărturisi lui Bill că, în tinerețe, dusesese o viață dintre cele mai mondene, alergând pe la baluri și bântuind atelierele pictorilor. După aceea, o decepție în dragoste o condusesese spre o direcție mai spirituală și, după o ședere la scumpul său văr, lordul Curzon, în acel moment vicerege al Indiilor, îmbrățișase religia budistă. De atunci, se simțea foarte fericită.

„Mă îndoiesc”, gândi Bill și adăugă tare:

— Ceea ce-mi spuneți este pasionant.

Atunci, ea-și băgă mâna în sân și extrase câteva broșuri unsuroase, publicate de Societatea Budistă mondială și-l cadorisă pe Bill cu una dintre ele. Bill îi mulțumi și o puse în buzunarul hainei.

În acel moment, ca la un semnal dat de gazdă, toți bărbații întoarseră capetele și Bill intră în conversație cu marchiza.

Aproape imediat, la această femeie îl frapară două lucruri. Își dădu seama, pentru început, că frumusețea sa, puțin „trecută”, era de o voluptate excepțională. Marchiza avea ochi negri enormi, cu niște gene de o lungime

neobișnuită. Pielea îi era de un alb-ivoriu, iar mâinile perfect proporționale. Respira senzualitate și prostie în același timp, era pe cât de atrăgătoare, pe atât de respingătoare. Bill o asemui cu o plantă otrăvitoare, acel copac legendar care-i otrăvea pe cei care adormeau la umbra lui. Descoperi apoi că nu vorbea decât italiana și franceza, iar franceza sa era la fel de proastă ca și a lui.

După o serie de neînțelegeri datorate cunoașterii insuficiente a limbii, Bill sfârși prin a cita numele Baroanei și dintr-odată marchiza se însufleți. Pentru prima dată ieși din starea de apatie în care se afla și păru să se intereseze de spusele vecinului său.

O licărire slabă apăru în ochii ei catifelați și pielea sa de culoarea nufărului prinse o tentă mai caldă.

— Baroana nu face parte dintre prietenele mele, făcu ea într-o franceză stricată. Am cunoscut-o odinioară la Paris... dar nu prea bine.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zise Bill. S-ar crede că ea este în relații bune cu toată lumea.

Își închipui că Baroana se azvârlise de gâtul ei așa cum făcuse cu Carol, doamna Trollope și Jellapore.

— Nu trebuie s-o auzi, adaugă marchiza, cu o vehemență neașteptată. E o femeie rea și bârfește pe

toată lumea.

Bill nu se îndoia. Nu trebuia decât să o privești pe aceasta, ca să știi la ce te poți aștepta. Totuși această declarație era un pic neobișnuită din partea unei femei care, în chiar dimineața sosirii sale, nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să prânzească cu Baroana și să-i manifeste cea mai vie simpatie.

— Este o vrăjitoare, continuă marchiza Carviglia. Dar să nu mai vorbim despre ea. Mie îmi taie pofta de mâncare.

La puțină vreme apoi, Bill își dădu seama că masa se terminase, după clinchetul bijuteriilor celeilalte vecine, care se ridica de la masă. Guvernatorul își îndeplinise cu conștiinciozitate una din îndatoririle cele mai neplăcute ale serviciului său, acela de a primi la masa sa pe călătorii purtători de mesaje, mai mult sau mai puțin oficiale. Rolul său se terminase. Se scuză pretextând o zi supraîncărcată de muncă. În același timp adăugă că chiar și această zi era amenințătoare prin perspectiva pe care o oferea, de a cădea victimă glonțului sau bombei unui terorist. Deci, se retrase lăsând în grija unei soții resemnate sarcina de a-i distra pe invitați, care soție, contribuisese din plin la succesul carierei sale, prin marea sa răbdare pe care o avea pentru toți neaveniții.

El trebui să se supună de bunăvoie părții celei mai plicticoase a recepției și să vorbească cu oameni anosti pe care nu-i va mai vedea vreodată în viață. Politețea cerea ca cel puțin un sfert de oră să mai reziste, și Bill făcu în așa fel încât să-și petreacă acest timp cu marchiza. Conversația nu avea nimic captivant și-l făcu să regrete că nu știe italiana. I-ar fi plăcut să știe ceva mai mult despre marchiză, proveniența ei, mediul social căruia îi aparținea. Accentul și modul în care folosești cuvintele sunt revelatoare întotdeauna. A vorbi prost o limbă străină era ca și cum ai vorbi singur.

La capătul a cincisprezece minute, niciun pic mai mult, Bill își luă rămas-bun de la soția guvernatorului, pe fața căreia se citea oboseala. În timp ce se înclina în fața Marchizei, aceasta îi întinse mâna și i-o reținu într-a sa, câțva timp.

— Să treceți să mă vedeți la Taj, zise ea cu o promițătoare privire. Curând, foarte curând.

— Sigur că da, răspunse Bill care gândi pentru sine: „Oh, oh, nu-mi merge prea rău!”

Orientată în plin soare, grădina palatului părea să fi înmagazinat toată căldura. Să prânzești în oraș, la Bombay, era un veritabil supliciu, pentru că asta implica

să te întorci acasă la ora două sau trei, în momentul cel mai înăbușitor al zilei. Costumul lui Bill era bun de stors, dar lui nu-i păsa. Simțea că lucrurile erau pe punctul de a intra pe un nou făgaș, că urma să se întâmple un oarecare eveniment așa cum se produce în Extremul Orient, unde căldura influențează toate ființele și raporturile dintre ele. Pentru prima dată, încercă un sentiment de ușurare datorită absenței lui Hindle. La dracu' cu afacerile, când viața te așteaptă! Strângerea de mână a marchizei redeșteptă în el o multitudine de senzații adormite de câțva timp. În orice caz, știa acum că această femeie poseda un dar, care nu era acela al conversației. Totuși, Carol era aceea care-i ocupa gândurile. Pe ea voia s-o vadă. O pierduse complet din Vedere de douăzeci și patru de ore, de la discuția lor aprinsă din timpul dejunului, de cu o zi în urmă. Când era cu ea, viața avea o nouă savoare, chiar dacă dispoziția lui Carol nu era dintre cele mai bune.

Bill avusese intenția să urce direct în camera sa, să facă un duș și să doarmă până la ora la care căldura se va diminua, dar în momentul în care se oprise la recepție, să întrebe dacă nu are corespondență, un funcționar îi răspunse:

— A venit un oarecare domn Merrill. S-a recomandat a fi din partea dumneavoastră, l-am dat camera alăturată de a dumneavoastră. Sper să nu fi greșit”.

— Nu, nu. Ai făcut foarte bine.

Luă scrisorile aduse cu *Victoria* și-și azvârli privirile peste ele. Erau trei de la Londra, două de la New York și una pe care un comisionar o adusese de la Agenție. Nu se obosi nici măcar să le deschidă. Ce departe de preocupările sale se afla acum lumea occidentală! Aceasta se retrăgea încet, încet, în alt timp și spațiu, devenind inconsistentă, ca insula Clephanta în ceață. Bill știa din experiență că această impresie corespundea cu ceea ce s-ar numi „al doilea stadiu”.

După străzile supraîncărcate, culoarele erau de o răcoare plăcută. Bill nu se opri în fața ușii sale și merse drept la ușa lui Buck, unde ciocăni: „Intră, se auzi o voce, pe care o recunosc cu stupoare.

Era Carol și intrând, o văzu pe tânăra femeie aplecată peste o valiză, de unde scotea lenjerie. Părul îi era umed de sudoare, broboane de transpirație sclipeau pe obrajii săi. Cu fața descompusă, Buck era alungit pe pat. Tocmai avusese una din crizele sale.

Bill rămase împietrit. Niciodată nu s-ar fi așteptat s-o

vadă pe Carol dându-și atâta osteneală, pentru un om pe care nu-l văzuse decât o singură dată în viața sa. „Ce a apucat-o? se întrebă el. Ea care n-apucă să se scoale din pat înaintea după-amiezii!”

Buck îi făcu un ușor semn din cap și încercă să surâdă. El purta un costum zdrențuit, care din alb devenise galben. Valiza din care Carol îi extrăgea cămășile și lenjeria cârpită semăna cu papornițele pe care le iau cu ei țărani, când pleacă în călătorie.

— Cum te simți? întrebă Bill jenat.

— Mi-e mai bine. De două-trei zile, crizele țin mai puțin.

— L-am descoperit în hol, rezemându-se de o balustradă, îi explică ridicându-se, Carol. Trebuia ca cineva să se ocupe de el, și m-am găsit eu.

Bill simți că-l apucă furia. Nu era gelozie, ci doar amorul propriu rănit. Niciodată Carol nu se ocupase de el și iat-o, înconjurându-l pe Buck de solitudine, ca pe un bebeluș, „încep să înțeleg, gândi Bill exasperat, l-a pândit sosirea în hol. Dar nu, este absurd! Nu putea să știe când va veni Buck să se instaleze la hotel”.

Și atunci, brusc, i se făcu rușine de el însuși.

Carol, care tocmai terminase de aranjat un vraf de lenjerie în comodă, închise sertarul cu o mișcare bruscă.

— Ce-ai făcut toată ziua? Întrebă ea.

— Am lucrat și am fost la Palatul guvernamental.

— Cine mai era acolo?

— Nimeni... în afară de italianca ce fusese cu Baroana și cu Stitch Trollope.

— ia te uită! se miră Carol, ridicându-și părul din ochi. Cum este?

El îi povesti totul, fără a omite detaliul strângerii de mână prelungite.

— Este o femeie foarte frumoasă, zise el. Cred că mă voi lăsa sedus.

Spusese asta pentru a o necăji, dar ironia nu o atinse pe Carol, care se mulțumi să râdă.

— Cunosci asta. Genul femeii camelie, remarcă ea, cinică, vicioasă și întotdeauna un pic cam coaptă. Au început să-ți placă murăturile? Ești încă tânăr, totuși!

Bill simți că începe să se enerveze. Din fericire, Buck interveni la timp:

— Vreți să beți ceva? Întrebă el, ridicându-se pe pat.

— Este rândul meu! anunță Carol surâzând.

— Nu, este al meu, protestă Bill. Lasă-mă pe mine să comand, nu în orice zi începe o nouă viață.

— Cum vrei.

Bill deschise ușa și-l strigă pe Silas, care cu picioarele încrucișate sub el, făcea de gardă în fața camerei sale.

— Adu-ne de băut!

— Bine, sahib.

De-abia închise ușa, că se auzi o bătaie discretă. „Intră”, spuse Carol și își făcu apariția doamna Trollope.

— Servitorul meu mi-a spus că ești aici. Pot intra?

— Te rog. Tocmai voiam să luăm ceva. Ți-l prezint pe domnul Merrill... doamna Trollope. Sunteți amândoi prieteni de-ar lui Bill.

Doamna Trollope surâse, dar surâsul său avea ceva forțat. Cu agilitatea unui șarpe, ea realizează scena Buck așezat pe pat, Bill rezemat de lavabou, Carol plasată între birou și valiza pe jumătate desfăcută. Intrase într-o atmosferă, într-o lume cu care nu avea nimic de-a face, o lume care, într-o oarecare măsură, depășea înțelegerea sa. Era ca și cum un zid de sticlă sau cristal o izola de ceilalți trei. Se aflau în aceeași cameră cu ea, dar nu putea nici să-i audă, nici să-i atingă. Între ea și ei nu exista, pentru moment, niciun mijloc de comunicare. Un element nou se infiltra în relația ei cu Carol. Nu putea să precizeze ce anume, dar în mintea sa întortocheată, știa precis că acel element exista.

Carol observă și ea această schimbare ce se petrecea la doamna Trollope. Înțepeni și fața sa luă o expresie glacială.

O voce îi spunea din interior: „Ea mă urmărește. Mă spionează. E bine să te amuzi, dar fiecare lucru la timpul său. Nu o să-i tolerez asta”.

Cele două femei nu avură nevoie să vorbească pentru a se înțelege. Cu spatele la ușă, doamna Trollope simți cum nu o mai țin picioarele. Obrajii îi căpătară o culoare cenușie. Își veni în fire.

— Mi-ar face o mare plăcere să beau ceva, zise ea pe un ton sec.

— O să-l trimit pe Silas să-ți aducă un cocktail, când se va întoarce, spuse Bill.

Buck Merrill îi oferă o țigară și se chină să i-o aprindă, dar toate gesturile tuturor erau false și o tăcere apăsătoare se instală. Carol reîncepu să desfacă valiza. După câțiva timp doamna Trollope încercă o tentativă.

— Am aflat că soțul marchizei a fost un personaj important. Se pare că ea a dejunat la guvernator și este invitată la Delhi, la vicerege.

— Am fost vecinul ei de masă, anunță Bill. Nu am impresia că este foarte inteligentă.

— Nu, dar se pare că are un sex-apeal nebun, cel puțin după Bill, interveni Carol.

— Este simpatică, reluă doamna Trollope. Mi-a părut o fată bună.

Bill îi explică lui Buck cine era marchiza. Silas aduse cocktailurile și plecă în căutarea celui de-al patrulea, pentru doamna Trollope.

— Din ce țară este marchiza? întrebă Bill. Este chiar italiancă?

— Nu, răspunse doamna Trollope, este o levantină...

—... și o vampă, adăugă Carol închizând sertarul, după ce aranjase ultimul lucru. Și acum, ce facem? întrebă ea întorcându-se spre ceilalți.

Se impunea o schimbare. Toți își dădeau seama. Atmosfera devenise de nesuportat.

— Dacă am merge la curse? sugeră Bill. Înainte am putea trece pe la bar să luăm ceva.

Fața doamnei Trollope se destinsese.

— Nu e o idee rea, remarcă imediat Carol, dar poate domnul Merrill nu va veni. Nu prea cred că se simte în formă.

— Ba da, protestă Buck, va merge bine. Îmi revin de fiecare dată după ce trece criza. În general, criza mă

apucă după două zile.

De comun acord, își goliră paharele și se îndreptară spre scara cea mare. De-abia părăsiră încăperea, că tensiunea dispăru, făcând loc unei veselii forțate. Barul era asaltat de către pasagerii de pe *Victoria* și de o droaie de turiști proaspăt debarcați de pe un vas de croazieră. Marea lor majoritate era formată din fete bătrâne între două vârste și văduve „trecute”, care-și petreceau ore întregi în fața unui mic pahar cu gin-fizz ca să se inițieze în secretele vieții perverse ale Extremului Orient.

— Măine dimineață, îi spuse Bill prietenului său Buck, vom merge să-ți cumpărăm lenjerie și haine de la magazinul Army and Navy. Nu poți să trăiești pe picior mare, în această ținută. Nu te neliniști. Compania Amalgamated Oii îți va suporta cheltuielile.

— Nu, zise Buck.

— Da, spuse Bill. Voi trece toate astea pe nota mea de cheltuieli. Nimic nu va face mai mare plăcere tatălui meu, decât să afle că banii furați de ei au servit unei cauze bune. Este deja în curs de a cheltui milioane, pentru a-și ușura muștrările de conștiință, conștiință de vechi metodist. Comandă un cocktail nou și adăugă: Este extraordinar cât de pioși devin oamenii bogați, pe măsură

ce se apropie de groapă.

Căldura îi obligă să ia două taxiuri ca să se ducă la curse. Carol și Buck se urcară în primul, Bill și doamna Trollope în celălalt. Bill ar fi preferat un alt aranjament, dar întâmplarea, sau chiar Carol, hotărâseră și astfel se găsi în tête-à-tête cu doamna Trollope, a cărei proastă dispoziție nu întârzie să se manifeste.

De-a lungul întregului drum, se plânse de căldură, de modul cum conduce șoferul, de mirosurile leșinătoare ce se ridicau de la plajă.

— Mă întreb ce-am căutat eu în galera asta, oftă ea. Am oroare de Orient.

Știa totuși foarte bine de ce se opri se la Bombay. Dorința sa cea mai scumpă fusese să se întoarcă în Australia, dar nu avusese atâția bani ca să ajungă până acolo. Cu toată incredibilitatea proiectului, sperase să sustragă suficienți bani de la sora ei, pentru a-și continua călătoria. Dar acum, după ce câștigase la jocuri, nu mai voia să plece din Bombay, deoarece Carol era aici și nu-și mai putea imagina viața fără ea.

— Cine este acest domn Merrill? întrebă ea pe același ton supărăcios.

Bill, căruia îi era foarte cald și pe care prezența vecinei

sale îl scotea din sărite, îi explică în puține cuvinte cine este Buck Merrill.

— Ah, făcu ea, cu dezgust. Este un misionar.

— Ba nu, deloc, spuse Bill care se chinui să-i explice că Buck era în același timp medic, profesor și un soi de inginer agronom.

— Oh! se mulțumi să răspundă doamna Trollope. Orice ai spune, nu este decât un misionar. Cunosc genul!

Atunci Bill, a cărui politețe și bună creștere erau proverbiale, îi replică răspicat:

— Nu are nimic de-a face cu asta și mai lasă-mă în pace! la care doamna Trollope ripostă:

— Mai taci din gură! Nu sunt obișnuită să mi se vorbească pe acest ton.

— Asta o să ți se întâmple dacă nu o să revii la sentimente mai bune, declară Bill aprinzându-și o țigară.

— Te rog să nu te amesteci unde nu te privește.

Restul traseului se efectuează într-o tăcere totală. Taxiul sfârși prin a se opri în fața câmpului de curse. Doamna Trollope coborî prima și o șterse spre ghișeul de pariuri, în timp ce Bill plătea șoferul.

Carol și Buck îi așteptau la umbra unui hibiscus. Râdeau amândoi din toată inima și Bill fu frapat de diferența dintre

omul ce se afla în fața lui și cel care, cu o oră mai devreme, zăcea pe patul său cu trăsăturile descompuse. Cu toate că costumul său îngălbenit era același, Buck părea să se fi redresat și obrajii săi palizi își regăsiseră un pic din culoarea de altă dată.

Înainte de a-i întâlni, Bill avu timp să se gândească la influența extraordinară pe care Carol o exercita asupra oamenilor și să-și spună că ea deja luase în mâini soarta lui Buck, fără să aștepte ca să i se ceară. Deci, ea se substituise pur și simplu lui, și aceasta nu-i convenea deloc.

Era o remarcă a lui Carol care provocase râsul lor nebun. Tânăra femeie tocmai îi arătase lui Buck pe Baroana și domnul Botlivala și îi comparase cu niște mârtoage cu ochelari. Baroana purta taiorul și casca colonială cu eșarfă și cumpărase un superb baston ca să-i imite pe înalții funcționari ai guvernului indian și soțiile lor. Cu toate că nu spusese nimic, Carol pufni în râs și datorită figurii derutate pe care o făcuse domnul Botlivala, când o descoperise în compania unui băiat atât de prost îmbrăcat, încât nici nu binevoise să o salute. Baroana, dimpotrivă, dăduse dovadă de mai multă delicatețe și curiozitate. De îndată ce Carol i-l prezentă pe Merrill, se și puse să-l

asalteze cu întrebările: „De unde sunteți? Cât timp aveți de gând să stați în Indii? Cu ce vă ocupați?”

— Cine este femeia asta? întrebă Buck, când aceasta se îndepărtă. De unde a apărut?

— Nu știu nimic, declară Carol. Pretinde că locuiește la Cairo, dar am impresia că nu are un domiciliu stabil. Mai este și proprietăreasa unei rețele întregi de restaurante și localuri de noapte. Domnul Botlivala o consideră ca pe o persoană distinsă, fără a se etala, însă, prea mult cu ea.

În acest timp, Bill și doamna Trollope, îi regăsiră pe Carol și Buck. Doamna Trollope era nervoasă.

— Să jucăm la cursa a doua, hotărî ea. Să ne grăbim. De-abia avem timp.

— Du-te dacă ai chef, dar te avertizez că eu nu joc, anunță Carol.

— Ce vrei să zici? întrebă doamna Trollope care nu putu să-și reprime o tresărire.

— Nimic. O intuiție. Nu mă simt în „mână” astăzi.

— De ce?

— Nu știu deloc. Dar nu te teme. O să te însoțesc. Atinge-mă, dacă crezi că asta o să-ți aducă noroc.

Nu era chiar ceea ce doamna Trollope ar fi dorit, dar era totuși mai bine decât nimic. Se îndreptară totuși toți patru

spre ghișeu. Cei doi bărbați încheiau plutonul.

Buck se amuza ca un băiețel, pe care-l aduci la bâlci, pentru prima dată. De când stătea în Indii, nu pusese decât de două ori piciorul la Taj, dar niciodată nu fusese la curse. Nu înceta să-l tot întrebe pe Bill despre public, despre cum funcționează pariurile, despre vânzătorii de cai arabi.

Doamna Trollope miză o sută de rupii pentru un cal pe care i-l indicase un book-maker de la Taj. Calul sosi al cincilea și Carol îi spuse: „În locul dumitale, n-aș juca astăzi. Astrele nu-ți sunt favorabile”. Era cel mai bun argument cu care o puteai convinge pe doamna Trollope, care, Carol o știa, credea orbește în astrologi și chiromanți.

Pentru a face plăcere prietenei sale, se abținu să joace la cursele următoare, dar gestul său trecu neobservat, deoarece Carol era prea ocupată ca să-i arate lui Merrill curiozitățile câmpului de curse. Doamna Trollope se tot întreba, ce putea aceasta să vadă la un bărbat ca el. Din partea sa, nu era decât un om vulgar, a cărui naivitate era insuportabilă. Nu putea să descopere în ce constă șarmul său, sau ce se ascundea sub acest aspect simplist. Ziua se anunța atât de nefastă pentru ea, încât o apucă o migrenă îngrozitoare.

Domnul Botlivala și Baroana nu pierduseră deloc din ochi, micul grup. Ambii se simțeau complet izolați, ca niște copilițe, pe care tovarășele lor de joc le expuseseră după ce complotaseră la ureche. Pentru Baroană era o impresie atât de familiară, că ajunsese de mult timp să o considere ca o stare normală. Dar pentru domnul Botlivala era cu totul altceva. Întâi și întâi era un bărbat și asta îi conferea fără doar și poate dreptul de a fi respectat, chiar dacă era indezirabil; pe de altă parte, era atât de bogat, că întotdeauna oamenii se supuseseră voinței sale. Ar fi putut să uzeze de putere față de doamna Trollope, dar fugea de ea ca de ciumă, mai ales de când aflase că bărbatul său fusese condamnat pentru escrocherie. Cu alții, nu avea ce face. Ar fi plătit să știe. Experiența sa cu Carol îi era suficientă.

Își continuau plimbarea fără prea mult entuziasm și prost dispuși pentru că, în fond, nu încercau niciun fel de simpatie unul pentru celălalt. Baroana se oprea din când în când să se odihnească. Tăceau sau schimbau câteva banalități. Totuși, la capătul câtorva clipe, revenirea inevitabil la subiectul care le stătea pe suflet – această Carol pe care o jinduiau amândoi.

Baroana fu prima care-și demască intențiile, „Io am o

sithuație foarte bună pentru fata asta, declară ea. O situație de viitor. *Ham* un cerc la Paris. Ar fi femeia ideală să-l conducă... e așa frumoasă... are atât a personalitate”.

Domnul Botlivala își manifestă surpriza printr-o ușoară încruntare a sprâncenelor. Ghicise interesul Baroanei pentru Carol, dar până acum nu realizase ce însemna asta. Cu o secundă mai înainte fusese pe punctul să se laude că el și Carol erau logodiți în secret, dar se răzgândise și-și ținu gura. Totuși voia atât de mult să crească în ochii Baroanei, că nu se putu opri să nu-i încredințeze un secret.

— Știți că acest Wainwright și Carol au fost căsătoriți? anunță el.

Uimirea bătrânei femei îl recompensă pentru indiscreția sa.

— Ce spui?

— Au fost căsătoriți și au divorțat. Chiar ea mi-a spus.

— Ce chestie! murmură Baroana care se închise într-o tăcere încărcată de gânduri.

Această descoperire îi explica totul, între altele, caracterul curios al relațiilor și faptul că erau intim legați, deși în camere separate. Știa acest amănunt de la boy-ul ei care, bineînțeles, își petrecea timpul flecărind cu ceilalți boy-i și culi.

Baroana nu se rezumase la atât. Își continuase ancheta și culesese și alte detalii interesante. Știa că această Carol. Era la un pas de ruină, dar că nu avea nimic dintr-o femeie ușoară și că niciun bărbat nu se putea lăuda s-o fi sedus cu bani sau bijuterii. În rest, asta o intrigă cel mai mult. Cu mentalitatea sa europeană, nu ajungea să înțeleagă cum poate Carol să ducă o astfel de viață, fără a fi întreținută. Cu siguranță, trebuia să fii americană pentru a te comporta mai mult ca un bărbat decât ca o femeie, pentru a nu face decât ce-ți convine și a-ți păstra în același timp o perfectă stăpânire de sine. Baroana nu putea totuși să nu aprecieze acest ansamblu de calități și să nu acorde prin aceasta mai multă valoare tinerei femei. Cât despre Bill, pe care-l considerase până atunci un potențial pericol, acesta începea să treacă pe un plan secundar.

Când Botlivala se întoarse spre ea pentru a relua conversația, aceasta tocmai studia prin Iornion micul grup format din Carol și tovarășii lor.

— Să știi, murmură ea, *io nu chunosc* decât un mijloc de a pune mâna pe fata asta... da, da, repetă ea ca și cum și-ar fi vorbit ei însăși... trebuie să aștept că să nu mai aibă niciun ban și să rămână singură... dar eu voi fi aceea care voi profita și nu dumneata.

În acel moment, maharajahul din Jellapore și fidelul său Joey țâșniră din mulțime. Jelly părea foarte bine dispus.

— Bună ziua, Botlivala, zise el. Bună ziua, Irma. Iată-vă înarmați până în dinți pentru curse.

Fața Baroanei se întunecă. Genele sale prea lungi se aplecară peste ochii ei bulbucați.

— Nu-mi ziceți Irma, Alteța Voastră, spuse ea. Știți bine că io mă numesc Collette.

— Scuză-mă, Baroană, declară Jellapore, ai cărui ochi scânteiară cu maliție. Ai avut noroc?

— Io n-am jucat *hazi*.

— Aveți dreptate. Nu e o zi fastă. Ai văzut-o pe marchiză?

— O cunoașteți? întrebă Baroana, ale cărei gene se coborâra din nou.

— Da, de cincisprezece ani.

De data asta, Baroana nu mișcă.

— E ceva timp, se mulțumi ea s-a remarce.

— Helas, oftă Jellapore, pe care evocarea propriilor amintiri îl făcu să cadă într-una din acele subite tristeți caracteristice hindușilor. Am vrut să zic că marchiza este aproape în călătoria oficială aici, adăugă el imediat. A fost primită la Palatul guvernamental și este invitată la Delhi la

vicerege.

— Sunteți bine informat, zise Baroana cu un zâmbet.

— La Bombay nu trebuie să fii ghicitor. Marchiza era o fată bună cândva, adăugă el cu un aer gânditor. Pe urmă, văzând că lovitura își atinsese ținta, zise către Baroană: „Vino să iei ceva cu mine.

— Cu plăcere, răspunse ea.

În momentul în care porniră, maharajahul se întoarse către Botlivala.

— Unde e blonda dumitale prietenă, azi?

— Este aici... murmură celălalt. Nu știu unde.

— Adevărat, ți-a suflat-o cineva!

De data aceasta, lovitura țintise. Acum, Botlivala trebuia să știe că Jellapore cel puțin nu se lăsa înșelat de aerele sale de cuceritor.

Maharajahul nu băuse încă nimic până atunci. Avea gândirea vicioasă și s-amuza ca un nebun. Altă dată ar fi asistat la torturarea condamnaților, dar acum acest gen de distracție nu-l interesa. Avea nevoie de altceva, mai ales de când femeile îi fuseseră interzise.

La Bombay, numai două persoane știau cu exactitate la ce să se aștepte de la mașinațiile Baroanei. Prima era Jelly, a doua marchiza. Degustându-și cocktailul în compania

invitațiilor săi, Jelly își amintea cu deliciu epoca în care marchiza îi era rezervată, în timpul vizitelor sale la Paris. În același timp, râdea în sine de bietul Botlivala, care, orbit de snobismul său, se credea însoțit la curse de una din cele mai distinse personalități ale aristocrației europene.

Spre a cincea cursă, obrații lui Buck pierdură brusc puțină culoare pe care o căpătaseră. Tenul său deveni pământiu și începu să transpire în așa hal, încât haina i se umezi. Bill fu primul care remarcă această schimbare.

— Am face mai bine să ne întoarcem la hotel, zise el spre Carol. Și după ce se gândi o clipă, adăugă: „Pentru numele lui Dumnezeu, las-o dracului, pe a ta doamnă Trollope”.

— De ce a mea dnă Trollope? Știi că ești bine, doar tu mi-ai prezentat-o.

— Regret foarte mult. Ocupă-te de ea.

— Dacă vrei.

Priviră împrejurul lor. Doamna Trollope dispăruse.

— Să profităm și să plecăm, sugeră Bill.

— Nu, nu putem face asta. Mă duc s-o caut eu. Trebuie să fie la casa de pariuri.

Carol nu se înșelase.

„Tâmpită, gândi ea, în loc să se mulțumească cu ce a

câștigat, va continua să joace până va pierde totul”. Carol începea s-o vadă pe doamna Trollope într-o lumină nouă. Până acuma, această femeie îi plăcuse prin originalitatea sa, dar acum începea s-o cunoască mai bine. Doamna Trollope făcea parte din categoria acelor femei care dau impresia, la prima vedere, că n-au nevoie de nimeni, iubesc independența, trăiesc ca niște bărbați. Și pe urmă, puțin câte puțin, descopereai contrariul. În fond, era dintre acele ființe cărora li se întâmplă întotdeauna istorii scandaloase și care se bazează pe alții ca să le scoată din necazul în care s-au băgat. Este genul „lipitoare”, își zise Carol, satisfăcută de perspicacitatea sa.

Înțelegea acum de ce maharajaha de Chandragor voise să o împuște cu revolverul. „Pe onoarea mea, cu o soră ca ea, întotdeauna fără niciun chior, întotdeauna băgată în niște încurcături fără ieșire...”

— Pe ce cal ai mizat? o întrebă Carol din politețe.

— Am mizat pe numerele șase și doi, răspunse doamna Trollope, jenată că a fost surprinsă în flagrant delict, cu toate sfaturile pe care i le dăduse prietena ei.

— Ai vreun „fir”?

— Nu, dar după horoscopul meu, aceste numere trebuie să-mi poarte noroc săptămâna asta.

— Eu mă întorc. Ne întoarcem toți, anunță Carol. Domnul Merrill nu se simte prea bine.

— Așteaptă până se termină cursa asta și o să merg și eu, spuse doamna Trollope, ai cărei ochi începuseră să strălucească. Prezența tinerei femei o reconfortase. Era sigură că aceasta îi va purta noroc.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem. Nici eu nu mă simt în apele mele.

Nu trebuia decât să o privești ca să-ți dai seama de enormitatea minciunii, dar doamna Trollope nu dădu nicio importanță. Un clopot sună și anunță începutul cursei a cincea.

— Rămâi, o rugă doamna Trollope. O să mergem după aceea. Carol nu suporta văicărelile. Când domnul Botlivala începea s-o roage, ea - l ținea la distanță câteva zile ca să-l pedepsească, ori, doamna Trollope se dovedea a fi dintr-o speță mai periculoasă și Carol nu răbdă.

— Plec, declară ea, cu energie.

— Te rog, spuse cealaltă, luându-i mâna. Lasă-i pe bărbați singuri.

Carol se degajă brusc.

— Alerg. Pe mâine.

— Ce faci în seara asta?

— Mă culc.

Clopotul sună din toate puterile.

— Grăbește-te. O să ratezi cursa.

— Cum o să mă întorc la hotel?

Întrebarea era atât de plină de obrăznicie, că atunci Carol se simți dezarmată. „E bună de împușcat”, își zise tânăra femeie, cu surâsul pe buze.

— Ei bine, caut-o pe Baroană și pe Botlivala, îi sugeră ea. La revedere. Când te întorci dă-mi un telefon.

— Am înțeles, oftă doamna Trollope, mai calmă.

„Uf!”, făcu Carol, depărtându-se.

Bill și Merrill o așteptau la umbra unui hibiscus. Buck fuma, dar obrajii săi nu-și recăpătaseră culoarea.

— Ce lipitoare este doamna Trollope a ta! declară Carol.

— Iar începi, zise Bill râzând. Știi prea bine că m-a părăsit din momentul în care te-a cunoscut.

Mulțimea începu să strige. Strigătele se întetiră, apoi zgomotul se stinse.

— Să mergem. Mi-e sete, propuse Carol.

Se instalară toți trei într-un taxi. Acum, că doamna Trollope nu mai era, atmosfera se destinsese.

În momentul în care părăsiră câmpul de curse. Carol se întoarse și privi spre tabloul de afișaj. Cursa a cincea

fusesse câștigată de numărul trei. Numerele cinci și șapte fuseseră surclasate. Astele o trădaseră pe doamna Trollope. „Hai, gândi Carol, în două zile va fi complet curățată”!

Așezat în colțul mașinii, Buck încerca să-și rezume impresiile. Se simțea obosit, dar, mai mult decât atât, zăpăcit. În jurul lui se schimbaseră tot felul de impresii și el nu era obișnuit. Era un gen de conversație la care nu participase niciodată, nici chiar înainte de a veni în Indii. Toate acestea îl depășeau și avea impresia că a rămas în urmă. De zece ani nu flecărise decât cu hinduși sau funcționari englezi. Cu primii, se mulțumea să discute cu cuvinte simple, pronunțate rar pentru că aveau dificultăți de înțelegere a limbii engleze. Cu ceilalți, se impunea aceeași regulă, pentru că datorită climatului tropical, simțurile și înțelegerea lor se îngreunase. Între Bill și Carol conversația se desfășoară rapid, atât de rapid că trebuia să faci un adevărat efort intelectual s-o urmărești, mai ales când nu erai obișnuit cu așa ceva.

Fiecare dintre fraze avea plenitudinea și voracitatea limbajelor primitive cu subînțelesuri continue, reveniri și ricoșeuri ale cuvintelor.

„Am stat prea mult timp departe de lume, gândi Buck.

Sper însă, în câteva zile, să-mi revin”.

Oboseala, căldura și noutatea curselor își spuseră cuvântul.

Închise ochii. Într-o semisomnolență o auzi pe Carol spunându-i lui Bill:

— Trebuia să-mi dea un telefon. Cum să facem să scăpăm de ea?

— Nu-i răspunde.

— O să urce în camera mea. O să bată la ușă.

— Nu-i răspunde.

— O cred capabilă de a-mi forța ușa.

— Să mergem să cinăm altundeva.

— Unde?

— Într-un restaurant hindus.

— Bucătăria hindusă nu mă inspiră în seara aceasta.

— Atunci să mergem la Green.

— O să ghicească.

— Nu ne rămâne decât să ne înecăm.

— Nu. Mergem la Green, dar cu condiția să ne grăbim.

Buck încercă să urmărească conversația, dar apoi nu se mai gândi decât la dușul care-l aștepta la hotel.

Ei reușiră să ajungă la Green fără doamna Trollope care, de altfel, se dusesese să joace poker la Jelly cu Botlivala,

Baroana și două sau trei alte persoane.

După cină, Bill, Carol și Buck întârziară mai mult pe terasa care dădea înspre port. Era o căldură umedă. Ceața ștergea contururile insulei Clephanta și învăluia luminile vapoarelor care intrau și ieșeau. Spre ora nouă, luna se ridică în spatele cartierului Țesătoriilor, o lună mare și plină asemănătoare unui disc de aramă incandescent.

Noaptea era calmă și liniștită. Nicio adiere nu sufla dinspre țărm sau dinspre mare. Pacea nopții cobora ușor asupra lor. Pentru Carol și Bill era prima dată când simțeau asta, de când veniseră la Bombay. A vorbi era, pentru ei acum, deplasat. Nemișcați, pierduți în contemplarea portului și a luminilor sale, visau toți cu ochii deschiși, ascultând orchestra.

Buck începu să prindă culoare. Oboseala începuse să-i scadă. La un moment dat, conversația reîncepu și, asaltat de întrebări, Buck sfârși prin a vorbi despre viața pe care o dusesese timp de zece ani. La început încercă un soi de jenă, exprimându-se. Era timiditatea datorată extremei sale sensibilități, dar în același timp și faptului că nu avea să spună nimic interesant, fiind un „necioplit”, un „om al junglei”.

Pe măsură ce vorbea, simți că în Bill și Carol se

deșteptau ecouri necunoscute. Intuiția sa, ascuțită prin contactul prelungit pe care-l avusese cu hindușii, nu putea să-l înșele. Și atunci, continuă mult mai încurajat. Începu să le descrie jungla, satele, familiile de țăranii ce trăiau într-o cruntă mizerie. Un pic uimit de atenția pe care i-o acordau își zise în sinea sa: „Le place, probabil, pentru că este atât de nou pentru ei, atât de diferit de ceea ce cunosc”.

Întrebările lor deveneau din ce în ce mai numeroase. Carol nu-l scăpa din ochii ei albaștri. Le povesti cum, într-un sat sordid, inițiasse o mișcare, care puțin câte puțin se întindea în toată India, cum în timp de doi-trei ani transformase radical aspectul câtorva sate și chiar aspectul fizic și psihic al locuitorilor săi. Nedumerit de interesul pe care i-l acordau prietenii săi, le vorbi despre cooperativele agricole care expediau ouă la Bombay, Madras, Calcutta, tauri, capre din Senegal, cocoși de rasă, albine importate din Italia, a tuturor acestor animale pe care se chinuia să le aclimatizeze în satele cele mai îndepărtate și care transformaseră economia unei întregi țări. Le descrie de asemenea și peripețiile luptei duse contra parazitozelor și a paludismului. Le explică cum toate aceste miracole, petrecute sub ochii țăranilor

făcuseră să scadă încrederea lor în superstițiile locale și puterea preoților leneși, întotdeauna puși pe afaceri.

Ascultându-l, Bill simți renăscând în el admirația și atașamentul său vechi pentru Buck și își zise: „Fără el aș fi fost terminat”. Își dădea seama de schimbarea ce se petrecuse în prietenul său. Ochii lui Buck deveniseră mai albaștri, privirea mai intensă. Tenului său pământiu i se adăuga discret o culoare mai caldă. Înțelegea în același timp că, pentru nimic în lume, Buck n-ar fi consimțit să-și părăsească satele țăranii, că va merge până la capătul operei sale. În privirea sa, strălucea flacăra unui mare artist. Această transformare a Indiilor era creația sa, așa cum este un tablou pentru un pictor, o simfonie pentru un muzician. Și Bill se surprinsese repetând frazele lui Moti. „Trebuie ca Merrill să se însănătoșească, trebuie să trăiască. Nimic altceva nu contează”. Înțelegea că Buck ar fi sacrificat orice pentru a-și recupera forțele. În vederea continuării operei, mergând până la sacrificarea sufletului său nemuritor. Acest gând îl răvăși pentru că o astfel de hotărâre nu era fără risc, pentru un om ca Buck, care nu făcea lucrurile pe jumătate.

În unele momente, Buck părea să vorbească doar pentru Carol. Nu întârzia de altfel să observe și atunci se

întorcea spre vechiul său prieten. Asta, bineînțeles, nu-i scăpa lui Bill. Găsea totuși natural ca Buck să se adreseze de preferință lui Carol, nu numai pentru că era femeie, și încă o femeie foarte frumoasă, dar pentru că ea părea să se priceapă bine la lucrările câmpului. Era extraordinar cum își amintea despre copilăria ei petrecută într-o fermă din Minnesota. Dar nu numai asta era extraordinar, ci și rapiditatea cu care Carol și Buck deveniseră prieteni. Nu se văzuseră decât de două ori și se înțelegeau mai bine decât se înțeleaseră vreodată Bill și Carol.

Buck trăncănea din nou cu Carol ca și când ar fi fost singuri. Bill începu s-o observe pe tânăra femeie. Ochii îi străluceau, toate ființa părea să-i vibreze. Un gând curios îi trecu lui Bill: „Buck este pe cale de a-i face curte, dar este prea naiv ca să-și dea seama”. Carol realiza acest lucru, chiar dacă nu lăsa să se întrevadă. Ea aștepta ca Buck să-și dea seama. Radia de fericire. „Este pentru prima dată când cineva îi face curte vorbindu-i de găini și capre, în loc să-i vorbească de corpul său”, își zise Bill. Lui îi fu frică atât pentru ea, cât și pentru el și se simți ușor străbătut de gelozie, fiindcă niciodată nu o văzuse pe Carol în starea aceasta.

Deodată, orchestra se dezlănțui. Apăru o trupă de *girls*.

Erau în număr de șase, cu picioare de necrezut, cu genunchii ascuțiți, coapse slabe și pulpe musculoase ca ale bărbaților și care executară o piramidă într-un număr de circ. Fețele lor nu erau mai prejos decât picioarele, boțite, răvășite și pe care, un machiaj prost le făcea și mai respingătoare. La sfârșit intonară un cor. Vocile lor evocau mahalalele din Manchester și Liverpool. După ele, urmă un jongler care-și însoți demonstrațiile cu glume stupide. Apoi apăru un trio de dansatori obosiți, după care fetele reveniră în scenă, foarte aplaudate de marinarii din asistență, cărora se pare că le plăcuse spectacolul. Toate aceste apariții fuseseră dezolante și reușiseră să strice tot ceea ce fusese frumos în această seară.

— De ce n-ai jucat astăzi? o întrebă Bill, brusc, pe Carol.

— Nu-mi spunea nimic jocul.

— Nu erai în „mână”?

— Nu, nu eram într-o zi bună.

Își aduse aminte ce-i spusese ea în ziua sosirii sale. „Eu, când am prea mult noroc la joc, mă înspăimânt...” sau ceva asemănător. Trebuie să fi fost asta. O privi din nou. Văzu flacăra care strălucea în ochii săi... da, sigur asta era.

Căută în buzunar ca să-și ia pachetul de țigări și descoperi scrisorile care-i fuseseră înmânate de la recepția

hotelului. Chiar schimbându-și haina, nu avusese chef să le desfacă. Printre ele, recunoscuse mesajul care-i fusese expediat de către agenție.

— Îmi permiteți să azvârl o privire peste corespondență? făcu el. Am uitat complet de aceste scrisori. Să se mai spună că vreau să devin un om de afaceri! Desfăcu întâi mesajul și citi următoarele:

Dragă domnule Wainwright.

Tocmai am primit vești foarte proaste despre domnul Hinkle. O telegramă de la Saigon ne încunoștințează că a fost internat la spitalul francez din acest oraș, într-o stare foarte gravă. Din ceea ce știu, s-a dus în urmărirea unui tigru rănit. Animalul s-a întors către el și l-a zgâriat îngrozitor. N-avem alte detalii, dar vă vom ține la curent. Am telegrafiat acolo pentru a afla amănunte.

Am încercat să vă contactăm în mai multe rânduri la hotel, dar nu erați acolo. Acesta este motivul pentru care v-am scris. Vă rog să aveți amabilitatea să-mi comunicați când vă pot întâlni. Accidentul survine într-un moment foarte neplăcut, dat fiind intențiile noastre de reorganizare. Nu vrem să întreprindem nimic fără asentimentul domnului Hinkle sau al dumneavoastră.

Vă rog să primiți expresia celor mai bune sentimente.

Albert K. Smithers

„Sărmanul Hinkle, gânde Bill imediat. E un adevărat păcat pentru el. Să iei vacanță și să te demoleze un tigru, este ghinion!” Pe urmă se gândi că planurile sale se răsturnau din aceeași lovitură. Va fi obligat să rămână la Bombay încă cincisprezece zile așteptând ca Hinkle să se restabilească sau altcineva să-l înlocuiască. Smithers nu putea să facă față. Nu era în stare să țină contabilitatea sau să instaureze disciplina printre angajații autohtoni, iar când era vorba să aibă o inițiativă sau să ia o decizie, era complet neputincios. „Cincisprezece zile, își zise Bill. Sunt optimist. Dacă nu-mi trimit repede pe cineva, o să fie vorba chiar de o lună sau două”.

Pe moment, îi fu greu să spună dacă această perspectivă îl încânta sau nu. Până aici, avusese intenția să părăsească Bombay-ul, cât se poate de repede, nu pentru a se sustrage responsabilităților ce i se impuneau, ci pur și simplu pentru că nu se simțea în largul lui. Bombay-ul îi făcea o impresie stranie de data aceasta. Viața i se părea plată și monotună. În sinea sa, știa bine că era vorba de altceva, un soi de teamă latentă, presentimentul pe care-l avusese când îl văzuse pe vameșul zdrobit în fața lui. Nu era deloc superstițios, dar

nu putea să se împiedice să nu considere asta ca o prevestire rea. Și pe urmă... accidentul lui Hinkle, care fusese atât de rănit...

„Nu-mi place asta, gândi Bill. Să nu se mai întâmple, Doamne ferește, și altceva!” adăugă el ridicând din umeri.

Întoarse scrisoarea lui Smithers și mângăli pe dosul său textul unei cablograme destinată tatălui său.

HINKLE GRAV RĂNIT DE TIGRU ÎN TIMPUL VACANTEI.
STOP. PROPUN TRANSFERUL DOWNES LA SINGAPORE SAU
HELLMAN BATAVIA PENTRU URMĂRIRE REORGANIZARE.
SUNT BINE, CU PRIETENIE.

BILL

Recitind depeșa înțelese că nu ține câtuși de puțin să rămână în Indii. Ridică ochii și-i privi pe Carol și Buck. Păreau că se distrează foarte bine. Carol evoca amintiri din copilărie. El o auzi povestindu-i: „Și bătrâna servitoare ne-a zis: Mi-am petrecut toată ziua încercând să pun vaca asta blestemată pe picioare”.

Ignora complet despre ce este vorba, dar surprinse aerul intrigat al lui Buck care râdea din toată inima. „Numai să nu joace ea teatru! Nefericitul nu-și va mai reveni!”

Observă cu oarecare amărăciune că celor doi nu le prea

păsa de el, astfel că nu încercă nicio remuşcare şi continuă studierea corespondenţei. Două scrisori îi reţinură în special atenţia. Prima era de la tatăl său, care îl felicita pentru felul cum întocmise rapoartele asupra vizitei sale la Constantinople şi Alexandria., Am ştiut întotdeauna că ai stofă, scria bătrânul. Acum că ai devenit serios, nu-ţi diminua efortul. Să-ţi atingi scopul, este singura plăcere care nu te înşală niciodată”. Bill gândi o clipă la această maximă şi simţi în el sentimentul familial.

Cea de-a doua scrisoare, datată din Londra, era de la o femeie pe care o iubise mult, dar la care nu se mai gândise, de la Marsilia, unde venise să-l conducă la vapor.

Timpul este posomorât de când tu ai plecat, îi scria ea. Am fost de două ori la Paris, dar fără tine, dragul meu, Parisul este la fel de trist ca Londra. Te implor, scrie-mi. Sunt neliniştită. Hug a început să bănuiască ceva. Ieri seară mi-a făcut o scenă de toată frumuseţea şi mi-a zis că ştie tot. Cred c-a aflat despre şederea noastră de la hotelul Loti. Mi-a jurat că va cere divorţul şi te va denunţa ca amantul meu. Nu te nelinişti. Nu fac decât să-ţi redau cuvintele lui. N-o să facă nimic atâta timp de am bani, dar ar fi mai bine să nu-mi scrii aici. Scrie-mi la mătuşa mea Lady Bromham, York Terrace, Regent's Park. Ea este o

filosoafă și nu suspectează pe nimeni pentru a nu-și tulbura pacea sufletească. Sper că guvernatorul și viceregele au făcut ceea ce trebuie pentru tine. Le-am scris amândurora să te invite la dejun. Scuză-mă, dar crezusem că trebuie să se dea un caracter mai oficial călătoriei tale. Guvernatorul este vărul meu... este un omuleț foarte ceremonios, dar cu inimă bună, în fond.

Bill sfâșie scrisoarea, adună bucățile, făcu o grămadă în scrumieră și-i dete foc cu un chibrit.

„Doamne! Își zise el. Nu-mi lipsea decât asta! Să fiu amestecat într-o afacere de divorț, tocmai în momentul când sunt pe cale de a deveni un domn aranjat”.

Carol se întoarse către el.

— În onoarea cui, acest foc? întrebă ea.

— În onoarea unei prietene.

Îi întinse scrisoarea de la Smithers lui Carol. Tânăra femeie sesiză imediat ce aducea după sine aceasta.

— Cred că o să fii obligat să rămâi la Bombay!

— Nu știu încă. Ai vrea să plec?

— Da și nu.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Totuși mi-ar plăcea să te știu aproape de mine...

— Ești amabilă.

Ea se ridică.

— Să mergem, cred că e timpul să mergem la culcare.

— De acord. Ce zici tu, Buck?

— Vă urmez...

— Am avut o mare șansă în astă-seară.

— Explică-te.

— N-am văzut-o pe doamna Trollope.

— Da, recunosc Bill zâmbind, o seară de libertate, face bine din timp în timp.

Bill plăti consumația și, în lumina pală a clarului de lună, merseă pe jos până la Poarta Indiilor și reveniră cu pași lenți la Taj Mahal.

— Luăm ceva înainte de culcare? propuse Bill.

— Nu, mulțumesc, răspunse Carol.

— Nici eu, zise Buck. Cred că voi putea dormi fără somnifere. Mi-ar părea rău să-mi compromit șansele.

— Perfect. Eu am de expediat o telegramă.

În acel moment o observă pe Baroană care se îndrepta spre el. Era escortată de un omuleț zdrențăros cu o figură de trădător. Ea - i spuse ceva la ureche și acesta se retrase în fața unei etajere cu ghiduri, redactate în toate limbile.

Baroana avea o figură triumfătoare. Ea le aduse la cunoștință lui Bill și prietenilor săi că Botlivala, doamna Trollope și ea însăși merseseră să joace poker la Jelly și ea și Botlivala „curățaseră” totul.

— Și doamna Trollope, ce-a făcut? întrebă Carol.

— Am lăsat-o.

— Câștiga?

— Nu, și un mic zâmbet încreți ochii Baroanei care semăna cu o broască țestoasă, ea pierdea.

— Mult?

— Tot ce miza.

Pentru acest motiv, ea nu se întorsese.

— *Io am o idehe*, spuse Baroana. Dacă am merge toți la maharajah!

— Nu, răspunse Bill și ceilalți doi îi urmară exemplul. Se despărțiră toți trei de Baroană și Bill merse să-și expedieze telegrama, în timp ce Carol și Buck așteptau ascensorul.

Bill azvârli o privire spre tovarășul Baroanei.

„Este un eurasian, își zise el. Nu înțeleg de ce se afișează cu un tip atât de zdrențăros. Stitch cred că are dreptate, poate este o spioană”. În același timp, își aminti cât de tare jubilase Baroana, povestind că doamna Trollope pierdea la cărți.

Bill nu se simțea în largul său. Nu reușea să-și ordoneze ideile și singurătatea camerei îi era insuportabilă. „De ce o fi ținând asta? se întrebă el. Din cauza perspectivei de a rămâne la Bombay?”

Răspunsul nu era satisfăcător decât pe jumătate. Era altceva. Întâi era Carol. Ce simțea pentru ea, nu era comparabil cu ceea ce simțise altă dată. Acest sentiment în întregime nou, a cărui prezență îl făcuse foarte sensibil, îl făcea să dea importanță unor lucruri banale, ca de exemplu, modul în care Carol se adresa cuiva sau felul în care-i luceau ochii. Încercă să pună acest fapt în seama „răului hindus”, dar ar fi fost prea ușor. Avea impresia unei schimbări a lui Carol, care în unele momente îl trata ca pe un băiețuș și era deținătoarea unui secret pe care-l păstra pentru ea, ceea ce-l făcea să turbeze.

Brusc, se sătură de această discuție cu sine însuși. Odată terminat dezbrăcatul, îmbracă o pijama curată și merse să bată la ușa lui Buck. Simțea nevoia să flecărească cu prietenul său, ca altă dată. Se înduioșă, la gândul acestui camarad, pe care-l regăsise așa cum îl iubea, după atâția ani de separare. Între ei, toată jena, stângăcia primei întâlniri dispăruse.

Era pe punctul de a renunța la acest plan, când vocea,

lui îi răspunse: „Intră”.

— Simți nevoia să dormi?

— Nu, întotdeauna adorm greu.

— Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Tratatamentul a reușit? continuă Bill zâmbind.

— Admirabil, până aici.

— Tu nu trebuie decât să-l urmezi. Nu poate să fie mai rău.

— Am să încerc.

— Care sunt impresiile tale?

— Nemaipomenite, dar îți mărturisesc că sunt puțin cam zăpăcit.

Bill se așează pe un scaun în apropierea patului.

— Am întâlnit atâția oameni extraordinari azi. N-am mai văzut până acum așa ceva.

— Slavă Domnului, nu sunt prea mulți ca Baroana și Botlivala.

— Îmi place Carol.

— Da, e o fată grozavă. O cunosc de multă vreme.

— Cât despre mine, n-am întâlnit niciodată o astfel de femeie.

— Nu mă miră, remarcă Bill râzând.

Cei doi prieteni vorbiră pe întuneric, pentru că Buck stinsese lumina înainte de a intra Bill, și acesta îl rugase să nu o reaprindă.

— Toate femeile pe care le-am întâlnit păreau a aparține a doua categorii extreme. Cu unele se făcea prea repede cunoștință, cu celelalte era imposibil. Spune, continuă Buck, după o scurtă pauză, mâine trebuie să merg să-l văd pe Ali. O să mă însoțești?

— Bătrâne, îmi vei face întâi plăcerea să-ți cumperi niște haine noi. Nu poți să ai pretenția să continui să duci o viață veselă pe care ai început-o, îmbrăcat ca un misionar metodist.

— Dacă vrei. Crezi că ea o să vrea să mă însoțească?

— Cine ea?

— Carol... domnișoara Halma.

— Nu e nevoie să faci atâtea mofturi... declară Bill râzând din nou... în special, nu cu Carol. Ghici că Buck roșise și se grăbi să adauge: Bineînțeles, nimic nu i-ar plăcea mai mult, cu condiția să reușești s-o scoli din pat. Îi place să lenevească dimineața.

— Ai vrea tu s-o întrebi?

— Întreab-o tu. Ești destul de mare pentru asta.

— Dar n-aș vrea să creadă că mă țin scai... și pe urmă,

mi-e frică să n-o plictisesc.

— Poți să fii sigur că nu o plictisești. Tu n-ai ochi să vezi?
Nu cunoști nimic la femei?

— Nu, bătrâne, nu prea cunosc.

Bill se ridică și atinse umărul prietenului său. Buck îi căută mâna și i-o ținu într-a sa.

— Știi, zise Bill, sunt strașnic de bucuros că ne-am regăsit. Să încercăm să nu ne mai pierdem de data asta.

— De acord, răspunse Buck, și mulțumesc.

— Pentru ce?

— Că ți-ai făcut atâta sânge rău pentru mine.

— Ești complet țicnit. Noapte bună. Încearcă să dormi.

Bill se întoarse în camera sa, închise ușa și stinse lumina. Somnul fugea de el. Căldura era ca o povară. Ventilatorul funcționa cu un mic scârțâit regulat și obositor care semăna cu sunetele liliecilor. Și atunci, Bill începu să se frământa, Bill cel poreclit „Patachon” asupra căruia necazurile nu avuseseră niciodată nicio influență. Totul îl neliniștea, accidentul lui Hinkle, perspectiva de a rămâne la Bombay, scrisoarea primită din Anglia, și fraza pretențioasă conținută în scrisoarea tatălui său, care-i părea scrisă cu litere de foc pe peretele camerei: „Să-ți atingi scopul, este singura plăcere care nu te înșală”.

Încercă prin toate mijloacele să adoarmă, dar somnul nu se lipea de el. Spre ora trei dimineăta, analizându-se și spărgându-și capul gândindu-se, descoperi, în fine, ceea ce nu mergea. Îi era frică pur și simplu.

În interiorul hotelului, două alte persoane, pe puțin, se lăsau pradă fricii.

În camera sa de la etajul patru, Baroana se dezbrăca cu gesturi rare și grele. În momentul în care-și ridică corsetul, corpul său umflat apăru în toată urâtenia sa. Sâni și burta îi atârnavă ca două burdufuri flasce. Lampa din plafon o inunda cu lumina sa crudă. Rămase câțva timp proțăpită în fața oglinzii, contemplându-și corpul hidos, deformat de vârstă și grăsime.

„Ești urâtă ca cele șapte păcate capitale, murmură ea în cehă, limba sa natală. Cu adevărat, nu-ți aparține decât inteligența. Dar asta, slavă Domnului, nimeni nu poate să ți-o ia”.

Era o formulă de care uza de mult timp, când era deprimată sau neliniștită, ca să-și dea curaj. Doar două lucruri îi făceau frică. Întâlnind unele femei, ea nu se speriasă niciodată că o să-și piardă frumusețea. Nici de moarte nu se temea și nu fusese niciodată bolnavă. Spaima sa unică era să nu-și piardă banii și să ajungă la

închisoare. Cu mult înainte de a fi o femeie bogată și de temut, stătuse trei luni în închisoare la Viena și detenția îi lăsase o amintire de coșmar.

Și acum, vechile spaime îi reveneau. Piețele financiare ale Europei deveneau din ce în ce mai puțin sigure. Nu mai avea încredere în băncile în care-și depozitase fondurile și se întreba dacă nu e mai înțelept să-și transfere fondurile în America, cu toate că și în această țară începuseră niște mișcări de rău augur.

Dar era și mai rău decât asta. Micul om zdrențăros îi adusese noutăți alarmante. Un necunoscut îl agățase într-un restaurant hindus și-i pusese întrebări stânjenitoare asupra ocupațiilor sale și a legăturilor cu Baroana. Toate acestea nu spuneau mare lucru, dar cine știe dacă într-o bună zi, n-o să fie arestată și băgată sub zăbrele?

„Să vedem, se întreabă ea, cine a putut să furnizeze relații despre mine? La Bombay, nimeni nu este la curent. Nu-l văd decât pe maharajah și pe Marchiză. Madharajahul, în fond, nu știe mare lucru. El știe că eu eram proprietăreasa Casei Chaussee-dantin. Și pe urmă? Nu mai știe nimic. De altfel, el este mult prea leneș și cumsecade ea s-a vrea să mă bage în necaz. Rămâne deci marchiza”. Micii ochi verzi deveniră duri ca oțelul. „După

tot ceea ce am făcut pentru ea! oftă Baroana. Fără mine, n-ar fi reușit niciodată să se aranjeze!”

După o ultimă privire în oglindă, Baroana se culcă și stinse lumina. Se simțea vlăguită și bătrână. Niciodată nu se mai simțise atât de singură.

Două ore mai târziu, Stitch Trollope urca în camera sa, situată la etajul superior. Băuse prea multă șampanie și era foarte furioasă pe ea însăși. Se lăsase antrenată la Jellapore, în speranța de a câștiga ceea ce pierduse la curse, dar nu reușise decât să se înfunde și mai tare.

Ghinionul o urmărise toată ziua și spre miezul nopții, ca o încoronare a toate, avusese o scenă teribilă cu sora sa.

Tocmai distribuia cărțile când, ridicând ochii o văzu pe maharajaha de Chandragor, care se strecura în spatele lui Jellapore, pentru a urmări partida de poker. „Uite-o, cobea dracului!” gândi ea și simți un frison pe șira spinării.

Doamna Trollope băgase trei mii cinci sute de rupii într-un pot. Ea ridică cărțile: un rege, un valet și un brelan de dame. Baroana relansă. Ea – i plăti sec. Baroana puse jos trei ași cu un aer triumfător. Maharajaha începu să râdă pe sub mustăți. Doamna Trollope, care băuse mult, întâi pentru a căpăta curaj, apoi pentru a o uita pe Carol a cărei imagine o urmărea, își pierdu complet capul și strigă la

soră-sa: „Tacă-ți fleanca”.

Era tocmai ceea ce aștepta maharajaha. Stitch avusese întotdeauna replica cea mai promptă și în discuțiile lor, avusese întotdeauna ultimul cuvânt, dar, de data aceasta, cea care avea avantajul era ea și ținea să profite de acest lucru.

— Nu ți-e rușine să fii în halul ăsta? zise ea cu o voce mai calmă ca de obicei, deoarece nu prea băuse.

— Tu spui asta? ripostă Stitch. Tu care nu te trezești niciodată din băutură!

— Nu ești decât o mincinoasă ordinară! Ai face bine să nu mai pui niciodată piciorul în casa mea... mai ales după ce ți-ai luat catrafusele fără un cuvânt de mulțumire.

— De mulțumire, pentru ce?

— Gata, gata, interveni Baroana, care se grăbea să profite de norocul său să reluăm partida!

Dar Jellapore nu ținea deloc. Cearta între două femei îl amuza mult mai mult decât pokerul. „Lasă-le să verse foc din ele. De ani de zile se păruiesc. Lasă-le să se dea în spectacol” își zise el.

— Ai vrea poate să-ți mulțumesc pentru că ai vrut să mă omori? insinuă doamna Trollope.

— N-am vrut să te omor. Am vrut doar să te sperii. Aveai

nevoie de o lecție. Vii întotdeauna să plângi în poala mea când ai încurcături... tu și escrocul blestemat de bărbatu-tău.

În jurul doamnei Trollope, totul începu să se clatine, Baroana, maharajahul, sora sa Nelly, marile lustre de cristal. Toate acestea se amestecau în fața ochilor săi, într-un vârtej de sunete și culori. Nervii o trădară. Din ochii săi obosiți, care o ardeau, începură să curgă lacrimi și ea începu să urle: „Tacă-ți fleanca, Nelly! Tacă-ți fleanca! Tacă-ți fleanca!”

Cu un ultim efort de voință, se ridică, traversă încăperea în fugă, ieși în grădină și se opri în fața vechiului portar căruia îi ceru să-i cheme un taxi. Lacrimile nu încetaseră să-i curgă. Numai ajunsă în camera sa își regăsi puțin calmul. Se apropie de fereastră și începu mașinal să se uite pe stradă.

Nu era prima dată când ea se apropia astfel de o fereastră, cu tot ceea ce acest pas comportă pentru firile solitare. Asta i se întâmplase de sute de ori la Londra, Paris sau oriunde altundeva se aflase. Și peste tot, lucrurile se petrecuseră în același mod. La început, totul se anunța îmbucurător, dar tocmai în momentul în care lega noi relații, intra în legătură cu oameni care nu știau nimic

despre trecutul și despre soțul său, chiar în momentul când viața sa părea să intre în normal, mașinăria se pornea și anarhia era din nou prezentă. Și de fiecare dată se regăsea mai singură decât înainte.

„Sunt blestemată, gândi ea, trecându-și mâna peste frunte. Și nu sunt totuși prea pretențioasă... tot ceea ce cer este să rămân prietenă cu Carol... să pot s-o ador în felul meu”.

Începea să înțeleagă mai bine tot ceea ce tânăra femeie reprezenta pentru ea. Carol îi devenise indispensabilă. Ea era aceea care-i ridicase moralul, ea era aceea care-i purta noroc. Fără ea, viața nu merita să fie trăită. Știa prea bine de ce băuse atâta șampanie și pierduse atâția bani la poker. Carol îi lipsise. Carol o respinsese și tot timpul, în loc să-și concentreze gândul asupra jocului, se întrebase unde este Carol, ce putea ea să facă în compania lui Bill Wainwright și a acelui misionar, cu care părea să formeze o altă lume, din care va fi întotdeauna exclusă.

Un ghicitor în cărți, hindus, îi spusese recent că doi bărbați, unul brunet și unul blond, îi barau drumul spre fericire. Fericirea era Carol, bărbatul brunet, Botlivala... dar el era un molâu. Nu prezenta niciun pericol. Cât despre blond, cine era? Bill sau acel misionar despre care nu știa

nimic? Nu trebuia decât să se bazeze pe instinct, or instinctul o prevenise chiar în acea zi, în taxi, în timpul certei cu Bill. El era. Era cu atât mai sigură cu cât aflase la curse că odinioară Carol și el fuseseră căsătoriți. Și pe urmă, de ce era geloasă ea pe el ca bărbat? Pentru că instinctul îi spunea că Bill era îndrăgostit de Carol. Într-o oarecare măsură Bill devenise rivalul său.

Întunericul era populat de spectre. Camera, hotelul, Bombay-ul, tot atâtea capcane, tot atâtea închisori, de unde nu era niciun mijloc de a evada. Stitch era îngrozită. Destinul o pândeă, o aștepta un sfârșit oribil, căruia nu i se putea sustrage. Se lupta de ani întregi împotriva destinului său, de atunci de când tatăl său o trimisese în Anglia, pentru a face din ea o „doamnă”, ba chiar de mai mult timp încă, de când era mică de tot. Și acum era obosită, prea obosită ca să mai lupte.

La cealaltă extremitate a hotelului, Carol se dezbrăca gândindu-se. Era poate prima dată după ani de zile, când se culca înainte de ora două dimineața și fără să fi băut prea mult. Se simțea uluitor de calmă și destinsă și, fără să-și explice de ce, încerca o senzație de securitate, care nu avea nimic neplăcut.

Se demachie în fața oglinzii și-și zise admirându-se:

„Hai, micuțo, Merrill este tipul cel mai grozav pe care l-ai întâlnit vreodată. Dar nu fi prea drăguță cu el, ca să nu-ți atragi necazuri. Astfel de indivizi nu sunt ușor de îndepărtat când te sature de ei. Se țin ca scaiul, mai rău decât Botlivala. Ai grijă, cum s-ar zice, micuțo!”

Cu siguranță, Buck nu semăna cu nimic celorlalți bărbați pe care-i cunoscuse, cel puțin de când plecase din Minnesota. Toți ceilalți îi păreau prea complicați. Că fuseseră sau nu îndrăgostiți de ea, nu avea importanță. Cu primii, trebuia să strângi un pic șurubul, cu ceilalți, aceeași poveste, tăierea firului în patru sau tot felul de glume anoste. Bill era singurul care făcea parte din ambele categorii. Pentru asta se căsătorise cu el și avea pentru el sentimente care, chiar dacă nu aveau nimic comun cu dragostea, erau puțin diferite de tot ceea ce simțise pentru ceilalți bărbați.

„Este încântător, își zise ea. Numai de-ar putea rămâne așa cum este”.

Numai că, de câteva zile, Bill se comporta cu totul și cu totul neobișnuit. Nervos, iritabil, s-ar fi zis în unele momente că este gelos.

„La dracu’”, gândi Carol uimită de descoperirea sa. Nu este posibil... la capătul atâtor ani!

Ideea era atât de caraghioasă, că izbucni în râs.

După ce se culcase și stinsese lumina, Carol făcu un lucru cu adevărat extraordinar. Închise ochii și brusc, reîntoarsă în anii copilăriei, începu să se roage cu voce scăzută: „Doamne, îți mulțumesc pentru toate momentele fericite pe care le-am avut în viață și ajută-mă să-mi găsesc drumul”. Nu teama era aceea care o făcuse să spună o rugăciune, ci pur și simplu, un sentiment de recunoștință, pentru Dumnezeu, pentru că niciodată nu avusese o astfel de senzație de fericire.

A doua zi, lui Bill îi fu greu să se trezească. Era toropit, obosit și căldura era sufocantă. Prima sa grijă fu să alerge să bată la ușa lui Buck. Niciun sunet nu se auzi și deodată, se îngrozi la gândul că ar putea să-l găsească pe Merrill mort, întins pe patul său. Deschise ușa. Camera era goală. Atunci își aminti că Buck îi spusese că va pleca dis-de-dimineață ca să-l vadă pe Ali și pe colonelul Moti.

„De ce nu m-o fi sculat?” se întreabă el. Și, aproape imediat, adăugă pentru sine însuși: „Aș vrea să știu dacă a luat-o cu el pe Carol”.

Acest gând îl neliniști ca și cum cei doi prieteni ai săi îl trădaseră.

Animalele! Ar fi putut să mă ia și pe mine. Ne-am fi

distrat bine toți trei!”

Îi fu rușine de el. Se comporta ca un elev care merită o pereche de palme. Îi trebui ca să-și vină în fire. Impresia de boală persistă tot timpul cât se îmbrăca și-i dădea instrucțiuni lui Silas.

Modul în care boy-ul îl privea cu coada ochiului, sfârși prin a-l exaspera. Avea impresia că Silas citea cu exactitate ce se petrecea în el., Acești hinduși nemaipomeniți au un fler de necrezut!” își zise el. Îi veni chef să-l consulte pe Silas în afacerile sale, dar la ce bun? Acesta și-ar fi luat aerul său de nevinovat și l-ar fi păcălit. Numai dacă nu l-ar mai privi cu ochii săi ironici. Pentru un „boy”, acest umil între umili, era singurul mijloc de a se răzbuna. Ochii săi ironici te urmăresc, te torturează, nu pentru că omul te urăște, ci pentru că aparține unei rase mult mai vechi decât tine. Astfel, în ochii întunecați ai lui Silas, acest boy, acest om de neatins, convertit la creștinism, se vedea lucind uneori o străfulgerare de dispreț și superioritate. Bill înțelese deodată, de ce hindușii sfârșesc prin a submina moralul englezilor cei mai căliți, de ce totdeauna hindușii câștigau. Puteai foarte bine să-i bați, să țipi mai tare ca ei „chiar să-i omori, ei aveau ultimul cuvânt.

De cum Silas îl părăsi, Bill ridică receptorul și o sună pe Carol. Nu era acasă. Întrebă la recepție. Un funcționar îl anunță că domnișoara Halma plecase de dimineață, pe la ora opt și jumătate.

— Singură? Întrebă Bill fără să vrea.

— Nu, a ieșit cu domnul Merrill.

Închise și-și zise: „Asta e! M-au lăsat baltă!” și, cum căldura devenea insuportabilă și-l făcea nervos, adăugă: „Cu atât mai bine! Să se ducă la dracu’. Eu o să mă duc la birou”.

După ce-și anunță venirea la Smithers, coborî în hol. Un comisionar alergă după el și-i flutură o telegramă.

— O telegramă, domnule Wainwright. Tocmai a sosit. Bill luă mesajul. Mâna îi tremura. Observă asta.

„Îmi merge grozav când nu fac păcate, gândi el. Odată mă culc fără să mă îmbăt și mă trezesc cu tremurături”. Desfăcu telegrama și citi următoarele cuvinte:

„HOTĂRĂȘTE ÎNLOCUIREA LUI HINKLE PÂNĂ LA ÎNSĂ
NĂTOȘIRE. STOP. AVIZ DE URMĂRIRE A AGENȚIILOR DE LA
CALCUTTA ȘI MADRAS. STOP. OCAZIE UNICĂ SĂ REUȘEȘTI
SĂ PUI MÂNA PE DIRECȚIA EXTREMULUI ORIENT. STOP;
PRIETENIE.

ANSON W. WAINWRIGHT

„Ăsta este tatăl meu întreg! Își zise Bill rupând depeșă. Anson W. Wainwright! Nu s-a obosit să semneze «Tata», ca toată lumea. Nu, trebuia ceva mai serios. Nu trebuie să ai sentimente în afaceri! Bătrânul își închipuie că mi-ar plăcea să conduc afacerile din Extremul Orient! Ei bine, să se ducă la dracu'! Să se ducă toți la dracu'!”

Când ajunse la birou, domnul Smithers ieși din sanctuarul său cu pereții galben-murdar pentru a veni în fața lui. Avea un aer lugubru. Primise o telegramă de la Saigon. Hinkle era mort.

— Bietul om, ce păcat, zise Bill mașinal. Dar nu la Hinkle se gândea. Aflând noutatea, înțelesese că lucrurile se stabiliseră. Era forțat să rămână, cu toate că instinctul îi spunea să fugă. Numai că, nu avea de ales. Era prins în angrenaj.

Își tamponă fruntea și-i zise lui Smithers:

— Să mergem să muncim. Pe urmă, pe un ton detașat: „Hinkle era căsătorit?

— Nu, răspunse Smithers.

— Cu atât mai bine. Nu avea nicio văduvă de consolată.

Indira Moti și micul Ali, ai cărui ochi erau încă acoperiți cu o bandă neagră groasă, se plimbau în curtea care separa bungalow-ul colonelului de laboratorul său. Ei se

opriră în fața unei cuști unde erau închiși iepuri și cobai și Ali întinse mâna ca să mângâie animalele. Imediat, se auziră pași pe pietriș și micul orb, tresărind ca o gazelă surprinsă în timp ce mânca, se lipi de doamna Moti și murmură: „iată-l pe sahib Buck”.

Indira Moti se întoarse spre poartă și-l observă pe Merrill care se îndrepta spre ea. El nu era singur. Era însoțit de o europeană, o femeie înaltă, blondă, a cărei frumusețe avea ceva simplu și direct, ca aceea a unui animal. Toaleta sa puțin cam țipătoare și chiar machiajul său, nu reușeau s-o umbrească. Și Indira Moti, care nu înceta s-o observe pe necunoscută, era una din singurele persoane care puteau să înțeleagă puterea și farmecul acestei femei.

„E ceva schimbat în viața lui MerriH”, gândi ea, înaintând spre perechea pe care o întâmpină cu surâsul său rafinat.

Micul orb nu așteptase decât ca marele său prieten să vină până la el. Fugi înaintea lui și imediat mâna lui brună dispăru în cea a lui Merrill.

— Mă distram cu cobaii, îi zise în hindustană.

— Foarte bine, dar de ce nu iei unul în bungalow?

— Memsahib Moti mi-ar permite? întrebă el, întorcându-se spre soția colonelului.

— Bineînțeles, răspunse Indira Moti. Merg să-ți aleg unul.

Scoțând un cobai din cușca lui, ea îi spuse lui Merrill:

— Eram sigură că o să vii astăzi.

— Vezi, nu te-ai înșelat, zise el. Am adus-o pe domnișoara Halma cu mine, adăugă el cu un aer ușor stânjenit. Pentru prima dată, acest nume de Halma i se părea puțin ridicol și încercase o oarecare dificultate să-l pronunțe.

Cele două femei schimbă câte un zâmbet și Carol spuse:

— Sper că nu vă deranjez?

— Prietenii lui Merrill sunt întotdeauna și prietenii noștri, răspunse soția colonelului.

Copilul ținea în mâinile sale cobaiul și, cu capul un pic aplecat într-o parte, părea să urmărească conversația cu cel mai mare interes.

— Dânsa este doamna cea frumoasă din tren? Întrebă el cu voce înceată. Este prințesa cea cu bijuterii frumoase?

Indira și Merrill se puseră pe râs și Buck traduse pentru Carol, ceea ce Ali spusese.

— Spune-i că sunt foarte bucuroasă să-l revăd, zise aceasta, râzând la rândul său.

Merrill traduse din nou și-i explică lui Carol că Ali era și el foarte fericit s-o reîntâlnească pentru că avea o voce frumoasă ca muzica.

— Veniți, zise Indira. Începe să se facă prea cald aici. Să mergem la bungalow.

Ei traversară curtea orbitoare din cauza luminii și Merrill, Carol și copilul se instalară pe verandă, în timp ce Indira dispărea ca să le prepare băuturi răcoritoare.

— Este simpatic aici, remarcă dintr-odată Carol. Este liniștit.

Cuvintele îi lipseau. Nu știuse niciodată să-și exprime prea bine gândurile, dar pusese în epitetul „liniștit” o așa sinceritate, că Merrill înțelese imediat ceea ce vruse să spună. După Taj Mahal, câmpul de curse și colina. Malabar, după călătoria de groază din cartierul Țesătoriilor, casa colonelului părea că aparține altei lumi. Era o oază, un veritabil paradis.

Indira reveni și toți trei se puseră pe trăncăneală, în timp ce Ali se juca cu cobaiul său.

Indira îl întreabă pe Merrill cum se simte. El îi răspunse că totul merge așa cum dorește și ea îi declară cu un aer convins:

— Știam că o să te simți mai bine.

— Bineînțeles, spuse Carol, avea nevoie de distracție.

După aceea tăcu. Merrill și Indira vorbeau despre lucrările colonelului Moti și despre speranțele pe care le nutrea acesta. Vorbiră și despre opera pe care Merrill o întreprinsese în satele din junglă și Indira începu să dea detalii despre turneul său în Europa, ultimul pe care credea că-l mai făcuse, atâta timp cât situația generală a lumii nu se mai îmbunătățea. Carol privea cu coada ochiului zbenguielile micului cobai, pe care-l urmărea mult mai mult decât conversația, care începuse s-o plictisească. Se simțea obosită. Spiritul în special părea că i se îngreunează. Nimic n-o mai interesa și dintr-odată, viața pe care o dusesse i se păru insipidă.

La capătul câtorva momente, Buck îi propuse lui Carol să meargă să viziteze laboratorul și institutul.

— Să știi că este foarte interesant, zise el ca și cum ar fi vrut să se scuze. Am putea vedea și șerpii. Te tentează?

— Cred că da! N-am văzut niciodată șerpi veninoși adevărați... n-am văzut decât îmblânzitori de șerpi.

Se îndreptară toți patru către laborator. Ali nu-și lăsase cobaiul, dar mânuța să se băgase în cea a lui Merrill. Văzură cum se prepară serurile și-l întâlniră pe bătrânul care strângea veninul șerpilor. De douăzeci și șapte de ori

cobrele și viperele îl mușcaseră, dar de douăzeci și șapte de ori serurile colonelului Moți îi salvaseră viața. Își arată mândru brațele slabe, scrijelite de mici cicatrice.

— Are brațele ca o strecurătoare, observă Carol. Nu-i face rău?

— Deloc, răspunse Indira. Cred că-i place asta. Dacă ați vorbi limba hindustană, v-ar povesti istoria fiecărei mușcăături și v-ar descrie fiecare șarpe.

Merseră în sfârșit, să vadă cuștile unde cobrele se ridicau spre pereții de sticlă, își legănau capul și încercau să lovească, în timp ce marile vipere șuierau ca niște locomotive pentru copii.

Ali se întoarse spre doamna Moti și-i zise ceva, care-l făcu pe Merrill să râdă.

— Ce-a zis? Întrebă Carol.

O roșeață ușoară coloră obrazii lui Merrill.

— Ali ar vrea ca doamna Moti să-i țină cobaiul, pentru ca el să o ia de mână pe doamna cea frumoasă, îi explică el.

Întorși la bungalow, Carol și Buck întârziară încă puțin pe verandă, pe urmă Buck privi la ceas și declară:

— Să mergem, trebuie să plecăm, l-am promis lui Bill că o să cumpăr îmbrăcăminte cu el, deoarece nu mă găsește prea șic.

— Să vii să-mi arăți cumpărăturile, zise Indira surâzând. Mi-ar plăcea să văd cum arăți ca bărbat elegant, măcar odată.

Indira și Alții conduseră până la taxi.

— Sper că ne vom revedea curând, îi zise doamna Moti lui Carol.

— Cu plăcere... de fiecare dată când Buck va voi să mă ia cu el.

În timpul întoarcerii, Merrill fu acela care duse greul conversației. Carol răspundea din când în când la întrebările sale și rolul său se termina aici. Ea era visătoare. Avea impresia că această dimineață era una dintre clipele cele mai fericite pe care le trăise de ani de zile.

Ajungând la hotel, Carol fu un pic nedumerită, când îl auzi pe Buck, propunându-i să meargă să bea un cocktail, la bar.

— Dacă dorești, răspunse ea, dar mi-ai spus totuși că nu-ți prea place să bei.

— Aici nu-i același lucru, replică el, râzând. Din cauza căldurii, efectul alcoolului nu durează. Totul se evaporă mai-nainte de a-ți termina paharul. De altfel, mă simt minunat de bine.

— Ești mai bun judecător ca mine. Te urmez.

De cum pășiră pragul sălii, se găsiră prinși în capcană. La marea masă din primul rând, era așezat un mic grup de persoane, un grup atât de curios și eterogen că chiar Carol nu se putu împiedica să gândească: „Am mai văzut amestecuri neobișnuite, dar acesta depășește orice închipuire”.

Erau acolo Baroana, doamna Trollope, Jellapore, Joey, Botlivala, Bill și marchiza. Ca și cum ar fi așteptat un semnal, strigară toți în cor: „Veniți și așezați-vă cu noi!” Era ceva patetic în invitația lor. Ar fi putut fi luați foarte ușor drept un grup de naufragiați, pierduți în mijlocul Mării Roșii și cerând ajutor.

„La dracul, își zise Carol. Nu mai, e niciun mijloc să ne eschivăm acum”. I-ar fi plăcut să deguste un cocktail cu Buck, distrându-se și admirând mulțimea. Dimineața se petrecuse atât de bine până aici, că ea ar fi dat orice ca s-o prelungească.

Spre regretul său, Carol se văzu forțată să-l părăsească pe Buck. Întâmplarea, modul cum se așezară pe scaune, o plasară între Jellapore și Bill. Buck se așeză între doamna Trollope și Baroană, căruia îi azvârli o privire nesigură.

Până la venirea lor, atmosfera fusese suficient de

penibilă. Din cauza asta, la vederea lui Buck și Carol săriseră toți în cor, să-i cheme la ei. Două persoane nu strigaseră: Baroana, căreia toate subtilitățile îi scăpau și Jellapore, care găsea în această reuniune, un motiv al proastei sale dispoziții.

Îi era deja silă de Bombay și nu dorea decât un lucru: să se întoarcă la Paris. Știa însă că înainte de a se întoarce acolo, trebuia să-și îndeplinească partea cea mai neplăcută și ingrată a sarcinii sale, adică să-și petreacă un timp alături de supușii statului Jellapore. Când era scârbit, el era periculos nu numai pentru el însuși, pentru că toate nebuniile și scandalurile erau bune ca să-și schimbe ideile, dar și pentru ceilalți. Ca să se distreze, era capabil să se lanseze în orice aventură, să facă insinuări scandaloase și să-i facă pe oameni să cunoască tot felul de nesăbuițe. Se pusese deja în mișcare și, îndemnat de demonul său, nu avea chef să se oprească de bunăvoie.

Se întâmplau multe lucruri împrejurul acestei mese. S-ar fi zis că toți erau prinși într-o plasă de intrigi, pofte și senzualitate, toți, în afara lui Joey, care alunecase ușor în uitarea provocată de gin și surâdea extaziat fără să scoată un cuvânt.

Fiecare bea, flecărea, glumea, dar acest decor anodin

masca o mulțime de mici combinații mai mult sau mai puțin curate.

Domnul Botlivala, de exemplu, își pusese în cap să o seducă pe marchiză. Ea corespundea cu exactitate, tipului său de femeie. Frumoasă, foarte elegantă, nobilă și distinsă prin forța unui exercițiu, produsese asupra lui o impresie profundă, impresie de care s-ar fi distrat cei care știau cu cine au de-a face. Până la sosirea lui Carol, se forțase să-i atragă atenția marchizei și nu se putea spune că nu reușise. Printr-o contradicție serioasă la un om atât de încântat de persoana sa, el știa că nu este nici frumos, nici seducător și că ardoarea sa amoroasă este mai curând un motiv de reținere, pentru cele cărora le era adresată. Mizase deci pe un alt scenariu și se mulțumise să-și etaleze luxul și importanța sa. După ce aprinsese o țigară, pusese în fața sa, etuiul din platină încrustată cu smaralde și diamante. Era o adevărată bijuterie, căreia i-ar fi stat mai bine în poșeta unei femei, decât în buzunarul unui bărbat. Pe urmă se lansase într-o conversație despre hergheliile de la Cannes și Deauville. Marchiza, care-i declarase lui Bill că nu vorbește decât italiana și franceza, îl urmărea foarte bine pe domnul Botlivala și-i răspundea într-o engleză acceptabilă.

Pipăia din timp în timp superbul etui și, în acele momente, ochii ei te făceau să te gândești la ochii unei portărese care primise un bacșiș regesc. Nici ea nu avea prea mult fler și dacă ea produsese asupra lui Botlivala o impresie puternică, nici acesta nu produsese un efect mai puțin spectaculos asupra ei. Marchiza era totuși în acest timp, îndoită. De o parte era domnul Botlivala, de cealaltă parte era domnul Wainwright, acel frumos american care-i plăcuse atât de mult când dejunase la guvernator și pe care, cu toate eforturile făcute, nu-l mai revăzuse de atunci. Îl binecuvânta pe Jelly, care o oprise în acea dimineață în holul hotelului și o invitase să se așeze la masa la care luaseră deja loc Baroana, doamna Trollope și domnul Wainwright. În mod normal, prezența Baroanei ar fi trebuit s-o facă să fugă, dar cea a domnului Wainwright, compensa prezența acestui personaj supărător.

Marchiza nu strălucea de inteligență, totuși avea suficient instinct și în special experiență, ca să-și dea seama că, dacă nu-i dispăcea lui Bill, el era mai curând reticent, și ea-și explica această atitudine a sa prin faptul că, probabil, era o altă femeie în viața sa.

Această indiferență a lui Bill față de ea era nu numai jignitoare, ceea ce pentru ea nu avea prea multă

importanță, dar risca să-i compromită șederea în Indii. În toți anii, marchiza călătorea timp de două luni, înainte să se întoarcă alături de bătrânul său soț, generalul Carviglia, care nu glumea cu reputația soției sale. În timpul acestor două luni de vacanță, ea avea frâul pus și marchizul nu spunea nimic, cu condiția ca totul să se petreacă foarte discret. Dar două luni era totuși un timp scurt. Timpul se scurgea și vremea nu trebuia pierdută. Născută la Adrianopol, dintr-un tată grec și o mamă siriană, marchiza era o levantină și la vârsta sa, cu toate eforturile pentru a-și păstra silueta, risca puternic ca, în câțiva ani, să fie obligată să renunțe la orice pretenție. Acest gând o înnebunea și cum, de la plecarea sa, nu avusese ocazia „să-și schimbe ideile”, cum numea ea, se hotărâse să folosească mijloacele forte. În loc să se așeze la dreapta maharajahului cum era eticheta, uitase în mod deliberat bunele principii pe care Baroana și soțul său i le insuflaseră și-și alegea locul ea însăși, lângă Bill.

Prima dată când Bill întâlnește piciorul marchizei sub masă, și-l retrase pe al său și, întorcându-se spre marchiză, se grăbi să se scuze. Marchiza era în mare discuție cu Botlivala și păru că nu observă nimic. Un pic mai târziu, piciorul marchizei îl atinse din nou pe al său. De data

aceasta, Bill o lăasă și-și zise: „Dacă ea vrea, aș fi prost, dar am cunoscut și mai rele”.

Lui i-ar fi plăcut ca să se simtă mai tulburat de mașinațiunile de încercare de apropiere ale marchizei. Le purta pică lui Buck și lui Carolin pentru că plecaseră să se plimbe fără el. Petrecuse o dimineață insipidă cu Smithers ca să studieze hârțile lui Hinkle și să examineze proiectul de reorganizare. Era prost dispus, și doar ca s-o enerveze pe Carol, ar fi vrut să răspundă la avansurile marchizei, deși acestea nu-i spuneau nimic. Picioarul marchizei se făcea tot mai insistent. Acel al lui Bill intră și el în mișcare, pentru că Bill era un băiat prea politicos, ca să respingă o femeie drăguță.

Văzând că demersul său era pe cale de a reuși, marchiza îl părăsi pe domnul Botlivala și frumosul său etui de platină pentru a se consacra în întregime noii sale cuceriri. Se întoarse spre Bill și, ca din întâmplare, genunchiul său se apropie de al lui.

— De ce nu mi-ați spus că vorbiți englezește? întrebă Bill.

Pe buzele sale cărnose se ivi un surâs.

— Pentru că socoteam că asta m-ar face interesantă.

— Oh, dar nu aveți nevoie de așa ceva, protestă Bill

spunându-și în sine: „Doamne, e chiar mai proastă decât mi-am închipuit”. În același moment începu să se îndoiască de lucrurile și legăturile care puteau uni pe marchiză și Baroană. „O văd foarte bine, alungită pe-un divan, cu ciorapi negri și doar cu o cămășuță”, gândi el, dându-și seama totodată că bătrâna cotoroanță nu-l slăbea din ochi.

Sosirea neașteptată a lui Carol și a lui Buck îl smulse din reflecțiile sale și nu-i mai acordă nicio atenție vecinei sale. Și atunci, într-o străfulgerare, făcu o descoperire care-l lăsă năuc. Era îndrăgostit de Carol. La ce bun să nu recunoască? La ce bun să se păcălească? Asta era realitatea. O iubea pe Carol, el, care până acum nu iubise pe nimeni.

Unei întrebări puse de marchiză îi răspunse mașinal: „Da, cred că o să plec mâine-seară la Calcutta” dar, în sinea lui, nu înceta să-și repete: „Este teribil, va trebui să încep totul cu Carol, și de data asta va fi greu. Mă cunoaște prea bine. Trebuie să joc strâns”.

Cu inima bătând de bucurie, o văzu apropiindu-se și așezându-se pe un scaun lângă el. Imediat, se întoarse către ea.

— Te-ai distrat bine?

La ordinul maharajahului, Joey îi întrebă pe Buck și Carol ce ar dori să servească și după ce-și indicară preferințele, Carol îi răspunse lui Bill:

— Da, am petrecut o dimineață nemaipomenită, la Moti. Sper să-i mai văd.

— A trebuit să traversezi un cartier îngrozitor ca să ajungi la ei.

— N-am dat importanță.

— Dormeai?

— Nu, mă gândeam.

— La ce?

— Nu te privește.

— Ați fi putut să mă luați și pe mine, continuă Bill, pe care remarca tinerei femei îl deranjase.

— Buck a spus că dormeai atât de profund că ar fi fost o crimă să te scoale.

— Ce imbecil!

— Poți să spui orice, Buck este un tip foarte grozav, orice ar fi.

— Oh, oh, făcu Bill.

O uitase complet pe marchiză, dar nu și ea pe el. Aceasta golise o sticlă întreagă de șampanie și îndrăzneala îi crescuse. Cu toate că Bill îi întorsese spatele, își

apropiase complet genunchiul de al lui și nu încetă să-l provoace. Toată lumea se strânsese ca să facă loc noilor veniți și manevra să se ușurase mult.

Bill ar fi avut chef să se întoarcă și să-i spună pe nepusă masă: „Am înțeles, dar mai târziu, când voi fi mai puțin ocupat”. Numai că nu prea aveai ce să-i spui.

De cealaltă parte a mesei, Baroana, care o cunoștea prea bine pe marchiză, înțelegea ce se petrece. „Exagerează, gândi ea. O să-i arăt eu, înainte de plecarea din Indii. N-a fost niciodată decât o curtezană de speță joasă”.

Peste puțină vreme Carol începu să se amuze. Adora întâlnirile de acest gen. Era unul din motivele pentru care prefera Indiile tuturor țărilor unde mai fusese. Era motivul pentru care întârzia aici, cu toată căldura, lipsa de confort, climatul enervant și situația sa financiară care, de la o zi la alta, devenea mai complicată.

Din toate persoanele reunite în jurul acestei mese, maharajahul era singurul care-și dăduse seama cu exactitate de ce se petrecea. Văzuse cum se luminase fața doamnei Trollope când Carol apăruse în pragul încăperii. Urmărea privirile încărcate de ură ale Baroanei, lansate marchizei. Observa manevra acesteia, care cu aerul de a fi

leșinată după Botlivala, nu înceta să-și frece genunchiul de Bill Wainwright. Remarcase modul în care Bill se aplecase spre Carol când tânăra femeie venise să se așeze lângă el. Nimic nu-i scăpa, nici prostia lui Botlivala, care se credea un Don Juan irezistibil, nici expresia lui Buck de fiecare dată când ochii i se opreau asupra lui Carol. Rezemat de spătarul scaunului său, bătând cu degetele sale lungi și crude în paharul de cristal, Jelly nu se plictisea. Spiritul pervers și complicat era, în sfârșit, în elementul său. Putea să se abandoneze trup și suflet acestei pasiuni, care la el, se puse să aranjeze, în maniera sa, viața persoanelor care-l înconjurau. Fiecare dintre ele reprezenta piesele unui vast puzzle. Jocul era captivant. Prelua fiecare dintre piese, încerca niște combinații aiuristice, căuta efectele cele mai neobișnuite și nu se simțea satisfăcut decât dacă imaginea compusă de el dădea o impresie de oroare și de obscenitate. De luni de zile, de când, lovit de impotență, nu mai putea să aibă nicio plăcere de pe urma femeilor, se gândise în mod serios să abdice în favoarea fiului său cel mai mare, pentru a se consacra unei vieți de renunțare și sfințenie. Acum însă, această idee i se părea monstruoasă. De ce să renunțe la lume, atâta timp cât aceasta îi oferea un spectacol atât de pasionant? Și, în timp ce-și observa

invitații și încerca să potrivească una câte una toate piesele acestui puzzle, Jelly purta în el un soi de frumusețe diavolească, pentru că singurele momente când el nu era doar un prost, erau acelea când creierul său se străduia să creeze, răul și uneori chiar și tragedia.

În cursul după-amiezii, Bill îl duse pe Buck la magazinul Army and Navy. Expediția nu duse la nimic din ceea ce Bill ar fi așteptat. Buck mergea din raion în raion, alegând pantofi, cravate, batiste, cu o frenezie pe care prietenul său sfârși prin a o găsi neliniștitoare, la un om care, până atunci, se îmbrăcase întotdeauna ca o sperietoare de ciori și nu manifestase niciodată nici cea mai mică cochetărie.

— Calmează-te, îl sfătui Bill la un moment dat. După tine, ai cumpăra orice. Fă-mi plăcerea și renunță la această cravată și pungă. Cu astea, vei semăna cu un șef de gară eurasian.

— Și dacă asta mă amuză? zise Buck surâzând. Este prima dată când mă gândesc cum să mă îmbrac. Nu-mi strica plăcerea.

— Bine, bine, cumpără-ți această cravată, numai că te previn, este sinucidere curată. O să faci să fugă toate femeile de tine.

Un pic mai târziu, îl privi pe Buck cu un aer intrigat și-l

întrebă:

— Ce te-a apucat? Altă dată îți era complet indiferent cum erai împopoțonat.

— Mă conformez instrucțiunilor tale, nu-i așa? replică Buck. Nu asta ați vrut tu și cu Moti? Atunci, de ce te plângi? Lasă-mă să fac cum cred.

— Cum vrei, dar noi nu credeam că o să ajungem să te porți ca un nou îmbogățit. Asta nu făcea parte din program.

Buck începu să râdă și-și luă un aer sardonice care nu-i plăcu deloc lui Bill. Îl făcea să se gândească la un licean care voia să facă o glumă, iar ochii săi păreau că-i spun „Moti și cu tine m-ați forțat. Cu atât mai rău pentru voi, flăcăilor. O să aveți ce-ați vrut!”

Între ei părea că se naște o ostilitate surdă, care apăruse la bar, atunci când se găsiseră așezați în mijlocul acelor personaje de coșmar. Simpatia de altă dată, această camaraderie pe care cu greu o reînnodaseră, erau pe cale de a fi compromise. Căldura și înghesuiala nu făceau decât să agraveze acest sentiment. Bill era prost dispus, simțea cum deprimarea și enervarea cresc văzând cu ochii. După ce Buck își epuiză lista de cumpărături, anunță:

— Vino la casă! Eu plătesc.

— Nici să nu te gândești, protestă Bill, rămas cu gura căscată de această declarație. Eu trebuie să suport cheltuielile trusoului.

— Ascultă, Bill, îmi amintesc ce mi-ai spus în legătură cu acest subiect. Dacă tatăl tău vrea să cheltuiască niște fonduri, să le consacre operei pe care o întreprinde. Cumpărăturile de azi, mă privesc. Bunicul meu mi-a lăsat ceva bani, la moartea sa. Știi, adăugă el surâzând, era unul din acei falși devotați, care comit destule rele, sub aerul lor de sfințenie. Mi-a otrăvit copilăria. Este un mod de a-i plăti pentru asta. Dacă ar ști cum îi cheltuiesc banii, s-ar întoarce în mormânt.

„La dracu’, gândi Bill, ce i se întâmplă?” și tare, adăugă:

— Vindecarea ta se pare că avansează cu pași uriași.

— Moti mi-a spus că va merge repede, remarcă Buck râzând.

— În locul tău, nu m-aș grăbi, declară Bill cu un ton morocănos. Nu e nimic mai caraghios ca un bărbat între două vârste, care încearcă să recupereze timpul pierdut...

— N-ai văzut încă totul, i-o tăie Buck.

Bill nu-i răspunse imediat. Dezarmat de reflecția prietenului său, se mulțumi să râdă din tot sufletul.

— Știu ce ți-ar trebui, sfârși prin a zice Bill. Un rendez-vous cu marchiza.

În taxiul care-i ducea la hotel, Buck propuse:

— Hai să o căutăm pe Carol. Să mergem toți la curse.

— Imposibil pentru mine, răspunse Bill. Am de lucru. Distrează-te dacă vrei, eu n-am timp. De altfel, Carol nu este probabil acasă. Ea a ieșit deja.

— Cu cine?

— Cu Botlivala sau doamna Trollope, fără îndoială.

— Nu-mi plac prea mult acești indivizi, remarcă Buck. Regret că se amestecă cu ei.

— Sărmanul meu prieten, dacă-ți închipui că poți s-o îndrumi în alegerea relațiilor sale, pierzi timpul. Eu niciodată n-am reușit și totuși nu o cunosc de puțină vreme. Ce vrei, are o slăbiciune pentru oamenii dubioși.

— În special pe Botlivala nu-l pot suferi. Trăiesc în Indii de prea mult timp ca să nu cunosc acest gen de indivizi. Ar trebui omorâți toți.

— Nu e nevoie ca să trăiești de mult timp în Indii ca să descoperi asta, declară Bill și spre marea sa surpriză, se auzi murmurând: Ori ce ar fi, Carol și el sunt logodiți.

Buck tresări.

— Nu pot să cred. Cine ți-a spus asta?

— Ea însăși, răspunse Bill cu o undă de răutate. Ea mi-a cerut s-o scot din această încurcătură.

Reacția fu neașteptată, Bill simți cum Buck se retrage în cochilia lui, și-și dă seama că, mai mult sau mai puțin inconștient, pusese piedici în calea prieteniei lor.

— Nu cred un cuvânt, repetă Buck, după o lungă tăcere.

— N-am făcut decât să redau ce mi-a spus ea.

— Sunt sigur că ea n-a luat niciodată acest lucru în serios.

— Nici eu. În orice caz, Botlivala o crede cu tărie. În principiu, logodoamna lor trebuie să rămână secretă, dar Botlivala nu este omul care poate să-și țină gura.

— Bestia! exclamă Buck ca și cum și-ar fi vorbit sie însăși. Bill nu rezistă tentației.

— Cine? Întrebă el pe un ton nevinovat.

— Botlivala, desigur!

— Oh, el nu, este periculos. Carol a învins pe alții mai tari. Nu te neliniști, bătrâne, reluă el de îndată. Este suficient de mare pentru a se descurca singură. Marea majoritate a bărbaților o iau drept o proastă. Nu-și dau seama că este mai șmecheră decât ei. Nici chiar ea nu-și dă seama de asta... Sunt îndreptățit să știu.

Buck se întoarce brusc spre el, dar rămase mut. Un pic

tulburat de cuvintele pe care le pronunțase Bill, nu știa ce să mai, zică. Altă dată, nu i-ar fi venit niciodată ideea să emită o astfel de judecată despre Carol, dar esențialul pentru el era să știe că ce spusese era adevărat. Ajuns la hotel, Bill înțelese că nu-i mai rămânea decât să dispară.

— La revedere, bătrâne, zise Bill. Mă duc să fac un duș și alerg la birou. Ne întâlnim la bar, la ora cocktailului.

După plecarea sa, Buck o sună pe Carol. Nu era la ea.

Funcționarul de la recepție îl anunță că aceasta ieșise cu doamna Trollope și că ambele se duseseră la curse, probabil.

Imediat, Buck simți cum forțele îl părăsesc, cu repeziciunea bine cunoscută a victimelor paludismului. Se gândi că ar face bine să urce să se culce, dar nu putea să se hotărască. Se simțea amorezat ca un puști de șaisprezece ani pentru prima dată. Nu dorea decât un lucru: s-o regăsească pe Carol cât mai repede cu putință. Voia să-i vorbească despre ceea ce îi spusese Bill în taxi, dar știa că nu ar avea curajul. De altfel, asta nu-l privea și poate Carol i-ar fi râs în nas. Trebuia totuși s-o întâlnească, neapărat. Cu capul dureros, cu răsuflarea întretăiată de căldura sufocantă, ieși în strada supraîncălzită și chemă un taxi.

La curse, căldura părea și mai copleșitoare decât în plin oraș. Mulțimea compactă se îngrămădea sub hibiscuși și smochini de Java ca să caute un pic de umbră, dar căldura deborda și învăluia de peste tot, de la padoc, din boxe. După ce plăti șoferul, Buck se lansă în mijlocul îmbulzelii, ca altă dată la rugby, când se azvârlea în plină grămadă. Starea de rău i se accentua, durerile de asemenea. Era incapabil să-și adune gândurile. Creierul nu-l mai asculta. Un singur gând îl călăuzea, o obsesie care-l împingea înainte, dându-i forța să pătrundă prin cele mai mari înghesuiri, să-i împingă pe negustorii de cai arabi, pe frumoasele *parsis*, pe funcționarii britanici, pe prinți. Era pierdut într-o lume total necunoscută. Nu avu șansa să întâlnească pe niciuna dintre persoanele pe care le cunoscuse în dimineața aceea la Taj. Nu era nimeni pe care să întrebe unde ar putea-o găsi pe Carol. Împins dintr-o parte în alta de sute și sute de oameni, care păreau să-l calce în picioare, mergea la întâmplare, pe pipăite, ca într-un coșmar. De două sau trei ori avu o amețeală și fu nevoit să se așeze pe un scaun. Își dădea seama că era privit cu curiozitate, dar îi era indiferent. „Să mergem, Carol nu este aici, își zise el într-un moment de luciditate. Dacă nu mă întorc acuma, cât de curând o să trebuiască

să mă care. Ar fi ridicol să leșin aici”.

Timiditatea sa naturală învinse și îngrozit la gândul că s-ar putea da în spectacol, părăsi câmpul de curse, clătinându-se.

Cum a chemat un taxi, cum a traversat holul hotelului până în camera lui? Nu știu niciodată.

Jellapore fusese acela care avusese ideea să meargă la plajă la Djuhu. Acolo, el avea o căsuță, unde când era tânăr îi plăcea să meargă cu cuceririle sale și să se închidă. Ascultându-l, era o reședință dintre cele mai plăcute, a cărei grădină cu ziduri înalte cobora până la plajă. „Este prea cald ca să mergem la curse. Haidem la Djuhu. Putem juca bridge. Seara, când se va mai răcori o să mergem la plajă și cine va dori, va face baie”. În afară de Carol și doamna Trollope, el mai invitase pe Botlivala, Baroana și prietenii *parsis*. Nu fusese în intenția sa de a o invita pe Baroană, dar aceasta atâta îl bătuse la cap pe Joey, întotdeauna fără apărare, că vrând-nevrând trebuise să accepte.

Înainte de a părăsi hotelul, Carol îi scrisese câteva rânduri lui Bill, pentru a-i spune unde este și a-l ruga să vină și el cu Buck. „O să găsești ușor casa de la Djuhu, adăugase ea. Este a cincea după semafor”.

Pe drept cuvânt, proiectul lui Jelly n-o încântase în mod deosebit, dar cum nu mai fusese la Djuhu, pe care dorea să-l cunoască, ar fi fost proastă să nu profite de ocazie, între altele Bill și Buck erau ocupați cea mai bună parte a după-amiezii și nu vedea de ce ar fi trebuit să stea în oraș, unde mureai de căldură. În sfârșit, alăturându-se invitațiilor lui Jelly, i-ar fi făcut plăcere doamnei Trollope și lui Botlivala.

În loc să meargă la curse, ea porni deci la Djuhu, fără să știe că Bill nu va găsi biletul său și Buck o va cauta disperat, până când starea sănătății îl va obliga să se întoarcă, în ultimul moment, marchiza aflând că domnul Wainwright nu va fi la partidă, pretextă o migrenă și se scuză.

Jelly nu exagerase. Casa sa de la Djuhu era o adevărată minune. Din momentul în care păși pragul, Carol nu regretă că venise. Locuința se afla între drum și mare, în mijlocul unei grădini închisă în întregime. Era ascunsă între palmieri și arbori de betel și trebuia să traversezi o bună parte a grădinii, ca s-o descoperi. După ce lăsați în urma ta o fântână ornată cu elefanți albi, se observa clădirea cu pereți lucrați ca o dantelă. Era o construcție de dimensiuni modeste, cu un acoperiș mare, ce se înălța brusc în sus și

ferestre în stil mongol, filigranate în marmură. Deasupra intrării se afla o friză de inspirație mai puțin pudică, care reprezenta plăcerile vinului, dragostei, mâncării și vânătorii. Casa era complet înconjurată de o terasă mare, decorată cu plante în ghivece, pe care în fiecare săptămână, grădinarii le schimbau aranjamentul. Înspre partea mării, se deschidea o altă terasă de marmură albă, care susținută de piloni tot de marmură albă, se prelungea, oferind o vedere asupra golfului.

În interior, fiecare etaj conținea patru încăperi la parter, o sală de banchet, o sală de joc și două saloane, la etajul superior două dormitoare în stil hindus și două în stil european, în care se reuneau luxul cu cea mai crasă vulgaritate. Panourile pereților erau din lemn de santal lucrat manual, dar se crezuse de cuviință să se atârne niște gravuri mai mult sau mai puțin pornografice.

Prezența mării destindea atmosfera și parfumul plantelor și arborilor înlocuise mirosurile dubioase din Bombay. Cu excepția lui Botlivala care mai venise, invitații făcură turul casei și al grădinii. Joey dădu ordin la doi servitori să desfacă șampania pe care o adusese și imediat fu timpul să facă un bridge.

— Mie, jocul nu-mi spune nimic, declară Carol, am chef

să mă tolănesc pe terasă.

Joey, Jellapore, Baroana și cei doi *parsis* organizară un bridge în cinci.

Doamna Trollope desfăcu un șezlong pe care-l instalează alături de Carol. Era în al nouălea cer. O avea pe Carol pentru ea singură. Nu dorea nimic mai mult. Incapabilă să se astâmpere măcar o clipă, începu să vorbească de una, de alta, de Baroană, de marchiză. Trăncănea fără încetare. Vocea sa zumzăia ca un bondar. După câțva timp, Carol își pierde răbdarea. Cu atât mai mult avea pică pe doamna Trollope, cu cât avea chef să-și pună un pic de ordine în idei și acest șuvoi neîntrerupt de vorbe o împiedica să gândească.

— Ascultă-mă, Stitch, zise ea, n-ai putea să pleci sau să rămâi și să stai liniștită, fără să spui nimic? Vreau să fiu liniștită în acest moment.

Trăsăturile doamnei Trollope se lungiră ca și cum ar fi primit o lovitură în plină față. Ca să o consoleze, Carol se aplecă spre ea și-i puse mâna pe braț.

— Uite, dragă, dumneata nu înțelegi. Asta este din cauză că e ceva care mă tracasează.

Doar ce o atinse Carol pe doamna Trollope, că expresia acesteia se și transformă.

— Da, da, scumpa mea. Înțeleg foarte bine. O să merg să joc bridge. Dacă ai nevoie de mine, nu pregeta să mă chemi.

— În trecere, vrei să-i spui boy-ului să-mi aducă șampanie?

— Cu plăcere. Doamna Trollope era radioasă.

„Sper că n-o să joace sume mari” își zise Carol în timp ce aceasta se îndepărta.

Era cald, Carol se întinse voluptuos. Acum, că era singură, putea să se gândească la ce o interesa, în acest loc, ideal pentru meditație. În mijlocul terasei, se afla o fântână cu un jet de apă, al cărui clipocit se unea cu cel al brizei prin palmieri. Un boy veni și-i aduse un pahar înalt cu șampanie glasată și, după ce-și muie buzele, Carol începu încet să-și facă examenul conștiinței.

Viața să se prezenta astăzi într-o lumină complicată și, ea însăși, încerca o oarecare dificultate să-și regăsească ieșirea. Mai întâi, era la capătul resurselor. Nu-i mai rămâneau decât câteva mii de rupii pe care le câștigase la joc. Dat fiind că trăia pe picior mare, toate acestea nu vor mai dura mult. „Mâine, gândi ea, o să-mi iau un bilet pentru Paris. Așa, o să pot pleca oricând voi voi. Odată acolo, o să găsesc mijlocul să mă descurc”.

Cheltuise toți banii pe care Bill îi lăsase în momentul divorțului. Nu știa ce făcuse cu ei, dar nu regreta nimic, pentru că această sumă îi lăsase amintiri minunate, fără a fi fost nevoită să dea socoteală cuiva. În orice caz, oricare ar fi fost situația, era foarte decisă să nu mai accepte niciun ban de la Bill și nici măcar să-i mărturisească cum în cinci ani cheltuise totul.

După ce se oprise ca să asculte cântecul unei păsări, ea-și reluă firul gândurilor și studie serios mijlocul de a-și câștiga existența. Nu era cazul să mai urce pe scenă. Ziegfeld era mort și music-hall-ul era asaltat de o mulțime de femei mai tinere și probabil mai drăguțe ca ea.

Cât în privința teatrului, mai bine să nu-și facă iluzii, nu-i plăcea și nici n-avea talent mai mult decât o figurantă de mâna a zecea. „Să trecem la altceva” își zise ea.

Evident, putea să se mărite, dar cu cine? în orice caz nu cu Bill. Nu era momentul. Era greu să mai urci panta. Avea destulă intuiție ca să ghicească faptul că nu era necesar decât să-i zică un cuvânt lui Bill ca el să accepte, dar nu putea să iasă nimica bun, prea se distraseră bine împreună. Acest lucru este perfect când ești tânăr, dar mai târziu devine periculos. Era timpul pentru Bill ca să se aranjeze și să-și croiască drumul său. Dacă s-ar recăsători,

așa cum sunt amândoi, Bill ar sfârși în zdrențe. Îl iubea mult pe Bill, dar asta nu era suficient. Și pe urmă, ceea ce-i trebuie lui Bill este o bravă americană burgheză, care să-l săpunească din când în când. La început, s-ar plânge, dar până la urmă ar ajunge să-i placă asta. Ținut în frâu de nevastă-sa, sigur că o să câștige o grămadă de bani, crezând că reușita se datorează tăriei sale de caracter. În zece ani, Bill va fi un soț american model sau va dormi în șanțuri și Carol nu avea deloc intenția să fie geniul rău al lui.

Această ipoteză înlăturată, mai era valabilă propunerea pe care Baroana i-o făcuse pe un ton jumătate serios, în timp ce beau șampanie. Baroana nu-i era atât de antipatică precum le era celorlalți. În afară de momentele când era prinsă într-un joc de noroc, Baroana fusese întotdeauna drăguță cu ea. Ce mai, Carol avea o oarecare afecțiune pentru bătrâna cotoroanță, cu toată duritatea și răutatea sa.

Ea bănuia cam care ar putea fi activitatea Baroanei, dar cum aceasta îi oferea numai să conducă un bar de noapte la Cairo sau Paris, nu vedea de ce ar refuza. Cel puțin asta îi va permite să trăiască și poate chiar să găsească noi surse. În orice caz, nu se va angaja fără garanții și fără să

semneze un contract în care să fie trecut un anumit procent, deoarece Baroana era în stare să jefuiască și un cadavru.

Mai era, în egală măsură, și domnul Botlivala, dar acesta era eliminat din oficiu. Își dădu seama de ușurința sa, acceptând să se logodească cu el „în secret”, cu singurul scop de a scăpa de el. Și se produsese tocmai contrariul. O hărțuia cu telefoane, voia tot timpul să se etaleze cu ea și mai aflate chiar și „alte lucruri”. Indiscreția domnului Botlivala, îngâmfarea sa de necrezut, o puseseră într-o situație dintre cele mai false. Când apărea într-un loc public, majoritatea oamenilor care se pretindeau cumsecade se făceau că nu o văd. În fond, îi era indiferent, pentru că avea oroare de snobi și nu ținea să pătrundă în cercurile de afaceri și cele oficiale. Și pe urmă, domnul Botlivala îi făcea întotdeauna un pic de frică. Era capabil de orice josnicie, de orice trădare, atunci când te așteptai mai puțin... mai ales dacă-l răniseși în amorul propriu.

Carol nu-i acordă lui Stitch decât un gând fugar, calificând-o drept „crampon” și apoi conchise: „Ei bine, micuța mea, iată-te pe drojdie! E timpul să reacționezi!”

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai în nesiguranță. Părea că nu există salvare din nicio parte, în

afară de... colonelul Moti și soția sa, pe care abia-i cunoștea... Buck.

Buck! La el se gândea acum. Închise ochii pentru a se putea concentra și imaginea lui Buck îi apărură cu o Claritate surprinzătoare. Ceea ce vedea, nu era deloc ceea ce toată lumea putea remarca la el, limpezimea ochilor săi cinstiți, fermitatea bărbiei, frumusețea mâinilor sale mari, o mulțime de detalii, de gesturi, cărora nu le acordase atenție până acum, modul în care-și duce capul în spate când îi venea să râdă, camaraderia sa fără rezerve și complicații, nevoia sa de a se amuza. Într-un oarecare sens, îi semăna lui Bill. Avea toate calitățile lui, fără a avea însă și defectele sale: lipsa de voință, acea nonșalanță, acea finețe de spirit aproape feminină de care se servea pentru a-ți otrăvi existența sau chiar a te tortura, în fine, spre deosebire de Bill, Buck nu avea acel aer nepăsător uneori atât de dezamăgit. „Nu mă interesează, ducă-se la dracu’!” Filosofia lui Bill părea să se rezume la acești termeni. Asta era pericolul la el. „Nu mă interesează, să profităm de clipa de față”. Patachon! Carol îl iubea mult, în fond, deși cu el viața sa fusese o glumă.

Gândurile nu întârziară să o readucă la Buck. Regreta că nu este lângă ea. Ar fi vrut să fie singură cu el, în micul

palat de marmură, adorabilul Djai Mahal de Jellapore. Toți acești oameni vicioși, care jucau cărți în sala de joc, îi păreau o insultă adusă liniștii acestui loc.

O profundă transformare avusese loc în interiorul ei. Avea nevoie de calm și Buck i se părea tovarășul ideal pentru a vorbi liniștit, pentru a lăsa timpul să treacă, fără ca să observi. Când se produsese această schimbare? Nu-și dădea seama. Poate chiar în acea dimineață în cursul vizitei făcută familiei Moti. În orice caz, ea nu mai era aceeași, pentru că altfel s-ar fi alăturat celorlalți, jucători, în loc să stea și să viseze pe terasă.

Își aminti deodată călătoria cu Buck și frica pe care o trăsesse din cauza crizei sale. „Totuși l-am îngrijit bine, își zise ea. Și trebuie să continui, sunt singura care-l pot vindeca”. Atunci ea redeschise ochii și cu fața iluminată, gândi: „ia te uită, micuțo, nu cumva îți place? Asta ar fi culmea... să devii soția unui misionar!”

Un zgomot special, pe care-l recunoscuse imediat, îi deturnă gândurile. Venea din interiorul palatului, dominând zgomotul apei și pe cel al palmierilor. Era clinchetul jetoanelor de poker trecând de la unul la altul.

„Asta e, Stitch începe din nou! își zise Carol îndreptându-se pe șezlong. A reușit să părăsească bridge-

ul. Dacă o s-o țină tot așa, o să rămână în furou!”

După ce-și goli cupa de șampanie, ea se ridică și se îndreptă spre sala de joc pentru a încerca s-o smulgă pe doamna Trollope, destinului său.

Din momentul intrării, ea înțelese după expresia doamnei Trollope, că aceasta pierduse mult.

„Ce se va întâmpla cu ea când nu-i va mai rămâne nimic? gândi Carol. Se va crampona de mine și, bineînțeles nici eu nu voi avea nimic”.

Nu era prima dată când oamenii se țineau de fusta sa. Asta se întâmplase în multe dăți. Nu știa din ce cauză se întâmpla asta, dar ea nu ignora că cheltuisese o bună parte a banilor săi, pentru a-i susține pe cei care apelasera la ajutorul său.

Carol luă loc la masa de joc. Joey împinse în fața ei o grămadă mare de jetoane. Prezența sa păru că-i dă încredere doamnei Trollope. Totuși vraja nu-și făcu efectul. Doamna Trollope continuă să piardă și chiar Carol nu avu nici cea mai mică șansă. Sfârși prin a pierde patru mii de rupii, ceea ce era mult prea mult pentru bugetul său din ce în ce mai redus.

După partidă, toți hotărâră să se întoarcă la Bombay. În momentul plecării, Carol îi spuse lui Jellapore:

— Ador această casă. Este încântătoare.

— Da, răspunse maharajahul surâzând, dar ea nu e făcută pentru musafiri ca cei de azi. Este făcută pentru îndrăgostiți. Când vei avea o a doua lună de miere, ți-o voi pune la dispoziție.

— Nu va fi o a doua lună de miere, declară Carol cu un mic râs bizar.

În mașina care-i ducea în inima orașului sufocant, doamna Trollope îi zise lui Carol:

— Să cinăm împreună, vrei?

— Nu, sunt obosită. O să cer să mi se aducă cina în cameră și o să mă culc devreme.

La Taj, domnul Botlivala atât insistă ca să-și petreacă seara Carol cu el, încât tânăra femeie fu obligată să-l repeadă, ca să scape de el.

— Nu văd necesitatea de a rămâne logodiți, zise el în culmea furiei.

— Eu nici atât, ripostă Carol. S-o rupem imediat.

— Dar nu, nu asta am vrut să spun, bâigui domnul Botlivala speriat de această amenințare.

— Cu atât mai rău pentru tine, pentru că eu am spus-o serios, și n-am intenția să revin asupra deciziei mele.

În acel moment, Carol încercă un sentiment curios vizavi

de domnul Botlivala. Încetase complet s-o mai intereseze, ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată, dar, în acest străin, era în seara aceasta ceva amenințător pe care nu-l remarcase până atunci.

Tânăra femeie intră în ascensor și dispăru în momentul în care domnul Botlivala era pe cale de a face o scenă de toată frumusețea.

În drum, Carol își schimbă brusc ideea și ceru boy-ului să oprească la etajul lui Bill. Nu avea chef să stea singură.

Ea o mințise pe doamna Trollope și nu voia să mănânce în cameră și să se culce devreme. De altfel insistențele doamnei Trollope și ale lui Botlivala o enervaseră și avea nevoie să se destindă. Bill era cel mai indicat. Cel puțin el știa s-o facă să râdă. Merse și bătu la ușa sa. „Intră”, strigă el. Ea deschise și intră în cameră. El tocmai făcuse un duș și purta niște chiloți scurți.

„E foarte bine ca animal! gândi Carol văzându-l. Numai dacă ar fi ceva în interiorul acestui trup”.

— Așază-te, draga mea, zise el îmbrăcând o cămașă. Sunt gata într-un minut.

— Perfect.

— Pot să te întreb, doamnă, cărui fapt datorez onoarea vizitei tale?

— N-aveam nimic de făcut. Și apoi trebuia să scap de Stitch și Botlivala.

— Unde ai fost?

— Nu mi-ai citit biletul?

— Care bilet?

— Cel pe care l-am lăsat pentru tine, la recepție.

— Oh, ce prostie! exclamă Bill, încheindu-și cămașa. N-am trecut să-mi iau poșta. Știi, adăugă el, dintr-odată mai serios, am avut o zi înfiorătoare.

— Ce-ai făcut?

— Am făcut ordine în hârtiile lui Hinkle. Este mort:

— Nu știam nimic.

— Ca o culme a nenorocirii, tatăl meu mi-a încredințat postul său, cu o grămadă de alte atribuții.

— Ai acceptat?

El se apropie de oglindă ca să-și facă nodul la cravată.

— Cu tatăl meu, nu se pune problema așa. Trebuie să te supui sau te demite. Ar fi trebuit să știi.

— Atunci, o să rămâi aici?

— Da, mă plictisește de moarte.

— Dar credeam că-ți place la Bombay.

— Și eu credeam.

— Unde este Buck?

Cu un gest al capului, el îi indică ușa lui Buck.

— Este acolo. Închipuie-ți că, întorcându-mă la mine, l-am găsit dormind pe patul său și n-am putut să-l trezesc. Este într-un soi de comă. A venit Moți. Mi-a spus că i s-a mai întâmplat. Asta ține de oboseală.

Se întoarce să o observe pe Carol și descoperi pe fața sa ceea ce îi era frică să găsească.

— Nu crezi că trebuia să trimiți pe cineva ca să caute o infirmieră? Întrebă ea.

— Moti mi-a spus că este imposibil să găsesc. Sunt puține la Bombay și pe deasupra, este o epidemie de tifoidă în acest moment.

— Doar n-o să ieși și să-l lași așa?

— Moti mi-a spus că nu este nimic de făcut. Înțelegi, Buck va dormi până mâine-dimineață și se va trezi mult mai bine. Este singurul său mijlocul să se recupereze.

Carol se ridică și se apropie de fereastră. Soarele apunea. Șlepurile și două-trei cargouri se detașau negre pe un cer purpuriu.

— O să rămân cu el, zise ea.

— Este inutil.

— Trebuie ca cineva să-l vegheze.

— Bine, să rămânem amândoi, propuse Bill după o

pauză. Putem mânca aici. Nu e prea apetisant să mâncăm în camera mea, dar asta ne va schimba starea.

— Da! Este o idee bună. Ca să începem, am putea bea ceva.

— Asta e. Să-l chem pe Silas.

Silas intră cu o expresie ironică pe figură.

— Du-te și adu-ne două cocktailuri.

— Bine, sahib. Și dispăru.

— Într-una din zilele astea o să-i rup gâtul.

— De ce?

— Dacă ai înțelege limbajul ochilor, ți-ai da seama ce se poate citi într-ai lui. Nu-i pasă câtuși de puțin de noi și ceea ce spune în sinea lui, nu are nimic flatant pentru noi, crede-mă.

— Săracul individ, este probabil unica sa plăcere.

— Vrei să faci un duș? Numai că te previn că este dezordine în baie.

— Mi-e indiferent, mă duc să mă răcoresc.

După ce Carol dispăruse închizând ușa după ea, Bill se îndreptă spre camera lui Buck. Ușa de comunicație rămăsese întredeschisă. El o închise rapid și fără a face zgomot.

Dovedind un zel neobișnuit, Silas aduse cocktailurile.

„Nu vrea să scape nimic”, gândi Bill.

— Acum, zise el boy-ului, du-te și spune-i șefului de sală că vrem să cinăm aici și adu-mi un meniu.

— Dar, sahib, protestă Silas, ai cărui ochi scânteiară, nu este voie de cinat în cameră.

— De ce?

— Nu permite regulamentul.

— Nu-mi pasă! strigă Bill, pe care nervii și căldura îl făcuse roșu de furie. Du-te și fă ce ți-am spus. Vreau să mănânc aici cu memsahib. Spune-le să se ducă să cumpere mese și scaune și să angajeze servitori dacă e necesar. Voi plăti cât trebuie, dar vreau să mănânc aici.

— Bine, sahib.

Ieșind din baie, Carol văzu imediat că Bill închisese ușa de comunicație.

— De ce-ai închis-o? întrebă ea.

— Credeam că ceea ce vorbim noi l-ar putea deranja.

— Dacă i se întâmplă ceva, n-o să auzim nimic.

Bill o privi în față.

— O să mă duc să arunc o privire din când în când, o asigură el. Luă două pahare. Ține, bea asta. O să te simți mai bine după.

— Dar mă simt bine.

La capătul câtorva momente, șeful de sală apăru în persoană, flancat de un Silas triumfător. De data aceasta, direcția acceptase nerespectarea regulamentului puțin cam strict, de la Taj Mahal.

Bill comandă un meniu analog aceluia pe care le comanda pentru Carol odinioară când o ducea să supeze, după teatru.

Meniul se compunea din creveți, pește, curcan, băuturi răcoritoare, totul urmat de dulciuri și stropit cu șampanie.

— Îți place? o întrebă Bill pe Carol.

— Este acceptabil, dar e un pic cam pretențios.

— De ce nu?

— Da, ai dreptate, de ce nu?

Impresionați de aerul hotărât al lui Bill, servitorii începură să-i asalteze. Cât ai clipi din ochi, aduseră o masă, scaune și flori pe care le aranjară pe o față de masă imaculată. Șeful de sală se înclină și întrebă:

— Domnul dorește să-i aduc și un radio?

— Nu, mulțumesc.

— Ba da, aduceți unul, declară brusc Carol.

— Dar n-o să auzi decât muzică hindusă.

— Și ce dacă, o să fie mai vesel.

Șeful de sală aduse un radiou, un aparat antediluvian,

care fusese extras din camera directorului. Văzându-l, Carol porni să râdă, dar imediat se opri.

— Asta n-o să-l deranjeze pe Buck? vru ea să știe.

— Nu. Moti mi-a spus că nimic nu poate să-l deranjeze când este așa.

Bill nu se înșelase. Căutară mult și bine pe post, dar nu găsiră decât muzică hindusă. Bill avea oroare de ea, dar Carol îi zise:

— Mie-mi plac aceste cântece. De la șederea mea la Jellapore nu m-am mai simțit niciodată așa de apropiată de Indii.

Cu toate eforturile lor, era ceva care nu mergea. De la începutul serviciului, Bill se plânse de supă, în timp ce Carol nu avea nimic de reproșat. Totul era plăcut, dar fiecare dintre ei își dădea seama că era ceva fals în acest tête-à-tête.

Bill comandă o a doua sticlă de șampanie și la sfârșitul cinei, se aplecă spre Carol și o întrebă brusc:

— Dar ce ai?

Ea se întorsese spre fereastră și contempla asfințitul pe insula Clephanta. Pierdută în gândurile sale, ea nu-l auzise. Trebui să-și repete întrebarea.

— Eu? De ce? răspunse ea.

— Ești bizară. Ai un aer pierdut, nu ești tu însăși.

— Mă plictisesc.

— Foarte amabil din partea ta!

— Oh! nu, nu cu tine, în general. Nu îmi mai spune nimic...

— Ce?

— Tot. Acest gen de viață. Nu rimează cu nimic.

— Nici eu n-aș spune contrariul.

Ea-și goli paharul dintr-odată și zise:

— Nu crezi c-ar trebui să mergem să azvârlim o privire asupra lui Buck?

Bill se ridică imediat.

— Mă duc.

Ar fi vrut să meargă și ea, dar el, mai prompt, i-o luă înainte.

— Totul este în regulă, spuse Bill întorcându-se. Doarme buștean.

Intrigat de aerul absent al lui Carol; el o studie un lung moment, după care o întreabă dintr-odată:

— Ai rămas fără bani?

— Nu, se grăbi ea să răspundă. Ce te face să crezi asta?

— Nimic. Credeam pur și simplu că dacă te iau pe neașteptate o să spui adevărul.

— Ești tare.

— În orice caz, sunt fericit de această cină, singur cu tine. Am o grămadă de lucruri să-ți povestesc.

— Golește-ți sacul.

— Nu-mi simplifici sarcina.

— Sunt dezolată.

Ea-și dădu seama că, chiar dacă îl asculta pe Bill mai mult sau mai puțin atentă, gândurile sale erau ocupate tot de Buck.

— Măine-seară, va trebui să plec în inspecție în Indii și Birmania. Nu știu când o să mă întorc. Înainte de plecare aș vrea să-ți pun două întrebări.

— Te ascult.

— Mai întâi, aș vrea să mă recăsătoresc cu tine.

— Nu, răspunse Carol. Pe urmă surâse și adăugă: Este ceea ce se poate numi o declarație fulger.

— Sunt îndrăgostit de tine. Altă dată nu eram.

— Știu.

— Totul va merge bine de astă dată.

— Nu, nu va face decât să înceapă din nou.

— M-am schimbat.

— Îți faci iluzii.

— Și tu te-ai schimbat.

— Nu, eu am rămas aceeași.

— Nu este adevărat, dacă n-ar fi fost așa, nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

— În ce constă schimbarea mea?

— Într-o grămadă de detalii. Dar nu-mi cere să-ți explic.

Carol nu răspunse și Bill reluă:

— Încetează să surâzi așa. Este agasant.

— Nu-ți fie teamă. Nu râd de tine. Numai că tu crezi că tot ce zboară se mănâncă. Ești prea tânăr la minte.

— Mi-ai spus că pentru asta mă iubeai.

— E adevărat, dar după un timp, asta devine obositor.

— Doamne, ce mă poți călca pe nervi! exclamă Bill pe jumătate amuzat, pe jumătate furios. Din ce în ce mai mult, își dădea seama de sentimentul acesta nou, care se născuse în el. Niciodată Carol nu-i păruse mai frumoasă ca în acest moment precis. Dar nu numai aceasta făcea ca emoția sa să fie periculoasă. Dorea mai mult decât orice să-și refacă viața cu această femeie, s-o păstreze întotdeauna pentru el, să o protejeze, să-i asigure o existență demnă de ea. Știa că fără ea, va trece întotdeauna pe lângă fericire, că existența va rămâne disperant de goală. Avea această certitudine tulburătoare.

Se aplecă înainte și luă mâinile lui Carol într-ale sale.

— Vorbesc serios, zise el privind-o drept în ochi. Tot ce-ți spun, simt puternic. Dacă ne recăsătorim, voi deveni un bărbat model. Îți voi fi fidel, voi munci ca un negru, voi face progrese. Știi foarte bine ce zace în mine. Dacă vrei să fii soția mea, voi fi în stare să răstorn universul, o jur în fața lui Dumnezeu.

— Nu, Bill, răspunse Carol cu un zâmbet. Nu este o soluție. Dacă ai deveni un soț ideal, un exemplu de muncă, tu n-ai mai fi Bill al meu... Bill pe care-l iubesc. Nu mi-ar trebui mult timp ca să mă satur de tine... iar dacă tu ai rămâne ceea ce ești, am sfârși amândoi în șanțuri.

Și ea simțea profund ceea ce spunea, dar inima era aceea care-i dicta și nu rațiunea. Rațiunea îi spunea cu totul altceva. Ar fi atât de simplu să se lase răsfățată de Bill, să nu mai aibă griji bănești, să știe că viitorul îi este asigurat. Dar inima sa era mai puternică și până acum nu se înșelase niciodată.

Bill îi lăsă mâinile lui Carol și-și aprinse o țigară.

— Mă duc să azvârl o privire la Buck, anunță ea.

De data aceasta, ea fu mai rapidă decât Bill și el nu putu s-o oprească. Cu ochii ațintiți în pragul camerei, cu fruntea îngândurată, începu să fumeze așteptând întoarcerea sa.

În camera lui Buck, luminată doar de razele ce

pătrundeau prin ușa întredeschisă, era destul de întuneric. Când se obișnuie cu penumbra, Carol începu să distingă silueta lui Buck. Era lungit pe o parte și dormea liniștit cu o mână sub cap. Carol fu uimită de asemănarea cu fiul său. Somnul îl întinerea, îi dădea aerul unui copil, „Ce frumos este”, gândi ea, contemplându-i fața și linia pură a gâtului care se prelungea de la bărbia voluntară. Era atât de tulburată, că-i veni să plângă. Își aminti de orele petrecute cu Merrill în compartimentul sufocant, modul în care-i calmase durerile masându-i ceafa. Nu se mai sătura să admire acest cap frumos de bărbat, cu părul blond, buclat. Cât timp rămase astfel? Nu fu capabilă să spună, în orice caz, știa că niciodată nu se simțise atât de tulburată și atât de fericită.

Într-un sfârșit, plecă de la căpătâiul lui Buck și închizând ușor ușa după ea, își zise: „Ce proastă sunt! Simt că o să roșesc în fața lui Bill!”

Observă că acesta o privea cu o intensitate extraordinară.

„Doamne! gândi ea. Este gelos! El care n-a fost niciodată!”

Ea încercă să revină la locul său cu un aer indiferent, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, ca și cum inima sa n-ar fi

bătut din toate puterile, ca și cum n-ar fi simțit că i se înmoaie picioarele.

— Face bine, nu-i așa? întrebă Bill.

— Da, doarme, răspunse ea așezându-se și golindu-și cupa sa de șampanie.

— Nu cumva este Buck, spune-mi, reluă Bill de îndată.

Deși înțelese perfect sensul întrebării sale, Carol crezu de cuviință s-o ocolească.

— Ce vrei să spui prin „nu cumva este Buck”?

— Nu el este acela care s-a interpus între tine și mine?

— Ai un mod neobișnuit de a te exprima.

— Mă înțelegi foarte bine. Buck și cu tine, vă înțelegeți de minune. Sare în ochi.

— Nu știu, chiar nu știu.

— Drace! explodează Bill cu un zâmbet ironic. Dragoste la prima vedere!

— Nu, nu e numai asta.

— Ai să fii reușită ca soție a unui misionar.

— M-am gândit...

— Asta este, deci?

— Nu, dar ce vrei, am imaginație.

— O imaginație de roman foileton.

Carol se sculă.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare, declară ea.
Rămâi aici să-l veghezi pe Buck?

— O să cobor să iau un pahar la bar. Este prea devreme ca să mă culc și nu-mi place să rămân singur cu gândurile mele.

— Dacă vrei să ieși, o să rămân eu.

— N-o să stau mult.

— O să-ți întâlnești niște prieteni și-o să uiți de Buck.
Cunosc asta.

— Îți spun totuși că îi este cât se poate de bine.

— Dacă vrei să-ți petreci seara în altă parte, o să rămân aici până la întoarcerea ta.

— Nu. O să stau aici. Cobor să-mi cumpăr ceva de citit și o să mă întorc să mă culc cât de curând. Îți promit.

— Cum vrei.

Bill se ridică la rândul său și se îndreaptă spre ușă.

— Îmi pare rău că cina s-a terminat așa prost. N-a fost vina mea.

— Dar a fost destul de bine.

— Nu pot să spun același lucru. N-a mai fost ca altă dată, când ne distram bine împreună.

— Asta ține, poate, de faptul că ești îndrăgostit, zise Carol. Eu nu sunt.

Bill ridică din umeri.

— Ai timp să-ți schimbi părerea.

— Este posibil, cu femeile nu se știe niciodată... numai să nu contezi prea mult pe ele.

El îi luă mâna.

— Sărută-mă înainte de a ne despărți.

— Dacă vrei...

El o sărută și o strânse un timp mai lung în brațe ca și cum îmbrățișarea sa ar fi putut schimba sentimentele lui Carol. Deodată, tânăra femeie începu să râdă. Bill o lăasă imediat.

— Ești îngrozitoare! Ce-ai văzut caraghios în asta?

— Cred că ți s-a urcat la cap. Nu pe mine mă iubești, ci ideea pe care ți-ai făcut-o despre mine.

— Ești un pic prea subtilă, pentru înțelegerea mea.

— Nu sunt îndrăgostită de tine, Bill. Ți-o repet. În brațele tale n-am simțit nici cea mai mică emoție.

— Dacă n-ai fi atât de încăpățânat de cinstită, viața ar fi mai plăcută.

— Nu spune prostii. Ascultă, dacă pleci mâine, am putea să-ți oferim o masă de adio. Nu știu dacă voi fi aici când ai să te întorci.

— Mi-e teamă să nu fiu într-o dispoziție proastă.

— Ce-ai zice de-o partidă în patru?

— Cine va fi a patra persoană?

— Cine vrei tu.

— Mi-e indiferent.

— Putem s-o anunțăm pe Stitch. Asta îi va ridica moralul. A pierdut destul la joc.

— Ne-am înțeles, deși mi-e frică că o să ne poarte ghinion.

— Și mie, zise Carol râzând.

Ea puse mâna pe clanța ușii.

— Atunci, la revedere, micuțul meu Bill. Mulțumesc pentru cină. Meniul, cel puțin, a fost demn de vremurile de altă dată.

— La revedere. O să am grijă de Buck.

Urcându-se în camera sa, Carol avusese intenția să se culce imediat, să stingă lumina și să reflecteze în liniște, în pat, dar de cum deschise ușa, frumoasele sale planuri se năruiră ca un castel din cărți de joc. Doamna Trollope era acolo, cu fruntea lipită de geam părând că privește ceea ce se petrece pe stradă. Lui Carol îi veni să închidă ușa și să fugă, dar doamna Trollope nu-i lăsă timpul necesar. Se întoarse dintr-o mișcare și tânăra femeie văzu că aceasta plângea. Lumina îi dezvăluia fața îmbătrânită și dădea un

aspect respingător ochilor săi umflați de lacrimi și cearcănelor negre. Era în ea ceva sinistru.

„N-o să mai termin, gândi Carol. Sunt gata să-i ascult mărturisirile”.

— ia te uită, bună seara, spuse ea pe un ton vioi. Cum ai intrat aici?

— Boy-ul tău m-a lăsat, lartă-mă, dar nu puteam să mai stau singură în camera aceea oribilă. Simțeam că înnebunesc. M-a liniștit gândul să vin la tine.

— Așază-te deci. Am să trimit să aducă cocktailuri. Ceai vrea să bei?

— Orice vrei.

Carol ieși și-l chemă pe Krishna.

— Spune, făcu ea după ce închisese ușa, cine ți-a permis s-o lași să intre? Știi bine că ți-am interzis să lași pe cineva să intre când nu sunt aici.

Era foarte nervoasă. Era pentru prima dată când Krishna o vedea în această stare și cu o figură pierdută murmură:

— Nu știam, memsahib. Nu știam.

— Bine. Du-te și adu-mi iute, două gin-cocktailuri.

O regăsi pe doamna Trollope înfundată într-un fotoliu.

Ea însăși se așază pe marginea patului.

— Nu fi supărată pe mine, bâigui doamna Trollope.

Trebuia să-i vorbesc cuiva... dar nu oricui, bineînțeles... ție, Carol. Începu să plângă și continuă cu o voce lugubră: Am rămas falită... complet falită... am pierdut totul... toți banii pe care i-am câștigat. Nu pot să-mi mai plătesc nici nota la hotel... și nu pot să mă întorc la sora mea.

— Bun! Își zise Carol, ridicându-se.

— Nu știu ce voi face! reluă cealaltă... nu știu ce voi ajunge!

Carol se apropie de ea și o prinse de umăr.

— Curaj! O să găsim un mijloc de ieșire.

Dar doamna Trollope începu să scoată un veritabil urlet și strigă:

— Nu mă atinge! Nu mă atinge! Simt că o să înnebunesc. Numai tu mă poți salva!

În acel moment, ușa se deschise și intră Krishna, exact în momentul în care doamna Trollope scotea urletul cel mai feroce. Carol schimbă o scurtă privire cu umilul Krishna. Nu era prima dată de când era în serviciul maharajahului și a prietenilor săi, că asista la o astfel de scenă și ajunsese la concluzia că toți europenii erau un pic țicniți. Criza doamnei Trollope îl lăsa rece și cu o serenitate perfectă, puse platoul pe masă și plecă așa cum venise.

După plecarea sa, Carol o scutură pe doamna Trollope

cu toată puterea:

— Ai terminat? Te-ai potolit? O să aranjăm totul!

Întinse un pahar vizitatoarei sale.

— Așteaptă, zise ea, o să-ți dau ceva care o să-ți facă bine.

Scoase din toaletă un tub care conținea somnifere.

— la una.

Doamna Trollope se execută ca un copil bătut. De altfel, era încântată de zgâlțâiala lui Carol și părea să-și fi găsit o mulțumire masochistă.

— Scuză-mă, zise ea. N-ar fi trebuit să intru așa la tine, îți promit să fiu cuminte. Știi, sunt momente când mă simt atât de singură, încât sunt îngrozită.

„De data asta, urmează marea scenă!” gândi Carol și adăugă tare:

— Vorbește-mi, deci. Spovedește-te la mine, dacă asta o să te ușureze.

Atunci doamna Trollope începu brusc să vorbească. Cuvintele îi izvorau din gură cu impetuozitatea unui torent care-și rupsese stăvilarul. Nu omise niciun detaliu. Șuvoiul căra totul. Era o poveste lungă și lugubră. Carol rămase trăsnită. „La dracu’ cu ea, gândi. N-o să se pună pe picioare niciodată. Atrage catastrofele!”

Sughițând, doamna Trollope îi mai explică o dată cum pierduse totul, încercând să-și mărească câștigul.

— Te implor, se milogi ea. Fii bună cu mine. În ultimul timp m-ai ținut la distanță. Chiar m-ai evitat.

— Nu, te asigur că nu.

— Ba da, ba da, am simțit-o. Ai procedat ca și ceilalți. Ce-am făcut oare ca să fiu tratată întotdeauna așa? N-am făcut niciodată rău nimănui.

— Hai, nu mai începe să te enervezi, o sfătui Carol la capătul răbdării. Cred c-ai face mai bine să te duci la culcare.

— Nu, nu, mi-e imposibil! exclamă doamna Trollope. Nu pot să dorm. Nu pot să rămân singură.

Brusc, ea se calmă și rămase o bună bucată de timp în contemplarea mâinilor sale noduroase, de bărbat.

— Dacă ai vrea să fii drăguță cu mine, sfârși prin a zice ea. Îmi porți noroc. De când mă ocolești, totu-mi merge prost.

— Îți faci idei greșite, draga mea, și eu am pierdut destui bani.

— Ah! suspină ea, ridicând ochii spre Carol, dacă ai vrea să părăsim această groapă împutită care este Bombay-ul, totul va fi mult mai bine. De ce n-am pleca în America? Da,

tu și eu, amândouă. Știu că acolo ne-am face o situație... dacă aș avea ceva bani; dacă cineva ar vrea să mă împrumute, nu va dura mult până mă voi pune pe picioare.

— Nu conta pe mine, declară Carol cu brutalitate. Sunt complet ruinată.

— Ce? se miră doamna Trollope a cărei privire trăda neîncrederea. Ruinată cu toate bijuteriile pe care le ai?

Ochii săi verzi o priviră cu ostilitate.

— Nu este ca și cum aș avea bani lichizi, remarcă tânăra femeie. De altfel, adăugă ea fără să știe de ce, o bună parte a bijuteriilor nu-mi aparține.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-au fost împrumutate.

Doamna Trollope se ridică și merse din nou să se posteze la fereastră. Odată terminată spovedania, se simțea din nou singură. Spatele său elocvent părea să spună: „Toți sunt împotriva mea. Ești la fel ca ceilalți. Refuzi să mă ajuți. Îmi spui bancuri. Îți este indiferent că n-am nimic de care să mă agăț”.

„Dar, Doamne-Dumnezeule, ce-aș putea să fac? își zicea Carol când, cineva bătu în ușă. Ea alergă repede și-l zări pe Bill. Înțelese imediat că se întâmplase ceva grav.

— Buck are un atac, o anunță el. Este îngrozitor. Te-a

chemat.

— Cobor, răspunse Carol, dar trebuie ca tu să te ocupi de doamna Trollope. Se comportă ca o nebună. Du-o să bea ceva la bar.

— Am înțeles, dar grăbește-te. Buck susține că ești singura persoană care știi ce trebuie făcut.

— Alerg.

— Dacă poți într-adevăr să faci ceva, fă-o, declară Bill cu fața răvășită. Niciodată n-am văzut ceva atât de îngrozitor.

„Da, gândi Carol, tu și cu mine suntem ființe privilegiate. Cea mai rea boală a noastră a fost să ne simțim dimineața cu «capul mare»”.

Carol nu așteptă ascensorul. Traversă alergând culoarul lung, cu dale, sări peste boy-i adormiți, coborî scările din patru în patru trepte. Inima îi bătea îngrozitor, dar îi bătea și de bucurie la gândul că Buck o ceruse. Și pe urmă, era bucuroasă că putuse să scape de Bill.

„Este nemaipomenit, ce poate să-ți treacă prin cap”, își zise ea mărinđ pasul.

Intră mai întâi în camera lui Bill, pe urmă trecu în cea a lui Buck, care era cufundată în obscuritate.

Buck zăcea pe patul său, pradă unei crize violente, își dăduse la o parte cearșafurile ca să se răcorească. Suferea

ca un condamnat. Întins pe burtă, cu capul apăsător pe marginea de fier a patului, se crampona de o bară a acestuia. Nu-i scăpa niciun geamăt. Totuși durerea era atât de mare că nici nu o auzi pe Carol intrând. Numai când ea se așeză pe marginea patului și-i puse mâna pe cap, își dădu seama de prezența sa. Doar ce începu ea să-i mângâie părul buclat, că corpul bolnavului păru să se destindă.

— Tu ești, Carol? murmură ei cu o voce atât de schimbată, atât de îndepărtată, că tânăra femeie se îngrozi.

— Da, micuțule. Ce pot să fac pentru tine?

— Fă ceea ce mi-ai făcut în tren.

Firme și precise, degetele lui Carol începură să mângâie ușor capul buclat. Era în același timp un masaj și o mângâiere, care se încheia pe ceafă, unde suferința era cea mai puternică. De fiecare dată durerea revenea în salturi, prin valuri succesive, dar de fiecare dată valurile pierdeau din intensitate ca cele ale unei mări monstruoase care, puțin câte puțin, se retrăgea de pe țărm. De fiecare dată Buck își pierdea cunoștința, de fiecare dată își revenea și-și dădea seama că la căpătâiul lui era Carol, așa cum fusese în tren. Dar în același timp el

își dădea seama că lucrurile se schimbaseră. Carol nu mai era femeia provocatoare și un pic amețită, ea și el nu mai erau străini unul pentru altul. Acum deveniseră prieteni.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, declară Buck profitând de un moment de destindere. Am rezistat mult, dar nu mai puteam. Ți-am pronunțat numele. Bill a plecat să te caute.

— Nu m-ai deranjat deloc. Singura mea dorință este să-ți fiu de folos.

— Îmi ești mai mult decât de folos. Mă salvezi... nu sunt un laș, totuși, sunt momente când aș vrea să mor.

— Sst, micuțul meu, nu te obosi! În orice caz, de fiecare dată când o să ai nevoie de mine, nu ezita. Timpul meu nu este atât de prețios.

Carol era fericită. Încerca un soi de mulțumire, pe care n-o mai simțise niciodată, în decursul vieții sale dezordonate. Acest sentiment nu era străin de noțiunea confuză de a poseda un fel de putere miraculoasă asupra durerii.

Mâna sa neobosită mângâia capul moale. Era așa de bine să ușurezi suferința cuiva pe care-l iubeai, atât de plăcut să constăți cum pleacă durerea. Carol își concentra toată forța în mână, ca și cum ar fi vrut să transfere

sănătatea sa debordantă acestui corp torturat.

„Poate sunt o vindecătoare”, își zise deodată tânăra femeie, pe care acest gând o tulbura.

Puțin câte puțin, nervii bolnavului pădură că se destind. Buck lăasă mâna de pe bara patului, de care se cramponase. După o vreme, Carol fu uimită de liniștea sa. Alarmată, se aplecă peste el, ca să vadă dacă respiră. Oboseala îl răpusese. Sfârșise prin a adormi. Carol continuă totuși, să-i mângâie capul încetișor. Nu voia să se oprească, de teamă să nu-l trezească. Era atât de fericită, că ar fi continuat astfel pentru totdeauna.

Din când în când, în noaptea caldă, răzbătea un sunet, care o smulgea din reveria sa. Dar și ea însăși simțea cum este toropită alunecând pe nesimțite într-o lume ireală, unde nu existau decât degetele sale și părul buclat al lui Buck. Nu auzi nici chiar când cineva bătu la ușă. Și atunci, deodată, trezindu-se din visul său, se găsi față în față cu colonelul Moti, ai cărui ochi mari păreau să vadă și să înțeleagă totul.

Colonelul nu pronunță niciun cuvânt. Imobil, o studia pe tânăra femeie.

— Buck este mai bine, zise Carol cu voce scăzută. A adormit. În același timp, ea gândi: „El ar vrea să știe ce se

întâmplă în interiorul meu”. Se ridică și se depărtă de pat în vârful picioarelor.

— Am putea să mergem să vorbim alături, îi zise ea lui Moti. Dacă cumva, bineînțeles, nu vrei să-l trezim.

— Nu, trebuie să-l lăsăm să doarmă. De somn are cea mai multă nevoie. Ca să zicem așa, n-a mai închis practic ochii, de trei ani.

Urmată de colonelul Moti, Carol trecu în camera lui Bill. Simțea cum apasă asupra ei privirea hindusului. Era o impresie extraordinară. Simțea strălucindu-i ochii săi negri, ca și cum ar fi avut ochi la spatele ei. Se așeză la masa unde cu câțva timp în urmă Bill și ea mâncaseră împreună.

„O să-l las să vorbească” gândi ea. Dar, aproape imediat, ca pentru a-și justifica prezența, declară:

— Buck a trimis după mine, să știți.

— Da, știu, răspunse Moti, așezându-se în fața ei. Mi-a povestit modul în care l-ați îngrijit în tren. Ochii colonelului sclipiră cu malițiozitate, dar fața îi rămase impasibilă. Se pare că aveți darul vindecării prin simpla apăsare a mâinilor. Este rar.

Carol își dădu seama că Moti își bătea joc de ea, dar nu știa nici pentru ce, nici de ce.

— Era inutil să mă deranjez, continuă colonelul. Nu pot

face nimic pentru Merrill. Nu sunt ca dumneavoastră. N-aș fi venit dacă domnul Wainwright nu m-ar fi speriat la telefon.

— Oh, Bill... își pierde capul când vede pe cineva suferind. Ea îi vorbise lui Moți ca unui prieten vechi, dar, regretând impolitețea sa, se grăbi să adauge: Nu este un tip mai grozav ca Bill, dar durerea îl zăpăcește.

— Și dumneavoastră?

— Nu, pe mine, nu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Moti își aprinse o țigară și-i azvârli lui Carol o privire pătrunzătoare.

— Ce așteptați de la Merrill?

— Nimic. De ce? Ce vreți să spuneți?

Moti zâmbi și zâmbetul său avea ceva atât de înțelegător, că imediat Carol simți o bruscă simpatie pentru acest om care totuși o punea la grea încercare.

— Vedeți dumneavoastră, majoritatea femeilor au un scop foarte precis... căsătoria, banii, onorurile, martirajul, ce știu eu? Buck nu are ce să vă ofere... nici chiar martirajul. De altfel, nu cred că asta vreți. Nu vă cunosc foarte bine, dar ceea ce știu despre dumneavoastră mă intrigă foarte tare. Conduita dumneavoastră este în contradicție cu ceea ce păreți a fi și vă conduceți ca și cum

v-ar fi rușine de ceea ce sunteți.

Această declarație o lăasă pe Carol perplexă, dar, cum nu-i plăcea acest gen de interogatoriu, se enervă și-i ripostă tranșant:

— Credeți că asta vă privește?

— Da, zise Moți, din cel puțin trei motive. În primul rând, pentru că modul de comportare al semenilor mei a fost totdeauna pentru mine un subiect interesant de studiu. Doi, pentru că în ciuda diferențelor de culoare, rasă, religie, Buck este omul pe care-l iubesc cel mai mult. Trei, pentru că Buck este sufletul mișcării noastre din Indii.

„Înțeleg ce vreți să ziceți, ar fi trebuit să răspundă Carol. Și eu îl iubesc. Nu știu de ce. Dumneavoastră și eu, am putea deveni prieteni buni, numai că nu trebuie să ne grăbim cu amiciția”. În loc de asta, ea se mulțumi să declare:

— Ceea ce mi-ați spus vă conferă aceste drepturi.

Carol își deschise poșeta și-și aprinse o țigară.

— Am o soție deosebită, continuă colonelul după o nouă tăcere. O cunoașteți, cred?

— Da, am întâlnit-o.

— Și ea îl iubește pe Buck. Trebuie să vă mărturisesc că ea are deja o imensă simpatie pentru dumneavoastră,

pentru că i-ați făcut un bine.

— Eu, i-am făcut un bine?

— Buck era transformat în ziua în care l-ați însoțit la institut. Soția mea a remarcat imediat.

Brusc, Carol se simți inundată de fericire. Nu știa pentru ce, dar revedea cu o claritate extraordinară capul lui Buck odihnindu-se pe pernă.

— Aștept din partea dumneavoastră un lucru cu adevărat excepțional, declară Moți.

— Despre ce este vorba? Aș face orice ca să-l ajut pe Buck.

— Nu este ușor de spus, ceea ce am de gând.

— Spuneți-mi totuși.

Moti nu răspunse imediat. Timp de o bună bucată de vreme își urmări vârful țigării. Apoi, cu o lucire curioasă în ochi, ridică fața și o privi pe Carol drept în ochi.

— Uitați ce doresc, zise el. Aș vrea să plecați cu Buck... Să părăsiți Bombay-ul, să întoarceți spatele acestor imbecili care otrăvesc câmpul de curse, Taj și colina Malabar. Nu vreau să spun că desfrânații sunt toți niște imbecili. Oamenii respectabili sunt și ei nocivi în stupizenia lor. Uneori sunt chiar mai periculoși pentru că sunt un pic tendențioși și pisălogi. Dacă n-aș fi atât de ocupat,

continuă el, mi-ar plăcea să frecventez desfrânații. Am întotdeauna mai multă simpatie pentru cei care se abat de la drumul drept decât pentru ceilalți. Îi tratez drept imbecili numai pentru că, foarte adesea, își risipesc în imbecilități darurile lor naturale și energia”.

Carol se simți vizată, dar nu lăsa să se întrevadă nimic.

— Da, aș vrea ca să plecați... n-are importanță unde... la Udaipur la Travancor... acolo unde să fiți singuri numai voi amândoi!... într-un cadru romantic. Oh, dumneavoastră nu cunoașteți frumusețea Indiilor... frumusețea de necrezut a veritabilelor Indii, splendoarea lor care nu are egal în lume. O astfel de frumusețe face posibilă realizarea tuturor acțiunilor, le conferă un caracter minunat.

— Cum aș putea să fac asta? Nu am nimic să-i ofer.

— Ce! exclamă el cu un surâs, nu sunteți liberă nici dumneavoastră? Credeam că sunteți. Dar iată, la toți occidentalii, se regăsește puțin urma acestor ființe nefaste, acestor ființe contra naturii, care erau Zwingli, Calvin și John Knox.

Aceste nume nu însemnau nimic pentru Carol, dar îi fu rușine să ceară explicații. Moti o privi din nou în față și-i spuse:

— Vreau ca dumneavoastră să vindecați sufletul și

corpul bolnavului nostru. Vreau ca să plecați cu el și să fiți fericirea lui. Vreau să fiți pentru ei eterna curtezană... Cleopatra, Elena din Troia, Aspasia.

Ea recunoscuse numele Elenei din Troia și Cleopatrei și considera că cealaltă reprezintă același simbol.

— Îmi cereți foarte mult, spuse ea.

— Vreau să-i aduceți fericirea. Vreau să-l faceți să-și uite menirea. Vreau să-l învățați ce poate fi o femeie, această completare admirabilă, această completare divină a bărbatului. El are idei bizare despre femei. Nu din cauza amărăciunii sau cinismului... Este prea sfânt pentru asta... dar este un naiv, un inocent. Își închipuie că toate femeile seamănă cu acel monstru cu care a fost căsătorit.

— Ce vă face să credeți că-aș fi în măsură să mă achit de acest rol?

— Evident, nu pot fi sigur de nimic. Mă mulțumesc să sper. Îmi dați impresia că sunteți singurul element pe care putem conta. Și trebuie acționat repede.

Fața lui Moti se întunecă și lui Carol i se făcu brusc teamă. Nu, nu era posibil. Buck nu era amenințat. Zilele sale nu erau pe cale de a se sfârși. Nu putea să moară. Nu acum, în orice caz. Încercă să se domine, să ascundă frica ce o cuprindea, dar nimic nu scăpă privirii pătrunzătoare a

hindusului.

— Cel mai greu pentru dumneavoastră, reluă colonelul, va fi că va trebui să-l părăsiți atunci când se va restabili și în special să nu-l mai revedeți niciodată.

Ea nu manifestă nicio surpriză. Minte sa studiasse această problemă. Prevăzuse deja acest deznodământ.

— Nu vă puteți căsători cu el, continuă colonelul. Nu puteți să-l ajutați în munca lui. Ați fi incapabilă să rezistați la această viață lipsită de confort, la lungile ore de singurătate. N-ați putea niciodată să-i aduceți sprijinul moral de care are nevoie... Scuzați-mă că vă vorbesc sincer... niciodată n-o să vă puteți întoarce în Jellapore după modul în care v-ați comportat acolo. Toată lumea vă cunoaște, chiar și nefericiții care trăiesc în junglă. Poate vă par dur, dar mă adresez ca unei persoane inteligente. Soția mea susține că sunteți, și eu întotdeauna am încredere în judecata sa.

Carol încercă un zâmbet, dar zâmbetul său avea ceva amar.

— Nu știu dacă sunt inteligentă sau nu, zise ea, dar, în general, știu ce vreau.

— Atunci, acceptați? întrebă colonelul brusc.

— Nu pot totuși să-l iau și să-l duc.

Puteți să-i dați ideea.

— Ce vă face să credeți asta?

— De unde provin toate bijuteriile? Mi-a vorbit Ali despre ele.

— Nu mi le-au dat oameni ca Buck.

„Cum să iau asta? gândi Carol, deoarece cuvintele sale nu aveau nimic injurios. N-am niciun chef să mă enervez”. Era ceva admirabil în franchețea lui Moti, în cinstea sa. Niciodată Carol nu mai susținuse o astfel de conversație și își dădea seama, în același timp, că Moti avea un mare respect pentru loialitatea și inteligența ei. Ea începea să simtă pentru el o simpatie din ce în ce mai mare.

— Haideți, zise el ridicându-se, voi pleca acasă. V-am spus deja că sunt foarte ocupat. Sper că ne veți putea ajuta. N-o să regretați. Veți îndeplini o acțiune mare și frumoasă, nu numai pentru Buck, ci și pentru milioane de creaturi sărmene, poate. Și, în ceea ce vă privește, adăugă el după o scurtă pauză, va fi o experiență de neuitat... ceva diferit față de tot ceea ce ați cunoscut.

Ea își acoperi fața cu ambele mâini. Avea o nevoie imperioasă de a reflecta, și totuși nu reușea să-și facă ordine în idei. Vedea încontinuu strălucirea ochilor lui Moti. O hipnotizau, o forțau să-l asculte, dar ascultându-l, acum

ea știa, nu făcea decât să-și răspundă dorinței sale cele mai puternice. Ea înțelesese deodată că asta așteptase. Nu fusese în van că instinctul și intuiția sa o sfătuiseră să rămână la Bombay, în acest oraș de care avea oroare din ce în ce mai mult.

Moti îi prinse mâinile și o obligă să-l privească.

— Acceptați?

— Nu știu.

— Trebuie. Buck este o ființă extraordinară... unică. O știu, credeți-mă.

Apoi, el își luă rămas-bun de la tânăra femeie și plecă, lăsând-o singură în cameră, singură în fața acestei mese goale, unde o sticlă de șampanie pe jumătate goală stătea solitară într-o frapieră cu apă caldută care, cu una sau două ore mai înainte, fusese plină cu gheață.

Carol se apropie din nou de fereastră și începu să contemple portul învăluit în umbre.

Luminile unui șlep din Marea Roșie se apropiau încet de insula Clephanta. Nimic altceva nu mișca. Carol le urmări, cu ochii câteva clipe. Pentru prima dată în viața sa, ea se simți înfiorător de singură, la fel de singură ca sărmana doamna Trollope. Ca și aceasta, ea n-avea niciun cămin, niciun port unde să acosteze. Și ea era o dezrădăcinată. Și,

pentru prima dată, constată ce dezolantă era această situație. Înțelese că toate nebuniile sale, toate extravaganțele se datorau vagabondajului său continuu.

Scoase un oftat, azvârli o ultimă privire mării întunecate și, după ce se întoarse, se îndreptă cu pași neauziți spre ușa de comunicație. O deschise cu precauție și se apropie de patul unde se odihnea Buck. Acum, că durerea îl părăsise, își luase poziția sa preferată și dormea alungit pe o parte cu brațul băgat sub cap. Lumina care se infiltra prin ușa deschisă accentua conturul bărbiei sale voluntare. Carol era ca fascinată; i se părea că nu se va sătura niciodată de acest spectacol.

„Trebuie să fie între noi ceva mai puternic decât voința colonelului Moti, își zise ea, ceva care ne atrage unul către altul, un soi de putere supranaturală împotriva căreia noi nu putem face nimic”.

Dintr-odată, tristețea sa făcu loc unui sentiment de bucurie fără margini. Era fericită pentru că în interiorul său, știa că alesese drumul cel bun. Se simțea sigură de forța sa, de tinerețea sa. Își aminti convorbirea cu Bill, în taxiul care-i aducea de la Jelly. Atunci, avea îndoieli. Aștepta un eveniment care să-i modifice viața, poate chiar să i-o tulbure, dar nu știa cum se va produce această

schimbare. Acum știa, vedea clar. Poate era o nouă nebunie. Ce importanță avea? De data aceasta avea siguranța că merită sacrificiul.

Urmărită de gândul că după crizele sale Buck dormea fără ca nimic să-l trezească, veni și se așeză încet pe marginea patului. Copleșită de fericirea pe care o încerca, rămase așa, fără să miște, și termină prin a pierde orice noțiune a timpului. Cufundată într-un soi de visare, fără ca să-și dea seama, mâna sa la al cărui deget se afla un diamant mare, reîncepu să mângâie capul blond. La capătul unui lung moment, o voce pe care o recunoscuse vag se ridică din penumbră.

— Tu ești, Carol?

— Da, micuțul meu.

— E așa de bine c-ai revenit.

Buck nu se mișcase. Nu-și mișcase nici măcar capul. Carol înțelese că el se trezise de destul timp ca să știe că ea plecase și apoi revenise să se așeze lângă el.

— Ți-e mai bine acum?

— Da, mult mai bine.

— E-n regulă.

După o scurtă tăcere, Buck spuse:

— Ai face mai bine să te culci. Ai nevoie de somn.

— Nu. N-am chef să dorm. Prefer să stau aici.

— Ești atât de bună cu mine.

Carol nu răspunse nimic, dar, după câțva timp, se produse un lucru ciudat. Buck își întinse mâna și o căută pe aceea a tinerei femei. Pe urmă, întoarse încet capul și sărută mâna lui Carol care simțea că se topește.

— Nu credeam că poate să existe o femeie ca tine, murmură Buck.

Carol nu îndrăzni să-l întrerupă.

— Da, reluă Buck, nu știam că este posibil ca cineva să fie atât de drăguț și afectuos.

Se opri pentru a-și căuta cuvintele. Când era emoționat, pierdea toate mijloacele de expresie și se zbătu ca un surdomut care încearcă să se facă înțeleș.

— Vreau să spun... că mi se părea imposibil să fii atât de naturală... de simplă.

— Mulțumesc, Buck! spuse Carol cu o voce înceată.

Tăcură amândoi, dar mâinile nu li se despărțiseră și era suficient pentru fericirea lor.

— Buck, anunță deodată Carol, a venit colonelul Moți.

— De ce?

— I-a telefonat Bill. Era foarte speriat.

— Sărmanul Bill, îmi pare rău de spaima pe care a tras-

o.

— Buck?

— Da?

— Colonelul Moti mi-a făcut niște propuneri.

— Ce vrei să spui?

— Nu era vorba de el. Era vorba de tine.

— Explică-mi.

Carol își adună tot curajul. Niciodată nu fusese pusă în fața unei astfel de dificultăți.

— Ei bine... el consideră că noi ar trebui să mergem amândoi... numai noi singuri... într-un loc unde ai putea să te odihnești și unde eu aș putea veghea asupra ta până când te vei restabili complet.

Buck nu răspunse imediat, dar mâna să se crispă pe cea a lui Carol, care dintr-odată fu cuprinsă de panică. „Asta este, gândi ea, l-am șocat. Trebuia să fi fost mai subtilă. Suntem prea diferiți unul de altul ca să ne înțelegem”, își adună forțele care o păraseau. „Și ce dacă, să jucăm totul pe o carte”, își zise ea.

— Buck, reluă ea, ce crezi?

— Ar fi minunat, zise Buck cu o voce ciudat de schimbată. Și atunci, începu să râdă. Auzindu-l, Carol simți un frison pe șira spinării. Neliniștită ca o fată din Piccadilly,

batjocorită de un bărbat căruia îi făcuse avansuri, ea murmură:

— Nu râde, Buck, te rog... de ce râzi?

— Râd de Moți. Numai el ar fi putut să aibă astfel de idei.

— Oh! Trecerea era atât de bruscă, ușurarea atât de intensă încât Carol o primi ca pe o lovitură.

— Unde am putea merge? continuă Buck.

— Într-adevăr, Buck... ai vrea să mergi cu mine?

— Da. Vocea sa își recăpătase ciudata sa gravitate.

— Moti mi-a vorbit de două sau trei locuri... nu-mi amintesc numele. Stai... da... mi-a vorbit de Udaipur.

— N-am fost acolo niciodată. Se pare că este un ținut minunat.

Dar în același moment, Carol își zise că nu vor merge nici la Udaipur, nici în altă parte. Locul care o atrăgea era Djai Mahal, încântătoarea reședință pe care Jellapore o poseda pe țărmul de la Djuhu. „Poți să vii să petreci aici o a doua lună de miere”, îi spusese Jelly. Și ea îi răspunsese: „Nu va fi o a doua lună de miere”. I se părea că trecuseră săptămâni, chiar luni și nu erau decât doar câteva ore de la această discuție.

— Știu unde trebuie să mergem, declară Carol și începu

să-i descrie casa din Djuhu, terasele și parcul său. Buck o lăsa să vorbească. Când termină, se mulțumi să-i spună:

— Nu-mi place deloc maharajahul.

— Nu-i nimic, o să fii cucerit de proprietatea sa.

Continuară să trăncănească multă vreme, până când o serie de zgomote neobișnuite le întrerupse conversația. Cineva mergea în camera alăturată. Se auzeau pași nesiguri. Un scaun căzu cu zgomot. Carol își trase rapid mâna din cea a lui Buck.

— Plec, spuse ea, ridicându-se. Cred că este beat. Nu-i spune nimic lui Bill, adăugă ea îndepărtându-se”.

— Foarte bine.

Ea trecu în camera vecină și văzu imediat că nu se înșelase. Bill era întors cu spatele. Îndoit de la mijloc, cu o mână se ținea de masă, în timp ce cu cealaltă încerca să ridice scaunul pe care-l răsturnase. După eforturi mari, reuși să-și atingă scopul și apropiie scaunul de masă, cu gravitatea oamenilor care au băut prea mult. Se întoarse și o văzu pe care!

— Ce te fâțâi pe aici? Nu-mi place să fiu spionat.

— Dar nu te spionez, protestă Carol râzând.

Își dădu seama acum că Bill era complet beat. Adesea îl văzuse vesel și chiar ușor amețit, dar niciodată nu-l văzuse

în asemenea hal.

„Trebuie să fii idiot să ajungi în starea asta”, își zise ea.

— Oh, adăugă ea cu voce tare, sunt fericită să constat că nu te-ai plictisit cu doamna Trollope.

— Tu vorbești... m-ai lăsat cu această fosilă „crampon”.

— N-am avut de ales.

— Tot timpul s-a văicărit. Bill își încruntă sprâncenele ca și cum ar fi căutat să-și adune ideile. Cred că este complet sonată. Mie-mi face frică.

— Ea este inofensivă.

— Nu te baza pe asta. Într-una din zilele astea o să facă o murdărie.

— Ce te face să spui asta?

— Modul în care mi-a vorbit. Are un dinte împotriva tuturor. Consideră că este împiedicată să-și ocupe locul pe care-l merită. Bill își restabili echilibrul precar, ținându-se de spătarul scaunului. N-ai nimic împotriva dacă mă așez?

— Nu, din contră. Cred că e mai sigur.

— Cum îi este lui Buck?

— Îi merge bine. Doarme, răspunse Carol cu răceală.

Bill se sculă de pe locul său.

— Mă duc să-l văd.

Carol îl obligă să se așeze.

— Nu, lasă-l să doarmă.

El îi aruncă o privire tulburată, pe urmă lăsă capul în jos și declară:

— Spune, Carol, cred că simți ceva pentru Buck.

Ea nu-i răspunse imediat. Avea intenția să-și păstreze secretul până a doua zi seara, până la plecarea lui Bill. Avea impresia că dacă el ar descoperi adevărul, nu va lipsi mult ca să-i urască.

— Nu, te înșeli. De ce aș simți ceva pentru el?

— Dumnezeu știe. Niciodată nu te-am văzut așa.

— Cum, așa?

— Ești misterioasă... asta e... misterioasă și radioasă.

— Nu e o noutate. Altă dată îmi spuneai asta mereu.

— Da, dar tu ai mai îmbătrânit de atunci, remarcă el, privind-o drept în ochi. Ar trebui să te mai gândești din când în când.

Carol știa că Bill nu încerca s-o jignească. Era beat și spunea ce gândește.

— M-am gândit de mai multe ori, răspunse ea.

— Știi, reluă Bill, Buck nu are nimic amuzant. Să nu crezi că încerc să te influențez. Nu. Sunt obligat doar să pun lucrurile la punct, pentru că am foarte multă afecțiune pentru voi amândoi. Buck este cel mai grozav tip care

există, dar între noi, este un pic cam greoi.

— Vrei să spui că nu este așa de libertin ca noi?

Ea ar fi putut să-i dea un răspuns mai bun, dar nu voia să-și trădeze secretul. Își dădea seama că beția îl făcea pe Bill să spună niște adevăruri pe care nu ar fi îndrăznit să le formuleze dacă ar fi fost treaz.

— Ești pe cale de a-ți pierde capul, declară el deodată, scoțând sticla de șampanie din frapiera unde plutea.

— Nu bea asta, îl sfătui Carol. O să-ți facă rău.

— Nu-ți face griji. N-am fost niciodată bolnav și apoi, mi-e sete.

— Cum vrei.

Conversația o întrista. Bill spusese multe lucruri adevărate. Toată fericirea să se risipea.

— Cât e ceasul? întrebă ea, în timp ce tovarășul său își umplea o cupă. Merg să mă culc. Ești în stare să-l veghezi pe Buck?

— Da, da, nu-ți face griji.

Carol se apropie de el și-i puse mâna pe cap cu afecțiune. Bill o respinse imediat.

— Te rog, nu asta.

— Foarte bine, foarte bine. Mă duc să mă culc. Cred că nu mai este necesar dineul nostru de adio de mâine.

Apropo, doamna Trollope s-a împrumutat de bani de la tine?

— Da.

— Cât?

— Nu te privește. Imediat apoi reluă: Dacă vrei să știi totul, i-am dat să-și achite nota la hotel și factura la magazinul Army and Navy.

— Ah, bravul meu „Patachon”, ce bine te recunosc, zise Carol surâzând.

— Nefericita este la fundul sacului. Mi-a fost atât de milă de ea, că n-am putut rezista. Își turnă o altă cupă și continuă: De ce i-ai spus că majoritatea bijuteriilor pe care le ai, nu-ți aparțin?

— Pentru că ăsta este adevărul. Într-un fel, le-am scos de la Botlivala și fratele lui Jelly, amăgindu-i. Nu e prea frumos. De altfel, o să le înapoiez.

Această ultimă frază îi scăpase. Până acum nu se gândise niciodată să înapoieze bijuteriile pe care i le oferiseră așa-ziii logodnici. Știa bine că nu putea să le păstreze la nesfârșit, dar acum decizia ei era luată. Nu se punea problema să plece cu Buck ducând cu ea aceste pietre, simbol al unei vieți care îi făcea silă.

— Eh, eh, făcu Bill surâzând. Chiar dacă-ți bați joc de

misionari ei au întotdeauna și o parte bună. Nu-i așa, frumoasa mea aventurieră?

— Este dezgustător să spui asemenea lucruri.

— Da, ai dreptate. Scuză-mă. Dar ce vrei, de fiecare dată când mă gândesc la Buck și la tine, mă umflă râsul.

— Nu văd ce este atât de amuzant.

— Nicio nenorocire. În orice caz te sfătuiesc să fugi de doamna Trollope ca de ciumă.

— Așa cred și eu. Cât despre tine, te sfătuiesc să nu mai cobori la bar.

— Nu te teme. Pe mâine.

— Da, o să vin mâine la gară, poate.

— Dacă vrei.

Carol ieși. Numai ce închise ușa și se simți din nou liberă și fericită. Aluziile lui Bill n-o atinseseră. În inima sa, nu era loc decât pentru fericirea care o aștepta.

În fața ușii sale, Krishna dormea, culcat pe dale, cu livrea sa purpuriu-aurie. Avu grijă să nu-i deranjeze și în momentul intrării în cameră, se gândi la bijuterii.

„Mâine mă voi debarasa de tot acest bazar, își zise ea. Așa voi avea conștiința liniștită”.

După ce-și încuie ușa de două ori, de frica întoarcerii doamnei Trollope, se duse direct la șifonier, scoase o

cheie, deschise și vru să-și ia caseta cu bijuterii... Nu mai era nimic pe etajera unde o punea de obicei.

„De necrezut, gândi ea un pic neliniștită. Doar n-au zburat singure. Trebuie să le fi pus în altă parte. Să mă gândesc”.

Deși-și chinui mintea mult și bine, fu pierdere de timp. Apoi, timp de câteva minute bune, răscoli camera prin toate colțurile. Era cu mult mai mult decât ar fi trebuit ca să cercetezi o cameră, a cărei goliciune o amintea pe cea a celulelor unei închisori.

Copleșită, Carol se așeză pe pat. „Hait, nu este momentul să-ți pierzi capul! Să reflectăm”.

Cu ochii ficși, contempla dulapul deschis. Cu două sau trei zile înainte, pierderea bijuteriilor nu ar fi avut consecințe așa dezastruoase, dar de atunci lucrurile se schimbaseră și această dispariție risca să declanșeze o serie întreagă de catastrofe.

„Hai, hai, micuța mea, nu e cazul să te înspăimânți, își repetă Carol, care deodată se simți răpusă de oboseală și de emoțiile zilei. Ce s-a întâmplat oare?”

Studie toate ipotezele una câte una. Cine pusese mâna pe bijuteriile sale, pentru că nu putea fi vorba decât de un furt? Doamna Trollope? Era la strâmtoare. Era pentru ea

un mijloc de a ieși din încurcătură, Botlivala, din spirit de răzbunare? Baroana, împinsă de spiritul câștigului? Ce oameni frecventa! Toți erau țarați, toți erau suspecti, chiar și Jelly ar fi fost capabil de așa ceva, numai din plăcerea de a crea o dramă.

Dar după toate acestea, furtul putea fi foarte bine comis de orice hoț. Tot Bombay-ul știa că este plină de bijuterii, că are o adevărată bogăție.

Pe Carol o apucară frisoanele. Ce s-ar întâmpla dacă Botlivala îi va pretinde restituirea acestor bijuterii pe care [le oferise, numai din singura plăcere de a se făli cu ea? își privi mâinile. Ce ghinion. Pentru o singură dată nu-și luase decât un diamant, un ceas încrustat cu diamante și o brățară. Restul dispăruse în întregime și nu-și reînnoise nici măcar asigurarea, din lipsă de bani.

„Din cauza lui Buck nu mi-am pus mai multe bijuterii, își zise ea gânditoare. Mi-era frică să-l șochez. Oh, și pe urmă sunt prea proastă că am vrut să restitui cadourile lui Botlivala și fratelui lui Jelly. Câteva pietre în plus sau în minus ce pot însemna pentru ei?... în timp ce eu le-aș fi putut vinde și cu banii pe care i-aș fi luat, aș fi găsit mijlocul să mă descurc”... Scăpă un oftat. „Dar ce mi se întâmplă? Mă ținesc complet!”

Se gândi la sutele de mii de rupii care reprezentau rubinele, diamantele, smaraldele sale.

„Și eu care am atâta nevoie de bani, chiar și să-mi plătesc nota la hotel! N-ai ce să spui, bani înseamnă libertate. Cu bani poți să-i râzi în nas oricui. De fapt, asta este singura lor calitate...” Gândurile i se înlănțuiau într-o logică amară. „Eh, da! acum nu mai sunt liberă. S-a zis cu independența mea! E prima dată când mi se întâmplă așa ceva!”

Neliniștea îi creștea. „Hai, micuțo, își zise ca pentru a-și da curaj, este timpul să acționezi. Nu-ți mai plânge de milă.

Cu Buck sau fără Buck, trebuie să te gândești mai întâi la tine”.

Dar „a se gândi la ea” nu ducea la nimic. Nu vedea nicio ieșire din situația în care se afla. În fine, spiritul său combativ ieși la suprafață.

— Destul cu văicăreala, zise ea cu jumătate de voce. Se ridică, deschise ușa și-l împinse pe Krishna ușor cu piciorul. Boy-ul deschise ochii și cu o iuțeală surprinzătoare, se ridică dintr-o mișcare și se frânse în două pentru a o saluta.

— Krishna, întrebă Carol, cine a intrat în seara asta în

camera mea?

Boy-ul execută o nouă plecăciune.

— Memsahib Trollope și sahib Wainwright.

— Nimeni altcineva?

— Nu, don'șoară, nimeni altcineva.

— Ai stat tot timpul în fața ușii?

— Da, memsahib, tot timpul, răspunse Krishna înclinându-se din nou, dar când se îndreptă, Carol surprinse o oarecare neliniște în privirea sa. Acum, începuse să bănuie că nu stătuse în fața ușii chiar întreaga seară. Probabil făcuse un tur cu prietenii săi, dar ar fi fost imposibil să-l faci să spună adevărul.

— Bine. Poți să te culci la loc.

Pe moment, Carol îl invidie pe băiatul acesta care putea dormi așezat pe dalele răcoroase. Afară aerul era greu și umed. În camere, domnea o căldură de etuvă.

Carol se feri să-i spună lui Krishna ce se întâmplase, pentru că, cu toate promisiunile pe care le-ar fi făcut, nu s-ar fi putut abține să nu le povestească și celorlalți boy și în câteva ore, întregul Bombay ar fi fost la curent cu furtul. Considera că este și așa destul de cunoscută și n-avea nevoie de acest gen de publicitate specific actrițelor fără angajamente.

Se hotărî să aștepte dimineața, pentru a-l alerta pe directorul hotelului și poliția. Noaptea se apropia de sfârșit, dar era încă întuneric. La ora patru dimineața, poliția n-ar depune prea mult zel, iar directorul hotelului s-ar supăra să se dea jos din pat. Din toate punctele de vedere, nu era deci nicio grabă.

Carol intră în baie și acolo, în fundul căzii, își descoperi caseta de bijuterii. Era deschisă. Pe dușumea observă unul din sertarele garnisite cu pluș roșu care avea inscripția „OSERTAG, Place Vendôme, Paris”, cu litere aurii. Hoțul acționase cu o oarecare grabă, dacă nu chiar frică. Tânăra femeie examinează caseta cu un aer gânditor.

„S-ar fi putut ca hoțul să fi fost chiar aici, în timp ce vorbeam cu doamna Trollope! gândi ea. S-ar fi putut chiar ca doamna Trollope să fi avut asupra ei toate bijuteriile mele, în timp ce-mi istorisea necazurile sale”.

După plecarea lui Carol, Buck nu adormise. Auzise vorbindu-se în camera alăturată, dar nu încercase să înțeleagă ce se spune. Avea oroare de a trage cu urechea și în afară de asta, îi era frică să afle lucruri pe care n-ar fi vrut să le știe. Îi venise brusc ideea că cea cu care fusese căsătorit Bill, era chiar Carol. Își amintise vorbele pe care Bill i le pronunțase pe veranda lui Moți. „Am fost căsătorit.

Din nefericire, n-a mers. Era totuși o fată fermecătoare. Oh! N-a fost vina nimănui”.

Aceasta explica intimitatea care exista între Bill și Carol, înțelegerea lor reciprocă, conversația lor aproape cu dublu înțeles și pe care el nu o prea putea urmări. Aceasta explica de asemenea, unele aluzii ale lui Bill precum și o oarecare curioasă neîncredere între cei doi prieteni.

Acest gând îl tulbură pe Buck profund. Era un om dintr-o bucată, era o inimă simplă și pentru el, faptul că Bill și Carol erau divorțați sau nu, nu era nicio diferență. În orice caz, era stupefiat că Bill se arătase atât de discret în această problemă.

Murmurul vocilor se ridica fără încetare. Gândurile începură să i se învâlmășească, nu se mai putea stăpâni. Îi veniseră în minte cele mai incredibile idei. Ce se vorbea în camera vecină? Vorbeau despre el? O îndoială îngrozitoare îl cuprinse. Dacă tocmai râdeau de el? Se simțea stângaci ca un țăran în mijlocul unor orășeni stilați. Carol poate nu era deloc aceea pe care și-o imagina. Era poate, o femeie „îndoielnică”. În privința termenului „îndoielnică” nu era chiar atât de sigur. Începu să-și piardă capul. Îi era teamă să nu fie ridiculizat. De ce Bill îi vorbise despre Carol așa cum îi vorbise, în taxiul care-i ducea la Army and Navy?

Vrusese să-l pună în gardă, doar era un prieten, un vechi prieten. Era de datoria lui. Ghicise de atunci ceea ce el nu știa decât de acum mai puțin o oră. Trebuie că observase că era îndrăgostit de Carol și vrusese să-l oprească cât mai era timp.

Dar asta era dragostea? Ceea ce simțea se datora probabil slăbiciunii sale, drăgălășeniei lui Carol, dar asta însemna dragoste? De altfel ce știa el despre Carol, în afară de faptul că în viața ei se petrecuseră niște lucruri bizare, lucruri care singure explicau deținerea acelor bijuterii magnifice, pe care le arătase lui Tom și Ali, în tren. Și acele lucruri... el era ultimul care s-ar fi putut pronunța asupra lor.

Ce știa el, în fond, în mijlocul tuturor acestor confuzii? Că nu și-a iubit niciodată nevasta. Cel puțin, asta era ceva sigur. Pe o rază de două sute de mile, nu mai existase altă europeană și nu-i trebuise prea mult ca să-i atribuie o mulțime de calități pe care era departe de a le avea. Dacă ar fi trăit într-o lume mai civilizată, nici măcar nu și-ar fi aruncat privirea asupra ei. Îi trebuiseră ani de tortură morală ca să poată măsura toată această nebunie, ca să înțeleagă ce festă îi jucase natura. Și acum era probabil, pe punctul de a reîncepe. Tot timpul cât Carol stătuse la

căpătâiul său, nu încetase să se gândească cum că i-ar plăcea să și-o facă soție. Ascultând povestirea despre „proponerile” lui Moți, își spusese că amicul său nu avusese în vedere altceva decât căsătoria. De la moartea soției sale, Moți îl sfătuisese de nenumărate ori să se recăsătorească, să-și refacă viața cu o femeie tânără și drăguță.

Dar acum, reflectând, avea impresia că Moți nu se gândise nicio secundă să-l facă să se însoare cu Carol și chiar Carol însăși nu avusese niciodată această idee. Văzut din acest unghi, cuvântul „proponeri” își lua adevăratul sens. Roși la gândul gafei pe care ar fi putut-o comite. „Sunt un necioplit, își zise el, un țăran”.

Deodată observă că sunetul vocilor încetase și că ușa se deschide încet. Lumina îi făcu rău. Închise ochii.

Buck era împărțit între două dorințe: să se prefacă cum că doarme, pentru a nu fi obligat să vorbească cu Bill, sau din contră să-i vorbească franc și să obțină de la acesta toate explicațiile posibile. Timiditatea și oboseala fură cât pe ce să-l facă să adopte prima variantă, dar își schimbă părerea auzind pașii șovăitori ai lui Bill. Brusc se simți readus cu zece ani în urmă, în vremea când camaradul lui și el împărțeau aceeași cameră. De câte ori Buck nu se

prefăcuse că doarme? Când Bill se întorcea amețit, ceea ce i se întâmpla des, nu putea niciodată să se calce și-l apuca vorbăria până dimineața. Uneori i se întâmpla să intre în vorbă cu el și nu fusese niciodată decepționat. Sub influența alcoolului, Bill își arăta adevăratul chip, acel chip simpatic pe care nimeni nu i-l cunoștea, cu excepția lui Buck. Bill se ascundea, atunci când nu era băut, în spatele unei fațade de superficialitate, de voioșie, care-i servea drept mască și disimula adevărata sa natură.

„Dacă deschid ochii, gândi Buck, vom începe să trăncănim și poate o să reușim să creăm atmosfera de altă dată. Cel puțin sunt sigur că o să-mi vorbească cu toată sinceritatea”.

Simțea că Bill se apropiase de pat și-l privește. Și atunci torturat de gândul a ceea ce risca să afle, Buck deschise ochii și îndrăzni!

— Bună seara, Bill.

— Cum te mai simți?

— Merge... Așază-te. Este un scaun în spatele tău.

— Nu e nevoie să spui ceva. Știu foarte bine că sunt cherchelit.

— Dar nu asta am vrut să-ți spun, zise Buck râzând.

Bill trase scaunul și se lăsă să cadă în el.

— Drace! oftă el. Am crezut că o să-mi faci figura. Mi-ai tras o spaimă...

Buck se întrebă dacă prietenul său nu se îmbătase cumva pentru că nu putea suporta să vadă suferințele sale... sau poate că motivul era Carol. Se decise să se lămurească.

— Prezența lui Carol ți-a făcut bine? îl întrebă Bill.

— Da, de necrezut. Puțin mi-a lipsit ca să cred că există „vindecători”.

— Carol! O „vindecătoare”? Ei bine, bătrâne! exclamă Bill cu amărăciune în glas. Nu ești prea obosit ca să mai vorbim?

— Nu.

— Plec mâine. Nu mai suport.

— De ce?

— Nu știu. Nu mai am chef să rămân în Indii.

— Credeam că-ți place.

— Da... altă dată.

— Ce nu-ți mai place?

— Nu știu. Este prea multă mizerie în țara asta. Aș vrea să schimb aerul.

— Ai devenit sensibil.

— Poate.

Cu toate că Bill era ușor beat, Buck își dădu seama că acesta nu spunea ce gândește. Avea ceva în cap de care Buck nu-și putea da seama. Ca un înotător care ezită pe marginea unei piscine cu apă rece, își luă inima în dinți și se avântă.

— Bill, aş vrea să te întreb ceva. Dacă nu vrei, nu te simți obligat să-mi răspunzi. Ce-a fost pe vremuri, între tine și Carol?

În lumina neclară, Buck îl văzu pe prietenul său tresărind și apoi revenindu-și.

— Nimic, doar că am fost căsătoriți.

— Oh... mă gândeam că asta trebuie să fi fost.

— Drace! Nu știai nimic?

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Știam numai că ai fost însurat. Mi-a spus Tom Joyce acum cinci ani, când a trecut prin Indii. În orice caz, habar n-aveam că te-ai însurat.

— Credeam că vă cunoașteți bine. Știi, niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc despre alții.

— Da, da, știu... apoi, după o scurtă pauză, Bill adăugă ca și cum și-ar fi vorbit sie însuși: Mi-e teamă că n-am cunoscut-o prea bine.

Conversația încetă. Niciunul, nici altul nu păreau să dorească să o continue. Buck simțea că se află în fața unui

zid și știa cât de tare este acest zid.

Bill fu acela care, stimulat de alcool, începu să vorbească primul:

— Vrei să dormi?

— Nu.

— Atunci, aș vrea să te întreb ceva.

— Vorbește.

— În legătură cu Carol... ești într-adevăr îndrăgostit de ea?

Buck nu răspunse imediat.

— Nu știu, sfârși prin a răspunde el... Cred că da.

— Și eu.

Tăcerea care urmă le lăsă la amândoi timp să reflecteze.

— Vezi, oftă Bill, am o greutate pe suflet. Trebuie să-ți explic.

Buck fu cuprins de o teamă subită. Era pe cale de a afla totul, de a auzi acel adevăr care-l înspăimânta.

— Dă-i drumul, Bill, zise el cu o voce gâtuită. Vorbește-mi. Povestește-mi totul.

Bill își reveni complet. Vocea sa nu mai era șovăielnică. S-ar fi zis că se trezise din beție.

— Nu este ușor de explicat, începu el. Trebuie mai întâi să înțelegi că vă iubesc mult pe amândoi. Și pe urmă,

trebuie de asemenea să înțelegi că nu încerc să pledez pentru mine. Îți jur că sunt cât se poate de dezinteresat. Ezită un moment și Buck cu ochii închiși, nu încercă să rupă tăcerea. Da, reluă Bill, am renunțat la orice. Nu mi-ar folosi la nimic să mai insist. E prea târziu. A curs multă apă în Ocean. Când este vorba de așa ceva, cei mai vicleni sunt la fel de dezarmați ca niște prunci... n-ai de unde să știi, bătrâne, nu poți să știi... Da, repetă el fără nicio logică, Carol este cea mai grozavă fată pe care o cunosc, dar a văzut prea multe...

— De ce crezi că nu s-ar schimba? riscă Bill. Sunt lucruri care se mai întâmplă.

— Nu prea des.

— Cred că suntem făcuți să ne înțelegem.

— Să zicem. O s-o duci la Jellapore. Și pe urmă? Ea o să reziste, să zicem, cincisprezece zile... cincisprezece zile pe care le va petrece lăncezind într-un sat hindus, având drept societate bărbați și femei imposibile... în timp ce tu nu poți să-ți abandonezi munca plecând cu ea, nu-i așa? Și atunci, ce soluție vezi? Nu poți să lași totul, chiar dacă ai avea chef. Ar însemna să-ți ratezi viața. Carol și cu tine n-o să rezistați mult timp împreună.

Scoase o țigară și și-o aprinse. Auzise zgomotul

brichetei, Buck deschise ochii mașinal și urmări fața prietenului său la lumina flăcării. Bill avea fața obosită, ca și cum pentru prima oară, timpul ar fi marcat prin trecerea sa, acea figură frumoasă de om tânăr și sănătos. Buck fu mișcat.

— Continuă, bătrâne, te rog, murmură el.

— Nu, nu. Ți-am spus ce-am avut de zis. S-a terminat. Nu ți-aș fi vorbit dacă n-aș fi vrut ca cele două ființe pe care le iubesc să nu comită o prostie ireparabilă. Acum, consider că mi-am îndeplinit sarcina. Dacă vrei, consideră ca nul și neavenit tot ceea ce ți-am spus.

Primele raze ale răsăritului începură să apară la fereastră. La orizont, chiar deasupra Clephantei, cerul căpătase acea încântătoare tentă roz care, în Indii, anunță zilele cele mai toride.

Buck redeschise ochii și din nou îl examinează pe Bill. Se lăsase să alunece pe scaunul în care ședea și, cu o privire goală, părea cufundat în contemplarea țigării sale.

— Bill?

— Da.

— A face propuneri” este chiar ceea ce cred eu?

— Drace! exclamă Bill, care începu să râdă încet.

— Ei bine, Moti i-a făcut propuneri lui Carol...

— Ce??

— I-a propus să mă vindece.

— Nu mă miră din partea lui. De unde știi?

— Ea mi-a spus.

— Oh!

Lui Bill nu-i plăcea acest fel de a fi al lui Carol. Se gândea că ea ar fi vrut să-l ducă de nas pe Buck așa cum se distrase și pe contul altor bărbați. Și asta nu putea tolera. Buck nu semăna cu acei ti pl. Care-i țineau trena lui Carol la Londra, Paris sau New York.

— Ce i-ai răspuns?

— Am acceptat, dar fără să fiu sigur ce așteaptă ea de la mine. Crezusem chiar că Moti dorea ca eu și Carol să ne căsătorim.

— Hai, zise Bill după o scurtă tăcere, cred că Moti are dreptate. Nu trebuie să te gândești prea departe.

— Dar eu nu vreau asta, protestă Buck, cu privirea pierdută spre golful luminat de auroră. Poate nu sunt decât un imbecil, continuă el. Poate că nu sunt decât un nătăfleț... încerc poate, să recâștig timpul pierdut... tot ce mi-ai spus este poate adevărat, dar știu că am dreptate vrând să mă însor cu Carol... de altfel, pentru ea însăși, ar fi chiar un lucru foarte bun.

— Afurisit de Don Quijote ce ești! exclamă Bill râzând.

Buck știa că Bill se trezise complet din beție, că la fel ca un melc, era gata să se retragă în cochilia sa, la primul semnal de alarmă. Nu te mai puteai aștepta la nimic de la el.

„Cu atât mai rău, își zise Buck. N-o să rămânem aici. Trebuie depășit obstacolul”.

— Bill, spuse el, cu voce tare. Ai intenția să te recăsătorești cu Carol?... pentru că în acest caz, eu o să mă dau la o parte. În fond, ar fi mai bine pentru ea.

— Bineînțeles, aș vrea să mă recăsătoresc cu ea, declară Bill râzând din nou. Dar ea este aceea care nu mă vrea. Vezi, nu e cazul să te jenezi. Se ridică și spuse: Ai face mai bine să dormi un pic și nici mie nu mi-ar strica. A discuta n-a condus niciodată la ceva. Este un fel de a te învârti în jurul cozii, fără a realiza nimic. Am să trec să te văd spre prânz.

Se terminase. Cortina de fier căzuse. Buck nu mai insistă.

— Perfect, spuse el. Vino spre prânz.

În pragul ușii, Bill se întoarse și zise:

— Îți urez noroc, bătrâne.

Pentru Carol, dimineața de a doua zi se derulă într-un

ritm de coșmar. Un pic mai târziu, căldura o trezise din somn. Numai ce-și recăpătă cunoștința, că-și și aminti de caseta cu bijuterii.

Timpul reflectării se scursese. Acum trebuia acționat. Carol se schimbase față de ziua precedentă. Se simțea mult mai puternică, mai energică și mai puțin sentimentală. Făcu un duș și-l sună pe Krishna să-i aducă o ceașcă de cafea.

„Trebuie în mod categoric să-mi recuperez bijuteriile, își zise ea. Fără ele, îmi pierd toată independența. Devin o pradă ideală pentru Botlivala, pentru Baroană și chiar pentru Bill. Dacă cea care le are este doamna Trollope, cu atât mai rău pentru ea, o să încerc să i le smulg și dacă nu o să reușesc, niciun fel de milă, voi utiliza orice mijloc!”

Îi veni în treacăt gândul la Bill, dar nu se opri la acesta. Fără să-și poată explica de ce, pierderea bijuteriilor alterase raporturile sale cu el.

„Cred că eram complet ținută aseară”, ajunse ea să-și zică, înainte de a-i telefona directorului hotelului pentru a-l ruga să vină imediat.

Directorul era un omuleț unsuros, cu ochi negri și strălucitori ca niște cărăbuși. Deși era destul de tânăr, avea părul grizonant. Pielea sa închisă la culoare avea un

aspect pământiu. Viața sa nu era deloc veselă. Practic, zi și noapte trebuia să facă față exigențelor celor mai incredibile ale clientelei, care se reînnoia fără încetare cu milionari și aventurieri dintre care unii n-aveau nici după ce bea apă. În fond, era un om foarte cumsecade, dar excesul de clientelă al hotelului îi cauza de fiecare dată o impresie dezastruoasă. O cunoștea foarte bine pe Carol. Era o veche clientă, care-și onora întotdeauna notele de hotel și avea oroare de scandal, dar nu era de neglijat ce fel de oameni frecventa. Acest om trăia întotdeauna cu ideea că un scandal sau o catastrofă erau oricând posibile. De aceea, când ea îi zise la telefon că vrea să-l vadă pentru o chestiune foarte gravă, scoase un oftat de să-ți frângă inima. Părăsi biroul și se așteptă la ce e mai rău.

Resemnat, ascultă povestea lui Carol cu cel mai mare calm posibil. Numai atunci când tânăra femeie îl declară ia ce sumă estima furtul, începu să dea semne de uimire.

— Să vedem, întreabă el. Cine a venit în camera dumneavoastră, ieri-seară?

— Doamna Trollope și domnul Wainwright.

— Îi bănuieți?

— Nu bănuiesc pe nimeni, se grăbi să răspundă Carol.

Directorul începu să mâzgălească câteva notițe pe un

carnețel de buzunar.

— Văd, văd, murmură el, fără să ridice ochii. Ați văzut-o cumva pe Baroana Ștefani?

— Nu. De ce această întrebare?

— Pur și simplu pentru că vreau să studiez toate ipotezele, replică el fără să se miște.

— Nu. Am văzut-o aseară la ora șase. Asta-i tot. În orice caz, ea n-a pus niciodată piciorul în camera mea.

— Boy-ul dumneavoastră și-a petrecut toată seara în fața ușii?

— Așa pretinde.

— Hmm! făcu directorul care știa mai bine ca nimeni altul la ce te poți aștepta în privința sincerității unui boy. Este cinstit?

— Perfect cinstit, răspunse Carol fără nicio ezitare.

Directorul se grăbi să scrie, închise carnețelul și spuse:

„Știți că trebuie să anunțăm poliția”.

— Nu mă îndoiesc.

— Mi-ar plăcea ca această istorie să nu prea facă vâlvă.

— Eu aș fi încântată.

— Înțelegeți, ar fi o notă proastă pentru hotel. Sunteți asigurată? adăugă el după o pauză.

— Nu. Adică nu miram reînnoit asigurarea.

Expresia omului se schimbă imperceptibil. Carol observă imediat. Simți că directorul o vedea acum într-o altă lumină. Pentru el, ea devenea un fel de aventurieră. Trebuie că întrevedea adevărul... ghicea că este la fundul sacului și, după toate aparențele, n-ar fi fost în măsură să-și achite nota de hotel.

— Mulțumesc, spuse el pe un ton resemnat. Vă voi anuața când poliția va fi aici.

În momentul în care el ieșea, observă o altă clientă a cărei notă de plată începea, de asemenea, să-i creeze neliniște. Doamna Trollope era frumoasă ca o cadră. Probabil că sosea drept de la Army and Navy, unde generozitatea lui Bill îl permisesse să intre în posesia comenzilor pe care le făcuse.

„Într-adevăr, nu s-ar putea spune că este aceeași femeie de ieri-seară”, gândi Carol.

— Bună ziua, zise doamna Trollope. Ce planuri ai pentru astăzi?

— Nimic special. Vrei să mâncăm împreună? răspunse Carol care, observând-o, își zise: „Nu, nu poate să fie ea. N-ar avea atâta îndrăzneală. Arată așa pentru că a mai scos-o din încurcătură Bill”.

— Cu plăcere.

Veni și se așează pe pat.

— Deci ne-am înțeles. Ne întâlnim la bar, se grăbi să precizeze Carol care nu ținea deloc să-i stea pe cap.

— Oh, protestă doamna Trollope. Credeam că putem trăncăni un pic. N-am nimic de făcut!

— Eu am o grămadă de scrisori de scris, anunță Carol enervată. N-am timp de trăncănit.

— Rămân până te îmbraci.

— Îmi pare rău, dar nu pot suporta pe nimeni în timp ce mă îmbrac.

— Scuză-mă, spuse doamna Trollope ridicându-se. N-aș fi vrut să te deranjez. Își luă un aer ofensat și fața sa brăzdată de riduri îi arată nemulțumirea.

— Atunci, la prânz, la bar, zise ea plecând.

Trânti ușa după ea. Carol se abținu să nu fugă după ea și să-i tragă două perechi de palme.

Lucrurile fiind încheiate, doamna Trollope era mai degrabă bine dispusă. Evident, nu admitea să fie dată afară, dar de cealaltă parte, norocul părea să-i suradă din nou. Carol o invitase la masă, Bill îi dăduse cu ce să plătească factura de la magazinele Army and Navy și să-și achite nota la hotel. În fine, mica sa vizită la Carol decursese foarte bine, mai ales că se putea trage

concluzia că tânăra femeie nu bănuia nimic.

Trebuie spus că hoțul bijuteriilor nu era altul decât doamna Trollope. Așa cum gândise Carol, își păstrase prada ascunsă în interiorul bluzei, tot timpul cât conversase cu prietena sa și o mai păstrase vreme de două sau trei ore, pe care le petrecuse la bar cu Bill. Se hotărâse să păstreze bijuteriile până în momentul în care jocul sau generozitatea lui Bill îi vor permite să se întoarcă în Australia. Acolo, pe măsura necesităților, se va debarasa de bijuterii pe rând una câte una, ca să nu trezească suspiciuni. Nimeni nu va observa și festa va fi jucată.

Această perspectivă era foarte agreabilă și doamna Trollope își freca deja mâinile... și pe urmă mai era și revanșa pe care și-o lua pentru faptul că nici Carol nu se purtase frumos cu ea. Totuși, în adâncul sufletului său, nu era chiar atât de sigură.

Când poliția sosi, Carol nu era încă gata. Îi rugă pe polițiști să aștepte, se fardă în cinci secunde, își puse o fustă și o bluză, acoperi patul și deschise reprezentanților ordinii.

Erau doi: un englez de o vârstă incertă, un vlăjgan înalt cu părul țepos și un *pathan*, de statură impozantă, care-i

plăcu imediat lui Carol din cauza aspectului său sever și cumsecade în același timp.

Are aerul unui tip de treabă”, gândi Carol, în timp ce englezul se considera obligat să-l prezinte pe tovarășul său, căpitanul Iftikar Braig.

Dar entuziasmul fu de scurtă durată. Polițiștii se porniră să-i pună o serie de întrebări foarte simple, dar modul în care i le puneau, denota o oarecare asprime și uneori chiar insolență. La un moment dat, Carol le zise verde în față:

— Mă interogați ca și cum eu mi-aș fi furat propriile mele bijuterii. Nu-mi prea place genul ăsta.

— N-am vrut să insinuem nimic de acest fel, răspunse englezul, căpitanul Hollis. Încercăm pur și simplu să descoperim adevărul.

Atitudinea lor o nedumeri pe Carol. Păreau că o consideră ca o persoană îndoielnică, și asta o neliniștea. Întrevedea într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat o grămadă de dificultăți neprevăzute, întâlnirea cu oameni care nu o vor respecta, întâlnirea cu îndoiala și suspiciunea. Acest gând îi dădu frisoane, dar atunci când polițiștii începură să o interogheze asupra relațiilor sale, începu să înțeleagă de ce o tratează astfel. În definitiv, oamenii pe care-i frecventa nu aveau nimic atrăgător:

doamna Trollope, Baroana, marchiză, maharajaha sora lui Stitch, fără a mai pune la socoteală pe Jelly, cu viața sa scandaloasă și unul sau două asasinate pe conștiință.

În cursul interogatoriului, polițiștii reveneau încontinuu asupra Baroanei ca și cum ar fi acuzat-o pe ea, ca și cum ar fi căutat prin toate mijloacele s-o amestece într-o poveste murdară.

— O cunosc destul de puțin, răspunse Carol, la una dintre întrebările lor.

— Știm totuși că ați semnat un contract de muncă cu ea, declară căpitanul Hollis.

„De unde dracu’ au scos-o pe asta?”, se întrebă Carol care se grăbi să adauge:

— N-a fost niciodată un contract între ea și mine. Tot ceea ce spuneți nu este decât o glumă bună.

— Ah! făcu căpitanul Hollis pe un ton sec. După care, se ridică și zise: Dacă nu vedeți niciun inconvenient, o să luăm cu noi caseta dumneavoastră de bijuterii pentru a prelua amprente.

— Vă rog, răspunse Carol. Aș dori să păstrați discreție totală, continuă ea. Nu țin deloc ca această poveste să se răspândească.

— Într-adevăr? întrebă Hollis, a cărei față reflecta

mirarea.

— Bineînțeles. N-am nevoie de publicitate. Nu sunt în căutarea unei situații.

— Ah! făcu căpitanul Hollis.

Cei doi polițiști se retraseră.

„Brutele! își zise Carol, furioasă. M-au tratat ca pe o femeie de stradă”.

Se simțea abătută, descurajată de această vizită. Telefonul zbârnâi. Ridică receptorul cu teamă și recunoscă imediat vocea lui Botlivala. Era prea mîeros, prea amabil, prea uns cu toate alifiile, ca să n-aibă ceva gânduri ascunse.

— Bună ziua, Carol, spuse el. Ce mai faci?

— Foarte bine, răspunse ea încercând să pară dezinvoltă.

— Pari obosită.

— Deloc.

— Ți-am telefonat ca să te întreb dacă vrei să iei masa cu mine.

— Îmi pare rău, mi-e imposibil.

— Și eu regret. Aveam multe să-ți spun, îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat aseară.

— Nu te amărî pentru atât de puțin.

— Pot să te văd în curând?

Ea era cât pe ce să-i răspundă: „Nu, nici azi, nici mâine. Nu vreau să te mai văd niciodată”, dar instinctul o sfătui să fie prudentă. Situația nu mai era aceeași acum, când nu mai putea să-i înapoieze bijuteriile.

— Da, spuse ea, către ora patru... la bar.

— Azi sunt curse. Am putea merge.

— Nu. Nu țin deloc.

— Cum vrei. Atunci, la ora patru, la bar.

Carol închise și se așeză pe pat pentru a reflecta. Începea să-l bănuie din ce în ce mai mult pe domnul Botlivala. De altfel, pentru prima dată se comportase ca un domn și numai și acest fapt îi justifica bănuielile sale. „E capabil să-mi fi furat bijuteriile ca să mă aducă la picioarele sale, gândi Carol. Animalul! Dacă-și închipuie că mă va avea în felul acesta, își face iluzii”.

Puțin câte puțin se calmă și-i veni în minte imaginea lui Buck. Buck probabil se sculase. Trebuia neapărat să-l vadă. El singur putea să-i ridice moralul. Alături de el se va simți, în fine, în siguranță.

Își refăcu machiajul cu grijă și ieși pentru a-l chema pe Krishna. Boy-ul nu era acolo. Polițiștii îl luaseră cu siguranță ca să-l interogheze.

„Măgarii! gândi Carol, ar fi putut cel puțin să-mi ceară permisiunea”.

Conform obiceiului, Carol intră întâi la Bill. Camera era goală. Pe masă mai era încă sticla de șampanie care plutea în apa caldă a frapierei. Patul nu era făcut, iar cuvertura și cearșafurile erau complet boțite.

„Probabil a dormit îmbrăcat, își zise Carol. Săracul, ce necaz pe capul lui! Când mă gândesc că poate este din cauza mea. Prefer să nu-l văd!”

Bătu încetișor la ușa lui Buck.

Buck era la fereastră. Era deja ras și proaspăt îmbrăcat, dar avea tenul galben și fața descompusă.

— Nu ți-e rușine să fii în picioare? îi zise Carol. Trebuia să fii în pat.

Vorbind, își dădu seama că intimitatea lor crescuse în timpul nopții și încerca o bucurie fără margini.

— Mi-e groază să stau culcat, răspunse Buck. Am impresia că sunt încarcerat.

— Ești nebun. Culcă-te imediat. O să te scoli diseară și-o să putem lua masa împreună.

— Crezi? spuse el, cu o sclipire de plăcere în privirea obosită. Ar fi extraordinar, adăugă el, așezându-se pe un scaun. Știi, mi-e teamă să nu trebuiască să plec mâine la

Jellapore.

— N-o să faci asta! strigă Carol simțind un fior rece.

— Trebuie. Totul merge alandala când nu sunt acolo.

— Dar asta-i sinucidere! Gândește-te la ce ți-a spus Moti.

— Dar nu. Sunt mai puternic decât se crede. Nu-mi place să trag la fit.

— Poți să vii cu mine, propuse el surâzând. La Jellapore este un misionar metodist – ar putea să ne căsătorească.

— Oh, Buck... murmură Carol cu o voce gâtuită.

Simțea în ea ca un soi de amețeală, nu știa de ce să se agațe. Intuia că noaptea precedentă, în cursul conversației lor, Buck își imaginase că ea vorbise despre căsătorie. Totuși, ea nu putea să-l ia de soț. Multe motive o împiedicau. Nu putea părăsi Bombay-ul până nu-l făcea inofensiv pe Botlivala, până nu avea siguranța că furtul bijuteriilor nu va provoca scandal. Și pe urmă, ar fi fost atâtea lucruri pe care să i le spună, să i le explice în liniște, cu capul limpede, în speranța că el va înțelege. Bill avea dreptate. Ar fi fost o nebunie să-l ia de bărbat acum. N-ar fi fost cinstit față de el.

— Și Ali? Doar n-o să poți să-l lași aici.

Fu singurul argument pe care-l găsi.

— Nu se teme de nimic. Cu Indira și Moti este în cele mai bune mâini.

— El te divinizează.

— Știu.

— Tu singur ai spus că fără tine i-ar fi frică.

El ocoli răspunsul și întrebă:

— Nu vrei deci, să mă însoțești?

— Nu pot să plec așa pur și simplu. Am o grămadă de treburi de terminat aici.

El îi aruncă o privire penetrantă.

— Domnul Botlivala?

Ea-și adună tot curajul.

— Da, pentru început.

Ce știa el? Cine îi spusese? Nu era numai Botlivala, dar mai era și fratele lui Jelly, la Jellapore. Revăzu dineul de adio, dansatorii goi, sublocotenenții cu uniforme purpurii spărgând ghivecele de orhidee cu lovituri de cizmă. Îl auzi pe Moti zicându-i: „La Jellapore, toată lumea știe la ce se poate aștepta din partea dumneavoastră... chiar și nenorociții care trăiesc în fundul junglei”.

— Bill te-a pus la curent? Întrebă ea brusc.

— Da. Ne găsește nebuni pe amândoi. Consideră că ar fi mai bine să rămânem la „propuneri”. Nu știam ce

Înseamnă asta, dar el s-a însărcinat să mă lumineze. Înțelegi, adăugă Buck râzând, eu nu sunt prea dezghețat. Bill mi-a vorbit din toată inima. Nu trebuie să-i purtăm pică.

— Îl știu pe Bill.

— Acum se îmbată des?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată așa.

Amândoi tăcură. Pe urmă, Carol scoase un oftat și zise:

— Buck, și eu cred că suntem nebuni. În orice caz, eu știu că sunt.

— Poate că este un lucru bun că suntem așa. S-ar putea să avem mult noroc.

— Poate, dar pentru moment, am impresia că ne purtăm ca niște copii.

Buck avea aerul și mai obosit decât atunci când ea intrase în cameră.

— Micuțul meu Buck, zise Carol, o să te culci imediat și o să încerci să dormi. N-ai închis ochii toată noaptea.

— Nu.

— Mă voi întoarce pe la ora șase. Vom putea lua o decizie. Rămâne stabilit?

— Rămâne.

— Acum plec. N-ai nevoie de nimic?

— Nu.

— O să vin să te văd după-masă.

— Ești un înger.

— Te rog, uită Jellapore!

— O să mai vorbim despre asta. El privi pe fereastră. Am oroare de Bombay, declară el. Mă simt ca un pește pe uscat. N-ar fi trebuit niciodată să vii nici tu.

— E foarte posibil. Așteptându-mă, du-te și culcă-te. Trebuie să dormi.

După plecarea lui Carol, Buck rămase câțva timp să privească peisajul. Și apoi, obosit, deprimat, se dezbracă și se puse în pat. Somnul fugea de el. Era neliniștit. Încerca în zadar să știe ce putea fi între Carol și Botlivala, între ea și fratele lui Jelly, între ea și toți acei oameni îngrijorători care o înconjurau.

„Sunt într-adevăr îndrăgostit de ea, își zise el. Nu pot să fac nimic, sunt prins total. Nu pot trăi fără ea. Nu pot să plec. Nu pot s-o părăsesc. Nu pot s-o uit. Dacă aș renunța la ea, mi-aș reproșa toată viața”.

Masa cu doamna Trollope nu aduse nicio noutate. Doamna Trollope era de o veselie nemaipomenită. Tocmai venea de la un ghicitor în cărți care-i prezisese fericire și bogăție și cu toate că gesturile și intonațiile îi erau

supravegheate de Carol, aceasta nu putu să descopere nimic din ceea ce ar fi putut să-i confirme bănuielile.

— Imediat o să plec la curse. Vrei să mă însoțești? întrebă ea.

— Nu, răspunse Carol, fără a-i da explicații.

„Îmi dau seama unde se vor duce banii pe care Bill i-a dat ca să-și achite hotelul, gândi ea. Ce femeie! Am dreptate să nu-i încredințez secretele mele. În rest, asta trebuie să fie un indiciu că devin mai înțeleaptă”.

Prânzul nu se mai termina și Carol era cufundată în gândurile sale când marchiza veni și se așeză la masa lor pentru a-și bea cafeaua.

— Plec în seara asta la Delhi, anunță ea. Voi trage la vicerege.

„Ce spui!” gândi Carol, care adăugă:

— Și Bill pleacă la Delhi.

— Cine? Domnul Wainwright? întrebă marchiza, clipind cu falsă nevinovăție.

— Da, dar poate n-o să ia același tren.

— Nu este decât un tren de noapte, afirmă marchiza.

„Da, și chiar dacă ar fi fost mai multe, ai ști tu să te descurci ca să-l iei pe cel care trebuie”, își zise în sinea ei Carol.

Se simțea neliniștită și un pic geloasă. Bill era o pradă atât de ușoară și Carol n-ar fi vrut ca el să pice în labelle unei femei ca marchiza. Pe de altă parte, Bill n-o mai interesa. Cu cât mai repede va părăsi Bombay-ul, cu atât mai repede îl va uita și cu atât mai bine va fi. El încercase să se pună între ea și Buck, cu atât mai rău pentru el. Să se ducă la dracu'!

Marchiza tocmai declara că-l găsește pe Bill „încântător... încântător... și un băiat atât de drăguț... și atât de amabil... și așa de manierat”.

„Știu prea bine unde ai învățat să vorbești așa”, gândi Carol care-și continua monologul interior și se întreba dacă, după toate astea, n-ar face mai bine să accepte propunerile Baroanei și să plece cu ea, cu primul vapor.

Se plictisea de moarte și, în sfârșit, își luă rămas-bun de la cele două femei. În hol, îl întâlni pe directorul hotelului.

— Am noutăți pentru dumneavoastră.

— Ah!

— Nu-i prea important. Boy-ul dumneavoastră a recunoscut că nu și-a petrecut toată seara în fața ușii. A fost absent timp de două ore. Noi facem tot ce putem ca să împiedicăm acest gen de lucruri, dar nu răspundem de faptele servitorului dumneavoastră particular.

— Bineînțeles, răspunse Carol.

Domnul Botlivala o aștepta. Era așezat la o mică masă, într-un colț al vastei încăperi. De îndată ce o zări pe Carol, se ridică pentru a-i ieși în întâmpinare.

„Este un animal, o brută, mă dezgustă”, gândi tânăra femeie. Dar nu voia să recunoască cum că-i făcea frică.

— Ce vrei să iei? întrebă domnul Botlivala, după ce se așezară.

— Un gin-cocktail.

— Perfect. Știi, continuă el, sunt dezolat pentru scena de aseară. Vorbele mi-au scăpat fără să mă gândesc.

— Oh, te rog. Nu reîncepe să te scuzi.

— Îți promit să fiu cuminte.

— Nu te obosi, zise Carol surâzând. Asta n-ar schimba deloc lucrurile.

Dacă măcar nu i s-ar fi furat bijuteriile, ea i le-ar fi înapoiat și l-ar fi lăsat mască, fără nicio explicație. Acuma însă nu se punea problema. Trebuia multă prudență cu acest om capabil de orice.

Din momentul în care băiatul aduse cocktailurile, domnul Botlivala se lansă într-o lungă tiradă întretăiată de gemete și rugi. Carol nici nu-l asculta. Cunoștea prea bine tema și numai ca să nu-i mai audă milogelile toată ziua,

sfârșise prin a accepta „logodoamna neoficială” și bijuteriile lui Botlivala. Știa pe dinafară ce spune: „Căsătorește-te cu mine și-ți voi face o donație care te va pune la adăpost, până la sfârșitul vieții. Căsătorește-te. N-o să mă apropii de tine. N-o să te ating. Îți cer numai să trăiești sub același acoperiș cu mine, să creadă toți că ești nevasta mea”.

„Și când mă gândesc că acum o săptămână, eram capabilă să accept!” își zise Carol.

Deodată, îl opri brusc pe însoțitorul său.

— Nu mai fă pe imbecilul. Toată lumea ne privește!

La o masă vecină, un cuplu de englezi, un burghez și o burgheză, cu aerul cel mai stupid și conformist posibil, nu pierdeau niciun cuvânt din discursul lui Botlivala. Bărbatul se aplecă spre nevasta sa și ambii izbucniră în râs.

„Lată cum sunt tratate femeile de stradă, gândi din nou Carol. Nu, nu mai poate continua astfel. Totul, dar asta nu!”

Domnul Botlivala tocmai voia să-și șteargă nasul cu o batistă de mătase gri, în ton cu cravata.

— Niciodată n-am avut intenția să te iau de bărbat, Botlivala, declară deodată Carol, pe un ton glacial. Niciodată... și o știi foarte bine.

— Nu este adevărat. Te-am luat în serios... mi-am anunțat logodoamna tuturor prietenilor și acum vrei să mă faci să ajung de râsul întregului Bombay. Este imposibil! Nu-mi poți face așa ceva!

— Te înșeli. Nimic nu mă va împiedica.

Spectacolul oferit de domnul Botlivala devenea insuportabil.

— Nu vreau să te mai văd, reluă Carol. Totul s-a terminat între noi. Nu mai vreau să fiu văzută alături de tine. Pentru Dumnezeu, vino-ți în fire, comportă-te măcar o dată ca un bărbat.

Carol văzu cum micul corp grasuț înțepenește ca și cum ar fi început să fie ars cu un fier înroșit în foc. Ochii domnului Botlivala se dilatără nemăsurat de mult sub efectul stuporii. În acel moment, Carol simți cum renaște frica în ea și instinctul o avertiză asupra ceea ce urma să se întâmple. Fără să știe, îl atinse pe domnul Botlivala în punctul cel mai sensibil, pentru că de fapt, domnul Botlivala nu avea nimic dintr-un bărbat. Timp de ani întregi, încercase să-i facă să creadă pe ceilalți, că era dotat cu o natură virilă. Pentru aceasta se cramponase cu atâta disperare de Carol, cheltuisese atâția bani pentru ea, cu singurul scop de a se afișa cu ea, care era atât de

frumoasă și bărbații erau geloși toți pe el. Pentru asta îi spusese că nu ar avea nicio pretenție dacă ar trăi la el și ar trece drept soția sa. Ea înțelese toate acestea într-o clipită. În același timp, îl văzu că se ridică și-și strânge mânușile. Era îngrozită. Ca o pasăre hipnotizată de un șarpe, îi era imposibil să facă vreun gest.

În picioare, în fața ei, domnul Boltivala își luă paharul pe jumătate plin, îl ridică încet și dintr-odată, cu o mișcare bruscă îi aruncă conținutul peste față strigând: „Târfo? ordinara!” Făcu stânga-mprejur, răsturnă o masă în trecere și se grăbi spre ușă proferând amenințări în hindustană.

Carol nu-l văzu nici măcar dispărând. Nu mai vedea nimic în jurul ei, nici chelnerii care se grăbeau să ridice masa, nici fețele albe, brune și negre care făcură cerc în jurul ei. Ea rămase inertă în fotoliul său până când o mână i se așeză pe umăr.

„Asta este! Poliția!” își zise ea, dar auzi o voce care graseia și o recunoscă imediat pe Baroană.

— Urmează-mă, ordonă aceasta. *Io să te schot de aici.*

O ascultă ca un copil. Baroana deschise drumul și începu să străbată mulțimea ca un remorcher. „Dă-te la o parte, imbecile!” „Împinge-ți scaunul”! Tonul era autoritar.

Nimeni nu-i rezista și cum Baroana avea nevoie de mult loc ca să se simtă la largul său, era greu să te strecuri în urma sa.

Odată ieșite din bar, cele două femei se găsiră în hol. „O s-o luăm pe scară”, declară Baroana care-i dădu exemplu. La fiecare treaptă sufla ca o focă.

Încetul cu încetul, Carol își revenea. Acum ea revedea întreaga scenă pe care o trăise, în toată grozăvia sa. Fusesse insultată în fața a sute de persoane de către un om care avea cea mai proastă reputație, într-un oraș în care abundă cei cu reputație proastă, de către un om a cărui rasă făcea ca insulta să fie cu atât mai teribilă. Nu lipsea decât asta. Era încoronarea întregii sale cariere.

În fața lui Carol, Baroana urca mereu, gâfâind, suflând, lăsând în urma ei un miros de sudoare și de paciulii. Era totuși în atitudinea ei ceva atât de demn și de curajos, pe care Carol îl întrevedea confuz. Deodată, își dădu mai bine seama de unde îi venea această impresie. Baroana o subjugase. Își pusese gheara pe ea azvârlindu-se în mijlocul scandalului, așa cum o fi făcut, adesea, pentru a-și scoate pe una din pensionarele sale dintr-o încurcătură murdară.

„După toate astea, gândi Carol, la capătul nervilor,

poate că asta este soarta mea. La ce bun să mai lupt!”

Ajunsa în cameră, Carol se azvârli pe pat și începu să plângă. Era prima dată când plângea după ani de zile și lacrimile-i curgeau ducând cu ele necazul, tristețea, enervarea acumulate în decursul a atâta amar de vreme. Pentru ea, aceste lacrimi erau un lux, o bucurie și ea se abandona acestora, fără rușine.

Baroana se aplecă asupra ei.

— Nu te necăji, murmură ea. Bărbații sunt ființe abjecte... îi cunosc, adăugă ea după o scurtă pauză.

Carol simți cum patul se afundă sub povara greutateii bătrânei. Baroana se așezase lângă ea. Mâna sa o mângâia. Mirosul său era mai puternic ca oricând.

— Nu te necăji, repetă Baroana. Poți conta pe mine. Și deodată, bătrâna femeie deveni pentru Carol la fel de josnică, de mârșavă ca nefericitul Botlivala.

— Te rog, pleacă acum, gemu Carol, care de abia se mai abține... Lasă-mă în pace... Te rog... vreau să rămân singură.

Patul scârțâi, în timp ce Baroana se ridica cu greutate.

— *Io mă duc*, zise ea. Dar o să *rhevin*. Dacă ai nevoie de Baroană, telefonează. Apoi, după o lungă tăcere: Dacă vrei, te iau cu mine la Paris.

Acestea fiind zise, bătrâna cotoroanță se retrase, închizând ușor ușa după ea.

Era aproape întuneric când Carol încetă să plângă.

„Oh! făcu ea, nu valorez mai mult decât toți cei pe care-i disprețuiesc, acești Jelly, Botlivala, doamna Trollope”.

Se așază pe pat și în acel moment, în lumina apusului de soare, văzu un bărbat care stătea în pragul ușii.

Era Buck.

— Am bătut la ușă, dar cum nimeni nu răspundea mi-am permis să intru.

Carol n-avea chef să-l vadă acum, dar se forță și răspunse fără convingere:

— Nu-i nimic.

El închise ușa, se apropie de pat și luă mâinile tinerei femei.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ce vrei să fac? Nu trebuie să-mi spui decât un cuvânt, numai că nu vreau să risc ca situația să devină și mai delicată decât este. Spune. Vrei să-l omor pe acel ordinar?

— Mulțumesc, Buck. Nu este nimic de făcut. N-am decât o soluție... să părăsesc Bombay-ul... să fug oriunde ar fi.

Atunci, el o luă ușor de talie, într-un gest aproape fratern. Era prima oară când o ținea în brațe.

— O să mergem acolo... în casa aceea de la malul mării, în seara asta... dacă vrei.

— Cred că nu există altă soluție, mai ales dacă nu este niciun vapor care pleacă astăzi. Nu mai pot să rămân aici. Nu mai pot să mă arăt în Bombay. O să iau primul vapor cu destinația Europa. O să dispar.

— O să mai vedem, spuse Buck simplu.

„Da, are dreptate, gândi Carol. Este singurul ioc unde putem pleca”. Îl sărută pe obraji și murmură:

— Ești nemaipomenit, Buck. Imediat se eliberă din îmbrățișare. În cap îi veni o idee bizară. „Dacă o să mergem acolo amândoi, o să trebuiască să stăm în camere separate”.

— Deci, reluă ea cu voce tare, trebuie să-i spun maharajahului că avem nevoie de casa lui. Cursele s-au terminat, așa că el se va întoarce acum la el acasă.

Cel care răspunse la telefon fu Joey. Maharajahul tocmai era la o partidă de cărți, dar poate ar fi consimțit să se deranjeze pentru ea. La capătul câtorva momente, ea auzi vocea lui Jelly.

— Bună ziua, draga mea. Ce pot face pentru dumneata?

După intonație, Carol ghici că el era deja la curent cu ce se întâmplase la bar.

— Am nevoie de casa dumneavoastră de la Djuhu. Djai Mahal.

— Pentru o a doua lună de miere? spuse Jellapore cu o ironie ascunsă.

— Da, răspunse Carol pentru că n-avea altceva ce să-i spună.

— Wainwright nu mai pleacă la Calcutta?

„Să-l las să creadă că este vorba de Bill, gândi Carol. Pentru moment n-are importanță. De altfel nu va dura mult până va descoperi adevărul. El află întotdeauna orice”.

— Nu, zise ea.

— Bine, îi voi spune lui Joey să-l prevină pe cel care păzește casă, că ai să vii și pun la dispoziția dumată un bucătar și doi servitori.

Nici nu o întrebă când are de gând să plece. Știa că ea dorește să plece imediat, fiind o necesitate acest lucru.

— Și ce-o să zică doamna Trollope? se neliniști Jelly la telefon. Se simțea că râde pe sub mustăți și întrebarea sa era plină de subînțelesuri.

— Nu știu, răspunse Caryl, și nici nu mă interesează. În orice caz, mulțumesc, Jelly. Îmi faci un imens serviciu.

Închise telefonul și se întoarse spre Buck.

— Gata, ne așteaptă.

— Putem pleca în seara aceasta?

— Da.

Deodată, ea se gândi la nota sa de plată de la hotel. Avea oare suficienți bani ca s-o achite? Nu știa și nici nu îndrăznise să întrebe la cât se ridică suma, pentru a verifica. Nu voia să riște o ceartă cu directorul hotelului și pe urmă, pentru nimic în lume, Buck nu trebuia să știe cât de mici îi erau posibilitățile bănești.

„O să iau doar o valiză și-mi voi lăsa cuierele, își zise ea. De altfel, atâta timp cât Bill va rămâne în Indii, directorul nu va încerca să mă plictisească”.

Niciodată ca până acum, nu se aflate la fundul sacului. Era înglodată în datorii. „Cu atât mai rău! Întâmplă-se orice! Diseară voi face ce voi dori”.

— Buck, ar fi bine să ne pregătim bagajele.

— Da.

— Eu nu-mi iau decât o valiză.

— Bine.

— Aș vrea să plecăm prin cealaltă ieșire. Acea dinspre port. O să mergi să cauți un taxi și o să mă anunți.

Brusc, Buck o prins în brațe și o sărută pe gură. Pe urmă, cu o voce foarte calmă, îi zise:

— O să fim foarte fericiți.

Toate temerile o părăsiră dintr-odată. Niciun bărbat nu-i mai vorbise pe acest ton, niciun bărbat nu-i mai arătase atâta afecțiune. Foarte mișcată, ea murmură:

— Da, Buck, sper că o să fim foarte fericiți.

El se retrase și ea începu să-și facă pregătirile. Aproape terminase când cineva bătu la ușă. Nu răspunse. Ciocănitul continuă și se auzi vocea lui Bill: „Eu sunt, Bill, deschide-mi. Vin doar să-ți spun la revedere”.

Merse să deschidă fără prea multă convingere. El azvârli o privire valizei puse pe pat și ea înțelese imediat că și el era la curent.

— Ai dreptate să pleci, declară el. Unde te duci?

— La Jelly, la Djuhu.

— Vrei să-i stâlcesc mutra acelui maimuțoi nenorocit?

— Nu. S-ar amesteca și poliția și ziarele.

— Atunci, Buck a... a acceptat propunerile tale?

— Da.

— Ar fi făcut mai bine să te întorci în Europa. Păcat că nu este niciun vapor. L-ai ratat pe *Travancore*. Nu mai pleacă niciunul decât peste cincisprezece zile.

— Ai fi vrut să mă duci într-un loc sigur?

— Da. Mi-aș fi întârziat chiar și plecarea pentru ăsta, dar

cincisprezece zile sunt cam multe.

— Ești drăguț.

El își aprinse o țigară și reluă:

— Ascultă, aș mai vrea să-ți spun ceva.

— Ce?

— Cu Buck, trebuie să joci cu cărțile pe masă. Să nu trișezi.

— Oh, te asigur că nu doresc așa ceva... cu el voi fi mai sinceră decât am fost vreodată cu cineva... chiar și cu tine.

— Bine... pentru că dacă aflu cumva că i-ai făcut vreo figură, o să ai de-a face cu mine.

— Am înțeles, Bill.

— Dacă ai nevoie de bani sau de orice altceva, nu sta pe gânduri și dă-mi un semn. N-o să trebuiască decât să-mi scrii sau să-mi telegrafiezi! la biroul Companiei din **Calcutta**. Tot ceea ce am vă aparține în aceeași măsură și ție și lui Buck.

— Într-adevăr ești cumsecade, Bill. Îmi pare rău că lucrurile sunt așa de complicate, pentru că te iubesc, te iubesc și pe tine, dar nu în felul în care-l iubesc pe Buck. Ceea ce simt pentru el nu mi s-a mai întâmplat până acum. Nu este vina mea.

— Nu te necăji pentru mine. El îi luă mâna: Atunci, mult

noroc. Ai nevoie de asta.

După ce Bill închise ușa, Carol se așeză la masă și-i scrise câteva rânduri directorului, în care-i spunea că o să lipsească și că va reveni într-o săptămână sau două. Știa că acesta nu se va mira, deoarece mai plecase în acest mod de multe ori.

Un pic mai târziu, Buck își făcu apariția. Ținea în mână vechea sa valiză din papură. Avea aerul radios și semăna din ce în ce mai mult cu fiul său Tommy.

— Taxiul este aici, anunță el.

Deodată, Carol se simți foarte emoționată. Fericirea lui Buck avea ceva molipsitor. Nimic nu însemna mai mult decât cel pe care-l iubea. Lumea putea să se sfârșească, îi era indiferent, ea pleca cu Buck.

Ea ieși și-l căută pe Krishna din ochi. Nu mai era acolo. Poate că plecase de multă vreme.

„Cu atât mai rău, își zise Carol, o să-i scriu directorului să-l rog să-i spună lui Krishna să se întoarcă la Jellapore”.

Dar, imediat, o umbră veni să-i întunece bucuria. Krishna, care era sclavul său, Krishna care o adora fiindcă-i dăruise o bicicletă, Krishna o părăsise pentru că un *parsi* își permisese să-i azvârle în față un pahar de vin în mijlocul barului Taj, în fața a zeci de martori.

La o oră după plecarea lui Carol și a lui Buck, doamna Trollope veni să bată la ușa tinerei femei. Tot entuziasmul o părăsise. Abătută, cu fața răvășită, părea să fi îmbătrânit cu zece ani față de dimineața acelei zile.

Poșeta sa nou-nouță era complet goală. Pierduse 3 a curse toți banii pe care Bill îi dăduse ca să-și achite hotelul, îl căutase în van pe binefăcătorul său, în speranța de a-i stoarce încă o mie sau două de rupii, cu care să se întoarcă la Jellapore și să continue să joace. Dar Bill nu era în camera sa și când întrebase la recepția hotelului dacă nu cumva l-au văzut, suferise un șoc teribil. Bill plecase la Calcutta.

Nu-i mai rămânea decât o speranță, s-o găsească pe Carol, și acesta era motivul pentru care bătea la ușa sa.

Nimeni nu răspundea. Mirată de absența lui Krishna, doamna Trollope bătut încă o dată și împinse ușa. În cameră era întuneric. Și atunci, observă cuierile aranjate într-un colț și toaleta goală. Înțelese imediat. Carol plecase. După toate aparențele, plecase la Calcutta cu Bill. Nu mai era nimeni căruia să i se poată adresa.

Prăbușită, doamna Trollope se lăsă să cadă pe pat. Cu ochii ficși privea drept în fața ei. Fața ei șiroia de transpirație. Ce putea să facă? Să vândă una din bijuterii?

Era prea periculos. Pe de altă parte, ea nu putea părăsi Bombay-ul fără bani. Atunci? Nu exista nicio soluție, îi venea să înnebunească. Și toate astea, din cauza lui Bill: „bărbatul blond care-ți vrea răul”, așa cum îi spusese într-o zi ghicitorul în cărți. El era acela care se băgase între ea și Carol... și, dacă-i împrumutase bani, fusese numai ca să scape de ea.

„Dar ce să fac? Ce să fac?” nu înceta ea s-a repete, strângându-și pumnii. „Da, se gândi ea în final, nu văd decât un singur mijloc de a ieși din situația asta. Trebuie să mă duc la Jelly”.

De la scandalul cu sora sa, nu mai pusese piciorul la palatul maharajahului pentru că i se dăduse de înțelese că nu este dorită aici. Dar acum nu mai conta. Chit că era dorită sau nu, va aranja să-i vorbească lui Jelly. Era atât de bogat... Ce-ar fi însemnat pentru el să-i împrumute bani ca să continue să joace?

După ce înghiți câteva cocktailuri la bar, doamna Trollope. Ieși din hotel, chemă un taxi și se îndreaptă spre reședința lui Jellapore. Îi mai rămăseseră câteva rupii în poșeta sa nouă.

Palatul lui Jellapore strălucea de lumini. În salonul roșuauriu, Jelly era așezat în locul său obișnuit și

supraveghea masa de joc cu un aer mohorât. Era ușor amețit. Joey era și el, dar din fericire, nici urmă de Nelly. Cu excepția unui portughez, doamna Trollope nu-i cunoștea pe ceilalți jucători.

Temându-se să nu-și piardă sângele rece cu fiecare pas pe care-l făcea, se apropie de Jelly și-l întrebă: „Aș putea să vorbesc o clipă cu înălțimea Voastră?”

Jelly nu păru încântat deloc de propunere totuși, se ridică și o acompanie pe doamna Trollope în salonul, ale cărui ferestre dădeau spre golf și spre insula Clephanta. Cum fură singuri, doamna Trollope îi povesti dintr-o suflare că nu mai are niciun ban și că l-ar ruga să-i împrumute ceva pentru a se redresa. Ghicitorul în cărți îi promisese că norocul îi va surâde. Nu era vorba decât de o sumă modestă. Contase pe Bill și Carol; dar Bill plecase la Calcutta și o luase și pe Carol cu el.

Când își termină tirada, Jelly îi răspunse pe un ton glacial:

— Pentru început îți spun că nu împrumut bani nimănui niciodată: Este cel mai bun mijloc de a-ți face dușmani. În fine, Carol n-a plecat la Calcutta cu Bill Wainwright. Știu unde sunt.

— Unde? vru să știe doamna Trollope.

— Am promis să nu spun nimănui.

— Dar vedeți, Bill a plecat pur și simplu la Calcutta. Mi s-a spus de la hotel.

Jelly îi aruncă o privire rapidă.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Ah, ah, zise el surâzând. Deci nu era vorba de o a doua lună de miere... sau atunci, este vorba de alt bărbat.

— Ce spuneți?

— NA mințit. A întins-o cu misionarul. Sunt prea prost. Ar fi trebuit să-mi dau seama fără ca să fiu ghicitor.

Se îndepărtă, lăsând-o pe doamna Trollope singură, în mijlocul vastei încăperi.

Pentru moment, ea crezu că o să leșine. Totuși slăbiciunea nu dură. Cu umerii căzuți, trecu pe terasă, coborî câteva trepte și traversă grădina, cu toată teama sa bolnăvicioasă de șerpi. Nu avusese curajul să înfrunte privirea lui Jelly și a celorlalți jucători. Leși și chemă un taxi ca să se întoarcă la Taj Mahal.

Îi rămânea o șansă. O tenta. O găsi pe Baroană în hol, în compania omulețului dubios, care venea s-o vadă din când în când. În momentul în care acesta plecă, ea - i mărturisi Baroanei că are nevoie de bani și ar face orice ca să-și

facă rost de ei.

Ochii verzi ai Baroanei deveniră duri ca două opale.

— Nu, răspunse ea, *io* am numai pentru mine.

Cu o săptămână înainte, ea se gândise la posibilitatea de a-i încredința un post doamnei Trollope. Dar de atunci, renunțase total, pentru că o considera pe Stitch ca pe o cobe, ca pe una din acele ființe care poartă ghinion oricui.

După plecare, Baroana se întoarse spre silueta căzută și ridică două degete, le îndepărtă și scuiă de șapte ori printre ele. Era un remediu grozav contra ghinionului.

După ce cină complet singur, la Green, Bill se duse la tren. Gara sufocantă era plină de strigăte și zgomote.

„De ce dracu’ totul este atât de zgomotos în această țară blestemată? se întrebă Bill. Gongurile sună fără încetare, oamenii nu pot vorbi fără să urle sau să vocifereze”.

Cărămizile clădirii, care înmagazinaseră toată căldura din cursul zilei, acum o degajau. „Ce veselă o să fie călătoria, continuă Bill în sinea sa. Niciodată n-am avut moralul atât de scăzut. Slavă Domnului, că fiind la limita inferioară, nu poate scădea mai mult. Este deja o consolare”.

Compartimentul său era ocupat de un englez gras cu

fața pătată de vinișoare și un hindus îmbrăcat europenește, plauzibil un politician care se ducea la Delhi. Începuseră să schimbe deja între ei priviri bănuitoare. „Bună seara, domnilor”, le spuse Bill din simplă curtoazie și în sinea sa adăugă: „Sfâșiați-vă dacă vă amuză, pe mine nu mă interesează chestiunea”. Îi lăsă singuri și coborî pe peron, pentru a fuma o țigară, până la ora plecării trenului.

De-abia avu timp să parcurgă câțiva metri, când auzi o voce mângâietoare, care-i zise într-o engleză dubioasă: „Bună scara, domnule Wainwright”.

Se întoarse. Era marchiza. Îmbrăcată în alb din cap până în picioare, ochii săi de un negru strălucitor ieșeau și mai mult în evidență.

„Nu mai lipsea decât asta!” gândi Bill.

— Bună seara, răspunse el. Luați trenul?

— Merg până la Delhi. Sunt invitată la vicerege.

— Ce surpriză, remarcă Bill, fără cel mai mic entuziasm.

— Vreți să beți ceva? Mi s-a pus o sticlă de șampanie la răcit, în compartimentul meu.

În fond, nu se angaja cu nimic și nefericitul avea gâtul uscat ca iasca. Nu avea tăria să reziste invitației.

Marchiza avea un întreg compartiment rezervat pentru ea singură. Cușeta sa era deja pregătită cu cearșafuri de

satin roz și perne de dantelă. Un neglijeu de dantelă și el, era aruncat pe brațul unicului fotoliu. Aerul era impregnat cu un miros puternic de parfum. Sticla de șampanie se răcea într-o frapieră de la Taj Mahal.

„Ce poate să facă o casă de toleranță!” gândi Bill, spărgându-și capul ca să găsească un mijloc de a se eschiva.

Marchiza scoase sticla din frapieră și încercă să o desfacă. Bill i-o luă din mină.

— Camerista călătorește cu dumneavoastră? întrebă el.

— Bineînțeles. Are și ea un compartiment rezervat.

Șampania era bună, superioară celei care se găsea la Bombay. Era o adevărată șampanie pentru bărbați, deloc dulce, cu ceva picant în ea. De la primele înghițituri, Bill simți că-i revine buna dispoziție.

Marchiza scosese dintr-un etui o lungă țigară egipteană și așteptă ca Bill să-i dea un foc. Când se apropie de ea, aceasta se aplecă spre el într-o atitudine provocatoare.

Pe peron, vacarmul se dublase în intensitate. Se auzeau alergături, strigăte de adio, hohote de râs. Bill își goli paharul și declară:

— Plec, este mai bine să ajung la compartimentul meu înainte de plecarea trenului. Mulțumesc pentru șampanie.

Mi-a făcut foarte bine.

— Nimeni nu vă grăbește, protestă Marchiza. Să golim toată sticla, trăncănind. O să coborâți la prima oprire a trenului.

De ce nu? Unul sau două pahare în plus îl vor feri de atac și putea oricând să facă pe prostul, să se prefacă cum că nu înțelege intențiile marchizei. În orice caz, era prea târziu ca s-o mai șteargă, trenul tocmai demara. Și atunci, brusc, cu capul puțin tulburat de șampanie și cocktailurile băute la prânz, gândi: „Triplu imbecil ce sunt! Este un express. N-o să se mai oprească până la Baroda. Am acum în față opt ore bune. Ea nu-i chiar așa de rea, își zise în sinea sa. Uite-mă și răpit!” Începu să râdă pe sub mustață. N-am ce face decât să trag semnalul de alarmă sau să-i enervez pe călători. De altfel, ce importanță mai avea? Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Carol o ștersese cu Buck. La ce-ar servi să aibă scrupule?

— Știți, murmură marchiza cu un aer cochet, vă puteți petrece noaptea aici. Și într-o franceză stâlcită adăugă: Mi-e complet egal.

— Și mie la fel, răspunse Bill. Să golim un alt pahar.

— Viața este adesea atât de frumoasă, reluă marchiza.

— Dumneavoastră, ați spus-o, remarcă Bill oarecum

vexat.

Își bău paharul dintr-o înghițitură și întrebă:

N-aveți din întâmplare încă o sticlă?

— Ba da, am o jumătate de ladă;

— Bravo! Pentru început să le punem imediat la răcit.

Taxiul lăsase în urma sa luminile colinei Malabar. Trecuse prin fața palatului lui Jellapore iluminat ca de sărbătoare, prin fața câmpului de curse, pe la Willington Club și intrase în sate. Carol și Buck nu schimbaseră nicio vorbă. Se strânseseră unul într-unu! ca doi adolescenți și se țineau de mână. Le era frică.

Carol se temea de aventura pe care o trăia, pentru că, până la urmă, trebuia să se termine. Ceea ce i se întâmpla acum era ceva necunoscut. Până în aceste momente, totul se înlănțuise admirabil în viața sa și doar ceea ce îi convenise ei fixase limitele jocului. Dar de data aceasta era cu totul altceva. Nu numai că renunța la un gen de viață care-i plăcea pentru a se lansa în necunoscut, dar venea o zi când deznodământul îi va fi impus brutal și intuia că sfârșitul acestei aventuri nu va fi deloc plăcut.

În timpul acesta, lui Buck îi era frică, dar nu știa de ce. În simplitatea și candoarea sa, se temea să nu o plictisească, să nu-i pară că este prea anost, să nu

sfârșească prin a o agasa atunci când efectul noutății se va diminua. Totuși, hotărârea sa era luată, toate scrupulele îi dispăruseră. Nu se mai punea problema să facă stânga-mprejur, să fugă singur la Jellapore, de exemplu.

În momentul în care ajunseră la Djuhu, Buck rupse brusc tăcerea: Ce noapte frumoasă!

— Da, răspunse Carol, în Indii, clarul de lună printre frunzele de palmier are întotdeauna ceva excitant.

Regretă imediat ceea ce tocmai spusese. Era una dintre remarcile cele mai uzuale din mediul pe care tocmai îl părăsise și se temea ca Buck să nu fie șocat, luând-o drept o invitație deghizată.

După două sau trei ore, șoferul găsi, în sfârșit, Djai Mahal. Jelly anunțase. Casa era luminată *a giorno* și luminile inundau trunchiurile cocotierilor și ale arborilor de betel. Un servitor mătura nisipul aleilor cu o mătură de răchită, un altul freca dalele de marmură ale peronului, un al treilea se agita într-unul din dormitoarele de la primul etaj. Un fel de majordom cu livrea purpuriu cu auriu veni în întâmpinarea noilor sosiți și le făcu cea mai frumoasă plecăciune.

Acesta începu să vorbească în hindustană și Buck îi

traduse cuvintele rostite.

— Maharajahul ne-a pregătit o cină rece. Mâine, bucătarul va intra în funcțiune.

— Nu mi-e foame, declară Carol.

— Nici mie.

Omul luă cele două bagaje, valiza elegantă a lui Carol, biata valiză a lui Buck. În capul tinerei femei încolți o idee. Se întoarse spre tovarășul său.

— Du-te și fă un tur al grădinii, îi zise ea. Vin și eu imediat.

Se îndepărtă în grabă, urcă scara din patru în patru trepte, intră într-una din camerele mobilate europenește și imediat își puse planul în execuție.

În cursul primei sale vizite la Djai Mahal, remarcase gravurile indecente care decorau pereții acestor două camere. În ziua aceea se amuzase, dar acum îi era frică să i le arate lui Buck. Trebuia neapărat să le ascundă de vederea sa.

Ar fi o notă falsă, gândi ea. El n-ar înțelege nimic. Nu este obișnuit”.

Se puse pe lucru cu febrilitate. Nu era ușor, pentru că fiecare dintre gravuri era fixată de perete cu un fir de alamă înfășurat în jurul filigranului de marmură care forma

panoul, își rupse o unghie și-și înăbuși o înjurătură. Treaba o amuza în același timp. Depunea o ardoare copilărească și-și repeta râzând: „Grăbește-te, nevinovate! Grăbește-te!”

Bombay îi părea la fel de îndepărtat ca și Parisul, ba chiar mai îndepărtat ca New York, Minnesota sau chiar stelele. La dracu' cu bijuteriile furate! La dracu' cu doamna Trollope! La dracu' cu Botlivala! Se opri brusc, cu obrajii în flăcări și pentru câteva momente fu cuprinsă de panică.

După ce desfăcu toate gravurile, făcu o grămadă cu ele și căută un loc unde să le ascundă. Cotrobăind peste tot, descoperi un cufăr mare pe terasă, unde erau depozitate rogojini. Le închise acolo, sub capacul greu de lemn. Treaba terminată, se întoarse într-una din camere, se așeză în fața unei toalete cu arabescuri și începu să se machieze.

Imaginea din oglindă nu era deloc flatantă pentru ea. Este adevărat că oglinda nu era nouă și, că, la fel ca toate oglinzile din Indii, suferise din cauza umidității din timpul perioadelor de muson și, pe alocuri, era acoperită de mucegai.

Totuși, Carol constată că avea tenul livid, fața trasă și cearcăne mari sub ochi. Își studie îndelung imaginea și

sfârși prin a-și zice cu jumătate de voce: „Ei bine, micuț, este prima dată când îți văd astfel mutra! E cazul să vezi adevărul. În orice caz, dacă Buck continuă să te găsească frumoasă așa cum arăți, înseamnă că Ai o mare baftă”.

Termină să se machieze cu grijă, pentru a înlătura pe cât posibil ravagiile cauzate de ultimele douăzeci și patru de ore, pe urmă, după o ultimă privire în oglindă, coborî să-l întâlnească pe Buck.

Ea nu-l găsi nici în casă, nici pe terasă unde curgea o mică fântână. „Nu e posibil, a fugit!” gândi ea cu groază. În același moment, îl observă în fundul grădinii. Se apropiase de partea care se deschidea spre golf și silueta sa înaltă se desena pe suprafața strălucitoare a mării luminată de lună. Nemișcată, Carol nu-și putea desprinde ochii de la el. Fântâna susura, palmierii foșneau ușor. Era subjugată de frumusețea nopții și de emoția care-i cuprindea sufletul de fiecare dată când îl vedea pe Buck. Cu mâinile la spate, mergea în susul și în josul aceluia loc. Deodată, Carol fu cuprinsă de teama ca el să nu aibă o nouă criză, încercând să-și calmeze durerile cu acel du-te-vino ca al unui animal sălbatic în cușcă. O luă la fugă și-l ajunse înainte ca el să-o vadă venind.

— Cum te simți, Buck?

Se întoarse brusc către ea.

— Foarte bine, draga mea. Ai lipsit cam mult.

— Am încercat să mă fac prezentabilă.

— De ce ți-ai dat atâta osteneală? Ești atât de drăguță.

— Credeam că ești bolnav.

— Absolut deloc.

— Ce nu este în regulă?

Imediat își regretă întrebarea. N-o privea aceasta. Era pe punctul de a comite aceeași prostie, ca majoritatea femeilor îndrăgostite? Voia să-i acapareze și spiritul și sufletul.

— Reflectam, îi veni să întrebe: „La ce?”, dar se reținu.

Buck reluă:

— Tocmai îmi ziceam că am o impresie mult prea bună despre mine închipuindu-mi că aş fi indispensabil... că țăranii n-ar putea să mai facă nimic fără mine. Am mai cunoscut astfel de tipi, care se credeau mai mult decât erau. Da... cred că dacă aş pleca, n-ar dura prea mult până m-ar înlocui.

Iată deci la ce se gândea. Își spunea că Moti avea dreptate, că el nu putea niciodată s-o ducă pe Carol la Jellapore din cauza trecutului său. Încerca să-și bage în cap că tot ceea ce reprezenta el, tot ceea ce însemna

rațiunea sa de a fi, nu aveau nicio importanță în fața dragostei sale. Instinctul lui Carol o sfătui să fie prudentă. Tot ceea ce ar fi zis ea acum ar fi fost periculos mai târziu. Exact ca micul fir de nisip care reușește până la urmă să oprească o întreagă mașinărie. La lumina lunii, studie fața lui Buck și fu frapată de expresia sa de bunătate.

— Hai, zise ea cu înțelepciune, o să vorbim despre asta mai târziu. Să mergem să ne lungim pe terasă. Putem chiar să luăm ceva. Am venit aici ca să ne odihnim. Avem nevoie amândoi.

Servitorul cu livreaua purpuriu și auriu le aduse băuturile răcoritoare. Răspundea la numele biblic de Ezechiel.

— Spune-i să se ducă să se culce, îi ceru Carol lui Buck. Și ceilalți servitori să facă la fel. N-avem nevoie de ei.

— E o idee bună.

Un pic mai târziu, îi văzură pe Ezechiel și pe ceilalți trei servitori coborând spre pâlcul de palmieri unde se afla locuința personalului. În grădină nu se mai auzea decât murmurul micii fântâni mongole, temă lejeră care acompania zgomotul surd al valurilor care loveau țărmul.

Carol închise ochii.

— Ce frumos este aici, spuse ea... s-ar zice că ne aflăm

în regatul celor „O mie și una de nopți”.

Era un lucru pe care putea să i-l spună lui Buck, în timp ce, dacă ar fi făcut o astfel de constatare în fața lui Bill, acesta ar fi râs de ea și i-ar fi răspuns că are o mentalitate de portăreasă. Dar Bill era foarte bine unde era! Să rămână acolo! Doar n-o să rămână toată viața sub influența lui!

— Da, este foarte frumos, recunoscui Buck, Indiile sunt frumoase, doar știi.

După intonația vocii, Carol înțelese imediat cât de mult iubește el Indiile, Indiile pe care ea nu le cunoștea, cele pe care vâul pe care-l avusese până atunci peste ochi o împiedicase să le vadă.

Apoi, timp de o bună bucată de vreme, rămaseră nemișcați și tăcuți, sub cerul spuzit de stele. Carol simți cum i se duce oboseala și alunecă ușor în starea aceea intermediară între somn și luciditate, unde totul devine simplu și limpede. Începea să savureze din plin ceea ce i se întâmplă. Știa că este cel mai minunat lucru din tot ceea ce cunoscuse, cel mai minunat din ceea ce va cunoaște vreodată.

În mijlocul stării sale de beatitudine, auzi vocea lui Buck.

— Trebuie să fii obosită, draga mea.

— Da.

— Nu trebuie să mai stăm aici. Nu este sănătos... este prea multă rouă.

— Ai dreptate.

Ea se ridică și contemplă dâra argintie a lunii pe suprafața mării.

— Buck, spuse ea cu jumătate de voce, vrei să vii în camera mea?

Îl privi și-i descoperi zâmbetul.

— Da, Carol, te rog.

O prinse în brațele sale și timp de câteva minute, rămaseră înlănțuiți, alături de mica fântână mongolă. Pentru ei nu mai exista acum nimic, nici timp, nici spațiu.

Timp de cincisprezece zile, lumea exterioară nu mai există pentru ei. Era o experiență stranie, un soi de vis în care zilele și nopțile se confundau, pierdute în trecerea vagă a orelor. Soarele răsărea și apunea, dar ei rămâneau aproape insensibili la extraordinara simfonie de culori care însoțea aurorele și apusurile. În ochii lor, acestea nu erau decât fraze intermediare, care înfrumusețau strălucirea fericirii lor.

Această fericire, care-i învăluia pe amândoi, nu era făcută numai din calm, odihnă sau bucurie a trupurilor lor.

Ei descopereau puțin câte puțin, noi domenii ale sufletului și personalităților lor și această explorare, reînnoită fără încetare, era și ea la fel de amețitoare. Până aici, ei nu se cunoscuseră, nu fuseseră unul pentru celălalt decât simbolul a ceea ce fiecare dintre ei avea cel mai mult nevoie. Poate că chiar acest lucru fusese întrevăzut de Moti animat de idealul său înflăcărat și obișnuit să contemple ființele și lucrurile cu detașarea omului de laborator. Afecțiunea sa pentru Merrill, prejudecata sa față de Carol, nu-l împiedicaseră să se servească de ei pentru a-și realiza o parte din visul său fantastic, acea dorința de a regenera un întreg popor, o întreagă rasă. El singur, ca savant, înțelesese ce se întâmplă și avusese tenacitatea să folosească acest lucru pentru a-și atinge scopul.

Și astfel, în singurătatea ireală a pavilionului de marmură albă, cu grădina sa ascunsă sub cocotieri și arbori de betel, Buck și Carol învățară să se cunoască, să descopere în fiecare dintre ei nenumărate mici detalii, care adăugate unul. Câte unul, formau ființele lor intime.

Surpriza acestei descoperiri era întotdeauna atât de mare, întotdeauna atât de minunată, fie ea noaptea sau în cele mai neașteptate momente ale zilei. În acele momente, Carol intimidată și alarmată de ceea ce se

întâmpla, găsea alături de ea un Buck care o liniștea, îi transmitea bunătatea și forța sa, îi pansa rănila pe care nici nu bănuise că le are, îndulcea unghiurile prea aspre ale spiritului și ale sufletului său bătut de soartă.

Ceea ce o mira cel mai mult la Buck erau simplitatea și delicatețea sa neobișnuită. Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care-i cunoscuse, el nu manifesta niciun fel de egoism, niciun fel de dorință brutală când se apropia de ea, ci doar o grijă plină de înțelegere ca și cum ea ar fi fost un copil lovit și speriat. Aceasta era atât de diferit de ceea ce fusese cu Bill, în permanență chinuit de complexitatea și părțile misterioase ale caracterului său. Cu Bill, dragostea rămăsese o petrecere agreabilă a timpului, dar atât de banală și care-i lăsase întotdeauna nesatisfăcut corpul și sufletul său de femeie, lipsite de o frumusețe pe care instinctul său o întrevedea. Cu Buck, învăța în sfârșit, să cunoască tandrețea, nu numai aceea pe care el o manifesta față de ea, sau cea pe care o simțea născându-se, ci acea tandrețe sănătoasă cu care se născuse, și care o împinsese să manifeste bunăvoință față de doamna Trollope și Baroană sau față de imbecili periculoși ca domnul Botlivala... acel preaplin de tandrețe, care, la început, o adusese să-l îngrijească pe necunoscutul care

trecea prin toate chinurile în compartimentul expresului Madras-Bombay, care străbătea în viteză platoul Deccanului supraîncălzit. În același timp, de teama de a nu fi rănită, disimula întotdeauna acest sentiment, sub o triplă armură de ironie, voioșie și trivialitate. Dar acum nu mai era necesar să se prefacă. S-ar fi zis că o parte din ea, până atunci ascunsă și sufocată, se eliberase dintr-odată și-și obținuse dreptul să se manifeste și să înflorească. Și pe urmă, exista în Buck un soi de puritate care aureola toate lucrurile, pe ea însăși, casă, grădina și părea să desființeze toate amintirile dubioase cu care era impregnat Taj Mahal. Această puritate și simț ai dreptății o trăsese la el, această bogăție și profunzime pe care le căutase în zadar înainte de a-l cunoaște.

Uneori, în adâncul său, se ridica o voce cu accente triumfătoare: „Aveam dreptate. Știam că o să fie așa”. Dar alteori, în momentele când se simțea cel mai fericită, se făcea auzită altă voce pe care ea nu voia s-o audă. „Nu poate să dureze... o să se termine într-o zi. Și atunci, ce se va întâmpla?”

Sub influența acestei fericiri, abia umbrită de imagini trecătoare, corpul lui Carol deveni și mai frumos. Oboseala îi dispăru cu totul și-și recăpătă acel aspect radios care era

cea mai frumoasă însușire a sa. Chiar servitorii observară această schimbare. Stupefiați de spectacolul la care asistau, se făcură mai discreți, vocile lor deveniră mai blânde, mersul mai ușor. La fel ca muntenii din Jellapore, sfârșiră prin a-și imagina că tânăra femeie este o zeiță coborâtă pe pământ. Începură s-o venereze tot așa cum o venera Krishna înainte de a fugi. Pentru ei, de fiecare dată când o vedeau traversând grădina de la umbra palmierilor sau terasa care dădea înspre mare, ea o încarna pe zeița Sita, dar o zeiță de o blonzime surprinzătoare, mai minunată, mai frumoasă încă decât buna logodnică a lui Rama.

Pentru Buck, timpul trecea într-un ritm de marș triumfal. Avea impresia că renaște la viață, că se leapădă de tripla sa haină de oboseală, amărăciune și suferință. Niciodată nu-și închipuise că o femeie ar fi capabilă să aibă un atât de mare rol pe lângă un bărbat, să-i manifeste atâta tandrețe. Niciodată nu bănuise că sufletul și corpul unei femei pot fi izvorul unei astfel de plăceri și bucurii. Toate șovăielile sale, toate scrupulele dispăruseră, în lumina radioasă a fericirii sale. Nu i se întâmplă nici măcar să pună la îndoială onestitatea lui Carol, pentru că, își zicea el, o femeie ca ea nu poate să aibă nimica rău. Orice ar fi

făcut ea înainte, se datora unor anumite motive. De altfel, orice ar fi făcut, nu mai avea acum nicio importanță.

Bucuria sa îl zăpăcea, i se urca la cap și nici el nu credea deloc că toate acestea vor avea într-o zi un sfârșit. Naivitatea și optimismul său natural îl făceau să creadă că el și Carol vor continua să fie fericiți împreună, la nesfârșit. După câțva timp, vor părăsi Djai Mahal, și vor merge la Jellapore unde vor cunoaște fericirea până la sfârșitul vieții. Își făcea planuri ca și cum niciun pericol nu i-ar fi amenințat. Îi povestea lui Carol despre ce vor face. Îi descria frumusețea junglei și plăcerea de a te plimba într-o caretă trasă de boi printre satele nelegate prin drumuri, îi descria căsuța unde-și instalase cartierul general, grădina, terasa care cobora în trepte până la râu.

Era convins că îi va plăcea. Era un loc încântător și, iarna, era minunat, pentru că locuința fiind cocoțată pe coline, zilele erau umede și nopțile răcoroase.

Lungită pe plajă sau alături de fântâna de marmură, Carol îl asculta liniștită. Sunetul vocii sale, vederea privirii sale limpezi erau suficiente fericirii sale. De fiecare dată când îi privea ochii albaștri, îi venea să plângă. Ea se ferea să-i spună că bucuria o orbea și toate acestea nu puteau dura la infinit. Se ferea să-i spună că va pleca singură la

Jellapore, dar erau momente când, transportată de dragostea sa, i se întâmplă să-și imagineze viitorul așa cum i-l descria el. În astfel de momente, nimic nu i se părea imposibil și chiar se întreba: „De ce n-ar fi așa? Ce ne-ar împiedica? Nu mai sunt aceeași femeie. Tot ceea ce doresc este să nu-l părăsesc. Nimic altceva nu mai contează pentru mine. Îl iubesc atât de mult...” Nu mai putea să admită să se scoale, să se plimbe, să asculte cântecul păsărelelor, să simtă adierea soarelui, fără el. Într-o zi se gândi că Buck și ea ar trebui să trăiască la Djai Mahal ca Adam și Eva în rai înainte de păcatul originar. „Da, îți zise ea, viața lor cred că semăna cu a noastră și Buck este acela căruia îi datorez asta”.

Totuși, uneori, o umbră venea să întunece liniștea lui Buck. Era amintirea acelei femei pe care o pierduse și alături de care suferise atât de mult. Când își amintea scurtele și tristele lor mângâieri, încerca un soi de teamă, un soi de dezgust, care îl revoltau. Și cu toate acestea, din acea sinistră parodie de dragoste se născuse Tommy, băiețelul său, care acum se afla undeva pe ocean în compania rigidului domn Snodgrass misionarul. Orice s-ar întâmpla nu trebuia ca Tommy să facă aceleași greșeli ca ei. Când Tommy va deveni bărbat, va trebui să-și găsească

o tovarășă la fel cum este Carol.

Din timp în timp, crizele îi reveneau, dar erau din ce în ce mai scurte și mai ușoare. Și pe urmă, Carol era aici și-i alina durerile. Pe măsură ce boala se ameliora, corpul său își recăpăta vigoarea. Mușchii își recăpătau forța și forma. Pentru prima dată de luni întregi începu să doarmă liniștit, încetul cu încetul începu să renască în el vigoarea de altă dată, acel foc interior care-l devorase în anii tinereții. În același timp îi renăștea nevoia de a munci, de a-și cheltui energia. Înota ore întregi în apa noroioasă și, întotdeauna în tovărășia lui Carol, făcea lungi plimbări de-a lungul țărmului pe care se aflau construcții extravagante. Pentru prima dată își dădea seama de puterea corpului său și-și dădea seama că forța și sănătatea îi permit unui om să escaladeze munții și să facă miracole. Nu făcea parte dintre acei misionari care-și datorează puterea unei nervozități ieșite din comun. Buck era un om normal, căruia boala nu-i adusese decât disperare.

I se întâmpla adesea să se gândească la prietenul său Moți, acel omuleț curios cu teoriile sale atât de adevărate. Poate că la urma urmei, avea dreptate. Poate că trebuia să-i dai corpului tot ceea ce îi este necesar ca să poată să-și îndeplinească sarcinile dictate de inteligență. Moti

pretindea că corpul nu este decât o mașină care trebuie protejat și întreținut așa cum se întâmplă cu o mașinărie.

Forțele revenindu-i, Buck se gândea din ce în ce mai mult la opera vieții sale și se temea ca absența sa să nu o fi compromis. Îi cunoștea bine pe țărani. Știa că dacă nu este lângă ei, aceștia își vor diminua eforturile, nu din rea voință, ci din slăbiciune. Trebuia să fie acolo, să-i conducă, să-i stimuleze, până în momentul când vor fi în stare să zboare cu propriile lor aripi.

Deși nu sufla niciun cuvânt, Carol observa perfect schimbarea ce se producea în el. Vedeă că de la o zi la alta culoarea galbenă a obrazilor îi dispărea și tenul își recăpăta tenta normală. Acest spectacol o încânta dar o și îngrozea în același timp. Cura pe care o întreprinsese, reușea în pofida tuturor așteptărilor, dar cu fiecare zi se apropia de sfârșit, de momentul când colonelul Moti o va anunța că nu mai este nevoie de ea și că trebuie să plece. Și de fiecare dată se revolta: „De ce aș pleca? își zicea ea. De ce aș renunța la el?” Dar de fiecare dată își dădea mai bine seama că se apropia ceasul când drumurile lor se vor despărți. Se neliniștea când vedeă câtă energie consumă. Unele aluzii o făceau să-și dea seama ce-l preocupa în adâncul sufletului său. Erau momente când devenea foarte

geloasă pe acei nefericiți țărani a căror soartă îl preocupa atât pe Buck.

Într-o dimineață el îi zise:

— Cred că ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat cu Ali.

— Da, e mult timp de când nu l-ai mai văzut, se grăbi să răspundă Carol.

Cu toate temerile sale, se stăpâni și-i ceru lui Ezechil să caute un taxi.

Ca să aduci un taxi la Djai Mahal, nu era lucru ușor. Trebuia să trimiți un boy la Bombay. Acesta plecă imediat cu o bicicletă, dar înainte de întoarcerea sa, veni un mesager din partea colonelului Moti și-i aduse o scrisoare lui Buck. Cu inima strânsă, Carol îl privi cum desface scrisoarea și începu să citească. Pe fața sa nu întârzie să apară un zâmbet. Își termină lectura, îi dete o rupie băiatului și-i adresă câteva cuvinte în hindustană.

— O veste bună! îi spuse el lui Carol, care imediat se gândi: „O veste bună pentru el, dar poate nu atât de bună pentru mine”.

— Cât de curând o să-i scoată pansamentul lui Ali. Moti crede că Ali o să aibă nevoie de mine.

— Trebuie să te duci.

— Și îmi mai scrie că Universitatea Alighar și guvernul vor să-mi acorde o distincție onorifică pentru ceea ce am făcut în sate.

— Dar este minunat, dragul meu.

Ea încercă să-și stăpânească vocea care-i tremura, dar Buck o cunoștea acum prea bine. Ca să observe schimbarea.

— Ce te deranjează?

— Nimic. Te asigur. Sunt fericită că ți se recunosc, în sfârșit, meritele... asta-i tot, deși nu este prea devreme.

— Ține, draga mea, citește asta. Tot ce este al meu este și al tău.

Carol citi scrisoarea, până când descoperi pasajul pe care Buck i-l ascunsese, câteva fraze, în aparență neînsemnate, care încheiau mesajul.

„Dewan m-a rugat să-ți spun că a izbucnit o epidemie de holeră printre țăranii. Nu este încă prea grav, dar sunt necesare servicii de igienă. Te roagă în mod expres, să nu-ți întrerup! vacanța”.

— De ce nu mi-ai spus de... de această holeră? Întrebă Carol, ridicând ochii spre Buck.

— Nu e nimic... întotdeauna există o ușoară recrudescență, din timp în timp.

— Dewan nu ți-ar fi scris dacă n-ar fi fost ceva serios.

— Cu atât mai rău! Dacă se agravează, o să ne întoarcem imediat la Jellapore.

Carol îl părăsi pe Buck, sub pretextul că vrea să-și schimbe bluza înainte de venirea taxiului. De fapt, avea nevoie să reflecteze, pentru că îi venise o idee ciudată parcurgând scrisoarea lui Moti, acea scrisoare care nu conținea nimic special în sine, dar putea avea atâtea consecințe.

Două lucruri o intrigau: ușurința cu care Buck luase la cunoștință despre holera din Jellapore, ușoara indiferență pe care părea s-o aibă față de Ali, în perioada șederii la Djai Mahal. De ce țineau oare astea? Întrebarea avea și mai multă importanță acum după primirea scrisorii lui Moti. Poate că Bill avea dreptate când insinuase că ea - l va corupe pe Buck până la sfârșit, că-l va schimba, că-l va aduce, din dragoste pentru ea, să sacrifice tot ceea ce însemnase rațiunea sa de a fi, până când se va trezi și-i va reproșa că l-a adus pe marginea prăpastie! Poate că erau primele manifestări ale unei serii de efecte ireversibile. Poate că ar face mai bine să-l părăsească înainte de a fi prea târziu, înainte de a murdări frumusețea clipelor trăite...

Dar totuși, nu putea să se împace cu un astfel de gând. „Nu, își zise ea. Este imposibil! N-o să fac niciodată asta. În numele a ce?... O să mă întorc la Jellapore cu el. N-o să-l mai văd niciodată pe Jelly și pe fratele său. O să trăiesc la țară și n-o să mai pun niciodată piciorul în capitală”.

Această soluție nu era prea viabilă, prezentând o serie de dificultăți, pentru că, pentru a ajunge aici, trebuia ca Buck și Carol să fie căsătoriți și acum, după ce citise scrisoarea lui Moti, Carol începea să înțeleagă că Buck era, într-un oarecare sens, un personaj oficial. Dacă guvernul britanic și o universitate hindusă își dădeau osteneala să-i consacre opera, însemna că el reprezenta ceva, era în felul lui un personaj celebru. Un astfel de bărbat nu putea să se însoare cu oricine.

Toate acestea corespundeau cu exactitate celor spuse de colonelul Moti, într-o seară, în camera lui Bill, în fața unei sticle de șampanie care se încălzea în frapiera sa. Cât de mare ar fi fost dragostea ei pentru Buck, era imposibil să se mărite cu el. Ar fi fost un dezastru pentru el... iar Buck, acest naiv drag era atât de candid încât nu vedea și nu înțelegea că, atunci când va fi invitat la dineu la vicerege sau la alte banchete, va trebui să se ducă singur pentru că un *parsi* îi tratase soția drept prostituată, la

barul Taj Mahal.

Cu toată căldura sufocantă, Carol simți un frison. Totul era terminat acum. Poate că n-o să mai vină împreună niciodată la Djai Mahal. Poate că Moti o va ruga să se îndepărteze și ea nu va putea decât să se execute pentru că altceva nu era de făcut. Încercă să se liniștească spunându-și că temerile ei erau nejustificate și că dragostea va învinge totul, dar avea prea multă experiență de viață, ca să creadă că iluziile sale se vor îndeplini. Dragostea era în stare să se autodistrugă atunci când devenea unicul scop al existenței. Putea să împlinească viața unei femei, dar în același timp s-o ruineze pe cea a unui bărbat, în special a unui bărbat ca Buck.

„Hai, gândi ea, să cobor, altfel el va bănuie ceva. Oh, măcar dacă Bill ar fi aici!” suspină ea dintr-odată, pentru că Bill, în afara lipsei sale de logică, avea un simț real al măsurii pe care o datora, fără îndoială, părții sale realiste, experienței și cinismului său. Bill ar fi ajutat-o să gândească într-un mod practic. Avea nevoie de aceasta. Știa. Își pierduse acel echilibru și simț practic care fuseseră până atunci forța sa.

„O femeie îndrăgostită... își zise ea... nu exista nimic mai tâmpit pe lume... și uite ce-am ajuns”.

Taxiul apăru imediat. Ezechil veni să-i anunțe că a sosit mașina și-l întrebă pe Buck, în hindustană, când crede că se vor întoarce. Buck îi răspunse și întorcându-se spre Carol, adăugă:

— i-am spus că o să ne întoarcem diseară. Am făcut bine?

— Da, răspunse Carol, a cărei neliniște crescuse.

Indira Moti era așezată pe verandă, atunci când taxiul intră în curtea bungalow-ului. Ea surâse când îi văzu pe Carol și Buck, dar, în afară de faptul că era fericită să-i revadă, zâmbetul său spunea tot ceea ce, cu ochii ei pătrunzători, observase. Remarcase imediat flacăra nou aprinsă în privirea lui Buck, mersul său mai sigur, expresia de fericire care părea să strălucească pe fața lui Carol și în același timp, simțise o strângere de inimă la gândul loviturii pe care o va primi această pereche atât de fericită.

— I-am anunțat vizita dumitale lui Ali, îi zise ea lui Buck, dar nu i-am mai spus altceva. M-am gândit că soțul meu ar putea să-i scoată bandajul și, dacă ceea ce sperăm nu se va realiza, îi va fi mai ușor să-și depășească nefericirea știindu-te lângă el.

Colonelul nu întârzie să apară și Carol, cu toate că avea

teamă de el și de ceea ce acesta reprezenta, încercă totuși o ușoară plăcere văzându-l, la gândul că era prietenul bărbatului pe care-l iubea. Ar fi vrut atât de mult ca soția sa și el să aibă pentru ea aceeași afecțiune ca pentru Buck, și în special, să aibă amândoi încredere în ea.

Văzându-l pe Buck, fața lui Moti se luminează și Carol înțelese că acesta se bucură văzându-l atât de sănătos.

— Să nu pierdem timpul, zise colonelul. Să mergem lângă Ali.

Intrară toți patru în camera întunecoasă, unde copilul stătea liniștit și tăcut, cu cobaiul său, strâns la piept. Buck vru să se apropie, dar colonelul îl opri.

— Așteaptă, spuse el, în timp ce se îndrepta spre copil. Ali, micuțul meu, o să-ți dăm pansamentul jos. Doctorul a spus că este timpul.

Copilul întoarse capul spre el. Nu întrebă: „O să văd?”, ci doar:

— Sahib Buck este aici?

— O să vină. O să fie aici imediat.

Și atunci, cu un gest precis de expert, colonelul desfăcu bandajul și îl retrase. Carol își reținu răsuflarea. Era tulburată. În câteva secunde, vor ști sigur. Sau Ali va vedea ceva, sau va fi condamnat să rămână orb pe viață.

Camera era cufundată într-o obscuritate aproape completă. Doar un pic de lumină pătrundea printre draperii și pe sub ușă. Spectatorii tăceau. Nu li se auzea nici măcar respirația.

Așezat pe picioarele încrucișate sub el, Ali părea că privește înaintea lui și, ușor, ca un automat, întoarse capul întâi la dreapta, apoi la stânga, ca și cum ar fi căutat lumina. De două ori repetă figura. Carol simți cum mâna lui Buck se strecoară într-a sa și simți că tremură. Copilul întoarse din nou capul, dar de data aceasta, în direcția lui Buck, a cărei siluetă se desena în lumina neclară ce trecea pe sub ușă. Apoi rămase nemișcat cu ochii ficși. În fine, piciorușele se destinseră și toată fața sa negricioasă începu să surâdă. Niciodată Carol nu mai văzu un astfel de surâs. Era un surâs de adorație, ca și cum, deschizând, în sfârșit, ochii la lumină, fiul *mahutului* l-ar fi zărit pe Allah în fața sa. Auzi vocea colonelului Moti strigând: „Vede! Vede!” și-l văzu pe copil alunecând de pe divan „repezindu-se către Buck ca un nebun, cuprinzându-l cu mânuțele, lipindu-și capul de abdomenul acestuia și murmurând cu o voce copleșită de emoție: „sahib Buck! sahib Buck!”. Simți cum mâna lui Buck o părăsește pe a sa și văzu cum Buck îngenunchează, ia copilul în brațe și-și

lipește obrazul de față sa slăbuță. Și atunci, Carol se întoarce brusc, pentru că începuse să plângă. De ce plângea ea? Nu știa, cauzele erau prea numeroase. Plângea din cauza băiețelului și a miracolului care se produsese, din cauza bunătății care izvora din Moti, dar în special din cauza lui Buck. Niciodată nu-l iubise atât de mult.

Auzise vocea copilului repetând: „sahib Buck! sahib Buck!”, după care, începură o lungă convorbire în hindustană. Carol nu înțelegea, dar bănuia ce vorbeau Buck și Ali. Își făceau planuri deja. Se vor întoarce amândoi la Jellapore. Ali va învăța să conducă elefantul maharajahului.

— El vrea să-i scriu lui Tommy că și-a recăpătat vederea și să-i spun că la întoarcerea sa, Ali se va juca cu el și-l va dăce în țarcul elefanților, unde îl va învăța cum se conduc elefanții.

În acel moment, copilul traversă încăperea cu un pas încă nesigur și luă în brațe cobaiul, care nu se mișcase de pe divan, pe urmă se întoarce și îi arătă lui Buck.

— Cobaiul a fost cel mai mare prieten ai lui când n-ai fost aici, spuse Indira Moli.

— De cum ne vom întoarce la Jellapore, o să trebuiască

să-i găsim un tovarăș sau o tovarășă, remarcă Buck râzând. Să trăiești singur este mult prea trist.

— Vreți să beți o ceașcă de ceai? Întrebă doamna Moti. O să-l servesc aici ca Ali să nu fie despărțit de Buck. Este încă prea devreme ca să iasă la lumină puternică.

Buck se așeză pe divan și-l luă pe copil pe genunchii săi. Acum, că-și regăsise prietenul, Ali voia să știe cum făcuse doctorul de-i redase vederea. Nu înceta să privească în jurul lui, dar ochii săi reveneau mereu spre Carol. În final, îi spuse ceva lui Buck la ureche, care îl făcu să izbucnească în râs. Traduse imediat.

— Vrea să știe dacă tu ești regina cu bijuteriile. Mi-a spus că se gândea că ești frumoasă, dar acum găsește că ești și mai frumoasă decât credea el. Zice că ești cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, i-am spus că sunt de aceeași părere.

Copilul se aplecă din nou spre Buck și acesta reluă:

— Mi-a spus că nu este frumos din partea lui, dar vrea să te privească mult de tot. L-am răspuns că o să aibă tot timpul să te privească, pentru că o să te întorci cu noi la Jellapore.

Carol fu cât pe ce să strige „Nu-i spune asta, pentru că nu este adevărat! Nu pot să mă întorc la Jellapore!” Cu

toate acestea, tăcu și întui sensul ascuns al acestor cuvinte. Nu numai că Buck îi spunea care îi sunt intențiile, dar în același timp îi da de înțeles lui Moti că nu va admite niciun amestec în viața sa particulară.

Carol de-abia putea să-și înăbușe bucuria și emoția. Până acum, crezuse că Buck, la fel ca și ea, se va supune voinței colonelului, dar acum, începu să aibă dovada că Buck nu se va lăsa influențat de nimeni și că el era mult mai înțelept, mult mai hotărât decât își închipuise ea.

Un boy aduse ceaiul și Moti îi zise lui Buck:

— Am primit o altă telegramă de la Dewan. Epidemia de holeră este mai gravă decât se credea. M-a rugat să-ți spun că, dacă se va întinde, va avea nevoie de serviciile tale.

— Pică la țanc, răspunse Buck. Tocmai simt nevoia să fiu util. Ar fi mai bine să plecăm imediat.

După ce terminară ceaiul, Indira Moti se întoarse către Buck și-i zise:

— Vrei să vii un minut cu mine? Aș vrea să verificăm niște socoteli împreună.

„Înțeleg, gândi Carol. Motivrea să rămână singur cu mine. Vrea să-mi spună ceva. Să mă înarmez cu curaj”.

Buck și Indira dispărură, Ali rămase singur pe divan cu

cobaiul în brațe.

— Este nemaipomenit pentru Buck, nu-i așa? remarcă Moti.

— Da, răspunse Carol, care nu știa prea bine la ce face aluzie el.

— Sunt fericit că i se recunosc meritele acum, când este încă tânăr. Universitatea Alighar o să-i decerneze o diplomă și guvernul are intenția să-i confere un titlu și să-i dea un salariu. N-o să-i facă rău. Crezi că este mulțumit?

— Sunt sigură, zise Carol care ar fi avut chef să-i răspundă: „Cred că nu-i ține nici de cald, nici de frig”.

— N-a mai avut crize de multă vreme.

— Se pare că-i merge bine.

— S-a schimbat mult, continua Moti, care o fixa pe tânăra femeie cu ochii săi negri. L-am găsit în el pe Buck de altă dată.

„Unde-o fi vrând să ajungă?” nu înceta să se întrebe Carol, pe care această conversație o pune la grea încercare.

— Da, reluă Moti, mă face să mă gândesc la un om care învață să meargă după ce a fost imobilizat mult timp. Personal, vă sunt foarte recunoscător. Întreaga Indie v-ar fi recunoscătoare dacă ar afla povestea însănătoșirii sale.

„După toate astea, mă va trimite la plimbare cu un certificat de bună purtare, își zise Carol cu amărăciune. Numai că n-am intenția să mă las concediată. N-o să plec”.

— Vedeți, continuă colonelul, ar fi un lucru nemaipomenit dacă l-ați mai putea reține câțva timp la Bombay, atât cât să se obișnuiască cu noua sa stare.

„Da, până se va obișnui într-atâta cu mine încât să nu-i pese dacă dispar”, gândi Carol, care adăugă tare:

— Și-a manifestat deja intenția de a se întoarce la Jellapore. Epidemia de holeră îl neliniștește.

— Nu e chiar atât de grav... cel puțin, nu acum, declară Moti surâzând.

Își aprinse o țigară și Carol, neliniștită, paralizată ca un copil timid, aștepta ca s-o lovească.

— Spuneți-mi, întrebă el brusc, ce a vrut să spună prin acest „noi” când a vorbit de întoarcerea la Jellapore?

— Nu știu. N-am vorbit împreună niciodată despre ce se va întâmpla când vom pleca de la Djai Mahal. În orice caz, întotdeauna se exprimă așa. Chiar de la început... ca să nu se îndoiască nimeni de intențiile sale.

Colonelul se încruntă și, în acel moment, Carol surprinse privirile copilului îndreptate asupra ei. Se citea în acei ochi, aceeași adorație pe care el i-o arătase lui Buck. Din acel

moment, Carol se simți mai puțin singură, spaima începu s-o părăsească. Se ridică și se așeză pe divan lângă Ali. Gura copilului se lăți într-un zâmbet mare, el puse cobaiul pe genunchii lui Carol, iar acesta se strânse lângă ea. Din când în când, mustățile îi fremătau și boticul îi palpita. Pe urmă, încetișor, Ali își strecură mâna în cea a lui Carol.

Tânăra femeie îl privi surâzând și-i spuse „mulțumesc”. Știa foarte bine că, chiar dacă Ali nu știa sensul exact al cuvântului, îi va sesiza înțelesul.

Ali zâmbi la rândul său și spuse „mulțumesc”, aproape corect.

— Bravo, zise Carol.

Moți nu pierduse nimic din această scenă.

— Știți, reluă el cu fața mai puțin severă. Buck va deveni un soi de personaj oficial. Va trebui să asiste la banchete și să vină de două ori pe an la Delhi.

— Da, murmură Carol.

— Am niște noutăți pentru dumneavoastră.

— Ah!

— A venit poliția aici, azi-dimineață.

Corpul tinerei femei înțepeni brusc.

— În legătură cu bijuteriile dumneavoastră. Inspectorii mi-au declarat că găsesc ciudată comportarea

dumneavoastră. Ei nu au înțeles cum ați putut dispărea lăsând totul baltă. Se pare că bijuteriile au o mare valoare. Poliția credea că știu poate, unde sunteți. Jurnalele au făcut un mare tapaj...

— Cum asta? Pentru ce?

— Cred că nu vă dați seama prea bine de celebritatea pe care o aveți la Bombay. Aproape toți vă cunosc. Sunteți un fel de personaj legendă.

Descumpănită, Carol fu pe punctul de a striga: „De ce nu sunt lăsată în pace? Dacă nu mă interesează bijuteriile mele, de ce se amestecă alții? De ce nu pot fi liniștită?”

În acel moment, realizează din plin ce pericol o amenință. Moti nu avea intenția s-o concedieze în mod brutal. El va adopta o altă tactică, dar rezultatul va fi același. Prin tot felul de subterfugii, va reuși să o facă pe ea însăși să ia decizia, să recunoască singură imposibilitatea proiectelor sale.

— Da, s-a făcut mare vâlvă în presă.

— Totuși inspectorii îmi promisese că nu o să spună nimic.

— Și-ar fi ținut cu siguranță cuvântul, dacă ziarele hinduse n-ar fi declanșat tot acest scandal. Dumneavoastră ignorați că la Bombay există un oarecare

număr de tineri hinduși fanatici care nu scapă nicio ocazie pentru a-i discredita pe europeni. Povestea este prea frumoasă ca să nu fi profitat de ea, mai ales că ea aducea în prim-plan persoane dubioase ca doamna Trollope, acea Baroană, al cărui nume nu îl știu, maharajaha de Chandragor și acel Botlivala. Tinerii politicieni hinduși îi detestă pe ceilalți hinduși, ca Botlivala de exemplu, care îi maimuțăresc pe europeni și nu fac decât ce fac ei.

— Dar n-am făcut niciun rău niciunui hindus. Îi plac foarte mult și Buck este prietenul lor.

— Ei nu se gândesc nicio secundă să-l implice pe Buck în această poveste, remarcă Moți cu un surâs. Cât despre dumneavoastră, nu sunteți decât un pretext de a-și atinge scopul pe care și l-au propus. Dacă pot murdări reputația europenilor, nu vor șovăi să vă târască în noroi. Și pe urmă, adăugă el după o pauză, este și mai complicat decât pare. Fără să țină cont, acești tineri înfierbântați vă detestă fiindcă fiecare ar fi vrut să vă cucerească. Sunteți blondă, sunteți frumoasă, dar sunteți europeană și ei nu pot ajunge la dumneavoastră. Spiritul omului este un lucru foarte ciudat.

Carol înțelese atunci că Buck și ea părăsiseră pentru totdeauna paradisul lor terestru. Fusesse naivă ca să-și

închipuie că lumea nu mai exista, că destinul său se schimbase numai pentru că era fericită. Răutatea, scandalul, bârfa, nimic și nimeni nu o dezarmase. Venise vremea să-și plătească toate nebuniile, toate greșelile. Avea impresia că este închisă într-o cameră ai cărei pereți se strângeau peste ea.

— Bineînțeles, continuă Moți; jurnalele englezești au ținut pasul cu cele hinduse.

El își aprinse o altă țigară.

— În fine, declară el, procesul pe care vi l-a intentat Botlivala nu va aranja lucrurile.

— Ce? Mi-a intentat un proces?

— Da. Nu știați?

— Nu... dar pentru ce?

— O cerere de restituire a bijuteriilor pe care vi le-a făcut cadou. Pretinde că i le-ați estorcat, cu false promisiuni.

— Oh!

Pentru prima dată în viața sa, crezu că o să leșine.

Nu mai putea suporta privirea lui Moti. Totul părea că se clatină în jurul ei. „Escrocul... mizerabilul de escroc!” nu înceta să-și repete în sinea sa. Și atunci auzi vocea copilului care stătea lângă ea. Vorbea repede și după

intonație se părea că este supărat. Moti îi răspunse în sfârșit, după care se întoarse spre Carol. Surâdea.

— Ali mi-a spus că nu trebuie să vă fac rău, pentru că Buck n-ar fi mulțumit, l-am răspuns că nu vreau să vă fac rău, dar că am fost obligat să vă aduc la cunoștință vești proaste. Nu-i așa?

— Da... da... cel puțin așa cred, bâigui Carol, al cărei sânge rece revenea treptat, treptat.

— Știți că vi s-au găsit bijuteriile? o informă Moti.

— Ei! Unde? Cine le furase?

— Prietena dumneavoastră, doamna Troilope.

— E nebună, nebună de legat.

— Într-adevăr, continuă Moti, ea nu trebuia să încerce să le vândă la Bombay, dar pe de altă parte, avea o mare nevoie de bani. Conducerea de la Taj Mahal tocmai voia s-o dea afară și să-i confiște bagajele și cum sora sa refuzase s-o ajute, a încercat să vândă o brățară unui neguțător de bijuterii care frecventa hotelul. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. Bineînțeles că ziarele s-au agățat de asta și au insistat asupra faptului că era sora maharajahei și că bărbatul său fusese condamnat și-și executa pedeapsa într-o închisoare din Anglia.

Se opri, pentru a da o mai mare greutate, la ceea ce

avea să spună.

— Ziarele au pretins în egală măsură, că era una dintre prietenele dumneavoastră și că ați fost văzute împreună tot timpul, la Bombay, la curse, la Taj, peste, tot. Nu eram la curent cu acestea, se grăbi să adauge Moti, cu o bunăvoință neașteptată.

— Este adevărat, dar nu întru totul, recunosc Carol. Totuși n-am fost niciodată prietene. Îmi făcea milă. Unde este ea acum?

— În pușcărie.

— Doar nu o s-o condamne?

— Mi-e teamă că da.

— E nebună... nefericita.

Brusc, Carol se îndreptă, cu ochii sclipindu-i. Un gând îngrozitor îi trecea prin cap.

— Ce-i povestește soția dumneavoastră lui Buck, acum? Iansă ea.

— Fiți liniștită. N-o să-i spună un cuvânt din toate acestea. Este adevărat, are de verificat niște socoteli cu el, fiindcă strânge fonduri pentru opera lui. Eu am rugat-o să-l îndepărteze pe Buck. Gândeam că-i mai bine să fim singuri când vom vorbi despre aceste lucruri.

— Ați făcut foarte bine... vă mulțumesc.

În fond, era foarte bine așa. Buck nu va ști nimic în plus față de ceea ce știe. Într-o bună zi, va sfârși prin a afla adevărul, dar până atunci, cu cât mai puțin va ști, cu atât mai bine va fi. După toate acestea, existau poate șanse ca să nu ajungă niciodată la urechile sale această istorie cu detaliile ei murdare.

— Ce intenționați să faceți? întrebă Moti.

— Nu știu.

— Eu cred c-ar fi mai bine să vă întoarceți la Bombay și să mergeți la poliție.

— Nu pot să mă întorc la Taj... mi-e imposibil... n-am forța.

— Am promis inspectorilor că-i veți vizita înainte de seara asta, anunță Moti cu tonul său măsurat. Vă asigur că este cea mai bună cale de urmat, altfel vă veți atrage mari neazuri. Poliția poate să vă găsească o vină. Ziarele pot să-și reia campania. Cred că eu cât mai repede se vor clarifica lucrurile, cu atât va fi mai bine.

Carol reflectă o clipă. Simțea în mâna sa mânuța umedă a copilului și acest contact o îmbărbăta ca și cum l-ar fi avut pe Buck lângă ea. Devenise perfect lucidă și stăpână pe ea.

— Perfect, zise ea. Vreți să telefonați la poliție?

— Bineînțeles.

— Cât e ceasul acum?

— Ora patru și treizeci și cinci, o anunță Moti după ce-și aruncă o privire asupra ceasului.

— Spuneți-le că voi fi în camera mea de la Taj, la ora șase. N-o să mă aresteze, nu-i așa? N-o să mă ducă la comisariat?

— N-ați făcut nimic care să justifice arestarea dumneavoastră. De altfel, cred că aveți destulă influență ca să-i faceți pe inspectorii să se deranjeze și să vină în camera dumneavoastră

— Cred că este mai bine să nu-i spuneți nimic lui Buck.

— Cum doriți. Privirea colonelului se împlânzise subit. Spuneți-mi, reluă el, v-ați păstrat camera la Taj?

— Nu.

— În acest caz, este preferabil ca secretarul meu să telefoneze ca să vă rețină una. Așa, veți putea intra prin ușa care dă spre port.

— Da, este o idee excelentă.

Colonelul Moti se ridică.

— Acum mă retrag. O să-i spun lui Buck că-l așteptați.

— Nu, nu încă. Lăsați-l să facă ce are de făcut. Prefera să rămână singură câteva momente, pentru a-și reveni din

emoție și a-și compune o față mai calmă.

Moti plecă și, din acel moment, Carol izbucni în hohote de plâns. La vederea lacrimilor sale, copilul începu să-i strângă mâna cu putere, pe urmă începu un șir de cuvinte pe care ea nu le înțelegea. Totuși, recunoscuse două cuvinte care reveneau cu insistență: „sahib Buck! sahib Buck!” și Carol gândi: „Se pare că-mi spune că nu trebuie să mă vadă Buck în starea asta. Are dreptate. Trebuie să-mi revin”. Cu un efort de voință, se eliberă de mâna copilului, îi dădu înapoi cobaiul și se ridică cu greutate. Se apropie de fereastră și începu să se remachieze.

Când termină, se întoarse pentru a se așeza pe divan, lângă copil, dar în acest moment Buck intră în cameră. Ținea o telegramă în mână.

— Tocmai am primit o altă depeșă de la Jellapore, anunță el. Trebuie să plecăm mâine.

Carol stătea contra luminii, Buck nu-i putea vedea fața.

— Mi-este imposibil să plec atât de repede, zise ea. Am unele afaceri de încheiat la Bombay.

— Ce afaceri?

— Afaceri care sunt în litigiu. Colonelul Moti este la curent. Tocmai am discutat chestiunea. Cred că o să vin peste două sau trei zile.

„Asta îmi va da timp să mă pot întoarce, gândi Carol. Dacă el ar pleca, poate aş fi în măsură să lichidez totul. Dacă rămâne la Bombay, nu voi putea face nimic. Această telegramă va aranja poate, totul”. Această idee o făcu fericită pentru moment. Dar observă faţa lui Buck, luminată în plin de razele care pătrundeau printre draperii şi pe sub uşă. Ea reflecta mirarea şi îndoiala totodată. Carol înţelese că-i era greu să-i ascundă ceva.

— Ce înseamnă aceste afaceri în litigiu? vru el să ştie.

— Oh, nimic, o poveste plicticoasă... o poveste cu nişte bijuterii... dar trebuie să termin. Nu te necăji. Du-te la Jellapore. O să ne întâlnim acolo.

— Nu, nu asta, protestă Buck. Nu vreau să stau fără tine, nici chiar două sau trei zile.

— Fii rezonabil. Gândeşte-te la nenorociţii care te aşteaptă.

Trăsăturile lui Buck se înăspriă.

— În fond, nu te-am întrebat niciodată dacă vrei să mergi la Jellapore, observă el. Poate m-am înşelat. Poate că tu nu vrei. Poate ai oroare de această regiune.

— Chiar şi dacă aş avea oroare, dragul meu, n-ar avea nici cea mai mică importanţă. Mi-ar plăcea oriunde ai fi şi tu. Singurul inconvenient este că prezenţa mea nu este

dorită acolo.

— Ce vrei să-mi faci?

Carol își dădu seama că Ali nu înceta să-i observe.

— O să te întorci la Taj?

— Ce importanță are asta?

— Green ar fi poate mai indicat.

Ea își aminti că colonelul Moti, îi spusese despre celebritatea sa la Bombay. Da marea blondă”.

— Ce diferență poate să fie, repetă ea. Green sau Taj, totul va fi la fel.

În timpul acestor momente, Moti reveni și anunță:

— Asta este, v-am reținut o cameră.

— Să mergem, să nu pierdem timpul, zise Carol. Să plecăm.

Doamna Moti se apropie de Ali, îl făcu să înțeleagă că trebuie să-și repună bandajul. Copilul nu protestă niciun pic.

— Înțelegeți, explică doamna Moti, trebuie să-și păstreze bandajul o bună parte din zi, până când ochii săi se vor obișnui cu lumina.

Fraza trezi ecouri dureroase în sufletul lui Carol „Până când ochii săi se vor obișnui cu lumina”. Formula se putea aplica tot atât de bine și în cazul său. Poate că era necesar

să înveți ce este fericirea, să te obișnuiești progresiv cu ea. Poate trebuia s-o meriți.

În timpul întregului drum de întoarcere prin cartierul Țesătoriilor și a străzilor mărginite de cocioabe, Carol și Buck rămaseră muți, ca și cum între ei se ridicase un zid. Se despărțiseră unul de altul și fiecare în colțul său era cufundat în gânduri amare.

Pentru Buck, trecerea fusese atât de brutală, că simțea ca o durere în carne. La Djai Mahal ei uitaseră că există lume, timp și spațiu. Nu exista nici trecut, nici viitor. Dar din momentul în care poarta grădinii se închise după ei, totul se schimbase. Buck nu reușea, în special, să înțeleagă de ce Carol îi scăpase atât de brusc. De ce se grăbea ea să-l vadă mai repede plecat la Jellapore? De ce toate aceste taine în legătură cu misterioasa afacere care o reținea la Bombay? Vechile sale îndoieli începură să-l asalteze, începea să-și piardă capul. Știa bine ce femeie era Carol în fond? Voise ea să se căsătorească cu el? Poate că el nu fusese pentru ea decât o legătură trecătoare, o legătură fără viitor. Dar ea nu-l mai putea părăsi pentru că el nu mai putea trăi fără ea. Fără ea, nu mai avea nicio rațiune de a fi.

Atunci, simți mâna lui Carol acoperind-o pe a sa și-i auzi

vocea.

— Te simți rău, Buck.

— Nu, draga mea.

— Nu-ți frământa capul, iubitul meu. Lasă-mă pe mine să fac asta. Tot ceea ce-ți cer este să-mi lași un răgaz de două sau trei zile la Bombay. Îți promit să nu trec peste această limită. Dar, te implor, încetează să te mai chinuiești.

El îi prinse mâna la rândul său.

— Oriunde vei merge, iubita mea, orice ți s-ar întâmpla, voi rămâne lângă tine.

Carol întoarse capul și se uită prin portieră, ca să nu o vadă plângând.

În acel moment, taxiul se opri cu o smucitură. Printre lacrimi, Carol recunoscuse Poarta Indiilor în depărtare, rada și silueta Clephantei deformate de ceață. Ajunseseră la Taj Mahal.

Intrară în hotel fără a fi remarcați și urcară scara, până la etajul unde se afla camera lui Carol.

— Nu te neliniști pentru mine, zise aceasta lui Buck. O să fiu ocupată cam două sau trei ore. Du-te și culcă-te un pic. O să te chem când va fi timpul să cinăm.

El nu răspunse nimic și se mulțumi să-i adreseze o

privire încărcată de reproș și teamă.

„Îl chinui, gândi Carol, și totuși, mi-aș da viața pentru ei”.

Deodată, strigă pe un ton rugător:

— Buck, ai încredere în mine. Buck, ai încredere!

Expresia lui Buck nu se schimbă, o luă pe Carol în brațe și o sărută.

— O să te chem peste două ore, murmură tânăra femeie retrăgându-se din brațele lui și se îndreptă cu un pas rapid, sub ochii nedumeriți ai boy-lor.

În fața ușii sale, avu surpriza să-l regăsească pe Krishna, un Krishna a cărui livrea purpuriu cu auriu era cam boțită. La vederea sa, servitorul se ridică și o salută ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„Ia te uită, cred că este un semn bun”, își zise Carol. După șederea la Djai Mahal, începuse să creadă în prevestiri și în acea putere de intuiție pe care o au majoritatea hindușilor. Ar fi vrut să-l întrebe pe boy despre motivele fugii sale, dar știa că ar fi fost pierdere de vreme, pentru că acesta ar fi mințit-o mai degrabă, decât să-i spună adevărul. Nu insistă deci, și-l trimise să-i aducă un cocktail.

„Asta o să-mi dea curaj să-i înfrunt pe polițiști”, gândi

Carol. Se simțea obosită și, pentru prima dată în viață simțea nevoia să fie protejată, consolată, mângâiată.

După plecarea lui Krishna, îi telefonă directorului hotelului ca să-l anunțe că a venit și-i va primi pe polițiștii ce vor sosi.

Cuierele îi erau aranjate într-un colț al camerei. La ce bun să le deschidă? Orice s-ar fi întâmplat, va pleca sau la Jellapore sau în Europa. Krishna îi aduse cocktailul și ieși cu capul plecat. La puțin timp, cineva bătu la ușă. „Intră”.

Ușa se deschise și-și făcură intrarea cei doi inspectori care mai veniseră, englezul cu părul țepos și polițistul *palhan* cu tenul negricios.

— Bună ziua, domnișoară Halma, spuse englezul. Am venit în legătură cu bijuteriile.

Polițistul *pathan* se înclină fără să spună un cuvânt. Părea că o mănâncă din ochi pe Carol.

— Mulțumesc, răspunse Carol, hotărâtă să-i pună la punct, în cazul în care o vor trata cu superioritate. Vreți să vă așezați?

Englezul se așează pe un scaun, *pathanul* pe unul din cufere, iar Carol, cu paharul în mână, luă loc pe marginea patului.

— Vreți să vă servesc cu ceva? propuse ea.

— Nu, mulțumesc, declară polițistul britanic. Nu beau niciodată în timpul serviciului, cât despre Baig, fiind musulman, religia îi interzice să bea alcool. Se opri un moment, după care adăugă: Am fi venit mai demult, dar n-am știut unde să vă găsim.

— Am fost plecată din oraș, răspunse Carol.

— Este regretabil că ați plecat atât de misterios. Ne-ați cauzat multe necazuri.

Englezul se exprima pe un ton glacial. Era clar că nu putea s-o sufere pe Carol. De ce? Ea avu chef să-l întrebe. Era în atitudinea lui ceva care nu justifica cu adevărat doar necazurile pe care i le-ar fi produs ea.

— Totul s-a aranjat destul de prost, reluă inspectorul. Presupun că știți cine v-a furat bijuteriile?

— Da, vă felicit că ați descoperit totul atât de repede, crezu de cuviință să spună Carol.

— Oh! n-a fost chiar o problemă. Doamna Trollope nu este deloc abilă. A încercat să vândă bijuteriile la un bijutier din Bombay. Deoarece îi cunoaștem pe toți, acesta ne-a prevenit imediat. Nu ne-a fost greu să-i stabilim vinovăția, mai ales că pe caseta de bijuterii se găseau amprente sale, alături de altele, care trebuie să fi fost ale dumneavoastră.

Carol își termină cocktailul. Ar fi vrut să-i mai ceară unul lui Krishna, dar nu îndrăzni, din cauza polițistului englez al cărui mod de a fi o intimidă.

— Se pare că nu v-ați ales anturajul cel mai fericit din Bombay, continuă polițistul.

— Știam la ce mă pot aștepta din partea doamnei Trollope. Știam că este falită, dar nu credeam că o să ajungă să fure. Mi-era milă de ea. Cred că este un pic detracată. N-o să depun plângere contra ei. Tot ceea ce doresc este să intru în posesia bijuteriilor mele. Unde este ea acum?

— În închisoare. Cere să vă vadă. Sunteți singura persoană pe care o vrea. N-a zis nimic de sora ei.

— Nu mi-ar plăcea totuși s-o revăd, declară Carol. N-ar ajuta la nimic.

— Faceți cum doriți. În ceea ce privește depunerea plângerii împotriva ei, nu este necesar. Din nefericire pentru ea, nu depinde de dumneavoastră ieșirea ei din închisoare. Direcția hotelului are toate drepturile în ceea ce o privește. De altfel, chiar dacă polițele dumneavoastră de asigurare sunt expirate, companiile care vi le asiguraseră sunt neîndurătoare în astfel de cazuri. În fine, în cursul anului trecut, au fost multe furturi, escrocherii și

scandaluri la Președinția din Bombay... cam prea multe... și autoritățile intenționează să-i dea doamnei Trollope o pedeapsă exemplară.

Pe Carol o apucă frisoanele auzind aceste cuvinte. Cu toate aceste defecte, doamna Trollope era totuși o creatură omenească, pe care viața nu o prea răsfățase. Ea te făcea să o asemuiești cu un animal dizgrațios, ținta tuturor loviturilor și bruftuluielilor și pe care instinctul său de fiară hăituită îl conduse la astfel de nebunii.

— O să încerc să merg s-o văd, murmură Carol.

Inspectorul *pathan*, care nu încetase o clipă să o privească cu o insistență aproape jenantă, îi adresă un zâmbet binevoitor și Carol nu putu să nu se gândească că era nu numai un băiat frumos, dar și foarte simpatic.

— Domnișoara Halma, anunță englezul, cu un ton aproape solemn, dacă vreți să intrați în posesia bijuteriilor, n-aveți decât să veniți să le identificați la birourile noastre.

— Aș vrea să le iau cât se poate de repede, răspunse Carol, gândindu-se: „Așa, voi putea să-i înapoiez blestematele de diamante lui Botlivala și incidentul se va închide”!

— Puteți veni astă-seară, dacă vreți.

— Bine. Contați pe mine pentru diseară sau mâine

dimineată.

Ea credea că întrevederea se terminase și că polițistul se va scula să plece. Dar, în loc de asta, el rămase înțepenit pe scaun, cu ochii fixați cu încăpățănare asupra mânușilor sale, pe care le purta cu toată căldura care era. După o tăcere de nesuportat, englezul tuși și sfârși prin a zice:

— Îmi pare rău, dar mai rămâne ceva de discutat, ceva care vă va fi foarte neplăcut.

— Vă ascult, spuse Carol pălind. Despre ce este vorba?

Inspectorul tuși din nou și Carol putu să-l vadă pe căpitanul Baig, întorcând capul, ca și cum n-ar fi vrut să asiste la scena ce urma să aibă loc.

— Autoritățile doresc să părăsiți Bombayul și să plecați în Europa, cât se poate de repede. De fapt, pentru a vă transmite acest ordin am venit.

Carol crezu pentru moment că nu înțeleșese bine. Dar, dintr-odată, uimirea se schimbă în furie.

— Cred că nu vreți să spuneți că mi se dă ordinul să părăsesc Bombay-ul?

— Am încercat să vă prezint lucrurile cu toate menajamentele posibile, dar nu este nimic de discutat; este pur și simplu vorba de o expulzare. Vaporul *Rajputana*

pleacă poimâine. Se dorește ca să vă îmbarcați. În acest fel, vi se lasă timp să vă încheiați toate socotelile înainte de a pleca.

— Se dorește... se dorește... repetă Carol cu obrazii în flăcări. Dar cine anume?

— Comisariatul principal... Guvernatorul Președinției din Bombay, două sau trei alte persoane importante. V-am spus deja că au fost prea multe scandaluri provocate de indezirabilii pe care autoritățile au decis să-i pună la punct. Sunt dezolat că v-am transmis o astfel de veste. Sper că ea nu vă va modifica prea mult proiectele pe care le aveți.

— Nu, în niciun caz, oricum aveam intenția să plec, răspunse Carol, care încerca cu mare greutate să-și păstreze sângele rece.

Totul era hotărât. Nu mai avea de ales. Nu putea nici măcar să spere într-un miracol. „S-a terminat, gândi ea. N-o să-l mai văd niciodată pe Buck. Ne-am îmbrățișat adineauri pentru ultima dată”. Simți că o să izbucnească în plâns. „Nu, își zise ea, ar fi o prostie din partea mea. În special, nu în fața lor. Și pe urmă n-o să mă las chiar așa. Drept cine mă iau ei?”

Se ridică tremurând de furie.

— Dar n-am făcut nimic! izbucni ea. Nu mi se poate

reproșa ceva. Nu pot fi expediată așa!

— Regret, dar expulzarea se datorează faptului că sunteți o persoană indezirabilă și frecvențați oameni dubioși, răspunse englezul, cu calmul său insolent... De altfel, nu veți pleca singură, domnișoară Halma. Cu dumneavoastră vor fi Baroana Ștefani și un domn portughez. V-ar fi însoțit și doamna Trollope dacă n-ar fi fost la închisoare.

Carol înțelese atunci ce se petrecea în mintea îngustă a acestui bărbat. Acesta simțea o plăcere sadică s-o vadă suferind. Era ca un fel de revanșă a unei ființe mediocre și reci asupra unei femei a cărei frumusețe o făcea dorită de majoritatea bărbaților.

— N-o să plec! strigă Carol exasperată. O să fac o reclamație împotriva acestei măsuri.

— Nu vă sfătuiesc să încercați, domnișoară. N-o să vă folosească la nimic, remarcă inspectorul.

Carol știa prea bine că el avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut.

— Deci, vă mulțumesc, domnilor, zise ea, ridicându-și cu mândrie capul. O să trec să-mi iau bijuteriile. Cuierele mele sunt deja gata. Trebuie cumva să mă ocup de bilet?

Cei doi bărbați se ridicară.

— Guvernul vă va lua un bilet de clasa a treia până la Marsilia, anunță englezul cu o satisfacție vizibilă. Scuzați-mă, încă o dată, că v-am adus o veste atât de proastă.

La câteva minute după plecarea polițiștilor, Krishna îi aduse o scrisoare. Din ea se degaja un miros de paciuli și Carol ghici imediat că este de la Baroană. Se apropie de fereastră și luă cunoștință de mesaj, la lumina purpurie a soarelui care apunea în spatele insulei Clephanta.

Micuța mea Carol

Aflu că și dumneata te imbarci pe Rajputana. Ce noroc să călătorim împreună! Merg la Marsilia, în loc să mă duc la Cairo. Telefonează-mi imediat ce te întorci. Sunt încântată că plec din Bombay. Este un oraș infect. O să mă ocup de tot, aici și la Paris. Nu te necăji. Ce noroc că ți-ai găsit bijuteriile! Ce femeie ordinară, această Trollope!

Cu afecțiune, prietena dumitale Baroana Ștefani.

Rupse scrisoarea în bucățele mici și-și zise: „În fond, de ce nu?”, după care, îl strigă pe Krishna:

— Adu-mi un gin-cocktail și du-te și caută-mi un taxi. Spune-i șoferului să mă aștepte la ieșirea dinspre port.

Acestea fiind făcute, se așează la masă și-i scrie câteva rânduri lui Buck. În momentul în care termină, ridică receptorul și o chemă pe Baroană.

Trenul lui Bill intră în gară la ora nouă. Timp de trei zile și nouă nopți, Bill traversase Indiile de la un capăt la altul, de la Calcutta la Bombay. Îi era cald, era obosit și acoperit de praf roșcat. Avea praf peste tot, în ochi, în păr, în urechi, chiar și între dinți. N-avea decât o dorință, să ajungă la hotel și să facă o baie bună.

În același timp, în sinea sa, încerca o ușurare imensă, aproape un sentiment de bucurie, la gândul că își îndeplinisese misiunea și dusesese totul la bun sfârșit. Douăzeci și patru de ore îi erau suficiente ca să-și încheie socotelile, Poimâine se va îmbarca pe *Rajputana*. Va părăsi Indiile. Poate pentru totdeauna. Tatăl său își dăduse osteneala să traverseze oceanul și îl aștepta la Londra. Prezența sa în Indji nu mai era necesară.

În taxiul care-l ducea la Taj, se întreba ce s-o fi întâmplat oare cu Buck și Carol. Le purta pică, un pic, pentru că nu-i trimiseseră nicio carte poștală. „Ah! își zise el cu un mic zâmbet dezamăgit, n-au avut timp să se gândească la mine”. Îi invidia că au parte de o fericire pentru care el nu se simțea făcut. „Ce-aș putea să pretind, în fond? continuă el să se întrebe. La plictiseală, la aventuri ca aceea pe care tocmai am avut-o cu marchiza!”

Marchiza... îl urmărea în alt taxi. Ea nu-l mai părăsise, ca

să zicem așa, din momentul în care îl atrăsese în compartimentul său. Povestea vizitei la Delhi era o pură invenție. Nu pusese piciorul în capitală. Îl urmărise pe Bill până la Calcutta, ca să nu-l piardă. Bill se săturase până peste cap de marchiză. Se săturase să o audă trăncănind fără încetare în engleza sa stâlcită. Era dezgustat de miorlăiturile sale, de pisicelile sale, de avansurile ei continue.

„Slavă Domnului, în seara asta termin cu ea”, gândi el. Pretextase un dineu de afaceri, ca să se debaraseze de ea, și spera să o păcălească, îmbarcându-se fără surle și trâmbițe pe *Rajputana*.

Cum ajunsese la hotel, se îndreptă direct spre recepție ca să-și ia cheia. N-avea decât un gând în cap: Să se azvârle în baie. Ascensorul nu mai cobora și Bill tropăia de nerăbdare. Nu era într-o dispoziție prea bună. În sfârșit, ușa se deschise și ieșiră trei sau patru persoane, printre care se afla Buck.

Era un Buck așa cum nu-l mai văzuse niciodată, cu părul nepieptănat și ochii rătăciți.

— Ei bine, bătrâne, zise Bill, tocmai mă întrebam ce este cu tine.

Buck părea să nu-l fi recunoscut. Auzindu-i vocea,

tresări și-și strânse prietenul de braț:

— Carol a plecat!

„Doamne! gândi Bill. E chiar mai rău decât mi-am închipuit! Nu e momentul să-ți pierzi firea”.

— Oh, făcu el tare, se va întoarce fără îndoială.

— Nu, n-o să se întoarcă. Trebuie să mă ajuți să o găsesc.

— Da, dacă așa vrei tu, dar încetează să te mai porți ca un om fără minte. Urcă cu mine în camera mea. Am nevoie de o baie.

Îl împinse pe Buck în ascensor, fără niciun pic de menajament.

— Să vedem, bătrâne, calmează-te un pic, continuă Bill. Totul o să se aranjeze până la urmă. Era cât pe ce să-i spună: „O cunosc pe Carol. Cred că a ieșit și a uitat pur și simplu să-ți spună unde se duce”. Dar își dădu seama. Nu era momentul să-i amintească lui Buck, că ea îi aparținuse cândva.

Ascensorul se opri și cei doi prieteni se îndreptară în liniște, pe culoarul cu dale.

— Hai povestește-mi ce s-a întâmplat, spuse Bill de cum intrară în cameră.

Buck scoase din buzunar o scrisoare șifonată.

— Ține, citește asta!

Bill recunoscuse scrisul lui Carol.

Dragul meu.

Totul s-a terminat Nu încerca să mă cauți. N-o să mai revin. Am fost amândoi nebuni, dar a meritat. Gândește-te la mine din când în când. Te iubesc.

Carol

Bill reciti biletul și-și zise: „Hotărât, este mult mai grav decât credeam”.

Se întoarse către Buck și înțelese că trebuie să aibă sânge rece pentru amândoi.

— Așteaptă să dau drumul la apă în baie, declară el. Pe urmă o să-mi povestești ce s-a întâmplat, din momentul în care am plecat. O să vedem poate lucrurile mai clar.

Trecu în baie și dădu drumul la cele două robinete. Îi venea să spargă totul. „Pramatia! gândi ei. S-a săturat de Buck și a șters-o. Ce femeie! El este în stare să nu-și mai revină niciodată!”

Și atunci, Buck încercă să-l facă să înțeleagă ce se întâmplase la Djai Mahal, dar se exprima cu atâta greutate și incoerență că era dificil să-l urmărești. N-aveai decât să-i privești fața, ca să-ți dai seama ce se întâmplase.

„Dacă n-ar fi așa cum e, se gândi Bill, i-aș putea spune

să o uite sau să se consoleze cu altă femeie, dar aceste remedii sunt bune pentru tipi ca mine. Este îngrozitor ceea ce i se întâmplă. Este o poveste à la Tristan și Isolda”.

— N-o să-mi scoată nimeni din cap că nu s-a întâmplat ceva la Moti, continuă Buck. După asta, nu mai era aceeași. Când ne-am întors la hotel, mi-a spus că o să-mi dea un telefon la ora cinei... Spre ora opt, cum nu-mi telefonase, i-am telefonat eu. N-a răspuns nimeni. Atunci am coborât la camera ei. Boy-ul său era acolo, dar nu știa unde a plecat... Am intrat... Unul din cufere era deschis... Carol nu era acolo... dar am găsit scrisoarea. Spune-mi, Bill, adăugă Buck, cu o expresie înspăimântată în ochi! spune-mi, nu crezi că a încercat să se omoare... spune... nu crezi?

— Nu, bineînțeles că nu. Este prea sănătoasă, prea echilibrată. Oamenii ca ea nu se omoară, declară Bill.

Terminase cu dezbrăcatul și-și azvârlise halatul pe umeri, dar nu se mai gândea la baia sa.

— Oare ce a putut să i se întâmple? întrebă el.

— Nu știu nimic. Moti trebuie să știe.

Bill începu să reflecteze. Își amintea că Buck îi spusese ceva în legătură cu conversația dintre Moti și Carol. Ar fi dat oricât ca să știe ceva în legătură cu asta, ca Moți să-i

poată furniza niște indicii. De altfel, Bill era la curent cu furtul de bijuterii, dar instinctul îi spunea că dacă ea ar fi vrut să rămână cu Buck, asta n-ar fi împiedicat-o. Înclina din ce în ce mai mult să creadă că tânăra femeie se săturase și dispăruse. În aceste condiții, singurul lucru de făcut era mai întâi să-l liniștească pe Buck, și după aceea să pună mâna pe Carol pentru a clarifica problema.

În acel moment, Silas bătu la ușă și intră cu valiza stăpânului său.

— Silas, lansă Bill, coboară și adu-mi o sticlă de whisky, două sifoane și două pahare. Hai, fugi!

După care trecu în baie și închise robinetele. Când reveni, Buck privea pe fereastră spre portul cufundat în umbră. Tremura din cap până în picioare.

— O nouă criză de paludism? Întrebă Bill.

— Nu, nu-i asta, spuse Buck, fără să se miște. Dar imediat se întoarse și exclamă: Unde o să plece a voi însoți. N-o să poată scăpa de mine atât de ușor.

— Spune, zise după o pauză Bill, am citit în ziare că a izbucnit o epidemie de holeră la Jellapore.

— Să se ducă dracului, cu holera lor cu tot! Singurul lucru care contează este ceea ce mi se întâmplă. Singurul lucru care mă interesează este să ajung la Carol. Nu

înțelegi? Nu mă gândesc decât la mine, Bill.

— Văd bine, murmură acesta.

Silas reveni cu whisky și Bill îi turnă un pahar mare lui Buck.

— la asta, zise el. Am foarte puțin sifon. O să-ți facă bine. În locul tău, aș merge să-l văd pe Moti. Dacă vizita asta nu te ajută să ajungi la nicio concluzie, întoarce-te la Djai Mahal. Poate că ea s-a dus acolo să se ascundă. Nu este un loc mai bun pentru așa ceva. În orice caz nu o să se omoare. Îți garantez. Nu e genul ei.

Buck declară atunci pe un ton patetic:

— Bill, mi-e frică, pentru că mă iubește. Știu că mă iubește. Nicio femeie n-ar fi jucat atât de bine o astfel de comedie.

— Da, Buck, cred că te iubește, numai că ea este o femeie ciudată. Întotdeauna a fost așa. Dar aproape imediat, își zise: „Sunt idiot lăsând să se creadă că o cunosc. N-am înțeles niciodată nimic din personalitatea ei”.

Îl chemă pe Silas și-l trimise să aducă un sandvici. Murea de foame. Și când te gândești că coborâse din tren gândindu-se la baia și cina care îl așteptau! De toate astea se alesese praful, acum.

— Ce-ai să faci? Întrebă el.

— O să mă duc să-l văd pe Moți.

— Eu o să fac o baie și după aceea, zbor s-o caut pe Carol. Ce vrei să-i spun din partea ta?

— Că nu voi renunța niciodată la ea.

Buck își luă casca de pânză și, punându-i mâna pe umăr lui Bill, îi zise:

— Ești un tip de ispravă, bătrâne.

— Bah! Normal că așa este, răspunse Bill. Du-te, nu mai pierde timpul. Caută-l pe Moti.

Bill începu o anchetă rapidă. Nimeni nu o văzuse pe Carol ieșind din hotel. Se gândi că poate este la Green, dar nu era nici acolo.

„Am să încerc la Willington Club”, își zise el. Chemă un taxi. Mașina o luă de-a lungul străzii care mărginea marea. Căldura și oboseala călătoriei începură să-și facă efectul asupra lui Bill. Începu să moțăie, în timp ce taxiul lăsa în urma sa Palatul guvernamental și Templul Parvati. Bill deschise ochii, în momentul în care mașina trecea prin fața palatului lui Jelly, ale cărui ferestre erau puternic luminate.

„Ia să vedem, își zise Bill, poate o găsim aici!” se aplecă în față și strigă la șofer: „Intră în curtea casei iluminate”.

Nu dură mult până când Bill o descoperi pe Carol.

Era așezată în același loc, ca în seara când se îndrăgostise de ea. Tocmai juca și norocul se pare că îi surâdea, pentru că în fața ei se adunase o grămadă mare de jetoane. Botlivala se ținea în spatele ei, cu o mână pe spătarul scaunului său. În celălalt capăt al mesei, o observă pe Baroană cu indescritibila ei rochie cu paiete. Bill n-avea ochi însă decât pentru Carol. Purta o rochie de seară albă în întregime și arbora majoritatea bijuteriilor, a acelor faimoase bijuterii de la care se trăgea tot dezastrul.

Din momentul în care o văzu, Bill realizează că i se întâmplase ceva foarte puternic, analog cu ceea ce i se întâmplase lui Buck. Era mai frumoasă ca niciodată, dar această frumusețe avea o fragilitate neașteptată la ea. Era mai slabă și ochii erau puternic încercănați. Se ghicea că băuse mult și alături de grămada de jetoane se afla un pahar de șampanie pe jumătate plin. Ea tocmai ținea banca jocului și nu ridică ochii când intră Bill. Trase o carte, câștigă și Joey împinse către ea o cantitate impresionantă de jetoane.

Bill n-avea timp de pierdut. Făcu înconjurul mesei, se aplecă spre Carol și-i spuse în liniște:

— Vinde-ți jetoanele. Am de vorbit cu tine.

Se întoarse, cu fața speriată.

— Foarte bine, murmură ea. Joey, vinde astea pentru mine!

Se ridică, își luă cupa de șampanie și i se alătură lui Bill. Botlivala se ținu după ea, dar Bill se postă în fața lui și-i spuse:

— Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Și atunci, cum tocmai o luase de mână pe Carol, simți privirea marchizei care-i observa. Ridică din umeri și-și văzu de drum, fără măcar să-i adreseze un semn din cap.

Bill și Carol merseră în salonașul gol, ale cărui ferestre dădeau spre mare. Se așezară într-un colț și Carol îl întrebă:

— De unde vii? Te credeam la Calcutta.

— M-am întors în seara asta.

— Ah!

El înțelese imediat că încerca să-l țină la distanță, că era ceva pe care ea nu voia să i-l destăinuie.

„Să nu ne grăbim, gândi Bill. Să fim prudenți”.

— Cum a fost cu marchiza? Întrebă deodată Carol.

Întrebarea îl miră, dar el nu ezită să răspundă:

— Este foarte expertă, numai că a luat prea în serios

această aventură. Cum de ai aflat?

— Baroana mi-a povestit totul. Ai fi putut să faci o alegere mai bună.

— Ce-ți pasă?

— Oh! Nu-mi pasă deloc.

— Ce cauți aici? Credeam că te săturaseși de viața asta.

— Am nevoie de bani.

— Știi ce i s-a întâmplat doamnei Trollope?

Carol tăcu și Bill se întrebă cu neliniște: „Cum să abordez problema? Cum dracu’ s-o iau?”

Tăcerea deveni stânjenitoare. Carol își goli cupa și Bill își zise: „A băut prea mult... Fără teama pe care i-am produs-o eu, ar fi fost complet beată”.

Își luă inima în dinți.

— Știi... tocmai l-am văzut pe Buck, o anunță el.

— Ah, da... răspunse ea întorcându-și capul.

— Ar trebui să-ți fie rușine. Nu cunosc o femeie mai nemernică decât tine.

— Chiar și marchiza?

— Bineînțeles. Cel puțin, știi ce i-al făcut lui Buck?

— Nu.

— Ar fi fost mai bine pentru el să-și fi tras un glonț în țeastă.

Carol tăcu din nou și Buck simți crescându-i perplexitatea. „Și acum, cum o s-o fac eu să vorbească?”

Niciodată nu o văzuse astfel. Era crispată, încăpățânată. Avea ceva de moartă în ea, ca și cum vechea ei vitalitate s-ar fi stins brusc.

— Mi-e sete, sfârși prin a zice ea. Aș mai vrea să beau o cupă.

— N-o să bei nimic, până când nu ne vom explica.

Ea ridică din umeri.

— De ce l-ai părăsit pe Buck? De ce ai fugit?

— Nu exista altă soluție.

— Ce-ai să faci acum?

— O să mă îmbarc poimâine pe *Rajputam*.

Noutatea îl miră și câteva clipe, îi trecu prin minte că o s-o vadă pe Carol revenind la el. Dar nu-i trebui mult timp ca să înțeleagă că ideea aceasta era ridicolă.

— Și după aceea? întrebă el.

— După aceea, voi lucra pentru Baroană, la Paris. Și ea se îmbarcă.

— Știi ce fel de activitate duce Baroana?

— Vag. Nu te necăji pentru mine. Sunt destul de mare ca să știu și singură ce să fac.

— Baroana nu este decât o codoașă. Are case de

toleranță în toată Europa. Marchiza mi-a spus asta. Și-a început cariera lucrând pentru Baroană.

Carol surâse și Bill regăsi în expresia sa ceva din Carol de altă dată.

— În fond, zise ea, nu m-am înșelat prea tare. Ghicisem bine că marchiza ieșea, dintr-un astfel de loc.

— Poate nu știi că Baroana este expulzată. Aâncercat să cumpere femei hinduse și să le expedieze la Alexandria.

— Știu, știu, sunt la curent.

— Cum așa?

— Prin poliție.

Deodată, Carol își reveni, și-i lansă pe un ton sălbatic:

— Ce vrei de la mine? Crezi că doresc să-l părăsesc pe Buck? Crezi că nu-l iubesc?

— Atunci, de ce fugi?

— Cum vrei să mă căsătoresc cu el, după toată acea campanie în presă? declară Carol, complet abătută. Moti are dreptate când zice că sunt prea cunoscută la Bombay și chiar și la Jellapore... iar Buck este pe cale de a primi un salariu... Guvernul britanic o să-i dea un post oficial... o să primească și nu știu ce titlu de la o universitate hindusă... doar n-ai vrea să fie împiedicat de o femeie ca mine!

Avea lacrimi în ochi. Era pentru prima dată când Bill o

vedea plângând și-și zise: „Îmi place mai mult așa. Poate ajungem la vreo concluzie; îl iubește totuși poate, la fel de mult cât o iubește și el pe ea”.

— Să vedem, micuțo, făcu el. Gândește-te. Cui folosește să fugi? Dacă pleci, o să-i distrugi viața. Buck mi-a spus că te va urma pretutindeni – și că nimic nu-l va putea reține să facă astfel.

— Mi-a spus-o.

— Te asigur, Carol, îl cunosc pe Buck de prea mult timp. Dacă îi intră ceva în cap, este imposibil să-i scoți.

— Dar nu poate să facă asta, Bill, murmură Carol, cu fața răvășită. Trebuie să-l împiedici.

— Nimeni nu l-a putut împiedica pe Buck să facă ce vrea. Orice ai face, mă tem că se va îmbarca pe *Rajputana* cu tine. Când i-am spus despre epidemia care a izbucnit la Jellapore, a strigat: „Să se ducă la dracu’, cu holera lor cu tot!” Uite ce-ai făcut din el.

Carol se ridică și se apropie de fereastra care se deschidea spre grădină. Rămase aici mai mult, timp în care, Bill o observa, respectându-i tăcerea. Spre sfârșit, reveni lângă el, și-i spuse cu o voce nenorocită:

— Bill, există un mijloc prin care s-ar putea aranja totul... un mijloc de a-l salva pe Buck... depinde de tine.

— Ce-aș putea face?

— Recăsătorește-te cu mine. Vrei, spune, Bill? Așa, Buck o să înțeleagă că s-a sfârșit totul. N-o să încerce să se interpună între noi.

Bill avea răspunsul pregătit. Îi văzuse împreună, pe Buck și Carol și înțelesese că rolul său se terminase. Își dăduse seama cât de tare îi iubește pe amândoi, mult mai mult decât își închipuise. Totuși, îi trebui un mare efort pentru a răspunde ceea ce îi dicta inima.

— Nu, refuz, micuțo. Refuz pentru că trebuie ca tu și Bill, într-un fel sau altul, să vă regăsiți.

— Dar nu... este imposibil... este prea târziu.

Avea vocea stinsă, o voce fără accent, o voce moartă.

— Te implor, Bill... să ne recăsătorim.

— Deci, vrei neapărat distrugerea mea, remarcă Bill cu un surâs.

— Bill... Bill... îți jur. O să mă forțez să te conduc pe drumul cel drept... și pe urmă, ce-ar putea să însemne asta pentru tine?... Noi nu punem totul la inimă ca Buck... nu-i ajungem nici până la degetul mic... în fine, nu-i vorba numai de el... sunt atâția oameni care au nevoie de el.

Deodată Bill avu o intuiție și, aplecându-se spre Carol, îi spuse cu un ton hotărât:

— Ascultă, e ceva care-mi scapă. Sunt sigur că nu mi-ai povestit tot.

— Așa e, nu ți-am spus totul. Nu mai pot rămâne în Indii și Buck nu poate să mă însoțească, pentru că sunt expulzată împreună cu Baroana.

— Ce? Te expulzează? Te alungă?

Carol lăsă capul în jos.

— Dar de ce? De ce?

— Am devenit indezirabilă.

Bill se ridică.

— N-o să-i lăsăm să facă asta. O să mă ocup eu.

— N-o să folosească la nimic. Oricum, Buck nu se poate căsători cu o femeie care a fost obiectul unei expulzări.

— Ai dreptate, răspunse Bill care privea problema cu toată claritatea.

— O să mi se dea un bilet de clasa a treia ca să mă îmbarc pe *Rajputana*, continuă Carol. Din acest motiv am venit aici, în seara aceasta. Aveam nevoie de bani ca să-mi plătesc diferența pentru clasa întâia. Nu vreau să împrumut niciun ban de la Baroană.

— Minți.

— Da... am venit, pentru că acum mi-e indiferent orice... Am venit pentru că voiam să-i joc festa lui Botlivala și să-i

păstrez bijuteriile. O să am nevoie de ele acuma.

— Nu văd decât o soluție, declară atunci Bill, care nu încetase să studieze mental problema. O să merg să-l caut pe guvernator. O să încerc să-l fac să-și schimbe decizia.

— La ce bun? N-o să te primească.

— Știe cine sunt. Am fost invitatul său la masă.

Bill nu mai avea nicio ezitare. Știa ce are de făcut. Va merge să-l caute pe tânărul locotenent, care venise în întâmpinarea sa la vapor. Îi va cere să-i mijlocească o întrevedere cu guvernatorul. Numai că trebuia să se grăbească, pentru că expulzarea se producea peste douăzeci și patru de ore.

— În orice caz, vreau să-mi încerc norocul. O să merg chiar în seara asta.

Carol începu să plângă: „Bill... Bill...”

Se aplecă spre ea și o îmbrățișă afectuos.

— Hai, îi zise el, vino cu mine la hotel.

— Nu, mi-e frică să-l întâlnesc pe Buck. Dacă demersul tău va da greș, n-aș avea curajul să-l întâlnesc. Ascultă, adăugă ea după o pauză, o să mă întorc la maharajahă. La ea am tras când am părăsit hotelul.

— Oh, Doamne, nu lipsea decât asta!

— Nu-ți fie frică. O să stau bine la ea. Du-te și caută-mi

mantoul. Cere-i lui Joey să-mi schimbe jetoanele. O să trec prin grădină. Nu mai vreau niciodată să calc prin sala de jocuri.

— Foarte bine. Ne întâlnim la ieșire.

Ea se ridică, coborî cele câteva trepte ale terasei și dispăru în umbra grădinii.

Bill merse și-l căută pe Joey, care, ca din întâmplare, era puțin amețit. În timp ce ordonanța maharajahului îi dădea o grămadă de bancnote, se întoarse și-l văzu pe domnul Botlivala care-l urmărea cu ochi răi. În același moment, marchiza se apropie de el, cu fața schimonosită de furie și gelozie.

— Pleci? întreba ea.

— Da.

— Cu ea?

— Da.

— Știi că se îmbarcă pe *Rajputana*?

— Nu mi-a spus nimeni.

— Eu știu.

— Cine ți-a spus?

— Aha, te interesează! zise ea cu un zâmbet care avu darul să-l enerveze pe Bill.

— Vorbește!

— Ei bine, este obligată să plece.

— Ah?

— Bill! se apropie de el, atingându-l.

— Ce?

— Rămâi. O să-mi porți noroc.

— Nici nu te gânde.

Se întoarse pe călcâie și cum tocmai trecea prin spatele scaunului maharajahului, Jelly se întoarse pentru a-l întreba:

— Ce i s-a întâmplat lui Carol astă-seară?

— Nu știu, răspunse Bill, care adăugă: Nu se simte prea bine, o conduc acasă. O să mă întorc mai târziu.

— Are mult noroc azi. A câștigat mulți bani. Nefericire în dragoste...

Dar Bill nu auzi restul frazei.

O depuse pe Carol la palatul maharajahei și după ce o părăsi, se gândi „Doamne, Dumnezeule! Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost aici? Când te gândești ce importanță pot avea lucrurile mărunte!”

Ajungând la hotel, Bill întrebă de Buck la recepție, dar acesta nu se întorsese încă. Ceru la telefon Palatul guvernamental și i se răspunse că locotenentul Forshyte asista la un dineu oficial la Taj Mahal. Bill mulțumi și se

îndreptă rapid spre restaurant.

Banchetul nu se terminase. Convivii, foarte numeroși, erau încă la masă. Toți aveau aerul că se plictisesc de moarte. Unii începuseră să danseze, alții îi priveau. Bili îl căută cu privirea pe locotenentul Forshyte și-l descoperi. Era în civil.

Scrise câteva rânduri, îl chema pe chelner și-i ceru să ducă mesajul bărbatului înalt și blond, care se afla în capătul mesei. Aproape imediat își zise: „Pierdere de vreme!”, își privi ceasul. Era unsprezece fără un sfert. Guvernatorul era poate adormit acum... și tocmai atunci apăru locotenentul Forshyte, cu un mare zâmbet pe față.

— Bună seara!

— Bună seara. Îmi pare rău că vă deranjez, dar este vorba de o problemă foarte importantă.

— Dacă vreți să fac ceva pentru dumneavoastră...

— Puteți veni cu mine cinci minute la bar?

— Hmm. Mi-e cam greu să-i părăsesc pe invitați.

— E o chestiune de viață și de moarte... sau aproape.

— Să mergem, zise tânărul, după o nouă ezitare.

Se instalară la bar, într-un colț al salonului plin de zgomot, și după ce comandă cocktailuri, Bill se gândi: „În cursul existenței mele am fost un orator destul de bun,

dar acuma trebuie să excelez”.

— Dragă prietene, începu el, nu v-aș fi deranjat, dacă chestiunea n-ar avea o oarecare gravitate. Este vorba de domnișoara Halma. Aș vrea să-i vorbesc guvernatorului despre ea. Nu știu dacă știți ce s-a întâmplat.

— Da, sunt la curent, răspunse locotenentul, a cărui față își luase o expresie de vid și exasperare, caracteristică persoanelor oficiale.

— Este una din cele mai bune prietene ale mele. Aș vrea s-o ajut.

— N-are deci intenția să plece în liniște? Noi am aplicat totuși decizia, cu cel mai mare tact posibil.

— Nu. N-are intenția să plece.

— De ce? Are motive serioase de demonstrat? În asta constă dificultatea. Este o poveste pe care nimeni nu o cunoaște la Bombay.

Chelnerul aduse cocktailurile și Bill își zise: „Hai, băiete, azvârle-te cu capul în apă”.

— Îl cunoașteți pe Homer Merrill? începu el.

— Cum să nu! E cunoscut în toate Indiile.

— În aceeași măsură este unul dintre marii mei prieteni. Am făcut studiile împreună...

În această perioadă a anului țânțarii nu erau atât de

agresivi și domnul și doamna Moti, se răcoreau pe terasa bungalowului lor, în timp ce micul Ali, cu picioarele strânse sub el, se juca cu cobaiul său. Doamna Moti tocmai termina de cusut un sari de un alb imaculat. Colonelul era absorbit în lectura unei reviste științifice. Afară, se auzeau chemările păsărilor de noapte și uneori, strigătul îndepărtat al câte unui vânzător ambulant. Deodată, se auziră scrâșnind frânele unei mașini și ușa grădinii se deschise. Colonelul nu se mișcă. Doamna Moti se ridică să vadă ce este. O vizită la ora aceasta era ceva neobișnuit. În interiorul casei se auziră pași. Ali tresări și alergă spre ușă, în momentul în care Buck și doamna Moti intrară pe terasă.

— Sahib Buck! Sahib Buck! strigă copilul, înconjurând cu mânuțele sale mijlocul prietenului său. Plecăm în seara asta?

Zgomotul vocilor, îl smulse pe colonel din lectură. Ridică ochii și, observându-l pe Buck, înțelese ca și Bill, că i se întâmplase un lucru îngrozitor. „Asta este, gândi el, ea și-a anunțat plecarea”. Surpriza îl ținuse pe locul său. Niciodată nu-l crezuse pe Buck atât de sensibil. Toate calculele sale se dovediseră a fi greșite.

— Nu, Ali, zise Buck copilului. Nu plecăm în seara asta.

Am venit doar să vorbesc cu colonelul Moti. Ai face mai bine să-l duci să se culce, adăugă el în engleză întorcându-se către Indira. Este mult mai perspicace decât credeam. O să mă duc să-i spun bună seara.

Indira puse mâna pe umărul lui Ali și-l duse încet spre interiorul casei. Cum ieșiră, Buck se apropie de colonel.

— Aplecat, zise el. Știi unde este?

Indira îl ajută pe copil să se așeze în pat, după care plecă să-i caute cobaiul. Deoarece părea neliniștit, îl asigură că Buck va veni să-l vadă înainte de plecare. Totuși, nu se gândea deloc la Ali. Se gândea numai la groaza și disperarea pe care le citise pe fața lui Buck și nu înceta să-și repete: „Moli a depășit orice limită”.

Știa că soțul său este un om deosebit, strălucitor, un bărbat ilustru, dar avea și momente când era inuman. Era specialist în rezolvarea ecuațiilor, inventarea serurilor și înțelegerea celor mai abstracte date despre sociologie și economie politică, dar nu înțelegea nimic din ceea ce erau semenii săi. Cu Buck, mersese prea departe și fără îndoială, asta era una din cauzele dramei pe care o simțise de la vizita pe care acesta o făcuse, în acea după-amiază. Fierbea de dorința de a interveni, de a face ceva, dar nu voia să tulbure întrevederea lui Buck cu soțul său. Știa că

este o afacere între bărbați și era mai bine să nu se amestece. Știa că atunci când lucrurile se vor încurca, vor veni amândoi să-i ceară sfatul.

Deodată recunosc vocea lui Buck. Nu vorbea, ci țipa: „Tu ai vrut-o! Poți fi mulțumit! Spală-te pe cap cu țara ta cu tot! O s-o caut! O s-o găesc! O s-o însoțesc oriunde va merge!”

„Trebuie cu orice preț să împiedic asta, își zise Indira cu inima strânsă. Ar fi sfârșitul operei lor, sfârșitul lui Buck. Sfârșitul lui Moti”.

Ea trecu pe verandă. Buck și Moti se îndreptară spre ușă și păreau a veni în întâmpinarea ei. La vederea soțului său, Indira fu cât pe ce să izbucnească în râs. Colonelul, întotdeauna atât de grav, atât de stăpân pe el, avea aerul atât de năuc, că era irezistibil.

— Mergem la Djai Mahal, o anunță el pe soția lui. Trebuie să-l însoțesc pe Buck.

Ochii colonelului scânteiară. Îndira n-avea nevoie să-l întrebe pentru a ști ce se întâmplase.

— Nu-l uita pe Ali, zise ea întorcându-se spre Buck. Nu vrea să adoarmă până nu-i vei spune noapte bună.

— Da, mă duc, răspunse Buck, îndreptându-se spre camera copilului. Îndira știa prea bine că nu la Ali se

gândea el.

— E prea târziu acum, îi declară ea soțului său, de cum se trezire singuri. Trebuie neapărat s-o regăsești pe Carol, și s-o forțezi să se întoarcă cu Buck, la Jellapore, orice s-ar întâmpla. Tu te-ai crezut un fel de Dumnezeu. Nu te-ai gândit că ai de-a face cu un om din carne și sânge.

Moti nu răspunse. Ochii săi aveau acea expresie particulară pe care o căpătau când după lungi eforturi reușea să facă o descoperire de laborator.

Cu tot vacarmul care îi înconjură, locotenentul Forshyte nu pierdu niciun cuvânt din povestirea lui Bill.

Atunci când acesta din urmă îi zise:

— Acum, vă dați seama că trebuie făcut ceva, nu-i așa? el răspunse:

— Da, trebuie acționat imediat. Șeful nu este prea ușor de abordat. Are dispepsie și nu-i place să fie deranjat seara... Aș putea să vă spun că este imposibil, dar mi-ar părea rău să nu pot dovedi contrariul. Mergem chiar acum. Vă însoțesc.

— Și banchetul dumneavoastră?

— Oh! invitații mei pot aștepta. Înțelegeți, adăugă el surâzând, n-o să-mi poarte pică. Reprezintă Guvernul și ei sunt comercianți, în același moment, Bill îl observă peste

umărul locotenentului Forshyte pe Botlivala care se îndrepta spre ei, făcându-și drum printre mese.

„Bun! gândi el. Lată ce-mi lipsea!” Nu era niciun mijloc de a-l evita pe Botlivala, ba mai mult, trebuia să fie foarte precaut. Încă un scandal și toate șansele ca lucrurile să se aranjeze vor fi iremediabil compromise.

Forshyte se ridică și deschise drumul. Botlivala părea că nu-l vede. Poate nici nu-l cunoștea.

— Bună seara, domnule Botlivala! zise Bill cu tonul său cel mai amabil. Dar Botlivala avea aerul unui nebun. Pielea sa avea o tentă cenușie și ochii îi ieșiseră din orbite.

— Unde este ea? întrebă el, îmi aparține. Unde ai dus-o?

— Fii calm, răspunse Bill. Am dus-o la hotel. Nu se simțea prea bine. Să trecem în hol, ne vom simți mai în largul nostru ca să vorbim. Puse mâna pe umărul acestui *parsi* și continuă: N-ai niciun motiv să te înfurii în halul ăsta.

— Vreau să știu unde este ea, asta-i tot. Deja ți-ai bătut joc de mine odată. Nu voi tolera repetarea acestui lucru.

Fără să aibă aerul, Bill îl împinse pe Botlivala până în hol. Dacă ar reuși să-l ducă spre ușa care dădea spre port, ar fi salvat. Orice s-ar întâmpla în continuare, era sigur că nu avea martori.

Forshyte se opri se pentru a-i aștepta.

— Scuzați-mă câteva minute, îi zise Bill. Vă voi ajunge imediat din urmă.

— Grăbiți-vă, altfel guvernatorul se va culca și totul va cădea baltă.

— Vin într-un minut; pe urmă, întorcându-se spre Botlivala îi spuse: Vino pe aici, să discutăm. În timpul ăsta, îl conducea în spatele scării celei mari. Locul era pustiu și la adăpost de privirile indiscrete.

Furia lui Botlivala crescuse. Omulețul era turbat. La colțul gurii i se prelingea un fir de salivă.

— N-am să tolerez un nou afront, strigă el și Băgând mâna în buzunar, scoase un pistol.

Dacă n-ar fi fost atât de grăbit, Bill ar fi rezolvat altfel lucrurile. Ar fi încercat să-l calmeze pe mizerabil, să-l facă să raționeze, dar n-avu timp.

Totul se petrecu cu viteza unui fulger. Pumnul lui Bill îl lovi în partea stângă a bărbiei grase. Ochii bulbucăți se măriră, ca apoi să se închidă. Capul căzu pe spate. Revolverul sări în aer și domnul Botlivala lunecă de-a lungul peretelui, căzând încetîșor cu bărbia în piept. Bill îl făcuse pur și simplu knockout.

Bill ridică revolverul, îl băgă în buzunarul pantalonilor și

câteva momente mai târziu, veni în întâmpinarea locotenentului Forshyte.

— La drum, zise el.

— Nu v-a trebuit mult timp ca să scăpați de el, observă Forshyte, în timp ce urcau într-un taxi. Cred că a vrut să vă împuște.

— Acest individ a fost întotdeauna un încurcă lume, declară Bill lăsându-se să cadă pe bancheta mașinii.

Aspectul palatului guvernatorului nu avea nimic încurajator. Doar două sau trei lumini licăreau la ferestre. La vederea taxiului, garda Sikh cu uniformă purpuriu și auriu, își încrucișa armele, dar imediat îl recunoscuseră pe locotenentul Forshyte.

În hol, tânărul locotenent îi zise lui Bill:

— Așteptați-mă aici până vorbesc cu șeful. Ar fi mai bine.

Bill se așeză deci, într-un fotoliu mare din lemn de teck sculptat. În umbră, distinse silueta unui servitor hindus care nu-l scăpa din ochi.

Era pentru prima dată după două ore când avea timp să reflecteze. Până acum nu făcuse decât să-și asculte instinctul.

„Cred că până acuma, gândi el, nu m-am comportat ca

un imbecil. Dacă aş fi zis da propunerii făcute de Carol de a ne recăsători, ne-am fi îmbarcat amândoi pe *Rajputana* şi am fi putut duce o viaţă foarte fericită. Încercând s-o regăsesc pentru Buck, este poate o nebunie. Cine-mi garantează că nu se va termina prost?”

Totuşi, instinctul care-l împinsese să acţioneze îi zicea că aceste argumente sunt false. De unde-i venea această presimţire? Pe ce se baza ea? Nu-şi putea răspunde. În orice caz, îşi dădea seama că ceea ce îl împingea era mai puternic decât voinţa sa. „Pe onoarea mea, hinduşii au poate dreptate, îşi zise el. Liberul-arbitru nu este poate decât o iluzie. Suntem pur şi simplu jocul întâmplării”.

Îşi mai zise că poate Carol, după ce rătăcise pe drumuri greşite vreme de atâţia ani, în sfârşit găsise drumul cel bun. Poate că această fiică de fermier suedez era destinată să muncească alături de Buck în satele pierdute în fundul junglei. Era sănătoasă şi robustă. Nu era proastă şi mai presus de orice, îl iubea pe cel pe care-l alesese, în această viaţă, lucrul de care ai cea mai mare nevoie este o bună direcţie, un ţel spre care să tinzi. Tocmai asta îi lipsise lui Bill. Vagabondajul său continuu îi atrăsese lui Carol atâtea necazuri. Dacă intervenţia sa va reuşi, Carol va fi poate salvată. Totuşi, Bill n-avea deloc încredere în

rezultat. Și-l amintea cu o claritate surprinzătoare pe guvernatorul președinției din Bombay, așa cum îl văzuse la ultimul prânz la care fusese invitat. Era un om aspru, incapabil de sentimentalism, foarte pe picioarele lui și strict în aplicarea regulamentului.

Ușa se deschise în sfârșit și apăru Forshyte. Cum ar fi putut Bill vreodată să-i mulțumească? Acționase numai din cumsecădenie, pentru că n-ar fi avut niciun motiv să intervină în favoarea a doi necunoscuți, Carol și el.

— S-a aranjat, anunță Forshyte. Guvernatorul acceptă să vă vadă, cu condiția să-l scuzați că vă primește în halat de casă.

— Mi-ar fi indiferent chiar dacă ar fi gol pușcă, spuse Bill. Și atunci, făcu un lucru care pentru el era complet neobișnuit și care îl lăsă pe locotenent cu gura căscată. Îl apucă pe Forshyte de umeri și-l strânse la piept cu căldură.

— Dacă nu vă deranjează, zise acesta cu jumătate de voce, o să mă reîntorc la banchetul meu. Rolul meu s-a terminat. Este rândul dumneavoastră acum.

— Mulțumesc. O să încerc să vă revăd cât pot de repede.

Camera era o mică bibliotecă confortabilă aranjată cu

drag de soția guvernatorului. Guvernatorul însuși era așezat la birou. La vederea lui Bill, puse jos romanul polițist pe care tocmai îl citea, își scoase ochelarii și se ridică. Era un om micuț. Era slab ca o ață și părea totalmente gri... chiar și halatul de mătase era de culoare gri.

— Domnul Wainwright?

— Eu în persoană.

— Vreți să vă așezați? Imediat adăugă: îmi amintesc că ați prânzit aici la palat, acum câteva săptămâni. Verișoara mea Dorothy mi-a vorbit de dumneavoastră într-o scrisoare. Mi se pare că sunteți în relații foarte bune cu ea.

— Da, suntem buni prieteni, recunosc Bill, care nu se putu împiedica să-și zică în gând: „Tu nu crezi chiar asta!”

— Am multă afecțiune pentru Dorothy, reluă guvernatorul.

„Atunci, lucrurile se anunță destul de bine”, gândi Bill, din nou. Era curios că tocmai acel prânz care-l plictisise peste măsură și acea scrisoare pe care o rupsesse în bucățele și o arsese în scrumiera de la hotelul Green, fuseseră pentru el cele mai bune referințe.

Guvernatorul rămânea impasibil și serios. Bill avu impresia că nu știe să râdă. După o pauză scurtă,

continuă:

— Forshyte mi-a spus că vreți să interveniți în favoarea domnișoarei... Ezită, dar Bill se grăbi să spună:

— Domnișoara Carol Halma.

— Da, asta era. Este un nume nemaiauzit și greu de a ți-l aminti.

— Este pseudonimul său. Domnișoara Halma este de origine suedeză. Numele său adevărat este Olga Janssen.

— Aha! Este o artistă, fără îndoială.

— Da, răspunse Bill. Cuvântul „artistă” făcea mai bine decât „cântăreață de music-hall”. Era mai bine așa...

— În concluzie, considerați că ceea ce i se întâmplă acestei tinere femei este nejustificat.

— Exact, recunosc Bill. Dar nu-i numai asta.

Pronunțând aceste cuvinte, avu impresia că-i trezise interesul guvernatorului.

— Ați face mai bine să-mi povestiți varianta dumneavoastră. Forshyte mi-a suflat câteva cuvinte. Cazul mi se pare ieșit din comun.

„Haide, își zise Bill, iată-ne la începutul drumului”.

Nu era un bun povestitor, dar știa că totul depindea de modul în care va prezenta lucrurile. Erau foarte multe lucruri greu de explicat și foarte multe altele în defavoarea

lui Carol. Se aplecă puțin înainte și începu să povestească.

Nu știa dacă puținul pe care 1 - 1 povestise Forshyte guvernatorului, îi treziseră acestuia interesul pentru a asculta mai mult. Guvernatorului îi plăceau romanele polițiste pentru a-și mai schimba gândurile, dar îi plăcea și mai mult să asculte povestiri. Cariera sa oficială era marcată de o serie de succese strălucitoare, dar cariera sa ca bărbat fusese un lamentabil eșec. Își puse ochelarii pe birou și se răsturnă în fotoliu, pentru a asculta mai bine.

Bill îi povesti lucrurile mult mai bine decât i le povestise lui Forshyte. Forța intimă care-i împinsese până acumă îi veni încă o dată în ajutor. La fel ca un actor rutinat care-și urmărește din ochi auditoriul, observa efectul produs de fiecare frază asupra interlocutorului său. Cu toate că în față să se afle o figură imposibil de descifrat, acea forță îl împingea înainte și-i insufla curaj. „Îl interesează, își zicea în sinea sa, vorbind în continuare. Nu trebuie să-i ascund nimic. Trebuie să-l țin cu sufletul la gură”. Și astfel, merse până a-i povesti rolul pe care-l avusese în viața lui Carol, faptul că o iubea, dar acționa astfel numai și numai în interesul fericirii ei și a lui Buck.

Vorbi timp de douăzeci de minute și nici un singur moment atenția guvernatorului nu scăzuse.

În momentul în care termină, omulețul gri se agită în fotoliul său și declară:

— Este o istorie grozavă. Am început să înțeleg de ce Forshyte era atât de impresionat. Tăcu pentru a reflecta mai adânc, pe urmă, punându-și ochelarii, începu să bată darabana pe biroul său. Avea o adevărată slăbiciune pentru tăcerile prelungite. Le cunoștea puterile de multă vreme și învățase să le măsoare efectele deconcertante asupra celorlalți. Bill se simțea ca pe jar.

În final, Guvernatorul catadicsi să vorbească.

— Înțeleg acum rostul intervenției dumneavoastră După ce v-am ascultat povestirea, sunt dispus să fac unele concesii. Am cel mai mare respect pentru Merrill. Ne-a adus imense servicii în Indii. Dimpotrivă, cred că domnișoara Halma nu-i va face prea bine.

— Sunt în întregime de acord cu dumneavoastră, domnule. Și colonelul Moți, de asemenea. Dacă domnișoara Halma părăsește țara, va fi un dezastru pentru Merrill, pentru că el o va urma.

El trișă un pic, menționând numele colonelului. Nu știa dacă acesta își schimbase părerea.

— Domnișoara Halma s-a înconjurat de oameni compromițători, ca să nu spun mai mult, reluă

Guvernatorul. Am. Avut necazuri continue la Jellapore. Acest Botlivala este un escroc notoriu. Cât despre Baroană și doamna Trollope...

Bill îl întrerupse:

— Mi-e teamă, domnule, că toate astea sunt din vina mea. Eu le-am prezentat domnișoarei Halma pe Baroană și doamna Trollope. Noi am călătorit pe același vapor. Niciuna dintre aceste două femei nu au fost pentru ea ceea ce se cheamă „o prietenă”.

— Am impresia că doamna Trollope a făcut multe greutăți tuturor. De astfel, am aflat din surse demne de încredere că domnișoara Halma lucra pentru Baroană.

— Nu-i adevărat, domnule. Baroana a încercat să o angajeze ca directoare a unui local de noapte, dar ea a refuzat. Pot să vă întreb de unde dețineți aceste informații? adăugă Bill. Asta m-ar ajuta să văd mai clar lucrurile.

— Nu, răspunse guvernatorul. Nu sunt autorizat să vă spun care este sursa mea de informare. Pot doar să vă spun că este vorba de o femeie foarte sus plasată, care a fost pusă la curent cu activitatea Baroanei în Italia.

Bill tresări. Simplul cuvânt „Italia” îi dăduse cheia misterului. Această femeie plasată atât de sus nu era alta

decât marchiza. Împinsă de pasiunea ciudată pe care o simțea pentru el, vrusese să se debaraseze de Carol, pe care o considera ca pe o rivală. Procedeu nu era prea rău: să o denunțe pe Baroană, ceea ce nu era de loc greu și să o implice și pe Carol în această poveste. Din acest motiv știa ea, că rivala să vă îmbarca pe *Rajputana*. „E momentul să fii prudent”, se gândi Bill. Avea un serios atu în mână. Totul era să știe să se servească de el. Dintr-odată înțelese că cea mai bună politică este să facă probă de perseverență.

— Mi-e teamă că informatoarea dumneavoastră nu este demnă de încredere, declară el.

— Ce vă face să insinuați un astfel de lucru?

— Faptul că marchiza o detestă pe Baroană, se trage de la aceea că, aceasta și-a început cariera într-una din casele dirijate de Baroană.

Pentru prima dată de la începerea întrevederii, guvernatorul păru să iasă din rezerva sa glacială.

— De unde știți asta?

— Chiar marchiza mi-a spus.

— Cum poate ca o femeie atât de sus plasată, nevasta unui general italian, să dezvăluie astfel de lucruri unui bărbat.

A tăcea era compromițător. Nu trebuia ascuns nimic.

— Ei bine, iată, răspunse Bill, în cursul sejurului meu în Indii, am avut ocazia să o cunosc pe marchiză intim... chiar foarte intim. M-a însoțit la Calcutta și Madras. Cred că era geloasă pe domnișoara Halma.

Declarațiile lui Bill produsese un efect neașteptat. Fața pietrificată a guvernatorului se însufleți. În jurul ochilor săi albaștri apărură mici riduri. O cută amuzantă îi ridică colțurile buzelor. Gheața era spartă.

— Haide, spuse guvernatorul, încep să cred că în loc de a o expulza pe domnișoara Halma, trebuie s-o iau sub protecția mea ca să o apăr împotriva amicilor săi.

Bill se reținu să nu zâmbească.

— V-am povestit totul, domnule, zise el. Nu v-am ascuns nimic.

— Nu văd ce-ați mai putea adăuga, remarcă guvernatorul pe un ton sec.

Dar guvernatorul se gândea la altceva, la ceva care umplea de încântare gândirea sa anglo-saxonă. Era încântat la gândul că un mare șef italian luase de soție o femeie ieșită dintr-o casă de toleranță. Ridurile de expresie se accentuau și mai mult și el murmură:

— Clar că n-am înțeles niciodată rasa italiană. Dar asta

nu are legătură cu problema, se grăbi el să adauge, cu fața redevenită brusc serioasă. M-am gândit mult în timp ce v-am ascultat. Cred că putem ajunge la un compromis. Se pare că s-a făcut exces de zel în privința domnișoarei Halma și de altfel, nu putem renunța la serviciile lui Merrill. Ne-ar fi imposibil să-l înlocuim”.

— Da, domnule, zise Bill cu umilința unui băiețel care fusese pedepsit.

— Propun să anulăm expulzarea (Bill își reținu răsufarea) cu condiția ca domnișoara Halma să devină soția lui Merrill și să-l însoțească la Jellapore și de asemenea, să ne dea cuvântul că nu se va întoarce la Bombay timp de trei ani.

— Sunt convins că nu va obiecta în privința asta, declară Bill. Sunt sigur că n-are nici cea mai mică dorință să mai pună piciorul la Bombay.

— Nu văd niciun inconvenient să meargă la Madras sau la Calcutta, continuă guvernatorul, totuși aș sfătui-o să evite să se arate la Delhi.

— Da! Da! repeta Bill, dar o umbră veni să-l întunece bucuria. Guvernatorul nu-și terminase discursul.

— Oamenii au memoria scurtă. De acum până în trei ani, vor uita că doamna Merrill a fost cândva domnișoara

Halma. Și, după trei ani, climatul din Jellaporeâi va schimba trăsăturile astfel, că nimeni nu se va mai întoarce pe stradă după ea”. Își puse ochelarii și întrebă: Acest compromis vi se pare satisfăcător, domnule Wainwright? Din partea mea cred că am cântărit bine faptele.

Guvernatorul puse mâna pe romanul său polițist.

— Permiteți-mi să vă spun, domnule Wainwright. Că mi-ați relatat o istorie excelentă cu talentul unui mare povestitor.

Bill se ridică și se apropie de birou. Guvernatorul se ridică la rândul său și-i întinse mâna.

— Mulțumesc, domnule, îi zise Bill. Vă sunt mai recunoscător decât vă închipuiți.

— Am încercat să fiu echitabil, răspunse guvernatorul. La Bombay nu este ușor să găsești soluția cea mai bună. Totul e atât de complex. Deci, la revedere și transmiteți verișoarei mele, toate cele bune.

În taxiul care-l conducea la palatul maharajahei, Bill, un pic enervat de întrevedere, începu să râdă, gândindu-se la reacția guvernatorului când îi vorbise de marchiză. Își dădea foarte bine seama că aceste dezvăluiri îi permisese să câștige partida.

„Drace! gândi el. N-aș fi crezut niciodată ce înseamnă să

fii bădăran!”

O regăsi pe Carol în micuțul salon, unde glonțul tras de maharajahă asupra surorii sale, ciobise lustra de cristal. Maharajaha și trei prietene ale sale jucau la o masă, *mahjong*. Lângă ele, pe o măsuță, erau puse o cutie de bomboane și o sticlă de șampanie într-o frapieră. Carol, care-și schimbase rochia, privea distrată.

Bill îi zise bună seara maharajahei, se înclină în fața celor trei femei și apropiindu-se de Carol, îi zise:

— Totul este în regulă. Hai să mergem.

— Perfect, răspunse ea pe un ton placid.

Se ridică pentru a-l urma pe Bill, ca un copil ascultător. Își luă rămas-bun de la maharajahă și-i mulțumi că o găzduise.

— Noroc! îi ură Nelly Chandragor.

Carol își luă dintr-un colț caseta cu bijuterii și două pachete învelite în hârtie albă.

— Lasă-mă să-ți duc caseta, zise Bill.

— Dacă vrei. Într-adevăr, ai aranjat totul? întrebă Carol, după ce ea și Bill se așezară în taxi.

— Da, și îi povesti despre întreaga sa întrevedere cu guvernatorul. Nu-i omise niciun detaliu. Vorbea cu o volubilitate extraordinară. Radia și ar fi vrut să-i transmită

și lui Carol veselia lui. După ce termină, ea rămase tăcută un moment, pe urmă sfârși prin a zice:

— Ce transformare extraordinară s-a petrecut cu tine!

— Da, nu-i așa? răspunse Bill râzând.

— Tu ești un băiat grozav.

— Oh! Nu-s chiar atât de rău în genul meu.

Și atunci, dintr-odată, ea începu să plângă încetișor, fără să facă zgomot. Bill îi luă mâna:

— Vino-ți în fire, micuțo. Vino-ți în fire! O să ajungem imediat la hotel.

— Nu te ocupa de mine, Bill. Mi-a fost atât de frică. Plâng din cauza reacției.

— O să fii cuminte acum?

— Da, dragul meu Bill. Nu vreau decât asta.

— Îmi promiți să nu-i faci neazuri lui Buck?

— Cum poți să mă întrebi astfel de lucruri? Unde este el acum? O să-l găsesc la hotel?

— Nu știu. A plecat să te caute. Trebuia să meargă la Moți și la Djai Mahal.

— Oh, Bill, îl iubesc atât de mult! N-o să i se întâmple nimic sper?

— Nu. Măine o să plecați amândoi la Jellapore.

Se făcu tăcere pentru puțină vreme, după care Bill o

Întrebă pe Carol: Ai mai văzut o epidemie de holeră?

— Nu.

— Nu e ceva prea grozav de văzut.

— Mi-este indiferent... atâta timp cât sunt cu Buck.

— Încerc numai să te pregătesc. S-a terminat cu „Paradisul terestru” și, cu un frison pe șira spinării își aminti cuvintele guvernatorului: „După trei ani, climatul din Jellapore...”

Taxiul încetini și se opri în fața intrării de la Taj Mahal, care dădea spre port. Carol și Bill coborâră. Era târziu și holul era pustiu. Cineva probabil, îl descoperise pe Botlivala sau acesta își revenise și o ștersese. Bill atinse revolverul pe care-l băgase în buzunar. „Hei, gândi el, eu care voiam aventuri, ei bine, n-am de ce să mă plâng!”

— Știi, o anunță el pe Carol, nu am intenția să mai urc.

— Cum vrei.

— Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la tine, aici.

Ea îl privi mirată.

— Cum, nu vrei să-ți iei adio de la Buck?

— Da, dar prefer să fiu singur cu el.

— Înțeleg.

Ea îi arătă două pachete.

— Ai fost deja atât de bun, Bill, că de abia îndrăznesc să-

ți mai cer un serviciu, dar nu știu ce să fac cu chestiile astea.

— Ce-s astea?

— Bijuteriile mele... pachetul cel mare este pentru Botlivala, cel mic, pentru fratele lui Jellapore. De altfel pe fiecare dintre ele este scris numele. Numai că nu știu cum să fac să le parvină.

— Dă-mi-le. O să mă ocup eu. O să-l rog pe avocatul companiei să le trimită.

— Noapte bună, micul meu Bill.

— Noapte bună. Pe urmă adăugă: Nu-i mai spune lui Buck că ai fost cât pe ce să fii expulzată. Păstrează asta pentru tine.

— Am înțeles. Nu-i voi spune niciodată.

— Scrie-mi câteodată. Ține-mă la curent cu ce ți se mai întâmplă.

— Promit. Fă și tu la fel.

— La revedere.

— La revedere.

Carol își aplecă frumosul său cap și se îndepărtă cu pași rari. Bill o urmări din ochi până când dispăru. După ce așteptă un moment pentru a-i lăsa timp să ia ascensorul, se îndreptă spre recepție și dădu dispoziție să fie anunțat

când se va întoarce Buck. Acestea fiind făcute, merse drept spre bar și comandă un gin. Brusc, cu toată mulțimea și zgomotul se simți îngrozitor de singur. „Și așa va fi până la sfârșitul zilelor mele”, își zise el cu un suspin.

Era aproape ora două noaptea, când Bill îl observă pe prietenul său la intrarea sălii. Buck avea aceeași privire pierdută și părul în cea mai mare dezordine. Bill se ridică imediat și se grăbi spre el.

— Ai găsit-o? Întrebă Buck.

— Da. Totul este în regulă. Carol s-a urcat în camera sa. Pleacă mâine cu tine la Jellapore.

Buck se lăsă să cadă pe un scaun ce se afla în apropierea sa. Era alb ca varul.

— Ai face mai bine să bei ceva, o să te remonteze, îl sfătui Bill.

— Nu, urc ca s-o întâlnesc.

— Cum vrei...

— Ești un om grozav, Bill.

— Bine, bine.

Buck se ridică.

— Haide, bătrâne, zise Bill, Noapte bună și la revedere.

— Cum așa, la revedere?

— Tu pleci mâine, nu-i așa? Eu plec poimâine. Așa că e

mai bine să ne luăm rămas-bun imediat.

— Înțeleg, murmură Buck, care simțea renăscând în el vechea prietenie pentru tovarășul său. Ai dreptate. Când crezi că o să mai vii?

— Nu știu nimic. Poate într-una din zile. Scrie-mi.

— Am înțeles. Și tu, scrie-mi. Nu face ca ultima dată când ne-am despărțit.

— Nu.

— Noroc mult.

— Noroc mult.

După plecarea lui Buck, Bill înghiți al doilea cocktail, dar nu mai putu suporta atmosfera barului. Plăti consumația și plecă să se culce.

Rajputana rămăsese impregnată de mirosuri de jasmin mult timp după ce părăsise cheiul, care colcăia de mulțimea venită să asiste la plecare. Marele vapor lăsase în urmă Clephanta, când mateloții *goanis* începuseră să măture puntea de resturile azvârlite.

Rezemat de bastingaj, Bill privea Bombay-ul care se pierdea în ceața caldă. Era singur Taj Mahal, clădirea Ready-money, Poarta Indiilor, dispărură ca orașul Pescarilor din „O mie și una de nopți”.

În acel moment, Bill își dădu seama că cineva se apropia

de el și, printre mirosurile de flori veștejite, distinse un parfum înecăcios de paciuli. Se întoarse și o observă pe Baroană.

— Iată, zise bătrâna... *Uithe* cum dispare acest oraș mizerabil. *Io* nu sunt supărată că plec.

— Nici eu.

— Ce *nhostim* că plecăm pe același vapor.

— Da, nu-i așa?

După o lungă tăcere, Baroana întrebă:

— Știți ce i s-a întâmplat doamnei Trollope?

— Nu.

— S-a omorât.

— Când? Cum? Unde? Întrebă Bill, pe care noutatea îl smulsese din indiferența sa.

— În dimineața asta, Carol s-a dus s-o vadă, dar era prea târziu. Se spânzurase deja în celula sa.

Bill nu găsi nimic de spus. Sărmana doamnă Trollope sfârșise prin a otrăvi viața sa și a celorlalți. Nu mai era nimic de adăugat. Și totuși, era greu să-ți imaginezi moartea sa. Bill ar fi găsit normal s-o vadă rezemată de bastingaj alături de el și Baroană. Era făcută pentru a voiaja continuu. Adesea o comparase cu „jidovul rătăcitor”.

Atunci, observă că ceața înghițise Clephanta și templele sale, tot așa cum înghițise și orașul. Colinele sale joase și palmierii foșniră, după care dispărură brusc. Marea își schimbă puțin câte puțin culoarea. Apa noroioasă a golfului făcu loc unei ape strălucitoare, și purpurie, caracteristică Oceanului Indian. Parfumul Indiilor se atenua, acest parfum ciudat compus din miroaturi de jasmin și de foc de balegă, de arome și de praf. Doi sau trei pești zburători își începură zbenguierile, sărind din valurile înspumate cu alb, formând niște dăre argintii înainte de a dispărea.

Fără niciun motiv, Bill încercă deodată un sentiment de ușurare și de calm. Totul se terminase.

„Cred că «Patachon» este mort”, gândi el surâzând și tare, îi zise:

— La revedere.

— Ce spuneți? îl întrebă Baroana.

— Nimic. Îmi vorbeam mie însumi.

SFÂRȘIT